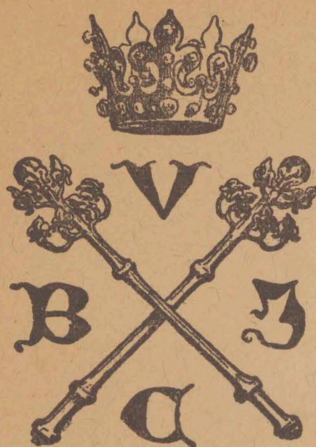

MEDITATIONES
SUPER
VERITATES CHRISTIANAS
ET ECCLESIASTICAS

Desumptæ ex Epistolis & Evangeliis Missarum totius anni, atque in singulos illius hebdomadarum dies, & principalia festa distributæ.

UNIVERSIS de CLERO.

Ut & se ipsos ad Celebrandum seu dignè Communicandum, necnon ad quævis Ecclesiastica munia Sanctè obeunda disponere, & Populum suæ Curæ commissum debite ac fructuose instruere valeant.

OPUS UTILISSIMUM.

AUTORE M. ** PRESBYTERO CURATO
DIÆCESIS LUGDUNENSIS

Gallicè editum, latinitate verò à quodam Canonico Regulari *S* Augustini donatum, in quatuor partes divisum, & pro Bono Cleri Germaniæ Typis impressum.

NUNC DEMUM
AUTHORITATE & MANDATO
Jllustrissimi Excellentissimi ac Reverendissimi *D*omini *D*omini VENCESLAI HIERONYMI
de Boguslawice
SIERAKOWSKI
Archiepiscopi Metropolitani Leopoliensis
REIMPRESSUM.

PARS VERNALIS.
à Die Cinerum ad *D*ominicam Trinitatis.

Leopoli. Typis Confrat: SSS. Trinitatis
Cum Privilegio S. R. Majestatis. *A. D.* 1770.

IGNIS IN ALTARI SEMPER ARDEBIT, QUEM NUTRIET SACERDOS, SUBIICIENS LIGNA MANE PER SINGULOS DIES. Lev 6. 12.

PRO DIE CINERUM.

Inter vestibulum, & altare plorabunt sacerdotes, & ministri Domini, & dicent, parce Domine, parce populo &c. Joël. 2. v. 17.

OBLIGATIO CLERICORUM.

1. Extendere se debet hoc tempore, ut tam propria, quam peccata populi deplorent.
2. Motiva, cur ita facere debeant.

PUNCTUM I. AMplectamur, profundâ quâdam humilitate, pænitentiam, quam ecclesia nobis imponit; non contenti simus tantum jejunare, quemadmodum reliqui christiani; convertamus nos ad Deum ex toto corde nostro, & laboremus ad conversionem etiam aliorum;

oremus, & ploremus, non solùm pro peccatis nostris, sed magis adhuc pro populi, prout ecclesia nos invitat per hæc verba Joëlis prophetæ; faciamus ad minimum hoc sacro tempore; quod tot sancti sacerdotes, & pastores, totâ vitâ suâ fecerunt. Quoties ingemuit S. Paulus, sub pondere corporis hujus mortalis, in consideratione miseriarum, & infirmitatum suarum, quæ eum ab eo elongaverunt, qui erat unicum objectum desideriorum suorum? *quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur à Domino* 2. Cor. 5. 6. Quoties dixit deplorans prolongationem exilii sui: *infelix ego homo, quis me liberabit, de corpore mortis hujus?* Rom. 7. 24. quas non profudit lacrymas super peccata populi, & propter obstinationem peccatorum, præsertim illam Judæorum, quæ cor illius in continua tristitia, & continuo dolore tenebat, prout ipsemet ait? Rom. 9. sequebatur in hoc, exemplum, quod à sanctis pastoribus, prædecessoribus suis, sumebat. Quas fudit lacrymas Samuel pro rege Saule, dum eum, tanquam inobedientem principem à se *abjecit* Dominus? *verumtamen lugebat Samuel Saulem, quoniam Dominum pœnitebat, quòd constituisset regem Saul?* lacrymæ ipsius tam abundantes fuêre, ut vel ipse Dominus cursum earum sistere debuerit, dicendo; *usquequo tu luges Saul?* quos gemitus edebat David, ob propria peccata, & ob peccata populi sui? quales fuerunt illi Jeremiæ planctus, & lamenta, super incorrigibilitate Judæorum?

&

& Christi JESU, super duritia ejusdem populi? Plorate igitur sacerdotes ministri Domini, ad exemplum omnium horum sanctorum pastorum, & ipsius etiam Capitis pastorum omnium. Mementote, scriptum esse, quòd ipsi angeli pacis amarè fleverint; *angeli pacis amarè flebunt* Is. 33. 7. Plorate pastores super ruina animarum, super populo vestro, inter quos multiplicata est iniquitas; charitas refriguit, & scandala in dies accrescunt. Plorate excessus illorum, sed simul deplorate etiàm peccata vestra propria in particulari; & si motiva vultis scire, quæ vobis hæc persuadeant?

PUNCTUM II. Considerate, imo quòd tempus, quòd modo ingredimur, tempus sit lacrymarum, & pœnitentiæ, ubi ecclesia nobis ante oculos ponit nihilum nostrum, & miseriam nostram, dum cinerem capiti nostro inspargit; *memento homo, quia pulvis es, & in pulverem reverteris.* Gen. 3. Tempus est, totius anni, maximè commodum, ad agendam pœnitentiam, & ad reconciliandos peccatores cum Deo: *ecce advenerunt nobis dies pœnitentiæ, ad redimenda peccata, ad salvandas animas.* Porrò, opus tanti momenti, felicem effectum sortiri non potest sine precibus & gemitibus. 2do Recordatio peccatorum nostrorum præteritorum, pro quibus tam modicam pœnitentiam egimus, humiliare nos debet; ac gemitus & clamores à nobis evincere similes illis, prophetæ regii, quando dicebat; *afflictus sum, & humiliatus*

ſum nimis; rugiebam à gemitu cordis mei. Pſ. 37. 8. 3tio denique, an non morum perverſitas, quæ in mundo regnat; innumera peccata, quæ committuntur, ſufficiens cauſa ſint, ad fontes lacrymarum, qui nunquam exſiccari deberent? publicum malum eſt peccatum, æquè contagioſum, & peſtilens, ac commune; totus mundus laborare deberet, & in id incumbere, ut tollatur, prout in incendio, & peſte fieri cernimus; fugere illud debemus, tanquam peſtem, ſi de eo mentionem fieri audimus; & accurrere, tanquam ad incendium, ut illud reſtinguatur; ſi aliud facere non poſſumus, ſaltem lacrymas habemus; non eſt præſtantior, ad extinguendum hunc ignem, aqua; ſi vel unicam guttam ad hoc conferre vellemus. Cur ergo iſtas denegabimus fratribus noſtris, in tanta extremitate conſtitutis? ſi hanc eis aquam lacrymarum denegamus; ſaltem illam nobis ipſis non ſubtrahamus. Domus fratris, & vicini noſtri ardet; ſi non accurrimus; noſtra, quæ illi proxima eſt, & nonniſi paleîs tegitur, brevi conflagrabit. Recordemur illius, quod olim, quidam ex ſanctis anachoretis dixit, dum audiit quemdam lapſum fuiſſe; ille lapſus eſt hodie, fortaſſis ego cras; *tibi hodie, & mihi cras.* Pro præparatione ad Miſſam; vide, ut intimè affectus ſis pœnitentiæ; corpus tuum mortificationi, jejunio, ſilentio, & ſolitudini; ſpiritum autem tuum, orationi, & planctui ſacrificas; *plangite ſacerdotes, ululate miniſtri altaris,*

tubate

cubate in sacro ministri Dei mei, &c. sanctificate jejunium, Joël 1. 13. uni hoc modicum; quod per quadragesimam facturus es, illis omnibus, quæ pro te fecit caput, magister, & Deus omnium pœnitentium, quem proximè sumpturus es, in S. communione; conteſtare illi desiderium tuum, quod habes, agendi pœnitentiam, & satisfaciendi justitiæ divinæ pro peccatis tuis, ei offerendo in sacrificium, cor contritum, & humiliatum; *sacrificium Deo spiritus contribulatus; cor contritum, & humiliatum Deus non despicies.* Ps. 50. 19.

(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)

FERIA QUINTA.

Dispone domui tuæ, quia morieris tu, & non vives. Is. 38. 1.

DISPOSITIO AD MORTEM.

1. Oportet se præparare ad mortem.
2. Qua ratione hoc fieri debeat.

PUNCTUM I. RES plane exotica, quod cùm per mortes tot aliorum, qui ex oculis nostris quotidie disparent, moneamur, nos morituros aliquando, nihilominus adhuc in particulari de hoc moneri debeamus, ac dici nobis, quod Isaias ad regem Ezechiam dixit; *dispone domui tuæ, quia morieris tu, & non vives.* Verùm, quòd adhuc absurdius eſt, etiam ipsi clerici, quibus ordinariè incumbit, aliis hoc ipsum denuntiare, hoc ipsum tamen sibi ipsis nunquam annuntiant. Invisunt ægrotos; assistunt moribundis,

dis; intersunt funeralibus, aliisque pro defunctis peragi solitis, & hoc non obstante, adeò se non præparant ad mortem, ut taliter vivant, ac si nunquam essent morituri. Quot sunt clerici, quos fortè benè nosti, hujus characteris, ac taliter constituti? deplora illorum insensibilitatem, & disce, te nil melius facere posse, quando alios mori vides, quàm ut tibi ipsi dicas, te brevi quoque moriturum; quòd illi talem gressum fecerint, quem & tu paulò post facturus sis; quòd januam aliquam aperuerint, quam non clauserunt, & quòd te ad id seriò applicare debeas, ut te ad eundem transitum disponas, per veram abrenuntiationem & sincerum contemptum omnium, quæ habes, seu possides, certus, te ista non diu amplius possessurum. Vita nostra nimis brevis est; & quantumque longa, & diuturna tibi appareat, ut te ad mortem præparare possis, incertitudo horæ, & diei illius, quando Dominus te vocaturus sit, tibi sanè id persvadere debent, ut semper paratum te teneas. *Ideò & vos estote parati, quia nescitis quâ horâ filius hominis venturus est.* Matth. 24. 44. Plenum est evangelium ejusmodi monitis, & exhortationibus; *videte, vigilate, & orate; nescitis enim, quando tempus sit; serò, an mediâ nocte, an galli cantu, an manè.* Verum; ut ad magìs particularia, & ad praxin veniamus;

PUNCTUM II. Primum, quod nobis faciendum est, pro bona præparatione ad mortem, est, ut mortem consideremus tanquam supplicium,

cium, ad quod damnati sumus. Deus hanc, contra nos, sententiam tulit in personâ primi nostri parentis. *Morte morieris*. Gen. 2. 17. Mortem promeriti sumus, non solùm propter hoc primum peccatum, sed insuper, per omnia illa, quæ huic superaddidimus; quòd malefactor moriatur, nil posset esse æquius, & magìs justum, debemus nos sententiæ huic submittere; *stipendia enim peccati mors*. Rom. 6. 2dum est, ut nos quamprimum ab hoc mundo abstrahamus; anima, quæ se in amore creaturarum, voluptatum, pompæ, & vanitatum hujus sæculi, implicat, parùm curat, quàm funestus finis eam exspectet. Quæ etiam ordinariè causa est infelicis mortis; *sordes ejus in pedibus ejus, nec recordata est finis sui*. Thren. 1. 9. Ut hoc malum evites, abrumpere oportet ea omnia, quæ te, ad quamcunque creaturam, ligâtum tenent; reddere tibi mortem familiarem; de eaque sæpè cogitare, maximè cubitum iturus, memor esto ibi istorum verborum prophetæ: *de lectulo, super quem ascendisti, non descendes*. 4. Reg. 1. 4. Vel illorum ex Job. *ecce nunc in pulvere dormiam, & si mâne me quæsieris, non subsistam*. Job. 7. 21. 3tium, ut magnam devotionem erga passionem Christi JESU habeamus, conando, ita nos præparare ad mortem, prout ipsemet se præparavit; desiderandòque pro eo mori, quemadmodum ipse pro nobis mortuus est; *baptismo habeo baptizari; & quomodo coarctor, usquedum perficiatur?* Luc. 12. 50. item honorare

sanctos

sanctos illos, qui adeò felices fuêre, út eum morientem viderint; specialiter Beatissimam Virginem, precando illam, ut nobis felicem, ac bonam mortem impetrare dignetur, 4tum satisfacere omnibus obligationibus nostris tanta cum fidelitate, ut possimus dicere cum Apostolo, quòd quotidie moriamur, & quòd nos ipsos quotidie sacrificemus Deo, & ecclesiæ; *quotidie morior, per vestram gloriam, fratres, quàm habeo in Christo Jesu Domino nostro* 1. Cor. 15. 32. 5tum, sancta aliqua pro clericis præparatio est, quotidie Missam dicere, vel communicare, quasi viaticum sumeres; *desiderium habens dissolvi; & esse cum Christo.* Phil. 1. 23. Adhuc hodie incipe hoc sanctum exercitium, & sic communica, ac si foret ultimà vice, ità Domine! hodie adhuc propono, me te deinceps haud aliter sumpturum, quàm per modum viatici, quo vel maximè indigeo, ne deficiam in grandi illa via, quam inire debeo; manducabo hunc panem angelorum, ad hoc, ut me ex hoc mundo extrahendo, & elevando de terra, me sustineat, & secum transportet in cœlum, unde ipse descendit. - Præservabit me, hoc divinum remedium ab omnibus apprehensionibus, ac doloribus mortis; serviet mihi pro securo pignore, & arrha futuræ gloriæ, ac felicitatis æternæ; erit pro animâ meâ, germen gloriosæ immortalitatis, & pro corpore meo, semen resurrectionis cælestis. Non potes me non agnoscere, ô Domine! neque repellere eum, qui non solum

tibi exhibet imaginem Jesu Christi; sed ipsum Jesum Christum secum portat, & affert. Recipies sanè libenter ad te in cælum, servum prudentem & fidelem, qui dignè receperit hic filium tuum dilectum in terra. Fac me ô Domine! talem, ut dignus sim, in hora mortis hæc consolatoria verba audire; *euge serve bone & fidelis, intra in gaudium Domini tui.* Math. 25.

FERIA SEXTA.

Audistis, quia dictum est, diliges proximum tuum, & odio habebis inimicum tuum; ego autem dico vobis; diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro persequentibus, & calumniantibus vos.

Matth. 5. v. 44.

DE AMORE INIMICORUM.

1. Præceptum.
2. Praxis hujus præcepti.

PUNCTUM I. ADoremus Dominum JEsum Christum, qui dum docet, & prædicat amorem inimicorum, & reformat perniciosos abusus, in quos Judæi incidêre, qui oderunt gentiles & publicanos; qui maledicebant samaritanis, & persecutoribus suis, docet nos, amare omnes prorsus homines, cujuscunque sortis, & conditionis; imò vel ipsos declaratos nostros inimicos; & ità proscripsit odia omnia, tam publica, quàm privata. Gratias agamus divino huic Redemptori, quòd tale hominibus mandatum dederit,

quod illis adeò erat necessarium, siquidem ex natura sua tam sunt inclinati, & ad odium ac vindictam propensi. Submitte te humiliter, ac libenti animo huic præcepto. *Divino intonante præcepto, non disputandum est, sed obediendum,* ait S. Augustinus de civit. Dei l. 16. c. 32. si autem difficultatem aliquam experiaris, in illius observatione, recurre ad Dei gratiam, quæ facile reddit id, quod naturæ nostræ adeò contrarium, & repugnans videtur, & dic sæpius cum eodem *S.* Doctore ad Deum, *da, quod jubes, & jube, quod vis.* l. 10. conf. c. 29. Visne habere motiva, quæ tibi hoc persuadent? considera, 1mo. authoritatem illius, qui tibi hoc præcipit: *ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros.* Deus tuus est, & Deus cordis tui, qui loquitur; Supremus Proprietarius & Dominus cordis tui potest de illo disponere, pro libitu. Et tu quis es, qui ei contradicere audeas? *tu quis es, qui respondeas Deo?* Rom. 9. 20. 2do. promittit tibi talem remunerationem, quœ te meritò ad id faciendum inducat, siquidem te securum reddit, quòd, si dimittas inimicis tuis, futurus sis filius Patris cœlestis, qui oriri facit solem suum super bonos & malos, & pluit super justos & injustos. Visnè tu, ut passioni tuœ satis facias? perdere conditionem filiorum Dei? recusare illius imitationem? & opponere te misericordiœ, & miserationibus illius? 3tio. his adde exemplum JEsu Christi; cujus tota vita nonnisi continuum amoris, & dilectionis

nis inimicorum suorum exemplum; & mors illius, sacrificium ad delenda illorum peccata fuit. *Pater dimitte illis, non enim sciunt, quid faciunt.* Luc. 23. 34. An plura requiris, ut convincaris, obligatum te esse, diligendi inimicos tuos; & quòd iste sit spiritus christianismi, seu religionis nostræ. Hinc est, quòd olim ad discipulos suos, qui se de samaritanis vindicare, & ignem de cælo evocare voluerunt, eò, quod ab eis exclusi fuerint, à civitate eorum, dixerit; *nescitis, cujus spiritûs estis.* Luc. 9. 55. Ac si dixisset; vos non amplius estis sub lege rigoris, timoris, & severitatis; sed sub lege gratiæ, mansuetudinis, & misericordiæ. Examina te modò, & vidè, à quo spiritu tu agaris? ut hoc cognoscas.

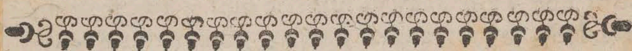
PUNCTUM II. Perpende, quid à nobis Dei filius in hoc evangelio exigat? *diligite inimicos vestros.* Primus gradus amoris, quem inimicis nostris debemus, est, ut illis nihil mali velimus. Si oderint nos, oportet nos ita cum eis agere, ut idem cum divino magistro nostro dicere possimus; *odio habuerunt me gratis.* Joan. 15. 25. A corde nostro abesse debet omnis rancor vel cogitatio de vindicta, qualia nobis natura nostra, satis fæcunda malorum istorum desideriorum, suggerere solet; & nos quamprimum reconciliare cum ipsis: *sol non occidat super iracundiam vestram*; omnem, vel minimum motum aversionis, è corde nostro evellere debemus; qui in nobis exsurgere posset, adversùs illos,

quam-

quamcunque demum injuriam ab eis passi fuerimus. *Omnis amaritudo, & ira, & indignatio, tollatur à vobis.*

Benefacite his, qui oderunt vos, secundus gradus est amoris, quem illis debemus. Non sufficit tantùm dicere; quòd nil mali ipsis optemus; non sufficit etiam, illos tantùm salutare, & signa quædam affectionis nostræ, erga illos, ostendere; oportet illis & velle, & facere bonum; benè de illis loqui; illis in necessitatibus eorum subvenire, & talia illis exhibere obsequia, qualia possumus. *Non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto: sed è contrario benedicentes*, ùt S. Petrus ait 1. Epist. 3. *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos.* En tertium gradum dilectionis, quem Christus Jesus nobis quoad inimicos nostros nobis præscribit, ut nimirum oremus pro ipsis, si nos corda eorum lucrari non possumus, oremus Deum; ut ipse eos convertat; si contra nos insurgunt, pro eo, quod nos diligere deberent, elevemus manus nostras pro iis in cœlum, & omnipotentem deprecemur, ut eis ignóscat, hoc est, omne illud, quod ipsis præstare debemus; *pro eo, ut me diligerent, detrahebant mihi; ego autem orabam.* Ps. 108. 4. Calumniantur nos? injuriâ nos afficiunt? persequuntur nos? ipsi pœnitentiam pro iis agamus, & studeamus à DEO, conversionem illorum, ad exemplum prophetæ regii, impetrare; *ego autem, cùm mihi molesti essent, induebar cilicio.* Ps. 34. 18. Anne inimi-

cis tuis talem hucuſque amorem exhibuiſti? vide, quales defectus in hoc eſſentiali, & ad ſalutem tuam adeò neceſſario puncto, commiſeris. Offer inimicos, & perſecutores tuos Christo Jeſu; neque alium conſolatorem, prœter ipſum quœre; ſi ille pro te, nil tibi nocere poterit; *ſi DEUS pro nobis, quis contra nos?* Rom. 8. 31. roga hunc divinum ſalvatorem, ut cordi tuo charitatis ſenſum, & affectus imprimat, cujus ipſe præceptum, & mandatum impoſuit, ac exemplo prœivit ſuo; ſœpiùs apud temetipſum dic: *hæc autem Jeſus, & docuit, & fecit*, Hieron. in Matth. 5.

DIE SABBATHI.

Cùm ſerò eſſet, erat navis in medio mari, & ipſe ſolus in terra. Marc. 6. 47.

1. De periculis vitæ prœſentis
2. Cauſa ruinœ, ſeu lapſuum noſtrorum.

PUNCTUM I. QUod in hodierno evangelio legimus, accipi poteſt pro figura eorũ, quœ nobis, in hac vita accidunt, ubi ſeparati, & ſejuncti ſumus à Chriſto, qui eſt in cœlis; nos verò in mari hujus mundi, ubi infinitœ quaſi tempeſtates contra nos inſurgunt, & nonniſi creberrima naufragia evenire ſolent. Omnia fiunt, & eveniunt in continua nocte, volo dicere, in obſcuritate ſpiritûs, ſeu intellectûs noſtri, quœ nos impedit, ut ſœpe non videamus pericula per-

ditionis noſtræ, in quibus verſamur, & quidem pro tota æternitate. *Nos verò in periculo æternitatis verſamur.* Tertull. Interim minimè animum deſpondere debemus; oportet ad exemplum apoſtolorum, ſtrenuè laborare, & reſiſtere tempeſtatibus, & ſollicitè evitare ſcopulos, in quos impingere poſſemus. Veniet Jeſus ad finem noctis hujus, id eſt, ad finem vitæ noſtræ, veniet, inquam, in auxilium noſtrum; & tunc cum illo, modo quodam inſeparabili uniti, tranquillitate quâdam perfectâ gaudebimus, & quiete æternâ, quia inveniemus nos appulſos in terrâ viventium, & in portu ſalutis noſtræ. Quamdiu hoc expectamus, ſuſpiria noſtra ad Chriſtum tendant, agnoſcamus omnia, quæ nobis eveniunt mala, aliunde non venire, niſi quia ſine ipſo ſumus, ſine ipſo autem ideò ſumus quia cura nobis non eſt, ut ipſũ, cũ vera fiduciâ, & humilitate, pro auxilio imploremus. Ipſemet de hoc nos admonet, & æquè nobis, ac ad apoſtolos, ità dicit: *confidite, ego ſum, nolite timere* Videamus nunc cauſas ruinæ, & lapſuum noſtrorum; & ad hunc finem.

PUNCTUM II. Conſidera, quòd ex aliâ cauſa, in periculo naufragii, non ſimus in hac vita, niſi ob modicam fidem noſtram; *modicæ fidei, quare dubitâſti?* ità olim Petro dixit, dum eum à ſubmerſione præſervavit, & nobis meliùs, quàm huic apoſtolo dici poſſet, ſiquidem fides noſtra longè magìs vacillat, quàm ipſius. Maxima pars eorum, quæ facienda in nos ſuſcipimus,

pimus, non ex alia causa, bono successu carent, nisi, quia in fiducia, erga Deum, deficimus; & in hominibus speramus, in quibus omninò sperare non deberemus juxta verba prophetæ: *maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suũ, & à Domino recedit cor ejus.* Jerem. 17. 5. Non debemus aliunde causam lapsuum nostrorum quærere; Deus manum suam nobis non porrigit, quia nil aliud in nobis reperit, quam nostram in se diffidentiam. Putamus omnia esse deperdita, quando nullum nobis amplius superest humanum subsidium. Deus verò hoc ipso permittit, illud nobis deesse, & ut in mare demergamur. *Væ dissolutis corde, qui non credunt Deo, & ideò non protegentur ab eo.* Eccles. 2. 15. Igitur hæc principalis nostra est obligatio, ut hanc diffidentiam à nobis proscribamus, quæ adeò DEO displicet in omni hominũ genere, præsertim in ministris suis, de quibus specialem curam habet, & providentiam singularem; nam *qui vos tangit*, dicit Zachar, 2. *tangit pupillam oculi mei.* Non tantum non debent isti inniti hominibus, sed potius timere, si iis inniti velint. Et sic videmus, quod Esdras, postquam aggressus est reædificare Jerusalem, & grandia illa obstacula prævidit, quæ tanti momenti negotio instabant, quamvis in magna æstimatione, & authoritate, in aula regis Persarum, fuerit, & facillimè, ab hoc principe, potentissimum auxilium obtinere potuisset, ut operarios, quibus ad tãm grande opus indigebat, solvere posset, eru-

ruberit, & non ausus fuerit, hoc medium adhibere, timens, ne per hoc, aliquam in Deum, & de potentia illius, diffidentiam ostenderet, qui ei & animum dederat, & voluntatem, tam grande opus auspicandi. *Erubui petere à rege auxilium, & equites, qui defenderent nos ab inimico, in via; quia dixeramus regi: manus Dei nostri est super omnes, qui quærunt eum in bonitate.* 1. Esdræ. 8. 22. O utinam sacerdotes, & ministri novæ legis, ejusdem cum illo essent sensus & opinionis! tunc non cerneremus tot timidos, & negligentes, vel tales, qui, vel in iis ipsis negotiis, & functionibus, pro gloria, & servitio Dei susceptis, plus confidentiæ, in mediis humanis, quibus utuntur, quam in promissionibus ponunt Dei, quas eis de suo auxilio fecit! non esset videre tot, qui ad minimum occurrens obstaculum, animo cadunt, & opus Dei cœptum, abrumpunt, negligunt. Cave, ne in talem diffidentiam incidas! *expecta Dominum viriliter age, & confortetur cor tuum, & sustine Dominum* Ps. 26 Expecta patienter Dominum, ait propheta regius; nunquam animo cadas, & videbis auxilium Domini super te; *exspectans expectavi Dominum, & intendit mihi.* Ps. 39. 1. Eandem assistentiam experieris, si similem cum ipso humilem fiduciam, & perseverantiam habeas. *Nullus speravit in Domino, & confusus est.* Eccles. 2. 11. Pro præparatione ad Missam, roga Christi Dominum, ut confortet in te fiduciam illam, quam in illo ponere debes; *Domine, adauge nobis*

bis fidem. Domine Deus meus, qui adeò potenter protegis eos, qui unicè tibi innituntur, auge in me fidem hanc, & fiduciam; repelle omnem diffidentiam longè à mè, ut nunquam de me, cum veritate, dici possit; *ecce homo, qui non posuit Deum adiutorem suum.* Ps. 51. Ego me, ab hoc momento, totum & pro semper, tibi relinquo; suscipe me, in sinum divinæ misericordiæ tuæ, ut non peream, in mari procelloso hujus mundi; *fiat misericordia tua Domine super nos, quemadmodum speravimus in te.* Ps. 32. 22.

DOMINICA PRIMA QUADRAGESIMÆ.

Ductus est Jesus in desertum à spiritu ut tentaretur à diabolo. Matth. 4. 1.

DE TENTATIONE CHRISTI.

1. Cur tentari voluerit.
2. Quomodo nos gerere debeamus tempore tentationis.

PUNCTUM I. ADora Dominum JEsum qui, utut sanctus erat, nihilominus tentari voluit à diabolo. Materia, & objectum hoc, tale est, ut omnem nostram attentionem mereatur, Siquidem tentari non voluit, nisi ad instructionem nostram. Erat ipsa sanctitas, & consequenter in capax, ut ulli tentationi succumberet; nihilominus huic humiliationi se subjicere voluit, quæ omnium maxima est, quam DEus sustinere poterat, & hoc ex multis rationibus, quas

clerici meditari, & expendere secum debent, ac populo explicare. imo. voluit JEsus tentari, ut nos doceret, quod inevitabilis sit, in hac vita, tentatio; quod illam nos exspectare oporteat, ac ad eam nos præparare, juxta monitum sapientis: *fili, accedens ad servitutem Dei, præpara animam tuam ad tentationem.* Eccles. 2. 1. Exceptis infantibus, qui ante annos discretionis moriuntur; nullus salvatur sine certamine, & absque victoriâ de diabolô relatâ; quod causam dedit Jobo, dicendi, quod vita hominis continua sit militia super terram, & dies ejus, tanquam dies mercenariorum; nam, quemadmodum mercenarii, sine intermissione, laborant, à mane usque ad vesperam, & postea mercedem suam recipiunt, sic pariter tota via nostra, quasi diurnus labor, plena labore, & tentationibus est, postquam quilibet, secundum quod operatus est, mercedem accipiet, *militia est vita hominis super terram, & sicut dies mercenarii, dies ejus* Job. 7. 1. 2dò voluit tentari Christus, ut dæmonem prosterneret, claudem hominis repararet, & gratiam nobis mereretur, pariter tentatorem nostrum vincendi: *ideo tentatus est Christus*, ait S. Augustinus, *ne vincatur à tentatore Christianus*, in Ps. 90. 3tio JEsus tentatus fuit post baptismum suum, ut doceret eos, qui se tradere Deo, ut oportet, & se serio convertere volunt, quod diabolus omni conatu eos aggresurus sit, ut prædam sibi ereptam recuperet; & quod omni violentiâ & artibus utatur, ad extingvendam debilem, ad

huc

huc recens natam virtutem, quia timet, se non amplius fore in statu, eam vincendi, si firma, & solida aliquando evaserit; ità rem hanc intelligit S. Petrus Chrisologus Serm. 11. *diabolus, super primordia boni, pulsat tentat rudimenta virtutum, sciens, quod ea subvertere fundata non possit.* 4to. voluit denique tentari, ut homini provideret de exemplari, seu modo, quo contra dæmonem pugnare deberet. *Christus,* ait S. Augustinus, l. de Trin. c. 13. *se diabolo tentandum præbuit, ut ad superandas tentationes ejus mediator esset, non solum per adjutorium, verum etiam per exemplum.* Voluit transire per omnes status, laboriosos, & periculosos, uti S. Paulus advertit, ut eos faciles redderet, & securos. Gratias Deo agamus, quod adeò charitativum nobis dederit Pontificem; *non enim habemus pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, tentatum per omnia, pro similitudine, absque peccato. Et*

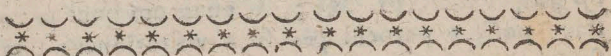
PUNCTUM II. Discamus, quid nobis agendum sit, & quâ ratione alii dirigendi, tempore tentationis? 1mo. ante omnia hoc nobis persvasum esse debet, quod ordinariè hunc Deus morem, cum dilectissimis sibi servis, teneat, illosque per varias tentationes exerceat, ac probet, ut in virtutibus confirmet; *quia acceptus eras Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret te.* Tob. 12. 15. 2do. timere debemus tentationem, & nostræ infirmati diffidere. *Undique bella mihi video, undique tela volant; undique tentamenta: undique*

peri-

pericula; quocunque me vertam nulla securitas est, exclamabat S. Bernardus, in medit. c. 12. inter opera S. Bern. tam exactus, & tam servus, in servandâ professione suâ religiosâ. Cur igitur non timeat clericus, qui in mundo vivit, tot periculis expositus? 3tio, valdè nos humiliare debemus in tentationibus, considerando eas, tanquam affectus corruptæ naturæ nostræ, vel ùt justam pœnam peccatorum nostrorum, & ob hoc, tantum abesse debet, ut murmuremus, vel de iis conqueramur, ut potius nos ipsos, divinæ justitiæ, offerre debeamus, tamdiu eas sustinendi, quousque ei placitum fuerit; & implorare auxilium misericordiæ ejus, qui non permittet nos supra vires tentari; *non patietur vos tentari supra id, quod potestis, sed faciet etiam, cum tentatione proventum, ut possitis sustinere* 1. Cor. 10. 13. 4to. fideles esse debemus in amplectendis, & exequendis mediis, quibus ipse Christus Jesus usus fuit, ut dæmonem in fugam conjiceret, nempe solitudine, jejunio, & verbo Dei. Hæc sunt arma, quæ ecclesia nobis, hoc sacro Quadragesimæ tempore, suppediat; animosè igitur iis utamur; *utamur ergo parcius; verbis, cibis, & potibus; somno, jocis, & arctius, perstemus in custodiæ*. Hymn. eccl. Solitudo nos securos reddet, à periculis mundi; jejunium, à tentationibus carnis; verbum Dei, ab illusionibus Diaboli. O JESU! qui omnia tua exercitia, in solitudine tua sanctificasti, da mihi partem aliquam, de hac tua pœnitentia; æquum esset, ut modicum quid saltem,

ex

ex amore tui, facerem, qui tanta fecisti, ex amore mei. Pro communione, vel Missa, studeamus benè comprehendere, quid tandem sit pœnitentia, quæ nostra præparatio esse debet. Sancti illi anachoretæ, hoc sacro Quadragesimæ tempore in solitudinibus reconditissimis morabantur, illudque in continuis lacrymis & gemitibus consumebant, ut digni essent communione paschali, & de gratia resurectionis amplius participare possent! quanta hæc pro nobis confusio, qui tam modicam ad eam afferimus præparationem! quia ergo tam necessaria nobis est sanctissima Eucharistia, siquidem adeò debiles, ac tentationibus expositi sumus, exhortatione illâ indigemus S. Cypriani ad Martyres, ne in similibus præliis succumbamus, quæ nobis ab inimico salutis nostræ imminent. *Idoneus non potest esse ad martyrium, quia ab ecclesia non armatur ad prœlium; & mens deficit, quam non, receptâ Eucharistia, erigit, & accendit.* S. Cypr. epist. 54.

FERIA SECUNDA.

Hæc dicit Dominus DEUS; ecce ego ipse requiram oves meas, & visitabo eas Ezech. 34. 11.

De VISITATIONIBUS.

1. Clerici sunt pastores, & multa bona per suas visitationes prœstare possunt.
2. Quomodo in iis se gerere debeant.

PUN-

PUNCTUM I. HAud difficilè est, sensum allegoriæ hujus penetrare, quam, in Missa hodierna, legimus, in epistola, fateri cogimur nos esse ejusmodi oves dispersas, & aberrantes, quæ in præcipitia incurrerunt; & si non amplius ibi simus, hic ipse effectus est bonitatis supremi pastoris nostri, qui nos exinde liberavit, & eduxit. Incipiamus igitur orationem nostram à gratitudine quam illi debemus, dicendo, cum propheta regio; *confitebor tibi Domine Deus meus, in toto corde meo, & glorificabo nomen tuum in æternum, quia misericordia tua magna est super me, & eruisti animam meam, ex inferno inferiori.* Ps 85. Verum quia nos sumus ministri hujus divini pastoris, qui nos visitavit in sua misericordia, non recusemus visitare tot animas, quæ in pari errore & discrimine versantur, in quibus fortè nos olim eramus; quæque ex abysso miseriorum, in quam per peccata ceciderunt, ad nos clamant; *infixus sum in limo profundi, & non est substantia.* Ps. 68. 3. O quantum boni præstare possent parochi per suas visitationes; una sola talis visitatio parochi quandoque pacem perpetuam alicui familiæ, seu domui affert: quæ semper in se hucusque divisa fuit; quia hac ratione devenire potest in cognitionem, quæ bona quæ mala in sua parochia regnent. Dantur patres immisericordes, matres sine solicitudine, infantes & liberi sine obedientia, servi absque fidelitate, patresfamilias sine mansvetudine erga

suos

ſuos domeſticos, tales in domibus eorum non vides; ſolummodò in confeſſione eos audis; videntur tibi eſſe angeli, & interim leonibus ſimiles ſunt, quibus id applicari poſſit Sapientis Prov. 17. 12. *expedit magis urſæ occurere, raptis fœtibus, quam fatuo, confidenti in ſtultitia ſua.* Clerici ergo, maximè autem paſtores viſitare debent de tempore in tempus, eos, quos Deus, curæ eorum, commiſit. Sive, ut eos diſponant, ſi infirmantur, ad recipienda SS. Sacramenta, ſive ut impediant diſſenſiones, & rixas inter illos, & parvis hiſce bellis finem imponant, quæ à S. Auguſtino, preceſſus domeſtici vocantur; quæquæ ſine tali ſollicitudine, gravia & continua, evadere poſſent; habent etiam ſimiles viſitationes iſtam utilitatem; ſerviunt ad noſtram ædificationem; ut unus alterum conſoletur; pax, unio, & amicitia cum proximo conſervatur; mutuò nos ad virtutem inducat, excitando in nobis ſpiritum illum fidei, quo ad exemplum S. Pauli animati eſſe debemus, qui ad Romanos ſcribens, ità ait: *deſidero videre vos, ut aliquid impertiar vobis gratiæ ſpiritualis ad confirmandos vos, id eſt ſimul conſolari in vobis per eam, quæ invicem eſt, fidem veſtram, & meam.* Rom. 1. v. 11.

PUNCTUM II. Conſidera, qualiter te in iis gerere debeas? imo. non debent inſtitui viſitationes inutiles; *rarius ſit egreſſus in publicum*, ait S. Hieronymus, Epiſt. ad Euſtoch. & S. Baſilus ſcribens ad S. Gregorium Nazianzenum, Epiſt.

Epist. 1. monet eum, ut intermittat visitationes civitatis, ut pote quæ ipsi nimis periculosæ videantur; *urbis visitationes reliqui, velut infinitorum malorum occasiones.* Quid dicent ad hæc illi clerici, qui solummodò, cum sæcularibus, conservari gaudent? pastores! visitate vestrum gregem, hoc æquum est; sed fiat hoc non ad bibendum, manducandum, laudendum vel aliis inutilibus rebus tempus perdendo, sed, ut illi ædificentur, ut illis consolationem afferatis; commiserationem, in afflictionibus illorum cum illis habeatis, & ad bonum faciendum, quantum fieri potest, eos hortemini. 2do. quamvis parochus, omnes suos parochianos, æquali charitate invisere debeat, pauperes æquè ac divites, parvos sicut magnos, ad exemplum Salvatoris nostri, qui nos indiscriminatum permysterium incarnationis visitavit; *visitavit nos oriens exalto*, Luc. 1. nihilominus magis hoc eum facere oportet quoad illos, qui magis auxilio illius indigent, ità videmus, quod Dominus in evangelio publicanos inviserit, ut eos ad conversionem induceret; *Zachæe festinans descende*, ait ad unum ex ipsis, *quia hodie in domo tua oportet me manere.* Luc. 19. 5. 3tio oportet, ut visitationes ejusmodi breves sint;ut in illis, neque fiat, neque dicatur quid,quod honestatē lædat, aut charitatē, ut parū de mūdi negotiis loquamur,siquidē ordinariè contingere solet, ut *horū occasione mundus ,qui in ipsis aruerat, revirescit*, ait Petrus Blessensis, epist.

epist: 8. 4to. oportet incipere visitationes nostras ab oratione, & sic eas etiam finire. *Egredientes hospitio ornet oratio*, ait S. Hieronymus, *regredientibus de platea, oratio occurrat, antequam sessio nec prius corpusculum requiescat, quam anima pascatur*. Secutusne es totam hanc praxin? vide, in quo hucusque erraveris, ut id corrigas, recurre in hunc finem ad JESUM Christū, qui te quotidiè, per S. communionem, invisere dignatur. Mirarè hanc ineffabilem Salvatoris charitatem, *& tu Domine venis ad me?* Matth. 3. & pro gratiarum actione, resolve te, quòd illi semper unitus manere velis, quoties obligatus fueris cum hominibus conversandi, *ipsi in omni conversatione sancti sitis*. 1. Petri. 1. 15.

FERIA TERTIA.

Intravit Jesus in templum Dei, & ejiciebat omnes videntes, & ementes; in templo Matth. 21. 12.

DE SIMONIA.

1. Quam enorme sit hoc crimen.
2. Medis, quibus clerici uti debeant, ad illud cavendum.

PUNCTUM I. NOtat S. Hieronymus, Christum Jesum quotidie in ecclesia id facere, quod olim in templo Jerosolimitano; & quamvis illius indignatio visibiliter non pateat, non tamen minus terribilis est, contra omnes clericos & laicos;

&

& qui turpem quæstum, & negotiationem faciunt in rebus sacris, *Quotidie Jesus ingreditur templum Patris, & ejicit omnes, tam episcopos, & presbyteros, & diaconos, quam laicos, & universam turbam de ecclesia sua, & unius criminis habet vendentes pariter, & ementes.* Evertit mensas nummulariorum, & vendentium columbas, ait hic S. P. dum condemnat clericos illos, qui gratiam S. Spiritûs per columbam figurati vendunt, & per avaritiam suam, aliud non quærunt, quam ut populum sibi concreditum absumant; *cathedras vendentium columbas evertit, qui vendunt gratiam Spiritûs S. & omnia faciunt, ut subjectos populos devorent.* En crimen, à quo vel maximè irritatur patientia salvatoris! nimirum nefanda negotiatio, circa SS. Sacramenta, & functiones etiam sanctissimas; nimirum tractatus illi, promissa, conventiones illæ simoniacæ, quibûs aliqui utuntur, ut ad beneficia, & dignitates ecclesiasticas perveniant. Quemadmodum Judas nullum scrupulum habuit, pro argento vendendi filium Dei, ità pariter inveniuntur, qui nullam difficultatem patiantur, recipere sanctissimum Presbyeratûs ordinem, præcisè, ut expensis Jesu Christi ditentur; vendunt sacrificium corporis & sangvinis ejus, illùdque immolant, non tam Deopro spiritualibus necessitatibus totiùs ecclesiæ, quàm pro sua propria utilitate temporali; illorum intentum aliud non est, quam ut vivant de altari, prout laicus de sua professione, aut opificio

vixit,

vivit; *propter hoc frequentant ecclesias, Missas celebrant psalmos decantant;* ait S. Bernardus Serm. 6. in Ps. qui habitant. Excessum planè horribilem! qui tamen nonnisi valdè frequens & ordinarius est in hoc sæculo, ubi videre est tales, qui ne quidem unquam somniássent de ecclesia, nisi eos spes obtinendi cujusdam beneficii, ad hoc determinasset; clericos, qui beneficia beneficiîs commulant; pástores, qui nequidem cogitarent de persolvendis ullis precibus publicis: nisi retributio ad hoc alliceret eos. O quàm indecorum, quanta confusio hæc est pro ecclesia, quod tales ministros habeat! O Domine! repelle eos de altari tuo; siquidem domum tuam, quæ est domus orationis (consequenter etiam charitatis, quœ non quærit, quœ sua sunt) faciunt speluncam latronum, & domum, seu curiam quæstûs & avaritiæ, fecerunt sibi *speluncam latronum.* Invertunt ordinem vocationis suœ; conculant omnes leges disciplinæ; viles & contemptibiles faciunt dignitates ecclesiæ etiam sánctissimas, dū se, per commercium adeò infame, in ecclesia sublimarunt. *Hunc agitur,* agit S. Gregorius l. 7. epist. 113. *ut sacerdotalis dignitas in despectu, & sanctus sit honor, in crimine, perit utique, reverentia: adimitur disciplina; sed nunquid denuò veneretur, quod venditur, aut quis non vile putet esse, quod emitur.* Deplora infinita illa mala, quorum simonia, infamis est causa! &

PUNCTUM II. Considera, quid facere debe-

as, ut in illiam non incidas. imum est, habere hoc vitium in horrore; vide, quomodo S. Petrus infelicem Simonem tractet, qui ausus est ei offerre pecuniam, pro obtinendo, dono Spiritûs sancti: *pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam donum Dei existimâsti pecuniâ possideri.* Act. 8. Recede à me infamis nundinator qui tibi imaginaris, tam vili pretio haberi posse, tam excellens Dei donum. Pereat tecum tua pecunia; *in felle amaritudinis, & obligatione iniquitatis video te esse*, age igitur pœnitentiam, *si fortè tibi remittatur*, hoc scelus. Benè nota hoc adverbium *forte*; est plane prorsus extraordinaria expressio, quæ jure horrorem & timorem simoniacis incutiat, & quod clarè indicat, eorum conversionem valdè difficilem esse, & raram. 2dum est, nullâ unquam viâ illegitimâ uti; ad obtinendos SS. ordines, vel beneficia, sed attendere, & cum patientiâ, vocationem Dei, consulereque viros graves, ut quis non cadat; *custodi pedem tuum, ingrediens domum Domini.* Ecclesiasticis 4. 17. 3tium. si Deus te ad aliquod beneficium vocat, tuum erit, illo contentum esse, quod providentia sua tibi assignaverit, & illius munia exactè implere, quin alia ambias. Nil magis contrariatur spiritui, seu intentioni ecclesiæ, quàm pluralitas beneficiorum, ùt concilium Tridentium ait Sess. 24. de ref. c. 17. & ipsa etiam S. scriptura, docet nos, quòd, cùm Deus assignaverit levitis decimas, eis possessionem aliarum rerum, & bonorum interdixerit; *nihil aliud possidebunt, decimarum*

marum oblatione contenti; quas in usum eorum, & necessaria separavi 4tum. oportet, ut functiones tuas unicè exerceas, ut Deo placeas; non verò ad captandum lucrum; vult ecclesia tales ministros, qui suis lucris non inhient, non latrones, non mercenarios, *non turpe lucrum sectantes.* 1. Tim. 3. 8. Permittit, ut ex iis bonis vivant. quæ ipsa illis asignat, non tamen ad eorum voluptatem, & delicias, aut ut suos exinde ditent, quod ipsis ex iis superest, applicare debent ad solatium pauperum, vel ad fabricam ecclesiæ, præsertim illius, cujus ipsi sunt decimatores, & cujus curam gerunt, & ita semper practicè observarunt ii omnes, qui, ut fideles Dei ministri, naturam bonorum ecclesiasticorum agnoverunt. Pro prœparatione ad Missam, roga Christum Dominum, ut gratiam tibi concedat, illos imitandi; & nunquam obliviscendi illius, quod quidam ex SS. PP. de iis dixit, *non, ut possessores, sed, ut procuratores, facultates ecclesiæ possidebant, scientes, nihil aliud esse res ecclesiæ, nisi vota fidelium, pretia peccatorum, & patrimonia pauperum, non eas vendicaverunt in usus suos, ut proprias, sed ut commendatas, pauperibus diviserunt.* S. Prosper, seu author l. 2. con. templ. c 9.

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

FERIA QUARTA.

Viri Ninivitæ surgent in judicio cum generatione ista, & condemnabunt eam, quia pœnitentiam

tentiam egerunt in prædicatione Jonæ, ecce plus, quàm Jonas hic. Matth. 12. 41.

DE CONVERSIONE CLERICORUM.

1. Rara est hæc conversio, & difficilis.

2. Unde tanta difficultas proveniat?

PUNCTUM I. NObis ipsis applicemus reprehensionē hanc, Judæis, specialiter scribis, Pharisæis hodie à Christo factam. Nimis, quàm verum est, plures dari clericos, qui eis similes sint, & quòd pauci reperiantur, qui semel lapsi, convertantur,& agant pœnitentiam. Quando semel assueti sunt vitam malitiosam ducere, ordinariè in sua duritia, & impœnitentia instar Judæorum perseverant, *plerumque in impœnitentis cordis caliginem projiciuntur, nullâ hominum adhortatione resipiscunt*: ait S. Bernardus de conversi. ad Cler. & *S*. Romualdus solebat dicere, facilius etiam Judæum, quàm malum sacerdotē convertendum. Quod si salevanuerit, ait evangelium, quis ei vigorem, & acrimoniam suam restituet? *vos estis sal terræ, quòd si sal evanuerit, in quo salietur?* Matth. 5. 13. non enim datur sal salis, seu pro sale. Quis dabit sacerdoti gustum divinarum veritatum, qui gratiam illam, quam per impositionem manuum episcopi accepit, in se ipso marcescere, & emori permisit? omnia illa media tam excellentia, tam sublimia in se ipsis, & quæ tot aliis peccatoribus vitam dant, pro talibus sunt inutilia; *ad nihilum valet ultra, nisi, ut mittatur foras, & conculcetur ab homi-*

hominibus. Ità eſt, infelices clerici! qui malè, & charactere veſtro ſacerdotali modò planè indignô vivitis; qui inſuper temerariè præſumitis, vel ipſam originem, ſeu fontem ſanctitatis, corrumpere, dum SS. ſacramenta profanatis, & iis abutimini, difficillima erit correctio, & converſio veſtra! *perverſi dificilè corriguntur*. Eccleſiaſtis 1. 15. Scitote, publicanos & fœminas meretricias, faciliùs intraturos, in regnum cœlorū, quàm vos; peccatores tales pœnitentiam agent, vos autem indigni miniſtri Dei, in peccatis veſtris moriemini. O quàm terribile eſt, abuſum fuiſſe, re omnium ſanctiſſimâ, & in religione noſtra omnium ſacratiſſima; prodidiſſe amicum talem, id eſt, JEſum Chriſtum, tanta cum perfidia! ac dæmoni, in, ac ſupra ſe, conſignaſſe imperium, inimico illius infenſiſſimo! ſed unde hoc, quod converſio perverſi clerici adeò ſit difficilis? hoc ipſum examinandum erit in puncto 2do.

PUNCTUM II. Provenit 1mo. ex eo, quòd clerici peccent, majori cum cognitione, ſeu ſcientiâ, & conſequenter majori cum malitia, quā vulgus fidelium; quòd Deum cogit ad ſubducendum gratias ſuas, & auxilium ſuum, & ut illos tractet, inſtar philoſophorū ſeu ſapientium gentilium. *Qui, cùm cognoviſſent Deum, non ſicut Deum glorificaverunt &c. Propter quod tradidit illos Deus in deſideria cordis eorum*. Rom. 1. Deſideriis ſuis relicti, bibunt, ſicut aquam, iniquitatem; ponunt in eo gloriam ſuam, quod ipſorum ſumma confuſio eſſe deberet; hinc cadunt,

ab uno excessu in alium, & corruptio illorum, extrema, seu pessima, evadit. 2do. ex scandalis, & funestis sequelis vitæ sceleratæ clericorum; quia, ùt advertit S. Gregorius M. Hom. 17. in evang. *nullum, ab aliis, majus præjudicium, quàm à sacerdotibus tolerat Deus, quando, quos ad aliorũ correctionem posuit, dare exẽpla pravitatis cernit; quando ipsi peccamus, qui compescere peccata debuimus.* 3tiò. ex abusu rerũ sanctissimarũ. Audiuntnè verbũ Dei? non nisi cũ indignatione, & contẽptu. Acceduntnè ad mensã eucharisticã? sine religione, sine fide, sine devotione. Hæc divina mensa, quæ aliis servit, pro securo medio proficiendi, in via salutis, pro ipsis est occasio infinitorum lapsuum. Character ipsorum eos cogit ad illam accedere; quis eos ab hoc dispenset? forte, quia sacerdotes sunt? sed merces, seu stipendium, quod sperant, eos illuc trahit, quamvis sciant, tali mensâ se indignos, & quòd pro vita, mortem ibi sunt inventuri. Verum, â sceleratis sacerdotibus, temporalia semper spiritualibus, præferuntur, & quæ transitoria æternis ideo, non obstante indignitate, cujus sibi conscii sunt, huic terribili mensæ accumbunt, timentes; si ex respectu, & reverentia abstinerent, reputationem ipsorum perditum ituram, aut se non lucraturos stipendium, quod exspectant. Dolenda sanè, & infelix conditio mali sacerdotis, cui ipsa mensa Christi Domini, cujus ipse minister est, & de qua aliis, panem angelorum, distribuit, fit in pedicam, & laqueum (pro-

ut propheta loquitur) in quo ità involvitur, ut vix amplius, æternam fuam damnationem, evadere valeat. *Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum, & in retributionem, & in scandalum.* Ps. 68. 23. Time statum adeò funestum; & pro præparatione ad Missam; roga Deum pro conversione tot sacerdotum, quorum vitam tot boni plangunt, & deplorant. Verum est. plagas, & vulnera eorum satis profunda, & pessima esse non tamen transcendunt, âut superant potentiam hujus Medici omnipotentis, quem brevi pòst sumpturus es. Expone illi, in amaritudine animæ tuæ mala illa, quibus clerus affligitur, & eorum curationem, ab ipso efflagita. *Cecidit corona capitis nostri. Ve nobis, quia peccavimus; converte nos Domine ad te, & convertemur, innova dies nostros, sicut à pricipio* Thren. 5. 16. 21.

FERIA QUINTA.

Ecce mulier Chananæa à finibus illis egressa clamavit, dicens ei: miserere mei, Domine, fili David: filia mea male à dæmonio vexatur. Mtth. 15. 22.

DUÆ CONDITIONIS ORATIONIS.

1. Orare cum fevore.
2. Orare cum perseverantia.

PUNCTUM I. ADmirabile sanè exēplar, & formulare orationis! qua hæc fæmina usa est.

1. Assumamus illam pro regula nostra; & quia

anima nostra, tam frequenter torquetur. recurramus ad JEsum Christum, petendo ab eo sanitatem illius. Verum est, peccatores, quales nos sumus, minimè mereri, ùt à DEO exaudiantur; concedamus hoc, & humiliter fateamur. Deberet misericordiam, & bonitatem suam, reservare pro animabus innocentibus, & sibi fideliter servientibus, quia autem, vel ipsi catelli nutriuntur, & cibum capiunt, de mensa dominorum suorum, etiam nos exspectemus, & speremus cum ista Chananæa, non denegaturum nobis salvatorem, effectus charitatis suæ, modò & nos oremus, cum fervore, ùt illa, & quòd miseriam nostram ipsi benè agnoscamus; *clamavit, miserere mei, Domine.* En! quomodo oret; non est illius oratio infirma, & debilis, ùt nostra; clamat, & instanter clamat, expetit à Christo auxilium. *Domine adjuva me.* O quàm benè nos docet hæc mulier, orare majori cum fervore! Oratio est operatio quædam cordis, quod magnas res desiderat; ut has obtineat, oportet, ut ad Deum directè, & integrè tendat, absque partitione seu divisione; & cum regio propheta ingemiscat: *Domine ante te, omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.* Ps. 37. 10. Sed gemitus iste procedere debet ex ardore charitatis, quis est clamor cordis, ait S. Augustinus Ibid. *frigus charitatis silentium cordis est; flagrantia charitatis, clamor cordis.* Oratio, quæ à corde frigido procedit, similis est sagittæ, quæ in terram statim cadit; sed si cor

arcte

arctetur certo quodam salutari timore, animatum spe, & fiduciâ inflammatum sit amore Dei; & desideria, hisce internis animi moribus, respondeant, tunc preces ejusmodi, rectà ad cœlum, magno ardore, feruntur. Hinc dictum est: *clamaverunt justi ad Dominum, & Dominus exaudivit eos.* Ps. 33. An ità orâsti hucusque? ut hoc melius adhuc agnoscas;

PUNCTUM II. Vide, quomodo continuet preces suas mulier ista Chananæa: non attendit ad illam JEsus, ac si eam nequidem audiret; *& respondit ei verbum.* Non obstantibûs hîs omnibûs, non cadit animô; sequitur constanter salvatorem, & clamorem suum auget, eòusque, ut apostoli, ejus importunitate, quasi coactos se reputarint, ut pro eâ intercederent: *dimitte illam; quia clamat post nos.* Dominus tali modo usus est, quem nos adorare debemus; tractat nimirum eā, ut fidem illius magis purificaret, instar canis, & dixit ad eam; non esse bonum, canibus dare panem filiorum, id est, gratias & favores suos; promiraculum hoc, quod illa petebat, pro populo, & filiis Dei erat, & non pro infidelibus, quales illi erant, ex quorum patria mulier ista exivit. Verùm misera hæc Chananæa, majorî adhuc instantiâ & fervore, quàm antea, insistendo, ajebat ad eum, *etiam Domine*; catelli edunt de micis, quæ de mensa dominorum suorum cadunt, quasi diceret, *Domine, non me derelinquas usquequaque.* Ps. 118. Sit oratio nostra ita constituta, ut ista; tunc exaudiemur; *Dominus exaudiet me,*

cum

cùm clamavero ad eum: Ps. 4. Nil denegat Christus orationi humili, & perseveranti. Vult, ut pulsemus, & perseverantes simus, ait quidam sanctorum Patrum, ut magnitudinem beneficii agnoscamus; *Non vult Deus noster bona sua, nimiâ inveniendi facilitate, vilescere.* Euseb. Emissen. homil. 3. Malum nostrum exinde oritur; quòd statim tædio afficiamur, & ab hoc sancto exercitio desistamus; imploramus illius misericordiã obiter tantum, & quasi in transitù; cùm potiùs spiritum ecclesiæ in hoc sequi deberemus, quæ orationem suam toties non repeteret, nisi vellet, ut, hoc ipsum, nos quotidie faceremus. Propositum nostrum sit, ut fideliores, & magis perseverantes deinceps in oratione simus; Deus nos exaudiet, cùm ipsi placitum fuerit; *in tempore placito exaudivi te.* Is. 49. 8. Ità Domine, hoc faciam; expectabo semper, donec miserearis mei; indignitas mea animum meum despondere minimè faciet; quia ibi misericordia tua clarius elucet, ubi plus miseriarum est: dicam igitur usque ad mortem, sine cessatione: *miserere nostri Domine, miserere nostri; quia multùm repleti sumus despectione*, Ps. 122. Noli accedere ad S. Communionem, quin seriò te reflectas ad ista verba, quæ redemptor tuus ad Chananæam dixit: *non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus.* Si pro eo, quòd repellamur, prout mereremur, nobis permittitur ad altare accedere, & nutrire nos pane hoc divino, sumamus illum, cum profunda humilitate, & instanter rogemus

gemus JEſum Chriſtum, ut nos non rejiciat. *Reſpice in me, & miſerere mei; quia unicus & pauper ſum ego; tribulationes cordis mei multiplicatæ ſunt; de neceſſitatibus meis erue me.* Pſ. 24.

FERIA SEXTA.

Domine, hominem non habeo, ut, cùm turbata fuerit aqua, mittat me in piſcinam. Joan. 5. 7.

DE ELECTIONE PATRIS SPIRITUALIS.

1. De neceſſitate directoris ſpiritualis.
2. Qualiter nos, erga eum, habere debeamus.

PUNCTUM I. Scire debemus, dari in eccleſia, quæ eſt vera Jeruſalem, piſcinam quandam valentem ſanare omnes animæ infirmitates, ſi quis in eam immergatur. Myſtica hæc piſcina, ſacramentum eſt pœnitentiæ, quod virtutem ſuam trahit, à JESU Chriſto, adorandâ illâ victimâ, quæ quotidie in altari immolatur. Quinque porticus, ſeu aperturæ, vel portæ hujus piſcinæ ſunt quinque vulnera ſalvatoris, ex quibus pretioſus ille ſanguis decurrit, qui ſolus lavare nos poteſt, à peccatis noſtris. Quotidie videmus infinitam quaſi turbam congregari, ad hanc ſacram piſcinam, ac eam circumſtare, expetentem ſacramentum pœnitentiœ, quo animœ ipſorum ſanentur. Sed gratia, per angelum ſignificata, de cœlo deſcendat, oportet, & niſi ipſe JEſus Chriſtus, per miraculum quoddam, extraordina-

rium,

rium, per se ipsum, velit hos peccatores sanare, oportet necessariò de viâ ordinariâ, adesse hominem quemdam, id est, confessarium, seu directorem spiritualem, qui observando motum gratiæ, infirmos istos in piscinam immergat, & eorum peccata, in sanguine JEsu, abluat, per applicationem sacramenti hujus, quod merita, & virtutem illius in se continet. Quot christiani, & etiam clerici, in suis infirmitatibus, permanent ex defectu talis hominis charitativi, qui eos juvet, ad recedendum à vitiis, & ad ambulandum, in via salutis? multâ sæpe indagine opus est, ut talis spiritualis dux, verè illuminatus inveniatur, qui possit animas, in piscinam pœnitentiæ, immittere. Sapiens vult, inter millenos talem quærendum esse; *consiliarius sit tibi unus de mile*. Eccles. 6. 6. Et S. Franciscus Salesius dicebat; *inter decem millia*. Videtur, quò magis ad finem sæculorum propinquamus, eò majorem adhuc futuram, talium bonorum spiritualium ductorum, inopiam, ac penuriam. Si tam felix fuisti, ut actu talem inveneris, & habeas, certus esto, te invenisse thesaurum magnum; gratias propterea Deo age, tanquam pro gratiâ prorsus singulari. *Amicus fidelis protectio, fortis, qui autem invenit illum; invenit thesaurũ.* Ibid. v. 14. &c

PUNCTUM II. Considera, qualiter te ergo, & cum ipso gerere debeas? imo debes ad eum cum magna reverentia recurrere, ad instar illius beati eremitæ, de quo S. Joannes Climacus loqui-

quitur, quòd nil illi grave, nil difficile, vel reprehensibile, in modo agendi sui superioris acciderit, siquidem non nisi Christum in eo videbat; *Christi imaginem superiori meo imposui.* Gradu 4. 2do. debes cum ipso loqui, aperto & sincero corde; non de rebus inutilibus, quod non nisi valdè frequenter contingere solet; sed quod concernit negotium salutis, ùt sunt vocatio, obligatio statûs nostri; media ad satisfaciendum huic obligationi necessaria; in istis, & similibus occasionibus, ac rebus, à tuo duce spirituali discere potes, quid à te requirat Deus; *& ibi dicetur tibi, quid te oporteat facere.* Act. 9. 7. 3. Ipsius monita, & consilia audienda sunt fiducialiter, & exsequenda fideliter, ipsum considerando, tanquam sapientem consiliarium, quem divina bonitas tibi dedit, ad subveniendum necessitatibus tuis; vel tanquam angelum tutelarem, qui precibus & doctrinis salutaribus se salvare poterit, à laqueis mundi, & illusionibus diabolicis, quibus expositi sunt illi, qui propriis luminibus nimis confisi, non nisi se ipsos regere volunt; *seducti sunt, qui sibi ipsis confidetis, nullo sibi duce opus esse, arbitrati sunt.* Clim. 9. 1. Examina te nunc, qualiter te erga rectores tuos gesseris, quos habuisti? possuntne idem de te dicere, quòd S. Paulus de Galatis dicebat: *non spevistis, nec respuistis, sed, sicut angelum Dei excepistis me, sicut Christum JEsum.* Galat. 4. 14. An non è contrario credidisti, dum aliquem in virtute progressum fecisti, te amplius eorum consilio opus

pus non habere? non attendens ad hanc regulam, seu fundamentum sanctorum, hanc esse maximã stultitiam? *qui se sibi magistrum constituit; stulto se discipulum subdit.* Bern. epist. 87. Resolve igitur te, quiscumque demum sis, talem aliquẽ eligendi, cum quo identidem tractare possis de tuis functionibus, & obligatione, ac statu conscientiæ tuæ; *consilium semper à sapiente perquire.* Tob. 4. 19. Quia autem hoc speciale Dei donum est, roga Christum JEsum ad S. altare accedens, ut tibi hanc facere gratiam dignetur, quâ possis illum agnoscere, qui tibi magis utilis ac proficuus esse possit. *Domine, qui corda nosti omnium, ostende, quem elegeris.* Act. 1. 24.

DIE SABBATHI.

Sine intermissione orate. 1. Thessal. 5. 16.

DE CONTINUA ORATIONE.

1. Necessitas ita orandi.
2. Media hoc exsequendi.

PUNCTUM I. MAxima nostra, quam habere possumus, securitas in continua oratione sita est; non nisi nomen Domini invocare debemus, si salvi esse velimus, secundum quod dicitur: *& erit: omnis, qui invocaverit nomen Domini, salvus erit.* Joël 2. 32. Sed oportet illud invocare semper, ut salus nostra in securitate sit, & ut inimicos nostros, absque ullo timore, evadere valeamus, ad exemplum regii prophetæ; *provide-*

bam

bam Dominum in conspectu meo semper, quoniam
à dextris est mihi, ne commovear. Ps. 15. Nimis
parum orat, qui solùm orat, dum genuflexus o-
rat, ut Abbas Isaac apud Cassianum ait Collat,
10. 7 perparùm orat quisquis illo tantum tem-
pore, quo genua flectûtur, orare consuevit. Neque
hoc verum esse cessat; si quis etiam longo tempo-
re genuflexus oraret; nam genua debilitari pos-
sunt, adeò, ùt quis absque peccato à genuflexio-
ne desistere possit; nostrum autem cor minimè,
absque infidelitate; quemadmodum enim virtus
illius in eo consistit, ùt cum Deo unitum mane-
at, ità infirmari, ac debilitari non potest, nisi ab
oratione desistat; hinc benè excusari possumus,
ut non maneamus semper genuflexi, quia vires
ad hoc sufficientes non habemus; excusari autem
nequimus, si non semper oremus, cùm inimici no-
stri semper fortes contra nos pèrmaneant; mun-
dus incessanter inimicus noster est; & quod plus
est, nos ipsi, nobismetipsis, inimici sumus, & cir-
cumferimus in nobis, corpus mortale, quod est o-
rigo tenationum. Possitne quis tot periculis se
expositum cernere, & aboratione cessare? vul-
nera, & plagæ peccatorum nostrorum sunt *plagæ
passimæ, & perseverantes* Deuter. 28. Plagæ au-
tem, quæ durant, etiam ligaturâ, & fasciâ per-
severante indigent, & remedio non minùs exten-
so, quàm hoc ipsum malum sit. Sitne autem me-
dium efficacius ipsâ oratione? curare ergo sollici-
tè debemus, ut eidem continuò nos applicemus:
hinc tale nobis dat Sapiens consilium, & moni-
tum:

tum: *non impediaris orare semper: & neverearis, usque ad mortem, justificari* Ecclef. 18. 22. Verùm, ah! quàm pauci sunt christiani; imò verò etiam ex clericis, qui hoc exequantur consilium! ecclesia, ut hujus rei nos admoneat, distinguit divinum officium, in plures horas, & quotie die in illâ; quæ *sexta* dicitur, jubet nos dicere: *quomodo dilexi legem tuam Domine, totâ die meditatio mea est.* Ps. 118. 97. Interim fateamur hoc ad confusionem nostram; clericos ad hoc nullam ferè reflexionem facere, non magìs, ac ipsi laici, & distractio illa in, & cum quâ vivunt, satìs indicat, parùm se comprehendere necessitatem illam, quam habent, continuò orandi. O Domine, ah? fac nos tandem intelligere, & capere, orationem debere esse omninò grandem occupationem nostram, in quocunque demum officio simus, fac, ut nunquam illius sententiæ cujusdam magni sancti obliviscamur: *nec tam sepæ spiritum ducere, quàm DEI meminisse debemus*, Greg. Naz. or. 33. Frequens enim oratio, tam est necessaria animæ, quàm respiratio corpori. Tota sollicitudo nostra sit, ut te adoremus, ut sanctam legem tuam meditemur, *concupivit anima mea desiderare justificationes tuas, in omni tempore.* Ps. 118. Verùm qua ratione orare possunt continuò creaturæ adeò debiles, ac sumus nos? hoc docebit.

PUNCTUM II. Si vel parùm fidei, & pietatis haberemus, inveniremus facile media, orationem nostram reddendi continuam. En aliquas

qui-

quibus utiliter utamur. 1mum. est, habere vivam cognitionem, & agnitionem miseriæ nostræ, quæ nos continuò recurrere faciat, ad divinum liberatorem; & cœlestem medicum nostrum, dicendo cum regio propheta: *miserere mei Domine, quoniam infirmus sum.* Ps. 6. 2. Vel aliter: *Deus ne elongeris à me Deus meus in auxilium meum respice.* Ps. 70. Hoc ipsum est, quod S. Augustinus nobis inspirare vult, dum dicit, nos instar viduæ, quæ in afflictione est, orare debere; vel instar pauperis, qui ante januam hujus grandis & ditissimi eleemosynarii, respectu cujus reges hujus terræ mendicabula tantùm sunt, stamus; *ora, sicut vidua Christi, sicut pauper ora.* Epist. 130. 2dum. ut elongemus nos, à societate mundi, & à multitudine exteriorum occupationū nos subtrahamus, quæ nos ab oratione avellere possunt, *declinate à me maligni*, dicebat David, *& scrutabor mandata DEI mei.* Ps. 118. 115. Videmus in actibus apostolorum, quòd hi abdicaverunt à se curam pauperum; ut unicè orationi, & prædicationi vacare possent; *nos verò orationi, & ministerio verbi instantes erimus* Act. 6. 4. Et in hoc exemplo fundant se concilia, quæ ordinant, *ut episcopus nullam rei familiaris curam ad se revocet; sed ut lectioni, & orationi & verbi Dei prædicationi tantummodò vacet.* Concil. 4. Cart. Can. 20. 3tium, ut supra nosmetipsos vigilemus, specialiter, in illis intervallis, quæ actiones nostras ab invicem separant quamlibet occasionem arripiendo, ad exhibendam Deo fidelitatem no-

stram,

ſtram, in orando. Hanc inſtructionem nobis dat ipſe Dei filius, ut ſic lapſum, in relaxationem aliquam, impediamus. *Vigilate itaque, omni tempore orantes.* Luc. 21. 36. 4tum. ut omnes actiones noſtras ad gloriam Dei referamus; identidem, ac per intervalla, ope cujuſdam orationis jaculatoriæ, ea Deo offerendo; *orantes omni tempore, in ſpiritu*, ait S. Paulus Epheſ. 6. 18. denique in præſentia Dei continuò ambulando, colligendòque nos, ex aſpectu creaturarum, quæ nobis ſunt, materia, & objectum orationis, quæ nunquam finietur, ſi ſollicitè admirari diſcamus in eis magnitudinem, & majeſtatem creatoris, ad exemplum prophetæ; *in factis manuum tuarum meditabar.* Pſ. 142. Anne uſi ſumus hucuſque, hujuſmodi mediis, ut ſic orationem noſtram redderemus continuam? ô quàm ſæpè in hoc defecimus; quot occaſiones ità orandi perdidimus! tu præcipis nobis ô Domine! ſine intermiſſione orare; da nobis etiam gratiam tuam, ut quod præcipis, implere valeamus, donando nobis Spiritum ſanctum tuum; *nam quid oremus*, ait apoſtolus, Rom. 8. 26. *ſicut oportet, neſcimus; ſed ipſe Spiritus poſtulat pro nobis, gemitibus inenarrabilibus.* Præparatio tua ad Miſſam ſit rogare Chriſtum pro hoc magno dono orationis, & quidem tanto cum fervore, ac illud diſcipuli illius ab eo petierunt; *Domine, doce nos orare.* Luc. 11. 1. Et pro gratiarum actione offer illi cor tuum, tanquam altare quoddam, ſuper quod dignetur accendere holocauſtum orationis talis, quæ

bet

finem nunquam habeat; *unuſquiſque noſtrum habet in ſe holocauſtum ſuum, & ſui ipſi ſuccendit altare, ut ſemper ardeat.* Origen. Homil. 9. c. 16. Levit.

DOMINICA SECUNDA QUADRAGESIMÆ.

Aſſumpſit JEſus Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus, & duxit illos in montem excelſum ſeorſum; & transfiguratus eſt ante eos. Matth. 17. 1. & 2.

DE TRANSFIGURATIONE CHRISTI JESU.

1. Manifeſtatio gloriæ ipſius animare debet ſpem noſtram.
2. Privatio illius ad tempus, humilitatem nobis inſinuat & docet.

PUNCTUM I. ADora, ante omnia, ſalvatorem tuum, in monte Thabor transfiguratum, gloriâ circumdatum, & pleno lumine coruſcantem. Admirare hunc ſtatum felicem cum omnibus illis apoſtolis, qui *facti ſunt ſpeculatores illius magnitudinis.* 2. Petri 1. 16. conſidera cur radios quoſdam gloriæ ſuæ, quam ſub velo humilitatis ſuæ hucuſque continuit; emicare voluerit? fecit hoc non tantùm pro conſolatione apoſtolorum iſtorum, quàm, ut eos præmuniret, contra ſcandalum paſſionis ſuæ, & crucis; inſuper ad confortandam illorum & noſtram ſpem; & ut anima-

animaret nos, ad unicè laborandum, pro beatitudine ista æterna, quam nobis in cœlo promisit. Te ipsum igitur anima, & conforta, tam amabili objecto, & aspectu, ut nil amplius impedire te possit, ad quærendum Deum, ex toto corde tuo, *quærite Dominum, & confirmamini quærite faciem ejus semper*. Ps. 104. Id quod salvator noster, in monte hoc apostolis suis exhibuit, non nisi radius quidam fuit beatitudinis, quâ sancti in cœlo fruuntur; non nisi gutta erat, ut ità dicam, maris illius deliciarum, & voluptatum, quod pro altera vita nobis reservat. Interim sufficiens e- erat hæc gutta, ut extra se raperentur, ac omnium rerum mundanarum oblivi scerentur; nec de alio cogitarent, quàm ut perpetuò hic manere possent. *Bonum est nos hic esse*, exclamabat S. Petrus; hoc autem dicebat, ùt evangelium advertit, *nesciens quid diceret*. Luc. 9. 33. O! si vel uno solùm momento degustata gloria adeò vivam in apostolis causavit impressionem, quid non efficiet in cordibus electorum, ipsa consummatio gloriæ! quæ ergo ista est cœcitas hominū, hanc gloriam contemnentium, cujus vel minima pars sufficit, ut animas inebriet; quæque omnibus voluptatibus, ac gaudiis totius mundi præferre meretur. Ah! Domine preserva nos à tali cœcitate; inspira nobis àrdentius imposterum desiderium pro gloria hac immensâ, ut majori sollicitudine & cura laboremus deinceps pro eâ adipiscenda! doce nos omnia illa despicere, & contemnere, quæ hic in terrâ, pulchra & pretiosa æstiman-

ſtimantur; & ut aliud non ſuſpiremus, quàm conſequi perfectam adoptionem filiorum tuorum. Si autem in hoc myſterio id reperimus, à quo ſpes noſtra animetur; inveniemus pariter aliquid, quod nos humilitatem doceat, ſiquidem privari voluit Chriſtus JEſus gloriâ corporis ſui, quæ illi undequaque debebatur.

PUNCTUM II. Hoc ipſum momentum ſplendoris, & claritatis, quam JEſus apoſtolis ſuis oſtendit, vult, ut reflexionem quamdam in nobis cauſet, ſupra magnitudinem privationis, gloriæ ſibi debitæ, quam ſuſtinuit! nam quæ gloria, quis ſplendor non debeatur corpori, unione hypoſtaticâ intimè conjuncto filio Dei? nihilominus eclypſari paſſus eſt gloriam iſtam & majeſtatem; voluntariè ſe illâ privavit, & pro eo, quod vitam ſvavem, & commodam, felicem, & tranquillam, quam ducere poterat, elegerit, pati voluit famē, ſitim, miſerias vitæ hujus, opprobria, verbera, flagella, ſputa &c. & mortem deniquè æquè crudelem ac ignominioſam; *propoſito ſibi gaudio ſuſtinuit crucem, confuſione contemptâ.* Scio equidem, quod ex deſiderio pro nobis patiendi, tale etiam corpus tormentis objeciſſet, quod vel ipſi inimici ſui ne tangere quidem auſi fuiſſent, ſi in ſua majeſtate, antequam crucifigeretur, apparuiſſet; *ſi enim cognoviſſent*, ait S. Paulus, *nunquam Dominum gloriæ crucifixent.* Verum dicere etiam poſſumus, quod ità ſuſpendendo gloriam illam, quæ connaturaliter è corpore ſuo, in quo plenitudo divinitatis habitabat, emicare debue-

rat, clarius & efficacius nos docere nôn potuerit humilitatem, demissionem, & hominum oblivionem. Et verò; poteratne fortius & expressius damnare superbiam nostram, quæ tam altas in corde nostro fixit radices? quæquæ nos ad hoc urget, ut nos ipsos ostentemus, & ubique comparere velimus; quò honor noster promoveri posset, & magna curâ totum illud occultandi, quod opinionem de nobis aliorũ diminueret, apud quos cum præjudicio ipsiusmet Dei quasi regnare volumus? ità quidem, ut pro eo, quod Christus JEsus expressum miraculum, toto vitæ suæ cursu operatus est, ut retineret effusionem, & splendorem gloriæ suœ internœ, quæ se necessariò instar torrentis supra humanitatem ipsius effundere debebat, nos è contrario aliud omninò libentius patraremus, si in nostra potestate foret, ut pleni lumine, & claritate appareremus, omniùmque oculi in nos converterentur. Ah Domine! quàm longè absumus à tuo modo agendi. Transfigura animas nostras, novus Adam! spoliando illas vitiosis inclinationibus, & imprimendo eis earum locò tuam imaginem. Pro Missa, aut communione; si nos ad eam, prout oportet, præparemus, benè dicere possumus cum S. Petro, quòd nobis omnino, & ex omni parte benè sit; sed adhuc feliciores, & beatiores essemus, si redemptor noster in se ipsum nos transformaret. Hoc ipsum nobis apprimè est necessarium, prout S. Augustino clarè id indicavit; dicens: *cibus sum grandium; cresce & manducabis me; nec*

tu

tu me in te mutabis ficut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me. S. August. conf. l. 7. c. 16.

(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)

FERIA SECUNDA.

Ego vado; & quæretis me, & in peccato vestro moriemini Joan. 8. 21.

DE INFELICI MORTE PECCATORIS IMPÆNITENTIS.

1. In quo consistat infelicitas hæc.
2. Quomodo in eam incidat?

PUNCTUM I. VErba ista, quæ Christus in hodierno evangelio ad Judæos dixit; *ego vado &c.* fortassis omnium terribilissima sunt, quæ in scriptura leguntur; ostendunt nobis nimirùm infelicem mortem, ac interitum peccatoris indurati, & impœnitentis. 1. Infelix est peccator impœnitens ob magnitudinem amissionis seu jacturæ; perdit peccator Deum, qui ab eo recedit, & gratiam suam ei subtrahit: *ego vado*: quanta jactura! benè ad hoc attende; & invenies, quòd hæc ipsa sit punitio tot peccatorum, qui durante vitâ suâ vias suas negligunt, vel qui solummodò proponunt eas ad finem vitæ suæ amplecti, & ingredi: *despexistis omne consilium meum, & increpationes meas neglexistis, ego quoque in interitu vestro ridebo, & subsannabo; cùm vobis id, quod timebatis, advenerit.* Prov. 1. 26. O quàm terribilis hæc est comminatio; sed quam modicâ etiam ad eam fit attentio, & reflexio! 2. infe-

Hx est ob ea, quæ ex duritia hac sequuntur. Peccator talis impœnitens, in lectulo mortuali jacens, quærit Deum, quem contempsit in vita sua; verùm tantùm inter Deum, & ipsum interjacet chaos, ut eò pertingere non possit, ubi ille est; *quæretis me*, ait Christus; *quo ego vado, vos non potestis venire.* Voluntas illius debilis & infirma & morituri ns, fortassis conatum aliquem adhibebit reconciliandi se cum Deo; sed timendum est, ne omnes hujusmodi resolutiones, similes sint Antiochi resolutionibus, & propositis. Cum princeps iste ad extrema devenisset, grandia promisit Deo, adeò, ut omnibus, qui historiam hanc legunt, justam admirationem causent; & tamen scriptura addit, *orabat hic scelestus Dominum, à quo non esset misericordiam consecuturus.* 2. Machab. 9. 13. O quam funestus est finis, & mors peccatorum. 3 Infelix est, ob unionem seu conjunctionem peccati cum morte; nam peccator, qui semper conversionem suam distulit, ordinariè in peccato suo moritur, *in peccato vestro moriemini*, Consequenter malum, quod fecit, evadit æternum, in sua punitione & malitia; & omne, quod fecit bonum, deperditum, & in æterna est oblivione. O impœnitentia finalis, quàm es horrenda & terribilis! ô mortem sanè stupendã! quid autem de clericis sentiendum, & dicendũ, qui tali modo moriuntur? *manet eos horror in exitu! dolor in transitu; pudor in conspectu magni Dei*, ait S. Bernardus serm. 28. de divers. Qualis stupor! qualis desperatio! quando memoriæ illo-

illorum occurent omnia illa ſcandala, quæ dederant; abſolutiones nimium præcipitanter datæ? ſacrilegia commiſſa? ſimoniæ, abuſus bonorum eccleſiaſticorum? quantus dolor? ſi comparere debeant coram Chriſto Domino, ac reddere rationem ob multitudinem gratiarum, quas receperunt? ob animas ipſis concreditas? ob ſacramenta, & alia ſacra myſteria adminiſtrata, & diſpenſata? uno verbo, de omnibus mediis, quæ ad manus habuerunt, ut & ſuam, & ſuorum ſalutem operari poſſent? quis exprimat eorum tunc temporis convulſiones & deliquia? melius hæc cogitantur, quam exprimantur. *Intelligite hæc, qui obliviſcimini Deum, ne quando rapiat, & non ſit, qui eripiat.* Pſ. 49. Quia autem hoc malum, & infortunium nimis quam commune eſt, videamus, quomodo ad tantam miſeriam deveniatur?

PUNCTUM II. Mori quis poteſt in peccato ſuo, tribus modis, ait S. Bernardus; per obſtinationem, per præventionem, per illuſionem. 1. *Per obſtinationem*, quando quis deſiſtere non vult à peccato ſuo; ſive quia deſperat veniam ut Cain; ſive quia renuit applicare media pœnitentiæ, ùt Judas; tales ſunt impudici, qui neque relinquere volunt objectum paſſionum ſuarum, neque deſerere proximam peccandi occaſionem; tales ſunt vindicativi, qui ſe ad hoc resolvere nequeunt, ut ignoſcant. Tales ſunt latrones & uſurrarii, qui, poſtquam, in, & per vitam ſuam, furta ſua, & latrocinia, & dolos malos abſconderunt ad finem vitæ ſuæ, ſufficienter, &

& debitam restitutionem facere recusant. 2. *Per præventionem*, quando quis moritur, eo tempore, quo minimè putatur, ùt Agar & Balthasar. Quot ex peccatoribus ità moriuntur, abstrahendo ab iis, qui in bello aut per naufragia intereunt; aut simili non præviso accidenti succumbunt? quot fuere, & fortè ipse tales nosti, qui in flore ætatis obiêre, à comœdia, à lusu, compotatione, helluatione, ne plus dicam, recenter reduces? ô quam nimis frequentes sunt ejusmodi casus! *nescit homo finem suum*, ait Sapiens, *sed sicut pisces capiuntur hamo; & sicut aves laqueo comprehenduntur, sic capiuntur homines in tempore malo, cum eis examplò supervenerit.* Eccles. 9. 12. 3. *Per illusionem*, quando nescio, quæ ideæ formantur de futura conversione, aut etiam præsenti, cujus tamen Spiritum aliquis non habet, prout apostolus de Esau dicit. Hebr. 12. 17. *Non invenit pænitentiæ locum, quamquam cum lacrymis inquisiisset eam.* videre est quosdam, qui postquā Deum offenderunt, plorant, ingemiscunt, & lacrymas fundunt; sed non nisi frequenter accidit, lacrymas tales, talemque *pænitentiam* pœnitentiæ Esau similem esse. Rarum quid est, christianos graviter lapsos, sinceram agere pœnitentiam; sed adhuc rarius invenire est clericos, qui, postquam se turpi vitæ dederunt, resipiscant, & ex toto convertantur; id, quod ipsa scriptura nobis insinuat, quando juxta versionem septuaginta dicit. 1 Reg. 2. 25. *si populus peccaverit, orabit pro eo sacerdos; si autem sacerdos peccaverit, quis ora-*

orabit pro eo? time ergo impœnitentiam, siquidē tam horribile quid est, & tamen adeò communes; & ex nunc stude, & labora pro reformatione morum tuorum. O Domine! qui non vis mortem peccatoris, sed ut convertatur, & vivat, fac, ut hic ipse hodiernus dies, conversionis meæ perfectæ, quemadmodum & pœnitentiæ meæ dies sit, quia unam & alteram hodie incipiam, ut miseriam, & infelicitatem eorum evitem, qui in impœnitentia sua moriuntur. Præpara me, ô Domine, per virtutem hujus S. sacrificii, quod propediem tibi oblaturus sum ad hos effectus, quos à tua bonitate expecto; *quæsumus ut effectibus eorum nos veraciter aptare digneris*, Post-communio Dom. 3. post Epiph Et tu anima mea! quæ à Deo tuo obtinere hoc desideras, sequere consilium S. Bernardi Serm. 1. in vigil. Nat. Dom. *adorna thalamum tuum Sion &c. abominationes Ægyptiorum immola Deo tuo.*

FERIA TERTIA.

Super cathedram Moysi sederunt scribæ & Pharisæi &c. Matth. 23. 2.

DE MALIS PRÆDICATORIBUS.

1. Imago, seu descriptio illorum.
2. Quanta injuriam ecclesiæ inferant.

PUNCTUM I. Considerare debemus id, quod hic Christus Dominus de scribis & pharisæis ait,

ait, tanquam imaginem quamdam omnium pastorum, & prædicatorum, qui alios, non verò seipsos instruere volunt; vult nihilominus, ut eos audiamus; siquidem veritas, quam prædicant, non illorum, sed Dei est, & veritas ista venerationem & sequelam meretur, quamvis etiam per indignos ministros annuntietur. Prohibet simul eos imitari, eò quod longè aliter vivant, quam doceant; imponunt enim onera insupportabilia in humeros hominum, quæ nequidem digito suo movere volunt. O quam meritò humiliare debet imago ista prœdicatores illos, quorum vita sermonibus & prædicationi eorum non respondet, quamcunque pulcherrimæ res proponantur, dici tamen de illis potest illud, quod Isaac de Jacobo dixit Gen. 27. 22. *vox quidem, vox Jacob est; manus autem, manus sunt Esau*; quid? adeò temerarius es, ut te ipsum erigere audeas in magistrum? *confidis, te ipsum esse ducem cæcorum?* Rom. 2. 19. ducere vis cœcos, docere ignorantes, lumen afferre iis, qui in tenebris sunt, & tu ipse vivis in errore & malitia? *qui ergo alium doces, te ipsum non doces?* quid? instruere alios audes, & te ipsũ oblivisceris? prædicas aliena bona non diripenda, & modô longè vitiosiore, & magis criminoso furaris Deo gloriam suam, tibi attribuendo conversionem animarum, quam gratiœ JEsu Christi adscribere deberes? *prædicas; non furandum furaris.* Dicis, nôn admittendum adulterium, & tu ipse animam tuam diabolo, ambitioni, &

vanæ gloriæ proſtituis? *dicis, non mæchandum, mæcharis.* Ab idolis abhorres, & quotidie in ſemet, neſcio. quas profanationes, & ſacrilegia committis? *abominaris idola, ſacrilegium facis.* Gloriaris, te legis peritum eſſe, teque illam prædicare, & tu ipſe Deum inhonoras mille modis per violationem hujus ipſius legis; *in lege gloriaris, per prævaricationem legis. Deum inhonoras.* O quam horribilis imago, & deſcriptio pro prædicatoribus? interim nimis quam verum eſt, eam pluribus, in hoc noſtro ſæculo, convenire; ſiquidem omnibus iis convenit, qui propriâ ſua ſcientia inflantur, & ſuis talentis extolluntur. Convenit omnibus, qui id ipſum non faciunt, quod aliis prædicant, convenit omnibus, qui pro eo, ut ſibi de ſcientia ſanctorum porvideant, male vivunt in occulto, vel omnino publice alios ſcandalizant. Vide, utrum non etiam tibi conveniat; & ut majorem hujus rei horrorem concipias, vide in puncto 2do, quàm graviter noceant, & quantam eccleſiæ injuriam inferant ejuſmodi mali prædicatores.

PUNCTUM II. Lex, quam Deus prædicatoribus veritatis imponit, ait S. Gregorius, Mor. in Job. l. 19. c. 6. eſt, ut per proprias actiones ſtudeant id implere, quod aliis per verba ſua conantur perſvadere; *lex eſt ipſis prædicatoribus impoſita, ut vivendo impleant, quod loquendo ſvadere feſtinant? nam loquendo authoritas perditur, quando vox opere non adjuvatur.*

adjuvatur. Ps. 49. Hinc David ait peccatori: *cur tu enarras justitias meas? & cur assumis testamentum meum per os tuum, tu verò odisti disciplinam? & projecisti sermones meos retrorsum.* Sermones DEI, ait S Greg. ibid. *post se prædicator projicit, cum hoc, quod dicit, facere contemnit? quomodo autem dictis ejus alter obediat, dum ipse respuit opere, quod prædicat voce?* Reflecte te parumper super hoc, quod primùm ex hoc magno Pontifice audiisti, quæcunque demum talenta ad concionandum habere videaris, quoscunque applausus tibi per conciones tuas concilies; si verbis tuis opera tua non respondeant, nunquam propterea cœlum ingredieris; neque idoneus eris, ut & alios illuc perducas, eò, quod actiones seu opera tua majori illis sint obstaculo ad salutem, quam vox tua utilitatis illis afferat, ad eorum sanctificationem. Infelix igitur est prœdicator, qui dum in manibus suis habet regulam veritatis, & faculam scientiœ, talibus non pro se ipso utitur; & dum alios illuminare vult, illos excœcat, & à viâ cœli abducit, dum putat eos directè eò deducere; *nomen enim Dei per vos blasphematur inter gentes,* ait S. Paulus, Rom. 2. 24. dum audiunt debiles, ac infirmi christiani, aliam esse doctrinam, & alium modum vivendi, putant, religionem nostram non nisi politiam quamdam esse. Libertini hoc quandoque cogitant, imo expressis verbis hoc imperterritè dicunt, perfecti autem christiani tali

modo

modo vivendi scandalizati, se continere non possunt, quin contra murmurent, & conquerantur tales adeo indignos ministros tolerari. Hinc est, quod Concilium Tridentinum sess. 14. de reform. tantâ instantiâ episcopis injungat & commendet, ut non admittant malos & scandalosos sacerdotes ad functiones aliquas sacras in sua diœcesi; *qua enim libertate socios pot erunt corripere sacerdotes, cum tacitè sibi respondeant, eadem se admisisse, quæ corripiunt?* Ora hic pro conversione malorum prædicatorum; & si hoc officio ipse fungaris, propone deinceps vitam meliorem vivere, ut majorem progressum per sanctitatem morum tuorum evangelio procures; an non turpe sit, ait quidam, docere illud, quod ipse non facias? *dicta factis deficientibus erubescunt.* Tertull. de patien. c. 1. Pro præparatione ad Missam pete à Christo Domino, animæ tuæ infigi hunc salutarem timorem, quem S. Paulus habebat, ne ipse pereas, dum aliis prædicaveris, & pro gratiarum actione expende verba ista S. Bernardi, Tom. 2. edit nov. ad pastores animarum in concilio Rhemensi congregatos. *Si mundum prædicas contemnendum, contemne te prius, & ad ipsum alios efficacius invitabis; da voci tuæ vocem virtutis, consonet vita verbis.*

FERIA QUARTA.

Dic, ut sedeant hi duo filii mei; unus ad dexteram tuam & unus ad sinistram in regno tuo. Math. 20. 21.

DE

DE AMBITIONE PARENTUM IN PRO-MOVENDIS FILIIS AD DIGNITATES ECCLESIASTICAS.

1. Quam commune sit hoc vitium.
2. Qualia remedia adhibere oporteat contra illud.

PUNCTUM I. O Quam multos hodiedum imitatores habet mater ista filiorum Zebedæi; quod ex christianis adhuc hodie preces tales judaicas ad exemplum hujus mulieris fundunt ad Deum pro suis liberis? imò quod plus est, etiam simoniacas preces coram hominibus effundunt, ut illis quoddam beneficium procurent; & si tale jam sit in familiâ eorum, tanquam hæreditarium quid habent, quod ipsis eripi non possit; *hereditate possideamus Sanctuarium Dei*, Ps. 82. 13 Quantum ad alia beneficia, putant ea quasi bona prædatitia ac primò occupantis esse; tamque temerarii sunt, ut ejusmodi patrimonia pauperum, & vota fidelium ad se rapiant, filiosque suos ad statum clericalem adigant, quo omnino indigni sunt. O infelices parentes! quam cœci estis in disponendo hoc modo de filiis vestris, ut cupiditatibus vestris satis faciatis? vultis, ut sacerdotes ordinentur, quocunque demum id pretio constet, & ad beneficia promoveantur; nescitis, quid faciatis, aut petatis! consuluistisne Dominum, ut scire possitis, an eos in ministerio suo habere velit? examinastisne an lumen

fidei,

fidei, utrum talenta & qualitates illâs hâbeant, quæ ad illud requiruntur? perpendiſtisne gravitatem hujus negotii, quandoquidem æterna illorum, & veſtra ſalus ex hoc dependet? ſi filium tuum ad tâlem ſtatum adſtringis, ad quē à Deo non vocatur, non illum Deo conſecras; ſed dæmoni ſacrificium offers, *immolaverunt filios ſuos; & filias ſuas dæmoniis.* pſ. 105. An non terret te terribilis illa caſtigatio ſacerdotis Heli, quem Deus reprehendit, quod plus amâſſet filios ſuos, quàm ipſum Deum? quòd ſollicitior pro eorum, quàm ſacri altaris honore & reverentia fuerît, & proin reverentiam illam ſanctuario debitam ex turpibus motivis carnis & ſanguinis perdiderit? *magis honoraſti filios tuos, quam me.* 1. Reg. 2. 29 Idque non factum fuit, ait S. Hieronymus ibid. quaſi Heli non corripuerit filios ſuos, fecit hoc, ſed tardè & languidè ſolâ aliquâ admonitione contentus pro eo, quod eos cum omni rigore de tēplo ejicere debuiſſet, & illis interdicere adminiſtrationem rerum ſanctarum, quas profanaverunt *Heli corripuit filios ſuos, & punitus eſt, quia non corripere, ſed abjicere debuit.* Quod oſtendit, âit S. Gregorius M. quàm longè culpabiliores ſint parentes illi, qui ſuos filios ad ſacros ordines & eccleſiaſticas dignitates impellunt, non ut miniſtros ſanctos dent eccleſiæ, ſed ut domus illorum ſplendore talium dignitatū inclareſcant; ut temporalia lucra reportēt iis, quos ſecundùm carnem & ſangvinem diligunt. *Filios & propinquos,*

quos, magis quàm Dominum honorat, qui ad sacros ordines personas elegit, non ex conversationis honestate, sed amore propinquitatis &c. carnales prælati, spiritualis honoris culmina carnalibus propinquis ideo tribuunt, ut ecclesiasticis facultabibus ditentur; nec curant, quales sunt, qui ad spirituale ministerium veniunt, sed tantum, ut temporali dignitate præferant, quos carnali affectione complectuntur, in 1. Reg. c. 3. ah! quam communiter & ordinariè ità accidit; sed quænam remedia debent filii huic sceleratæ parentum ambitioni opponere? illis uti debent, quæ Christus JEsus nobis indicat in evangelio; eaque statim indicabimus & explicabimus.

PUNCTUM II. Oportet imo. respondere illis vocationem divinam, quæ ad quemlibet statum amplectendum necessaria est, magis adhuc in particulari requiri ad ministerium ecclesiásticum. Patris mei cœlestis est, ait JEsus ad filios Zebedæi, dare vobis sedes, quas petitis: *non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à patre meo.* Si ergo parentum vestrorum ambitio ad hoc vos sollicitet; ut primas sedes in Ecclesia ambiatis, respondendum, has omninò & absolutè à Deo pendere, qui secundum omnem rigorem & justitiam puniet eos, qui eas aliter occupare cogitant, prout ipse declarat: *ipsi regnaverunt, & non ex me. Principes extiterunt, & non cognovi, argentum suum, & aurum suum, fecerunt sibi idola, ut interirent.* Osée. 8 4. 2.

Re-

Repræſentandum ipſis eſt miniſterium ſacrum, humilitatis & non ambitionis miniſterium eſſe; forma apoſtolica hæc eſt; *dominatio interdicitur; miniſtratio commendatur*, ait S. Bernardus, l. 2. de conſid. c. 6. quod fundatur in gravi illa monitione in hodierno evangelio ſuis diſcipulis à Chriſto JEſu facta, *reges gentium dominantur eorum, vos autem non ſic*: Ne imaginamini vobis, quaſi dominari debeatis populo vobis concredito inſtar principum ſæcularium & gentilium, volo, ut qui primas dignitates inter vos obtinent, ſe non aliter conſiderent, quam ſervos, *qui voluerit inter vos primus eſſe erit ve-ſter ſervus*, & ut illis exēplum exhiberet, ait: *ſicut filius hominis non venit miniſtrari, ſed miniſtrare*, S Paulus æquè bene idipſum declarat, ac divinus magiſter ſuus, quod ſe ſervum aliorum fecerit, *cùm liber eſſem, omnium me ſervum feci*. 1. Cor. 9. 19. S. Petrus, caput totius gregis abeſſe voluit à clero omnem ſpiritum dominationis, *non dominantes in cleris*. 1. Petri 5. 3. An tam pulchra exēpla deſerere vis, ut ſequaris illud Luciferi, principis omnium ſuperborum? 3. Si parentes veſtri, & propinqui, aliud ſibi non imaginantur, quam vitam aliquam dulcē & delicioſam in tali ſtatu corrigite eos per verba iſta, quæ Salvator ad filios Zebedæi dixit, *poteſtis bibere calicem, quem ego bibiturus ſum?* ſtatum, quem elegimus, aut amplecti volumus, adſtringit nos ad bibendum calicem, ſtadium quoddam eſt laborum, ubi nul-

la requies. vel induciœ sperandæ, quousque ad illud felicissimum tempus pervenerimus, ubi spiritus dicat: *requiescant à laboribus suis.* Apoc. 14. 13. *Quid enim est potestas culminis*, ait S. Gregorius M. Pastor. l. 1. c. 9. *quàm tempestas mentis, in qua cogitationum semper procellis, navis cordis quàtitur, huc illùcque incessanter impellitur, ut per repentinos excessus oris & operis quasi per obviantia saxa frangatur*, En! quàm neutiquam causam habeas talia ambiendi! sed quœ sequuntur omninò horrorem tibi incutiant; *inter hæc quid sequendum est quid tenendum? nisi ut virtutibus pollens coactus ad regimen veniat, virtutibus vacuus nec coactus accedat.* ibid. Resolutio tua sit ut & tuæ, & tuorum ambitioni frœnum injicias. Communica ad hanc intentionem; ô quàm felix fores, si in consideratione quòd JEsus ad te veniat, ut seipsum in te exinaniat, ab illo disceres vere humilis esse? en quàm tibi det novum exemplum invitando, & vocando te ad divinam hanc mensam suam, ubi ex bonitate sua prorsus stupenda perfectè id adimplet, quod dixit in evangelio suo Luc. 22. 27. *nam quis major est, qui recumbit, an qui ministrat? nonne qui recumbit? ego autem in medio vestrum sum, sicut qui ministrat.*

****

****

**

*

FERIA

FERIA QUINTA.

Nunc autem hic consolatur, tu verò crucia-vis. Luc. 16. 25.

DE VITA MOLLI SEU DELICIOSA.

1. Talem plurimi ex clericis ducunt.
2. Quem finem sortiatur?

PUNCTUM I. Quis unquam credidisset, vivere pro cōmoditate sua, tantū crimen esse? & quod pro damnatione sufficiat, eleganter vestiri, splendidè convivari, & dies suos in lætitia transigere, eheu! ubi ergo sunt illi, qui adhuc pejus aliquid fecerunt? volo dicere, ii, qui voluptates, delicias, & sæculi gaudia sectantur? qui modo suo vivendi molli & delicioso mille alia scelera adjungunt, quæ quis nominare non audeat? quam ergo utiliorem meditationem instituere possumus, quam ut periculum illud nobiscum expendamus, quod incurrunt, qui talem vivendi modum sectantur, præsertim clerici, ministri Domini illius, qui ad hoc in mundum venit, ut delicias & falsa mundi gaudia condemnaret? interim, si consideramus, quæ in perverso hoc divite evangelium reprehendit, quam plures inveniemus, quorum vita parum ab illa differt, quam ipse duxit. *Erat dives*, amabat vir iste divitias, sed non erat injustus, nec fur; inter delicias & voluptates præcisè suis fruebatur bonis jucundè; interim abundantia domus suæ oblivisci eum fecit, miseriæ Lazari, quæ

erat prima causa reprobationis suæ. Quot sunt ex clericis, qui iisdem passionibus, & affectu erga bona mundi hujus laborant? non alio fine ad SS. ordines, & beneficia aspirant, quam ut commodius & voluptuosius vivere valeant; & ut ipsi divites de bonis ecclesiæ efficiantur, parum interea solliciti de oneribus, & curis illis, quas ipsis beneficia sua imponunt, non minus insensibiles quo ad aliorum miserias, ac iste infelix dives *Induebatur purpurâ & bysso.* Perversus hic dives superbè vestitus erat. Quot ex clericis reperire est, quorum luxus non minus peccaminosus, & criminosus est? oportet, pro vestitu illorum procurare pannos pretiosissimos; & pro eo, ut modestiam Christi imitarentur qui pauper, humilis, & omnibus rebus spoliatus, ac indigus natus fuit, cujus ipsi se ministros dicunt, non erubescunt se accomodare modo, pōpis, & vanitatibus hujus sæculi, cui tamen adeò solemniter renuntiârunt. *Epulabatur quotidiè splendidè.* Quotidie mensâ utebatur opiparâ, sed nullius alterius, seu extranei expensis, & sumptibus. Ah! quot ex clericis idem faciunt, sed expensis ecclesiæ? quotidie epulantur, & convivia instituunt; nil nisi gaudia & delicias cogitânt; inerti planè & criminosæ quieti, ac otio se dant; non solum omne, quod in statu suo laboriosum & difficile est, à se abjiciunt, sed probè etiam sciunt, vel ab iis etiam se eximere, quæ à conditione & statu reliquorum hominum inseparabilia sunt; *in labore hominum*

non

non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur. Pſ. 72. Verba ſunt regii prophetæ; verum iſta, quæ ſtatim ſubjicit, ſatis clarè demonſtrant, in quanto periculo verſentur illi, qui vitam adeò mollem & voluptuoſam ducunt; *ideo tenuit eos ſuperbia; operti ſunt iniquitate, & impietate ſua; prodiit quaſi ex adipe iniquitas eorum, tranſiërunt in affectum cordis.* Perpende tecum exactius hanc horribilem ſequelam, & quaſi catenam ſcelerum, & time ſtatum adeò periculoſū. Sed ut te magis inducam ad illum evitandum;

PUNCTUM II. Conſidera finem illum tragicum eorum, qui taliter vivunt *Mortuus eſt dives, & ſepultus eſt in inferno.* Vide itaque finem perverſi hujus divitis, & triſtem ſortem talis vitæ ſenſualis & voluptuoſæ, quem tales amatores mundi ſortiuntur. Infelix iſte homo, eodem die, duas valde differentes ſepulturas habuit, unam pro corpore; alteram pro anima ſua; corpus ipſius abſque dubio, cum omni honore, & funebri pompâ, tanquam miſerandis ſuperbiæ ſuæ reliquiis, ſepulturæ traditum fuit; ſed quò ad animam, aliam ille non ſortitus eſt ſepulturam, niſi infernum. O ſepulturam horribilem! benè hoc recogita! *Elevans oculos cum eſſet in tormentis, vidit Abraham à longè, & Lazarum in ſinu ejus.* Ex fundo abyſſi, in quam decidit, levat oculos ſuos, hoc eſt, tempore vitæ ſuæ, nec ſemel quidem illos levavit, ut pericula vitæ ſuæ videret! quique fortè nec ſemel ullam reflexionem fecit, quod ab hac vita ſua molli,

quam ducebat, ad perditionem ducendus esset. Apprehendit igitur malum suum, sed nimis tardè, petit levamen quoddam, & solatium; & audit respondcri sibi; *fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua.* Ecce totum id, quod ipsi de præterito superfuit; tristis nimirum memoria, & recordatio falsarum deliciarum, & voluptatum, verum de præsenti experiebatur mala extrema; quæ ipsum exclamare cogebant, & dicere; *crucior in hac flamma.* Visnè hoc pretiô vivere in voluptatibus, & deliciis indulgere? disce ergo adhuc hodie, quod vita gaudiosa & deliciosa, vita mollis, absque ullo labore, & pœnitentia, sufficiat, etsi nulla alia scelera adjuncta habeat, ut te à salute & regno cœlorum excludat; & si fortè, quod absit, contrariũ tibi hucusque persuasisses, corrige errorem tuum, christianismus, præsertim sacerdotium, continuatio quædam vitæ est JEsu Christi; qui erat in laboribus à juventute sua tenera; neutiquam igitur amplectendæ sunt partes illorum, qui aliter de hac re sentiunt, & sibi contrariũ imaginantur. *Sacerdotium non est artificium vitæ fallacis transigendæ,* ait quidam ex SS. PP. (S. Aug.) non, non; noli te ipsum decipere; oportet multa pati, ut obligationibus illius satisfacias, oportet panem nostrum comedere *in sudore vultus nostri,* portare pondus diei & æstus; quærere, & indagare oves errantes inter petras, scopulos, & spinas, & inventam aliquam imponere humeris suis; oportet tem-

tempus nostrum, quietem nostram, sanitatem, vitam, & omnia nostra, pro salute fratrum nostrorum offerre, & sacrificare. En! quid te scire oporteat, & juvet, sæpius meditari, ut generosè renunties molli ac deliciosæ ejusmodi vitæ, quæ innumeram ferè clericorum multitudinem in interitum perducit. Et ad hunc effectum pete à Christo JEsu in tua ad Missam præparatione, ut veritatem istam intelligere te faciat, quemadmodum eam docuit S. Paulum, dum eum ad prædicationem evangelii sui vocavit; *ego enim ostendam illi, quanta oporteat eum pro nomine meo pati.* Act. 9. 16.

FERIA SEXTA.

Auferetur à vobis regnum DEI, & dabitur genti facienti fructus ejus. Matth. 21. 43.

DE CONTEMPTU BONORUM SACERDOTUM & PASTORUM.

1. Quam periculosum hoc sit populo.
2. Qualiter se gerere debeant pastores boni ità contempti?

PUNCTUM I. QUis non expavescat ad minas istas, quas Christus JEsus in hodierno evangelio Judæis intentavit; ipsi erant hæc mystica vinea Domini, juxta expressionem prophetæ dicentis: *vinea enim Domini exercituum, domus Israel est.* Is. 5. 7. Vah! quanta fecit Dominus

minus Deus noster vineæ huic! *quid est, quod debui facere ultra vineæ meæ, & non feci?* ibid. v. 4. dedit ipsis legem: & sacrificium; nil omisit, quod ad salutem ipsorum quoquo modo facere posset. Misit ad illos, servos suos prophetas; & denique proprium filium suum, ut fructus vineæ istius colligeret, hoc est, actuales probationes, & realia signa fidelitatis, & obedientiæ ipsorum, illi non solum nullos tales fructus potulerunt; quod omnino maximo crimine non carebat, sed ignominiosè, & malê tractarunt insuper servos ejus; imò proprium âc unicum filium suum occiderunt. O ingratitudinem prorsus horribilem! an miretur quis post hæc, quod Deus Judæos exterminaverit, & transtulerit legem suam & gratias in gentiles? discant exinde populi christiani, bonos sacerdotes, & pastores animarum, minimè contemnere, quos Deus ad illos pro salute eorum mittit. Non satis est, quod gloriari possint coram hominibus, habere se sanctos pastores; oportet insuper ex illorum doctrina, & instructionibus, & bonis exemplis, proficere, ut ipsi quoque ejusmodi boni pastores coram DEO gloriari quandoque possint de sua fidelitate ad exemplum apostoli, *sicut & cognovistis nos ex parte, quod gloria vestra sumus, sicut & vos nostra, in die Domini nostri JEsu Christi.* 2. Cor. 1. 14. Quid profuit Judæis sua gloriatio, quod pro pastoribus suis habuerint patriarchas, prophetas; & quod ipse JEsus Christus eos suâ præsentiâ honoraverit,

rit, ac curam in se susceperit, per se ipsum eos instruendi; siquidem hæ omnes prærogativæ, quibus malitiosè abusi sunt, nonnisi condemnationem ipsorum auxerunt, ac coram Deo criminosiores & culpabiliores illos reddiderunt; prout idipsum iis Dominus in evangelio exprobrat. Joan. 15. 22 Non semper expectat Deus in futurum, ut puniat populos, qui ex hac prærogativa, quod bonos habeant pastores, non proficiunt; sæpe hoc etiam in hoc mundo facit; sive eos ipsis subtrahendo per mortem, sive aliâ viâ & modô, eos ab eis separando, & auferendo, qui se indignos reddidere, eos diutius habendi. *Cum enim indigni fuerint effecti & fecerint malignum in conspectu Domini, auferetur ab eis homo Dei*, ait quidam ex PP. (Orig. hom. 3. in c. 2. Jud) neque dicant, qui ejusmodi sunt, Deum non derelicturum ecclesiam suam sine pastore, daturum nempe alium, locò illius, quem ipsis abstulit; verum est, sed prædictus Pater, audacter ait (quia cum scriptura loquitur) Deum non semper daturum ecclesiæ suæ pastores secundum cor suum, sed quandoque juxta merita, vel potius demerita nostra, si opera nostra mala sunt, & malè vivimus, quia tunc ait scriptura If. 3. 4. *dabo pueros principes eorum, & effeminati dominabuntur eis*, Acquirent nimirum adulatores, qui eis omnia desiderabilia concedent, & ut, quia ipsi decipi volunt, decipiantur. O quam deplorandus est status populi, vel communitatis alicujus, sub tali pasto-

store! experiuntur sub tali regimine famem non panis & aquæ, quæ solam mortem corporis afferre posset, sed longè aliam funestiorem, nimirum famem verbi divini, quæ mortem animæ causat; *ecce dies veniunt, dicit Dominus, & mittam famem in terram; non famem panis, neque aquæ, sed audiendi verbum domini*. Amos. 8. 11. Castigatio ista planè terribilis est; deberent se populi benè supra illam reflectere, sed quomodo ipsi boni pastores gerere se debent, qui se adeò despectos à populo cernunt?

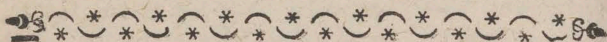
PUNCTUM II. Hoc docet nos S. Paulus secundum annotationem S. Joan. Chrysostomi; dum ità ad fideles scribit: Hebr. 13. 17. *obedite præpositis vestris, & subjacete eis ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes; hoc enim non expedit vobis. Vides hic*, ait S. P. Chrysost. ibid. *quod rectorem, si contemnatur, non oportet se ulcisci, sed magna ultio facit flere & ingemiscere*. Si medicus sperni se videat ab ægroto, non cogitat de vindicta, imò è contrario gemit, & compassionem cum illo habet. Verum, si pastor talis ingemiscat, & ploret, an non obligat per has suas lacrymas Deum ad sumendam vindictam de iis, qui eorum causa existunt? ad hoc respondeo, ait S. Doctor, quod si super nos ipsos flemus, in consideratione peccatorum nostrorum, lacrymæ istæ misericordiam divinam super nos trahant, cur non magis eandem super eos trahent,

quo-

quorum superbiam; & inobedientiam deploramus? adeòque benè sibi caveat servus JEsu Christi, si contemnitur, ut non ad injurias, & ad paria progrediatur; si etiam pedibus conculcetur; verberetur; omninò indignè tractetur. Totum, quod facere debet, est, ut lacrymas profundat, & gemitus edat super iis, qui se adeò indignè tractant, & tam injustè; *oportet eum ingemiscere, qui despicitur, qui conculcatur, qui conspuitur* ibid. Possumus huic reflexioni, ait S. Chrysostomus, aliam adhuc adjungere, quæ magis adhuc serviet ad perficiendam virtutem talium bonorum clericorum, nempe, ut se profundè humilient coram Deo, adeò, ut se servos omninò inutiles esse existiment. Quod autem tam parum utiles simus, exinde est, quod nobis ipsis nimis quam utiles videamur, & quod longè distemus ab humilitate magni Ignatii, qui videns ecclesiam suam, propter captivitatem suam, absque pastore, se per hoc consolabatur, quod illa habeat JEsum Christum pro pastore; qui curam illius habiturus esset; *quæ pro me, jam Christo pastore, utitur, qui dixit, ego sum pastor bonus; & solus eam curabit, visitabitque.* Epist. ad Rom. Nos è contrario tam parum fidei habemus, & humilitatis, ut facilè credamus, omnia absque nobis perdita esse, quæ causa est, cur nos ipsos non nisi frequenter perdamus. Humiliemus igitur nos ministri Domini, quando non audiunt nos, neque obediunt nobis, nostri; *sacerdotes ejus gementes.* Thren. 1. In

me-

memoriam revocemus noſtram ipſammet præteritam infidelitatem. Ah! nos ipſi non ſemper reſpondimus ſollicitudini illi paternæ, quâ ſupremus paſtor tanto tempore excoluit animas noſtras per gratias ſuas, inſtructiones, ſacramenta, & alia miſericordiæ ſuæ ſigna, & effectus; dici de nobis poteſt: *non fuerunt memores multitudinis miſericordiæ tuæ*. Pſ. 105. 7. Pro Miſſa; memor eſto: dum filius Dei ſe tibi per ſanctam communionem dat, eum venire, ut viſitet vineam ſuam, & fructum repetat omnium gratiarum, quas tibi hucuſque contulit. Quid habes ei dare poſt tot Miſſas, & S. communiones? conare illum, ſaltem hodie, majori cum devotione ſumere, quam ordinariè ſoles, ut poſſis eidem idipſum dicere, quod olim S. Cæcilia dixit; *ſuſcipe ſeminum fructus, quos in me ſeminaſti.*

DIE SABBATHI.

Filius meus mortuus erat, & revixit; perierat, & inventus eſt. Luc 15.

DE ERRORE, & CONVERSIONE PECCATORIS.

1. Quomodo peccator aberret?

2. Qualiter convertatur? & quâ ratione eũ juvare debeant clerici.

PUN-

PUNCTUM I. QUod ante omnia, in modo agendi hujus filii prodigi, considerare debemus, est id, quâ ratione peccator, à via vera aberret? talis est hæc materia meditationis, ut nobis perinde esse non debeat; sivè erret, sivè non erret, convertatur, vel non convertatur, peccator; frater enim noster est; hinc jactura & perditio illius nobis cordi esse debet; nulluique magis ac vivacius illud sentiat, oportet, quam clericus, qui obligatus est ad quærendos peccatores, etiam in abysso scelerum suorum, ut eos Deo iterum reconciliet. Primus gradus erroris seu deviationis in peccatore, est superbia, quæ est initium & origo omnium peccatorum. Eccles. 10. 15. Filius prodigus sui ipsius dominus & magister esse vult, ac vivere juxta libertatem suam; *pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit*, Amor independentiæ, & desiderium se ipsum gubernandi, causæ sunt, cur peccator excutiat à se jugum Domini, & se sanctis legibus ipsius subdere recuset; *à sæculo confregisti jugum meum: rupisti vincula mea; & dixisti: non serviam*. Jerem. 2. 20. Id, quod Dominus per prophetam suum deplorat. Primus hic est gressus, quem in regionem longinquam à Deo abiturus facit; *abiit in regionem longinquam*. Eheu! poteftne quis longius abire, quam si fugiat veritatem, ut amplectatur falsitatem & mendacium, quam ut seipsum

tradat

tradat in manus amoris sui proprii, seque à Deo suo separet; non quidem gressibus corporis; sed affectione cordis? ùt Augustinus loquitur. Cadit exinde in egestatem quamdam horribilem, & famem terribilem; *cœpit egere*. Perdit charitatem; meritum bonorum operum suorum, & omnium divitiarum spiritualium, quas prius acquisierat. Tam inops efficitur, ut nequidem jacturam suam videat amplius, neque plagas, quas dæmones animæ suæ inflixerunt, ùt pulchre canit in poëmate suo, contra Pelagianos S. Prosper de ingratitud. c. 4.

Nec jam, captivos oculos, attollere in altum
Sponte potest, quoniam hoc etiam spoliante tyranno
Perdidit, ut, quanto jacet sub vulnere, norit.

Denique stultitiis hujus mundi fascinatus, & falsis illius deliciis inebriatus, in omne se scelus conjicit, & ad illud ultimum impudentiæ devenit, ut etiam de turpissimis factis glorietur. *Dissipavit substantiam suam, vivendo luxuriosè*; pascere porcos, planè res vilissima est; sed an non turpius est, non nisi laborare, & sollicitum esse, ut quis infamibus suis passionibus satisfaciat? quàm stupenda miseria! videre christianos, imò quandoque etiam clericos, ad talem turpitudinis statum redactos? *qui nutriebantur in croceis, amplexati sunt stercora*. Thren 4. 5. Non plura dicamus; satis comprehendimus, peccatorem per eosdem gradus, ac filium prodigum, in

pro-

profundum abyssi descendere; de hoc solummodo cogitemus, utrum non ipsi quoque hanc viam secuti simus, & erubescamus ad recordationem prœteritorum; *væ, væ; quibus gradibus deductus sum, ad profunda inferni?* S. Aug. l. 3. conf. c. 10. Et

PUNCTUM II. Consideremus in reditu filii prodigi ad Patrem suum, conversionem peccatoris. 1. Se ipsum ingreditur, ut videat extremam illam stragem, quam in ipso causavit peccatum; *in se reversus*; & in hoc suo in se ipsum regressu incipit reditus ipsius ad Deum; hinc videmus in scriptura, Spiritum *S.* ad quemlibet peccatorem dicere; *redite prævaricatores ad cor* Is. 46. 8. 2. Ille ipse, qui eum fecit, in se ipsum descendere, inspiravit ei pariter resolutionem, ex hoc volutabro luti surgendi, in quo jacuerat; *surgam, & ibo ad Patrem.* Non est putandum, ait S. Augustinus, quasi ex se ipso cepisset hanc resolutionem projiciendi se in brachia illius, quem tantoperè offenderat per suos excessus; erat Pater cœlestis; qui secundū misericordiam suam bonitate suâ infinita dignā, eum sic excitavit ex hoc somno; *unde verò iste hanc cogitationem habuisset, nisi eam in occulto pater misericordissimus inspirasset?* quæstionum Evangelii l. 2. q. 34. 3. Fatetur peccatum suum; *Pater peccavi*; sed hoc facit cum erubescētia quadam salutari, fide humili, spe firma, contritione sincera; ad quœ deinde secuta fuit vera mutatio & emendatio vitœ; *surgens venit ad Patrem*

Patrem. Non erat hœc ipſius reſolutio ſterilis, ùt noſtra; neque deſideria quœdam, quœ fuerint ſine affectu; effectivè, & re ipſa revertitur ad Patrem ſuum. 4 Hic charitativus pater brachiis expanſis eum recipit; *occurrens cecidit ſuper collum ejus*. Excellentiſſimum ſanè exemplar pro clericis, prœſertim paſtoribus animarum, & confeſſariis. Videmus hic teneritudinem, quâ utpote miniſtri Jeſu Chriſti uti debemus ad reconciliandos peccatores cum Deo; induamur ad exemplum hujus optimi patris viſcerâ miſericordiœ; occurrâmus illis: compatiamur eorum malis, miſceamus lacrymas noſtras ipſorum lacrymis; multum olei, illorum plagis & vulneribus infundamus, monſtrando illis, nos intimè commotos eorum ſtatu miſerabili, in quem decurrere; & eouſque condeſcendentiam noſtram extendamus, quantum fieri poteſt, ut neque ipſis noceamus, neque divinœ majeſtati prœjudicemus, cujus miſericordia juſtitiœ illius non prœjudicat; ante omnia autem moneamus illos, ut nunquam oblivifcantur miſeriarum ſuarum prœteritarum, ut ità ſemper totâ vitâ ſuâ in humilitate coram Deo ambulent; *miſceamus abſynthio mel*, ait S. Bern. Pro communione; poſſumus convivium iſtud, quod filii prodigi pater parari juſſit, ad teſtandum gaudium ſuum, ob illius reverſionem, conſiderare tanquam figuram convivii euchariſtici, quod eſt, quaſi ſigillum reconciliationis peccatoris; *epulari autē, & gaudere oportebat, quia frater tuus hic mortuus*

tuus fuerat, & revixit; perierat, & inventus est. Monstremus interim æquè per instructionẽ nostram, ac per ipsum nostrum modum agendi, seu communicandi; cum quanta humilitate illi accedere debeant ad hanc divinam mensam, qui se illâ adeò indignos reddiderunt. O Domine! possitne quis comparere ad hanc divinam mensam, ibique pascere se pane angelorum, qui se paulò antè spurcitiis parcorum defœdavit, quin confusione, dolore, admiratione, & gratitudine debitâ persundatur, & denique desiderium ardentissimum conversionis sinceræ concipiat; dicatque? *jam non sum dignus vocari filius tuus; fac me sicut unum de mercenariis tuis*.

DOMINICA TERTIA QUADRAGESIMÆ.

Erat JEsus ejiciens dæmonium; & illud erat mutum. Luc. 11. 14.

DE SPIRITUALIBUS MUTIS.

1. Magnus est eorum numerus.
2. Quandonam contingat etiam clericos tales esse.

PUNCTUM I. DÆmon, qui mutum reddebat hominem, quem possederat, effectum nobis illum demonstrat, quem in animabus causat, quique longè est communior, quàm ille, quem in

in corporibus causat. Nam, quemadmodum paucos reperire est, quibus per operationem dæmonis sua lingva ligata sit, sic è contrario multi inveniuntur, qui lingvam cordis ipsius operâ & studio ligatam habent. Ut hoc intelligamus, aliô opus non est, quam principalem illius usum considerare, ad quem loquela nostra destinata est. Nimirum uti debemus linguâ nostrâ, ut Deum laudemus; ut oremus, ut peccata nostra confiteamur; ut veritatem teneamus; & defendamus. Interim quoad hæc omnia major pars christianorum, imò & clericorum muti sunt. Laudandus est Deus, & offerendum illi sacrificium laudis, prout ipse per prophetam suum præcipit, *sacrificium laudis honorificabit me.* Ps. 49. 23. Quis est, qui hoc, ùt oportet implere & exequi studeat? sæpissimè, nimium alias garruli & loquaces sunt quoad hoc nimis, quam muti, quando agitur de laude Dei, prout S. Aug. l. 1. conf. c. 4. annotavit; *væ tacentibus de te, quoniam loquaces muti sunt.* Oportet confiteri peccata sua? quot sunt, quos diabolus mutos reddit, replendô animas illorum falsa aliquâ erubescentiâ, quæ eos confiteri talia non sinit, qualia non erubuerunt patrare? non solum per hoc eos impedit, ne peccatorum remissionem acquirant, sed insuper eos in malis suis consvetudinibus confortat, in malo indurat. *Quoniam tacui,* ait David, Ps. 31. *inveteraverunt ossa mea.* Denique dandum est veritati testimonium, illaque defendenda?

major

major hominum pars, hac in parte, silentium tenet peccaminosum; hinc est, quod tot innocentes per calumniam opprimantur; quod ii, qui negotia cum potentioribus tractanda habent, tam parum auxilii & protectionis in mundo obtineant, adeò ut Sapiens dicat, eos nullum omninò habere consolatorem: *vidi calumnias, quæ sub sole geruntur, & neminem consolatorem.* Ecclesiastis 4. 1. Ferè omnes homines ligatam habent lingvam, per suas cupiditates, & per diabolum, qui eis dominatur. Nulla verba habent, quæ charitati, vel veritati dent, sed tantum proprio suo interesse, aut propriæ phantasiæ, & sic *justus perit, & non est, qui recogitet corde.* If. 57. 1. Quam multi dantur spirituales muti; examina te ipsum, an non ex illorum numero sis; & ut hoc cognoscas;

PUNCTUM II. Considera, quomodo clerici in possessionem dæmonii muti deveniant? Fit hoc 1mo. *Quo ad Deū*, quādo preces suas omittūt, ipsum laudare, & pro acceptis beneficiis gratias ei agere negligunt; quando orationi non vacant, vel partem officii divini omittunt. 2. *Quo ad se ipsos*; quando omittunt sapienti cuidam directori, seu patri spirituali fideliter detegere statum conscientiæ suæ; vel, dum erubescunt, vel negligunt, vel omninò contemnunt accedere ad sacramentum pœnitentiæ. 3. *Quoad proximum*; quando veritatem omninò negant, vel immutant; quando non catechisant, nec instruunt eos, quos curæ illorum commisit Deus

quando non corrigunt tot peccatores, qui alios scandalizant, qui ex eorum correctione fortè proficerent, uti sunt, qui jurant, blasphemant: libertini, ebriosi, obtrectatores &c. Quando se non opponunt malis consvetudinibus, & abusibus, in parochiam introductis, qui negligunt pacificare diffidentes, componere lites, quæ inter christianas familias exoriuntur; qui in administratione sacramentorum, præsertim baptismi, pœnitentiæ, & matrimonii nullam dant instructionem, seu doctrinam iis, qui ea suscipiunt; unô verbô omnes illi, qui in talibus occasionibus tacent, ubi obligati essent ad loquendum, quod paucis istis verbis comprehendit propheta; *canes muti, non valentes latrare; videntes vana, dormientes, & amantes somnia.* Is. 56. 10. Heu! quam multi sunt in ecclesia muti; deplora hoc coram Deo; David nondum adhuc rex loquebatur regibus cum & in omni simplicitate, & tali cum libertate, ac si cum particularibus, & privatis quibusdam loquebatur; *& loquebar de testimoniis tuis in conspectu regum, & non confundebar.* Ps. 118. 46. Et nos adeò debiles, adeò timidi sumus, ut quamvis videamus in oculis nostris violari legem Dei, nil dicere audeamus; neque ad magnos, neque ad parvos, neque dominis, neque privatis quidquã interdicimus. Qualis socordia! vide, an non tu ipse in tam peccaminosum silentium incideris? si te in hoc reum & culpabilem animadvertis, procide ad pedes JEsu, qui *surdos fecit audire,*

& mutos loqui. Roga illum, ut per contactum sanctissimi corporis sui, quod proximè sumpturus es, lingvam tuam solvat, qua liberius deinceps loquaris toties, quoties id ipsius gloria & honor à te petit, si autem vis, ut in gratiam & favorem tui hoc miraculum misericordiæ suæ operetur, longè ab ore tuo repelle omnem malum discursum, ut verbum Dei ibi locum inveniat. Monitum hoc est, quod apostolus tibi in hodierna epistola dat; *fornicatio autem, & omnis immunditia, nec nominetur in vobis, sicut decet Sanctos; aut turpitudo, aut stultiloquium, aut scurrilitas, quæ ad rem non pertinet, sed magis gratiarum actio.* Ephes. 5 3. & 4.

(*)(*)(*)(*)(*)(*):(*) (*)(*)(*)(*)(*)

FERIA SECUNDA.

Amen dico vobis, quia nemo propheta acceptus est in patria sua, Luc. 4. 24.

DE CAVENDO AMORE PROPINQUORUM.

1. Clerici suis propinquis renuntiare debent.
2. Quantum Præjudicium iis afferat, si eis nimis adhæreant.

PUNCTUM I. UTinam sententia ista, quâ hic pronuntiavit Christus in isto evangelio, valdè profundè cordi ac animo clericorum insculpta esset! sanè non amplius tam tenaciter & patriæ suæ, & consangvineis suis adhærerent. Quam

meritò commovere eos deberet exemplum Christi JEsu, si, ùt oportet, considerarent, quod divinus iste salvator, qui tanta in Capharnaum operatus est miracula, & in aliis etiam civitatibus Judææ, valdè pauca in Nazareth, patriâ suâ, fecerit, eo quod similem ingressum apud suos concives non invenerit, sed potius è contrario, plus de incredulitate, ùt S. Matthæus id annotavit: *non fecit ibi virtutes multas propter incredulitatem eorum.* Matth. 13. 58. Verum eheu! major clericorum pars hoc parum curat; inordinatus illorum amor, quo erga patriam & suos feruntur, omnem talem considerationem & reflexionem ab eis removet. Talis certè non fuit *S.* Paulus, dum à Deo intellexit, se ad prædicandum Christi Jesu evangelium in nationibus & gentibus vocatum esse; *continuò non acquievi,* ait, *carni & sangvini,* Galat. 1. 16. Aliqui ex ejus propinquis, cum eum immobilem in suo proposito, ut christianus fieret, cernerent, consilium ei dederunt; ùt S. Augustinus in expos. epist. ad Galat. notavit, ut in Jerusalem iret sub prætextu conferendi seu colloquendi cum apostolis, spe freti, fore eum à doctoribus legis, qui ibi residebant, ad hoc inducendum, ut christianam religionem minimè amplecteretur; verum S. Paulus non ignorabat id, quod JEsus dicit, Luc. 14. 26. eum, qui ad se venit, & patrem, & matrem, fratres, & sorores, imò etiam propriam vitam, non odisset, non posse esse verum ipsius discipulum;

judi-

judicabat igitur se tali consilio minimè cedere debere; agnoscebat nimirum, quamquam speciosum esset hoc ipsorum consilium, illud tamen carnali alicui in se affectui conjunctum esse; ergo contra illorum opinionem secutus est vocē Dei, non solum ut fieret christianus, & evangelium Christi prædicaret, sed privavit se insuper per tres annos consolatione ista, ut in Jerusalem non rediret, ubi tales habebat, qui eum proxima cognatione secundum carnem tangebant, sed qui ei simul in principio suæ conversionis in laqueum, & in petram scandali esse poterant. Discamus exinde, quod dum nos Deus ad ministerium ecclesiasticum vocat, non oporteat nos desuper consilium consanguineorum nostrorum exquirere, ne amor ille inordinatus, quem erga nos gerunt, obstaculo nobis sit ad id implendum, & exequendum, quod Deus à nobis requirit. Possumus hoc ipsum desumere, & judicare ex responso illo Christi JEsu duobus juvenibus dato, quos ad suam sequelam invitaverat; ex quibus unus eum rogavit, ut liceret sibi prius sepelire patrem suum; cui respondit, ut relinqueret mortuis hanc curam sepeliendi mortuos suos, alter dixit, quod libenter eum sequi vellet, modò ei permitteret prius domui suæ, ac suis valedicere, respondit ei, neminem, qui manum ad aratrum misit, & retrò respicit, aptum esse regno Dei, Luc. 9. 60. Si ergo parentes nostri, vel amici, talibus, vel fortioribus etiam prætextibus uti contra nos vellent ad impedi-

pediendum nos, ne id agamus, quod Deus à nobis petit, vel ut obligationibus officii vel ministerii nostri non satisfaciamus, tunc ùt ait S. Hieronymus epist. ad Heliodor. *aries iste pietatis, quo fides quatitur, evangelii retundendus est muro.* Verum quomodò vel qua ratione hic nimius affectus erga patriam & suos clericis periculosus seu præjudiciosus est? id statim videbimus.

PUNCTUM II. *S*i vel parum nos suprà hoc reflectimus, videbimus affectum hunc, & nimiam adhæsionem erga suos, causam sæpissimè esse, cur clerici sint in contemptu. Non solet mundus ea æstimare, quæ jam novit, videmus, quod Nazarethani debitum respectum, & reverentiam Christo JEsu non exhibuerint, dicebant enim: *nonne hic est fabri filius?* Matth. 13. 55. hinc etiam puniti fuere, & hæc ipsorum despicientia Christi Domini in causa fuit, cur favores & grâtias suas aliis, ac extraneis reservârit. 2do, annon exinde abusus ille originem suam trahit, quo sibi sæculares, authoritatem quandam super bonis clericorum arrogant, dum vident eos tot bona corradere, adeò, ut vel ipsis quandoque necessariis se privent, modò suos ditare possint expensis ex sũptibus Ecclesiæ, & pauperum, & eis procurare valeant talia officia, statum, & conditiones, ut coram mundo honorabiles apparere possint; quodque etiam in causa est, cur, pro eo, quod quæ officii & obligationis suæ esset, implere studeant,

ant; ad alia se non applicent, quam ad temporalia negotia, rem domesticam, causas forenses, uno verbo, ad ea omnia, quæcunque suis utilia esse possunt, *quod ad alia officia confertur, hoc religionis cultui decerpitur*, ait S. Ambrosius l. de fuga sæc. c. 2. Quia iste, talis defectus & error est, qui non nisi valdè communis, & ordinarius est inter clericos, examina te, utrum non ipsemet etiam eidem subjectus sis? non prohibetur tibi amare tuos, eisque in necessitatibus eorum succurrere; sed hoc tibi dicitur, ut amori huic amorem JEsu Christi & ecclesiæ suæ præferas, sine quo non es dignus, ut ejus sis discipulus. *Qui amat patrem suũ, aut matrem plus quam me, non est me dignus.* Matth. 10. Non interdicitur tibi, persistere in patria tua, si ibi utilis esse possis pro salute animarum; verum si Deus aliò te vocet, debes illi te ipsum absolutè consecrare, & sine reservatione ulla addicere te illius servitio, quem ipsemet pro parte, & hæreditate tua elegisti, *qui cum propheta dicit, pars mea Dominus*, ait S. Hieronymus, epist. ad Nepot, *nihil extra Dominum habere debet: quod si quidpiam habuerit præter Dominum, pars ejus non erit Dominus.* Adhuc hodie igitur incipe, amorem hunc inordinatum erga tuos oppugnare, utpote scaturiginem multorum excessuum, quos hodiedum adhuc cernimus, prout concilium Tridentium ait Sess. 25. c. 1. de reform. *quam maximè potest, eos sancta Synodus admonet, ut omnem*

huma-

humanum hunc erga fratres, nepotes, propinquos, carnis affectum, unde multorum malorum in ecclesia seminarium extat, penitùs deponant. Seriò expende hanc admonitionem, & vide, ut ad praxim eàm reducas. Pro præparatione ad Missam vel communionem petere debes à JESU Christo gratiam imitandi ipsum, in hac abrenuntiatione patriæ, ac consangvineorum cujus ipse tam præclarum nobis dedit exemplum. Proponere illum tibi debes, quemadmodum illum S. Bernardus cuidam clerico ante oculos posuit, qui se ab amore sæculi subtrahere volebat; *puer JEsus inter cognatos & notos quæritur, & tamen non invenitur,* ajebat ad illum S. hic Abbas: *fuge & fratres tuos & tu; si tuam vis invenire salutem* Epist. 107.

FERIA TERTIA

Si peccaverit in te frater tuus; vade & corripe eum inter te & ipsum solum, si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Matth. 18, 15.

DE CORRECTIONE.

1. Obligatio illius.
2, Et utilitas.

PUNCTUM I. EST igitur necessarium, facere correctionem, siquidem Christus ità vult, & charitas fraterna id à nobis exigit; si ex defectu nostro, & per negligentiam nostram Deus offen-

offendatur, & proximus noster pereat; de hoc rationem reddere debebimus aliquandò ei, qui curæ nostræ fratres nostros commisit; *mandavit unicuique de proximo suo.* Eccles. 17. 12. Quot effrœnes juvenes & servi periêre, qui ad genium & placitum suum vixerunt; quin ullus fuerit, qui ex charitate illos corripuisset? cogitate de hoc vos Patres, Matres, Domini, & superiores, sed adhuc magis vos ministri Domini, qui adhuc magis obligati estis, quam alii, ut pro salute animarum laboretis, & solliciti sitis. Obligatio hæc adeò est alligata ministerio vestro, ut non nisi id, quod estis, oblivisci debeatis, ait S. Hieronymus, comment. in Tit. si huic obligationi vestræ non satisfaciatis; *si sacerdos est & non corripit delinquentes, sacerdotis officium præterit.* Non sufficit, si insuper pastor sis, ut præcisè cathedram ascendas, & in generali contra vitia concioneris; debes insuper in particulari quosdam reprehendere; ad singularia venire, considerare cujuslibet ex parochianis tuis infirmitates spirituales, & tanquā prudens ac sapiens medicus remedia adhibere, quin offensa ulla, quam apud eos incurrere posses, te ab hoc absterreat; *pasce fame morientem;* ajebat S. Ambrosius, loquendo de pauperibus, *si non pavisti, occidisti.* S. Gregorius vult pastorem, qui suæ in hoc obligationi deest, & non corrigit, ejusdem criminis reum esse. *Ità* verba sunt S. hujus P. Hom. 12. in Ezech. *si peccantibus fratribus subtrahamus correctionem, ubi*

subje-

subjectus ex sua culpa moritur, is, qui præest, quoniam tacuit, reus mortis tenetur. S. Paulus adeò persuasus erat de hac veritate, ut, quidquid sanctum, quidquid terribile in nostra religione est, afferat ad persuadendum discipulo suo Timotheo hanc correctionem: *testificor*, ait 2. Tim. 4. *coram Deo & JEsu Christo, qui judicaturus est vivos & mortuos, per adventum ipsius, & regnum ejus; prædica verbum, insta opportunè, importunè, argue, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina.* Toties legis verba ista in Missa; fac igitur super illis reflexionem aliquam; quomodo imples hoc præceptum? an non potius male adulatus es hucusque peccatoribus, pro eo, ut eos corrigeres? quoties omisisti correctionem vel per negligentiam, vel socordiam, vel conniventiam? & fortassis etiam ideo, quia propria vita tua adeò inordinata & culpabilis est, ut non audeas reprehendere illud, quod ipsemet committis? roga Deum, ut te corrigat, ut in statu esse possis, etiam alios corrigere, &c.

PUNCTUM II. Considera utilitatem correctionis hujus. Comprehenditur illa in istis evangelii verbis, quæ Christus dixit: *si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* O quanta utilitas, lucrari animam Deo! quantus quæstus, conversio alicujus peccatoris! quid te facere oportet, ut hoc consequaris? timeo, ais, huic personæ displicere; & ne, quod dicturus sum, in malã partem accipiat; quid times? respondet tibi S. Augustinus, si ex desiderio salutis talis peccatoris,

&c ex

ex nullo motivo humano illum corrigis, omnia benè succedent; si verè amas Dominum JEsum; si aliud non quæras, quam illius conversionem, permissum tibi est, ut dicas; quidquid necessarium & conveniens esse judicaveris ad hoc, ut eum à servitute peccati, ad quam devenit, eruas; *dilige, & dic, quod voles.* Multi, pergit hic S. P. in expos. ad Galat. sub finem, visi sunt, qui dum se super iis; quæ dicta ipsis fuere, reflexerunt, se ipsos longè fortius ac severius reprehenderint, ac ab aliis fuerint reprehensi; & quamvis à facie medici, aliquantum commoti, & turbati discesserint, nihilominus, quia vis & efficacia correctionis sensim in fundum animæ eorum penetravit, se ipsos à malo suo curatos experti sunt; *multi enim postea cogitantes, quæ audierunt, & quam justè audierunt, ipsi se gravius & severius arguerunt, & sanati sunt.* Ibid. in ps. 54. Verum; hic peccator incorrigibilis est. Hoc tu non sis, ait alibi hic S. P. *Ipsorum tantum est desperanda correctio, contra quos habemus occultam luctam.* Si tibi dicat, sine me; importunus es mihi. Talis volo permanere, qualis sum; volo perire; huic respondere debes, eô ipsô, mi frater, ego idipsum nolle debeo; *sic vis errare? sic vis perire? quantò melius ego nolo.* idem in c. 34. Ezech. seu de pastor. c. 7. Siquidem minas mihi intentat Deus, si te facere permitto, quod vis, quod ipse peribo. Hæc sunt admirabiles, & S. Augustino dignæ reflexiones; meditare illas,

&

& resolve te, ut eas in praxim deducas. Dispone te ad S. communionem per hoc, ut ante oculos tibi ponas amorosissima illa signa, quæ divinus pastor tuus, quem hodie sumes, aliis dedit; & quia dignatur ad te venire, ùt te sanctificet, etiam tu noli recusare ire ad peccatores, ut eos instruas, & corrigas, memor illius, quod nil gratius ei facere possis, quam ad conversionem istorum laborare: *fratres mei, si quis ex vobis erraverit â veritate, & converterit quis eum: scire debet, quoniam, qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, salvabit animam ejus à morte, & operiet multitudinem peccatorum* Jac. 5. 14. 20.

FERIA QUARTA

Cæci sunt, & duces cæcorum. Matth. 15. 14.

DE FALSIS DIRECTORIBUS.

1. Timendi sunt.
2. Et vitandi.

PUNCTUM I. OMnes clerici præsertim, qui se directioni spirituali animarum ingerunt, benè considerare debent imaginem hanc, quam Dominus noster de pharisæis ante oculos nobis ponit, convenitque omnibus falsis & perversis directoribus, seu ducibus spiritualibus, qui præsumunt alios ducere per talem viam, quæ ipsis incognitia est. Scimus, pharisæos fu-

isse hypocritas, qui optimè de pietate discurrebant, quam tamen ipsi non coluerunt; qui scientiam legis jactabant, sed eam malè interpretati sunt; qui prætendebant illam docere populum, quod hæc sancta lex ordinabat, ipsi verò nunquam verum spiritum & intelligentiam horum præceptorum penetrarunt, Igitur cœci directores erant, tantummodo valentes eos seducere, quos ducere volebant; Judæi autem, qui eos audiebant, bis cœci erant, quia cœcitati horum directorum suorum non diffidebant, & adeò infirmi ac debiles fuere, ut eis excessivam quamdam charitatem in seipsos concessérint. Quod sunt clerici, in quos iidem defectus, & eadem vitia pharisæorum devenerunt? sed quâ jure timendi sunt tales? quod malorum in ecclesia similes clerici existunt causa, si præsumant alios in via salutis dirigere? *nullum puto, fratres charissimi*, ait S. Gregorius, *ab aliis majus præjudicium, quam à sacerdotibus tolerat Deus, quando eos, quos ad aliorum correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit; quando ipsi peccamus, qui compescere peccata debuimus.* Sed addamus etiam hoc, quod inter perversos sacerdotes, nulli pejus faciant, quam pastores hypocritæ, & falsi animarum doctores; isti sunt lupi rapaces, qui corrumpunt, perdunt & jugulant animas, & quidem tanto majori facilitate, quò sub pelle ovina, quâ teguntur, id est, sub exteriori specie pietatis, hoc impunè faciunt. Ah! quanta crimina abscondita sunt

sub

ſub pallio directionis ſpiritualis, & pietatis, quando quis unâ & alterâ abutitur! una hæc eſt ex maximis plagis eccleſiæ, quam etiam unà cum ſanctis deplorare debemus, *Conſiderate ergo, quid de gregibùs agatur, quando paſtores lupi fiunt,* ait S. Gregorius Hom. 17.i in Lucam. *Hi enim cuſtodiam gregis ſuſcipiunt, qui inſidiari gregi dominico non metuunt, contra quos Dei greges cuſtodiri debuerant.* Et

PUNCTUM II. Conſidera, oportere nos habere magnam ſollicitudinem, ut ab ejuſmodi ductoribus nos liberemus. Facilè quis cavet ſibi à peccatore noto, quilibet ſeipſum obſervat & cuſtodit à tali, ſi quid mali dicat vel conſulat, parum movet, quia aliud non expectabatur; ſed difficulter quis cavebit ſibi à perverſo clerico, præcipuè à directore ſpirituali, cujus exteriora omnia compoſita ſunt, & aliud non ſpirant, niſi pietatem. Sacerdos eſt, dicunt & quidem de ſemine Aaron, venit ad nos ſine dubio, ut nos inſtruat; non ut decipiat; & fallat; *homo ſacerdos de ſemine Aaron venit, non decipiet nos.* 1. Machab. 7. 14. Parati ſunt eum cum reverentia audire; quidquid dicit, movet; quia præſumptionem habet pro ſe, inſenſibiliter virus perverſæ talis doctrinæ intrò ſumitur, quæ ſucceſſivè & pedetentim totum, quod ſanum eſt, corrumpit. Igitur benè attendere oportet, ad verba iſta, quæ JEſus ad apoſtolos ſuos dixit de Phariſæis loquens: *ſinite illos*; inſtructio hæc eſt nobis neceſſaria, quamque S. Paulus dedit diſcipu-

scipulo suo Timotheo dum eum præmonet de malis, quæ his ultimis temporibus instant. Erunt, ait, homines, qui sub ficta & falsa specie, seu imagine pietatis comparebunt: *& hos devita.* Fuge hujus generis personas, & ut melius adhuc agnosci possint, adjungit: *ex his enim sunt, qui penetrant domos, & captivas ducunt mulierculas, oneratas peccatis, quæ ducuntur variis desideriis.* Isti sunt ministri sathanæ, & non Jesu Christi, qui pro eo, ut animas ejusmodi infelices à peccatis eorum liberent, & pro conversione eorum laborent, & conformiter regulis evangelii eos instruant, adulantur in excessibus eorum, ducuntque eos per longam & spatiosam viam perditionis. Debent clerici magna sollicitudine ejusmodi cœcos ductores evitare: æquè ac ipsi laici & sæculares; sed hoc nondum satis est. Sicut omnes fieri possunt pastores seu ductores animarum, sic magis incessanter applicare se debent studio legis divinæ, ut sciant ea, quæ à nobis requirit; consulere regulas, seu doctrinas fundamentales evangelii, & vivere tali modo, qui & ipse evangelio conformis sit. Tunc erunt in statu, seu capaces, ut alios, scientiam salutis, doceant, & ut sapientes & prudentes directores aliorum evadant. Roga JEsum Christum, ut hanc tibi gratiam concedat; abscondit ille se in sanctissima eucharistia, ut durante hac peregrinatione vitæ tuæ dux tibi esse possit; stude illum omni possibili devotione sumere; trade illi te ipsum, ut eum sequaris per omnia;
hoc

hoc enim erit medium, ut dicere poſſis cum apoſtolo; *docentes omnem hominem in omni ſapientia, ut exhibeamus omnem hominem, perfectum in Christo JEſu.* Coloſſ. 1. 28.

* *

FERIA QUINTA

Facta autem die egreſſus ibat in deſertum locum. Luc. 4. 42.

DE SACRA SOLITUDINE.

1. Clerici eam amare debent.
2. Rationes & motiva, cur hoc facere debent.

PUNCTUM I. QUi in vita ſpirituali proficere deſiderat, ait author libri de imitatione, l. 1. c. 20. ſubtrahere ſe debet cum Chriſto de medio turbarum; oportet amare ſolitudinem, ut quis ſecurè prodire poſſit, oportet tacere prius, ut quis diſcretè & prudenter loqui ſciat, diſce prius, ut alios utiliter docere, & inſtruere valeas. Obedire oportet, ut ſapienter aliis præcipere poſſis, *totum conſiſtit in animæ receſſu.* Quid? ipſe noſter divinus Pontifex adeò ſanctus & *ſegregatus à peccatoribus,* Hebr. 7. 26. non intermittebat, quandoque ſegregare ſe à populo, qui eum ſequebatur, imò etiam ab Apoſtolis ſuis, ut orationi vacaret in montibus, & in deſertis locis, & nos, qui non niſi debiles miniſtri illius ſumus, quomodo negligeglige-

gligere audeamus medium adeò necessarium, ut & pro nostra, & aliorum salute utiliter laborare valeamus, Amemus igitur solitudinem, quam zelosissimi etiam sacerdotes adeò fideliter amplexi sunt; interpolabant labores suos apostolicos per frequentes spirituales recessus, & ibi inveniebant id, quod verbis ac concionibus ipsorum efficaciam dabat; sacra ista solitudo centrum ipsorum, & quasi elementum erat; in quodam statu violento se esse reputabant, si coacti fuêre, illam deserendi; exhibebant se quidem promptos ad succurrendum necessitatibus eorum, verum cor eorum semper versabatur in solitudine, quam tanquam verum paradysum, & beatitudinem anticipatam interpretabantur. *O solitudo, paradysus suscipiens in cælum! ô eremus familiarius DEO gaudens, quid agis frater in sæculo, qui major es mundo?* S. Hieron. ad Heliod. de laud vitæ solitar. Non sine spirituali stupore legere quis potest in *S.* Bernardo planctus illius tenerrimos, quos emittit, eò quod se à charissima sua solitudine extractum viderit, Grandis iste, & verè magnus sanctus capacissimus sane erat ad sanctificandum totum mundũ, quin ullum periculum foret, ne ab illo ipse inficeretur, quique omne illud commercium ignorabat, quam quod JEsum Christum concernebat, & Ecclesiæ ejus utilitatem. Testatur nihilominus, se toties quasi à DEO elongatum reputasse, quoties à monasterio aberat. Scimus, quali quantoque zelo admonuerit Eugenium Papam,

discipulum quondam suum, ne se tantopere occupationibus exterioribus applicaret, ut sui ipsius oblivisceretur; dedicavit in hunc finem illi illos quinque admirabiles libros de consideratione, in quorum primo, eum ità c. 5. & 7. alloquitur: *omnes, de fonte publico vivunt pectore tuo, & tu seorsim sitiens stabis &c. memento proinde reddere te ipsum tibi &c. Non totum te, nec semper dare actioni sed considerationi aliquid tui, & cordis & temporis sequestrare.* Verum, ut magis adhuc solitudinem diligas, & melius utilitatem illius capere valeas.

PUNCTUM II. Considera rationes, quæ tibi eam persuadeant. Duæ sunt principales; prima desumitur ex sanctitate status tui, quæ à te petit, ut quia ad cultum divinum consecratus es, & ut in domo Domini, vasa Domini portes, quā maximè elongeris à commercio mundi, & corruptione illa, quæ ibi regnat, *recedite, exite inde; pollutum nolite tangere; exite de medio ejus; mundamini, qui fertis vasa Domini.* Is. 52 Quale scandalum, videre Clericum, de quo aliud non exspectatur nisi sapientia, modestia, gravitas, & recollectio, qui in continua dissipatione & distractionibus vivat, quòd ille, quē nonnisi in Ecclesia quærere, & videre oporteret, & in charitatis operibus versari, in foro publico, in viis & compitis versetur! & meliorem partem temporis sui, vanis filiorum hominum crepundiis insumat! venationibus, lusui, ac conviviis intersit; quale scandalum, videre ministrum

Chri-

Christi JEsu, cujus lingua Evangelio consecrata est, effundere se in jocos, discursus inutiles, plenos vanitatis & stultitiæ! primum esse, qui sacratissimos S. scripturæ sensus in sensum ridiculum vertat, & objectum vani risus faciat? unde venit scandalum istud, nisi ex vita aliqua mundana & dissoluta, qualem plurimi Clericorum ducunt? *diversi sunt lapides sanctuarii, in capite omnium platearum.* Thren. 4. Unicum medium pro hoc malo sacra solitudo & secessus est. 2da ratio, ad amplectendam solitudinem trahitur è functionibus sacri nostri ministerii, quæ sunt, orare, studere, prædicare, administrare SS. Sacramenta, exercere opera charitatis; facilè autem quilibet videre potest, omnia hæc secessum, & solitudinem requirere. Non potest quis orare, nec studere, quin se à rumore & tumultu hujus mundi abstrahat; reliqua exercitia utut exteriora, non minorem recollectionem exigunt; & quia in iis ordinariè plures errores & defectus admittuntur, à quibus vel religiosissimæ animæ non sunt exemptæ, ùt S. Leo ser. 4. in quadrag. annotavit: *necesse est de mundano pulvere, etiam religiosa corda sordescere.* Hinc sequitur, quod subinde sacrum quemdam secessum facere debeamus, ut nobis ipsis redditi, proprios defectus & errores cognoscere, eos deplorare, nos ab iis purificare per pænitentiam, & à DEO novas gratias obtinere valeamus, quò majori deinceps utilitate pro aliis laborare, & minus periculi pro nostra

ſalute habere valeamus. Propone vitam ducere adeò ſeparatam, quantum tibi ſtatus & officium tuum permittunt; & quamvis obligatus ſis habitare in medio peccatorum, ut eos vel ſanctifices, vel convertas per inſtructiones, & bona exempla tua, non intermitas tamen, aliquot diebus in anno talem ſpiritualem ſeceſſum in te ſuſcipere. Idem fecit JEſus tempore miniſterii, & miſſionis ſuæ, & adhuc hodiedum tibi exemplum aliquot præbet in ſanctiſſimo ac divino Sacramento, ad quod hodie acceſſurus es. O utinam hæc ipſius vita ſolitaria, & occulta, quam in ſanctiſſima Euchariſtia continuat, doceat nos vitam quandam ſolitariam, & recollectionis ſpiritualis plenam ducere, ut ſic in animas noſtras copioſam illius benedictionem, & gratias trahamus: *ducam eum in ſolitudinem, & loquar ad cor ejus.* Oſeæ 2. 14.

FERIA SEXTA.

Mirabantur, quia cum muliere loquebatur. Joan. 4. 27.

DE CAUTELA CLERICORUM CIRCA ALTERUM SEXUM

1. Nonniſi rarò cum illis converſari debent & valdè circumſpectè.

2. Cur ita?

PUNCTUM I. Benedicta sit infinita Redemptoris nostri charitas, qui per se ipsum laborem hunc subire voluit, ut pauperem hanc mulierem in gravissimis fidei & religionis nostræ mysteriis instrueret. O quam exemplum hoc docet, & admonet Clericos, ut omnem catechizandi rudes & ignorantes occasionem arripiant, verùm, quia de hoc alibi locuti sumus, considero hic Apostolorum admirationem, dum divinum magistrum suum, sic loquentem cum muliere, viderunt; quod satis clarè indicat, eum parum conversatum fuisse cum altero sexu; & quod nos adhuc rarius id facere debeamus, qui tam longè ab illius innocentia & sanctitate absumus. Verum est Clericos quandoque obligari, ut cum fœminis conversentur, sed fieri hoc debet, ait Apostolus, 1. Tim. 2. *in omni castitate*! cum castitate cordis, corporis, oculorum, aurium, verborum; cum cautela summa, temporis, locorum, & personarum. Prudentiæ est scire, tractare cum sexu altero, eumque juvare, qui infirmus est; verùm periculosissimum est, nisi super custodiam nostram ipsi simus, & nobis ipsis minimè fidamus. Vel minima familiaritas cum quacunque fœmina, quæcunque illa sit, suspecta nobis esse debet; imò pactum quoddam inire debemus cum oculis nostris, ut nullam aspiciamus; & cum lingua nostra, ut nulli sine justa necessitate loquamur.

mur. Sed neque hoc nobis ipsis imaginari debemus, quasi sub specioso prætextu charitatis, & directionis spiritualis, frequenter liceat nobis communicare cum (sic dictis) filiabus devotionis seu spiritualibus. Non est hic ex minoribus vel levioribus quibusdam laqueis diaboli, unus, ut ita cadere faciat Clericos illos, qui devotionem aut pietatem quamdam habent. Hæ spirituales colligationes seu vincula degenerant quandoque in grave scandalum Ecclesiæ, in amicitias & amores humanos; & omninò carnales. *Quodsi ergo*, conclusio est magni cujusdam sancti, *cum ipsis congrediaris, necessitas aliqua te obstringat, oculos humi dejectos habe; atque ipsos quoque, quonam modo spectandum sit, doce; cumque pauca, quæ ipsarum animas adstringere, atque illustrare queant, locutus fueris, statim avola: ne fortè diuturna consuetudo vires tuas emolliat.* Isidor. Pelun. l. 2. epist. 284. Pallud episc. Si autem scire cupis rationes, quæ te ad talem tantamque circumspectionem obligant;

PUNCTUM II. Prima trahitur ex cura & sollicitudine, quam habere debes, de tua propria reputatione. *Si* frequenter cum mulieribus agis, statim actiones tuæ censurabuntur, & fabula fies populo, & materia plurium discursuum inter sæculares. Valdè igitur circumspectus esse debes in hoc puncto, ut ministerio tuo non noceas, quod omni modo honorare, & venerari debes. *Solus cum sola secretò & absque*

arbi-

arbitro vel teste non sedeas, ait S. Hieronymus; epist. 2. ad Nepot. de vita Cleric. *caveas omnes suspiciones, & quidquid probabiliter fingi potest, ne fingatur, ante devita* Tam exactus erat S. Augustinus quoad hoc, ut Possidius vitæ illius scriptor asserat, quod nullam unquam inviserit fæminam, quin unum è Clericis suis secum habuerit; nulli permisit in domo sua manere, ne quidem propriæ sorori, quamvis viduæ, & virtutis omninò probatæ; nec cum sorore habitare consensit, dicens; *quæ cum sorore meæ sunt, sorores meæ non sunt*; annotatio est S. Gregorii M. post Possidium l. 7. epist 39. 2da ratio desumitur ex periculo, quod quis incurrit, si apud fæminas moretur, & familiariter cum iis agat; tale enim est, quo non nisi ordinariè valdè, virtus castitatis, quæ tam pretiosa esse debet Clericis, vulnus quoddam patitur. Sed ais, est neptis mea, consanguinea, vel affinis; persona multæ & magnæ virtutis? dic, quod vis, non potes illam apud te habere, nisi ætatem illam habeat è canonibus, vel saltem à statutis tuæ Diœcesis præscriptam. Dices iterum; mulieres magis aptæ sunt ad œconomiam, quam vir & juniores adhuc magis, quam vetulœ. Turpis prœtextus! qui sanè refutationem non meretur. Audi, quid dicat S. Hieronymus; *periculose tibi ministrat, cujus vultum frequenter attendis* Hier. & alibi Epist. de vit. susp. cont. *quid tibi necesse est in ea versari domo, in qua necesse habeas quotidie aut perire, aut vincere.* 3tia ratio, quœ

te

te tandem omninò convincat, est obedientia, quâ debes Ecclesiæ, quæ tibi per Apostolum 1. Tim. 5. 22. dicit; *te ipsum castum custodi*. Qui propterea vult, ut societatem fœminarum evites præsertim juniorum. *Adolescentiores autem viduas devita*. Quantum ad cohabitionem in eadem domo, concilium Nicœnum censuit dispensari non posse, nisi quo ad matrem, sororem, amitam, vel materteram. Ex his desume resolutiones tuas. *Nec in præterita castitate confidas; nec sanctior David, nec Salomone potes esse sapientior*, ait S. Hieronymus; canon. 3. epist. ad Nepot. perpetuò invigila, ne vel in uno momento perdas talem thesaurum, quem fortè multo labore non amplius recuperabis. Pro præparatione ad Missam vel communionem pete à Jesu Christo, ut thesaurum istum tibi conservet; roga, ut caro ipsius adoranda, quam sumpturus es; tibi talem puritatem, & sanctitatem communicet, quæ ministrum S. altaris deceat; hoc ipsum est, ad quod invitat Ecclesia per hanc orationem, quam pro præparatione ad Missam tibi præscribit: *Ure igne S. Spiritus renes nostros, & cor nostrum Domine, ut tibi casto corpore serviamus, & mundo corde placeamus*. Præpar. ad Missam.

DIE SABBATHI.

Nec ego te condemnabo; jam amplius noli peccare. Joan. 8. 11.

DE MODO AGENDI CLERICORUM CUM PECCATORIBUS.

1. Debent cum iis mansuetè agere ad exemplum Christi JEsu.

2. Mansuetudo ista non est incompatibilis cũ correctione.

PUNCTUM I. Mirare hic, quanta cum mansuetudine tractet JEsus peccatores, & ut à nobis ipsis non discedamus, recordemur solummodo, qualiter nos ipsos olim tractaverit? ô quam meritò exclamare debemus cum Propheta regio: *quam magna multitudo dulcedinis tuæ. Domine, quam abscondisti timentibus te*. Ps. 30. verum quia nos sumus ministri illius, & ad eum peccatores trahere debemus, imitari nos oportet hanc illius mansuetudinem in exercitio functionum nostrarum. Virtus ista adeò emicuit in Salvatore nostro, ut Apostolus volens aliquid à Corinthiis obtinere, putârit, nil efficacius se posse prætendere, quàm ut eos sic adjuraret; *obsecro vos per mansuetudinem & per modestiam Christi*. 2. Cor. 10. 1. Colligi enim potest, quam chara fuerit divino magistro nostro virtus ista, & quam chara etiam esse debeat Christianis, maximè autem Clericis, sine cujus auxilio seu subsidio charitas nullatenus conservari potest; eo quòd secundum S. Augustinum in expos. ad Galatas, non minus quam hu-

humilitas, cuſtos illius ſit. *Mitem autem eſſe, & humilem, charitatis conſervatio eſt.* Tam neceſſaria eſt paſtori animarum, ait S. Gregorius Papa, ut quamvis caſtigatio aliqua adhibenda ſit, nihilominus ſemper conſervare debeat ſigna charitatis; & modus illius agendi tam prudens, & temperatus eſſe, ut ſimul conjungat ſeveritatem patris, & dulcedinem ac teneritudinem matris. *S.* Bernardus hujus opinionis erat, virtutem hanc non minus neceſſariam eſſe, ut aliquid boni præſtetur inter homines, quam fidem, ut quis Deo placeat; *neque enim hominibus, ſine lenitate, pluſquam Deo, ſine fide placere, poſſibile.* Serm. 5. in vigil. Nativ. Dom. Utinam benè perſuaſi omnes eſſemus de hac veritate! pluribus opus non foret ad moderandum zelum animarum, quem ſœpius contra peccatores concipimus, ſed quia quis ſibi imaginari poſſet, manſuetudinem ac lenitatem iſtam incompatibilem fore cum correctione.

PUNCTUM II. Scito, lenitatem iſtam, de qua hic loquimur, non eſſe mollem quamdam condeſcendentiam ſeu indulgentiam, quæ vitia toleret, quin puniat, aut remedia convenientia afferat; abſit à nobis quam longiſſimè talis manſuetudo, quæ veriſſima quædam crudelitas foret. Contrarium nobis oſtendit JEſus Chriſtus, quando ad hanc mulierem adulteram dixit; *vade, & noli ampliùs peccare.* Vult, ut peccatores reprehendamus cum charitate; non verò, ut inſultemus ſuperbi, prout Pharisæi faciebant;

vult

vult, ut eis malum, quod fecerant, remonstremus; non verò minas intentemus, & acriter eos reprehendamus, memores illius sententiæ S. Augustini: *nullum est peccatum, quod facit homo, quod non possit facere alter homo; si desit rector, à quo factus est homo.* l. 50. hom. 23. Hinc in loco alio advertit idem S. P. ejusmodi vitia inveterata facilius tolli mansuetudine & exhortatione, quam minis & severitate; *ista tolluntur magis docendo, quam jubendo; monendo magis, quam minando.* Idem Epist. 64. Ministri Domini! provisionem igitur aliquam de virtute hac vobis facite; opus enim illâ habetis, in omnibus occasionibus & respectu omnis generis hominum. *Omnem ostendentes mansuetudinem ad omnes homines*, ait S. Paulus Tit. 3. haurire in abundantia illam de sinu JESU Christi, quem hodie sumpturi estis; haurire insuper illã de sinu ipsius Patris cælestis; & æterni, unde ipse Christus originariè suam habet. Discite à mãsuetudine illa, quâ quotidie erga vos utitur, & erga maximos quosvis peccatores, qualis vestra esse debeat, erga vestros. Nolite timere, ne talis lenitas vel in minimo sanctæ severitati noceat, quam quandoque adhibere debetis versus peccatores. Non sunt invicem incompatibiles hæ duæ virtutes, siquidem scriptura nobis indicat, eas perfectissimè inter se unitas in DEO esse, utpote *qui attingit à fine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter.* Sap. 8. 2. Roga JEsum Christum, qui te iis extremè indige-

digere ſcit, ut pariter illas in corde tuo conjungat, dum ad te per S. Communionem venit; *dulcis & rectus Dominus; propter hoc legem dabit delinquentibus in via; diriget manſuetos in judicio, decebit mites vias ſuas.* Pſ. 24.

(*)(*)(*)(*)(*)(*):(*) (*)(*)(*)(*)(*)

DOMINICA QUARTA QUADRAGESIMÆ.

JEſus ergo, cum cognoviſſet, quia venturi eſſent, ut raperent eum, & facerent eum regem, fugit iterum in montem ipſe ſolus. Joan. 6. 15.

QUID NOS DOCEAT CHRISTUS FUGIENS REGNUM?

1. Docet Clericos, ut dignitates fugiant.
2. Rationes, cur ita facere debeant.

PUNCTUM I. Unde hoc, quærit S. Gregorius M. in ſuo paſtorali, quod JEſus videns Judæos venturos, ut eum raperent, ſibique in Regem conſtituerent, hanc dignitatem declinarit, & aufugerit? *quis enim principari hominibus tam ſine culpa potuiſſet, quam is, qui hos nimirum regeret, quos ipſe creaverat?* verum, quia homo factus eſt, reſpondit hic S. Pontifex, non ſolum, ut nos per paſſionem ſuam redimeret, ſed per omnes totius vitæ actiones inſtrueret, noluit eſſe Rex; benè autem crucifigi voluit. *Oblatam gloriam culminis fugit, pænam*

nam probrosæ mortis appetit, ut membra ejus discerent favores mundi fugere; terrores minimè timere; pro veritate adversa diligere; prospera formidando declinare. ibid. En. instructionem, quam nobis divinus Magister hodie dat; videamus modò absque adulatione & palpo, quomodo illam sequamur & exequamur? qualem sensum & opinionem de dignitatibus & honoribus habemus? estne in nobis mortua & extincta gloriæ cupiditas? ubi est Christi modestiá, quando de hoc agitur, ut elevemur ad sacerdotium illius? ubi est horror & tremor noster de ista summa dignitate? ô utinam omnes, qui proximo die Sabbathi ad SS. Ordines suscipiendos se sistent, benè sibi ante oculos ponerent hoc exemplum Salvatoris, sine dubio tam numerosa non foret ordinatio. *Multi enim non tantæ alacritate currerent ad honores*, ait S. Bernardus de offic. Episc. c. 7. *si sentirent esse & onera.* Verum, ut hunc affectum, & appetitum magis reprimamus.

PUNCTUM II. Considera illas, quæ nobis quemdam horrorem ingenerare deberent quo ad dignitates ecclesiasticas, imò vel quo ad ipsum sacerdotium. ıma est, periculum illud, & tentationes iis annexæ. *Terribilis est locus iste*, dicebat S. Bernardus, Epist. 238. ad Eugenium Papam scribens, qui antea Monachus erat Claravallensis; & idipsum dicere oportet cum proportione etiam de inferioribus dignitatibus. Particularis seu privatus non nisi de se ipso rationem

nem reddet, nonnisi ad propriam sanctificationem, seu perfectionem laborare debet; sed qui directionem & regimen aliorum in se suscepit, & ad illorum sanctitatem & profectum nil confert, pro singulis rationem reddendam habebit; quæ causa fuit *S.* Gregorio M. n. 1um Reg. ita sentiendi; *plerique vivunt subditi, qui moriuntur Prælati; nam bonis subditis benè vivere ad salutem sufficit, Prælatis verò propria vita non sufficit.* 2da, qualitates illæ excellentes & eminentes, quas requirunt ecclesiasticæ dignitates, fugam illorum nobis persuadere debent. Consideratio isthæc tremorem incussit Chrysostomis, Ambrosiis, Augustinis; etiamnum intimè quis commovetur, si quis amaros illos gemitus legat, quos ultimus istorum ad Episcopum suum Valerium perscripsit, à quo fuerat in Coadjutorem Episcopatus Hipponensis assumptus; *visne ergo, ut peream, Pater Valeri? ubi est charitas tua?* Augustin. Epist. 50. Quidnam respondere potes ad talia exempla? tu, qui nec adeò illuminatus es; nec tot tantaque talenta possides, ac isti sancti Doctores. 3. Denique conjice oculos tuos in indignitatem tuam. Quid exclamat hic S. Hieronymus Epist. 83. ad Ocean. *Ignorat momentaneus sacerdos humilitatem, mansuetudinem rusticorum; ignorat blanditias christianas; nescit seipsum contemnere; de dignitate transfertur ad dignitatem; non jejunavit; non flevit; non mores suos sæpè reprehendit & assidua meditatione correxit.* Et nihilominus

hujus-

hujuſmodi homines ſunt ipſiſſimi, qui ordinariè quam maximè eccleſiaſticas ambiunt dignitates; noli imitari hos temerarios; conjice potius oculos tuos in exempla ſanctorum, & ſpecialiter illius, quod tibi hodie dat Sanctus ſanctorum, quem proximè ſumpturus es in S. Communione; roga JEſum, ut cordi tuo illum ſenſum infundere dignetur; quem te habere oportet de ſacerdotio, & dignitate illi annexa; breve compendium tibi ſuppeditat S. Gregorius in verbis proximè ſequentibus, quæ quotidie ante oculos mentis tuæ verſari deberent; *virtutibus pollens, coactus ad regimen veniat; virtutibus vacuus, nec coactus accedat.* Paſtor P. 1. c. 9.

****

FERIA SECUNDA.

Scriptum eſt: zelus domus tuæ comedit me. Joan. 2. 27.

DE ZELO CLERICORUM PRO TEMPLO.

1. Curam gerere debent, ut ibi debitus DEO honor exhibeatur:

2. Ut Eccleſiæ eorum pulchræ & benè ornatæ ſint.

PUNCTUM I. DIſcipuli JEſu videntes, magiſtrum ſuum divinum, profanatores templi ex eodem ejeciſſe, recordati ſunt, quod de ipſo

ipso scriptum esset: *zelus domus tuæ comedit me.* Utinam & nos ejusdem memores essemus, si e dubio studeremus zelum Christi imitari, & impedire tot irreverentias, immodestias, & alia indigna, quæ quotidie in Ecclesiis committi videmus. Recordemur itaque, Ecclesias nostras domos esse DEI, & domos orationis ac precum; sed simul etiam memores simus, nos esse officiales & ministros magni hujus Domini, quē populus Christianus ibi adorat, & consequenter procurare nos debere, ut debitus ei honor, respectus, & reverentia referatur, & exhibeatur; insinuari, & absque hæsitatione dici debet; *pavete ad sanctuarium meum, ego Dominus.* Levit. 26. 2. Sed ipsi etiam exemplum modestiæ nostræ, silentii, & recollectionis cujusdam illis monstremus. Non alio spiritu in Ecclesiam intrando, quam prout Propheta regius; *introibo in domum tuam, adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo,* Ps. 5. 8. Quomodo enim laicos corrigere vel reprehendere audeamus ob irreverentias illorum, si easdem & nos ipsi admittimus; *sacerdos enim DEI omnipotentis, Angelus est; Angelus autem risum nescit; DEO cum metu & pavore ministrans,* ait S. Isidorus Pelusiota Epist. 319. Explicemus item populo sanctitatem horum sacrorum locorum; monstremus ipsis fontem baptismalem, in quo baptizati sunt; sacra tribunalia, in quibus à peccatis absoluti, Cathedras veritatis, ubi in veritatibus evangelicis instructi, sacram mensam,

ubi

ubi ſacro pabulo refecti ſunt; ubi victima ſalutis noſtræ immolatur; & denique Sanctum ſanctorum, qui die ac nocte nobiſcum eſt in ſanctiſſimo Sacramento, ubi eum reverentur, & continuò adorant angelici ſpiritus, Utere hiſce motivis, ut DEO eum honorem, qui ipſi in Eccleſia debetur, concilies; verum quia corpore & ſpiritu conſtamus, & exteriora etiam plurimum ad talem reverentiam conducere poſſunt.

PUNCTUM II. Magnum zelum oſtende in expolienda & ornanda Eccleſia DEI. Concilium Tridentium habitum anno 1590. ait, majeſtatem locorum ſacrorum non ſolum apparere ex conſecratione, ſed inſuper etiam ex munditie & decore illorum; quia, ſi tantam curam & ſolicitudinem adhibemus, ut noſtras proprias domos, mundas & ornatas conſervemus, quam turpe erit illam negligere, ubi convenimus, & congregamur ad adorandum, & orandum Deū? præcipit deinde Epiſcopis, ut ſub rigoroſis pœnis obligent ſubalternos paſtores, ut Eccleſiam, altaria, tabulatum, pavimentum, imò & muros, & omnia ſimilia, munda & ſplendida conſervent. Et verò, cui non meritò bilem moveat illa ſtupenda negligentia, quam in pluribus locis, & apud plures parochos præſertim ruri videre eſt, quo ad omnia illa, quæ ſacrificium Miſſæ & cultum divinum concernunt? an qui ſine nauſea videre poſſit calices rubiginoſos & ſordidos; corporalia, purificatoria, & alia linea tam fœda, ut vix abſque nauſea ea quis tangere audeat;

eò quod longo tempore non amplius lavata sint? ornamenta talia, quæ omninò trita, vel rupta sunt, & veteribus centonibus similiora, quam ut servire debeant pro ornamentis sacerdotis? missalia adeò rupta, ut quis potius, bonæ memoriæ suæ fidere debeat, quam ut ex eis preces & orationes necessarias recitare possit, sacristias pulvere & sordibus, aranearum telis, & aliis spurcitiis plenas, dum interim eorum lecti; cubicula; & cameræ, vix non instar templi Salomonici niteant, *nunquid tempus est, ut habitetis in domibus laqueatis, & domus ista deserta?* Aggæi 1. 4. An non planè terribilis & lacrymis digna negligentia hæc est, quæ libertinos nostri sæculi facit ridere, & illudere mysteriis nostris, ac illud contemnere, quod in religione nostra sanctissimum, & omni possibili veneratione dignum est? an quis sibi persuadeat Ecclesias ita defœdatas, ac in tam miserabili statu positas cernens, quod sint sanctuaria Dei, ubi pretium redemptionis nostrœ dispensatur? an non hoc de novo JEsum Christum etiam post gloriosam Resurrectionem suam in stabulum quoddam detrudit? annon per hoc ipsi clarè monstramus, parum nos curare; imò contemnere honorem ipsius? nam si Dominus est, ubi est reverentia nostra, quam illi debemus? *si Dominus ego sum, ubi est timor meus.* Malach. 1. 6. Ingemiscamus super hujusmodi irreverentiis! vide, utrum non ipse etiam talium reus sis? ut te quamprimum emendes, ut dum Salvator tuus

ad

ad te venit per S. Communionem, tibi non exprobret, te pro eo, quod ille Patrem suum stupenda humiliatione, & quasi annihilatione sua in hoc sanctissimo Sacramento honorat, illum inhonorare ob modicam illam vel penè nullam reverentiam, quam illi in Ecclesia sua exhibes; *ego honorifico Patrem meum, vos autem inhonorastis me.* Joan. 8. Roga illum, ut tibi donare dignetur amorem & zelum omninò novum pro sanctitate & decore domus suæ. *Domine dilexi decorem domus tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ.* Ps. 25.

* *

FERIA TERTIA.

Mea doctrina, non est mea, sed ejus, qui misit me. Joan. 7. 16.

DOCTRINA, QUAM CLERICI PRÆDICARE DEBEANT.

1. Prædicare debent doctrinam Christi, & non hominum.

2. Quam culpabiles sint illi, qui hoc non faciunt.

PUNCTUM I. VErba ista, quæ locutus est Christus ad Judæos, quod doctrina sua non sit sua, sed ejus, à quo missus erat, merentur sanè, ut materia cujusdam meditationis sint, siquidem Sal-

vator noster per hoc nobis detegit non solum; quomodo ipse circa hoc dispositus & comparatus fuerit, sed insuper quales omnes ministri sui esse debeant. Christus JEsus, ùt homo nihil fecit, cujus ipsum verbum divinum, humanitati ejus unitum, non fuisset principium & causa; omnes veritates, quas per suam humanitatem annuntiavit hominibus, à verbo accepit, & quemadmodum ipsum verbum divinum naturam suã à Patre suo habet, ita etiam omnem scientiam suam ab eo haurit, & ejusdem cum eo est voluntatis. Verissimum igitur est dicere, Christũ JEsum nil docuisse ex se ipso, & quod nunquam fecerit suam voluntatem, sed voluntatem Patris sui. En! habes hic magnum illud exemplar Clericorum, & qualiter dispositi ac comparati esse debeant, qui ad ministerium prædicationis à DEO vocati sunt; oportet, ut ad exemplum magistri sui dicere possint: *mea doctrinã, non est mea.* Joan. 7. 16. Non debent proprios conceptus à se inventos prædicare, sed quæ DEus loquitur: *audies de ore meo verbum*; ait DEUS ad Ezechielem Prophetam, Ezech. 3. 17. dum eum misit ad prædicandum populo suo; & *annuntiabis eis ex me.* Prædicator juxta id, quod S. Paulus ait, legatus JEsu Christi est; *legatione pro Christo fungimur, tanquam DEO exhortante per nos.* 1. Cor. 5. 20. Legatus ex proprio nil loquitur, sed instructioni suæ, quam à principe accepit, se accommodat; si ergo electus, & destinatus à DEO es ad annuntiandum E-

van-

vangelium ſuum, memor eſto illius, quod Apoſtolus alibi ait, miſſum te eſſe ad prædicandum Evangelium, non verò inventiones tuas, vel aliorum hominum. *Segregatus in Evangelium Dei.* Rom. 1. 1. Vult dicere, quod nullatenus adhærere debeas tuis privatis, ac propriis opinionibus, neque ſubtilibus Philoſophorum ratiocinationibus, vel aliorum authorum profanorum, ſed Evangelio Chriſti; non prout mundus, & corruptio humani cordis ſibi illud format, aut imaginatur, ſed ita, prout prædicatum fuit à Sanctis; nullam in eo veritatem contentam celando, nec quidpiam tacendo, quod ad ſalutem animarum facere poſſit; item ſine acceptione perſonarum illud prædicando; *prædicate Evangelium omni creaturæ.* Marc. 16. 15. Hinc omnia, ut ſic dicam, mutuare debes à Chriſto JEſu, zelum, pietatem, & ejus doctrinam. Faciſne ita? examen ſuper hoc tecum inſtitue. Et

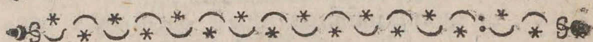
PUNCTUM II. Conſidera, quam graviter errent, qui circa hoc culpari poſſint, quod non ita faciant? 1mo. inobedientes ſunt Eccleſiœ, quœ prædicatores in Concilio Tridentino ſeſſ. 24. de ref. c. 4. inſtruens ordinat, ut legem divinam explicent, & fundamentum doctrinæ ſuæ è S. ſcriptura hauriant; *ſacram ſcripturam, divinamque legem annuntient.* 2da. convertunt id, quod in miniſterio ipſorum Sanctiſſimum eſt, in commercium aliquod ſuperbiæ; ſiquidem, ut Chriſtus in Evangelio ait; *qui à ſemetipſo loquitur, gloriam propriam quærit,* Joan. 7. 18.

Se

Se ipsum autem honorare, & ostentare spiritum, ac propria talenta sua, non est agere, ùt ministrum Christi, sed potius sequi instinctum diaboli, qui principium & caput est omnium superborum. 3tiò. exponunt se periculo incurrendi maledictionem illam, quam DEus apud Ezechielem falsis Prophetis minatur; *væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum.* Ezech. 13. 3. Væ prædicatoribus, qui carent vera scientiâ legis, & nihil dicunt, quod ad conversionem populi mei facere posset; *vident vana, & divinant mendacium, dicentes, ait Dominus: cum Dominus non miserit eos,* ibid. 6. Sequitur: *& violabunt me ad populum meum propter pugillum hordei, & fragmen panis, ut interficerent animas, quæ non moriuntur, & vivificarent animas, quæ vivunt, mentientes populo meo credenti mendaciis* Ibid. 19. 4to. Si quis decisiones atque instructiones suas non fundat in S. scriptura, & traditione Ecclesiœ, quale præjudicium scientiæ christianæ quo ad mores non affert? quid aliud ex hoc sequi potest, quam talis doctrina, quæ sit morum corruptio, & origo omnium excessuum; *hæc est omnium malorum causa,* ait S. Joan. Chrysostomus, in epist. ad Hebr. *nescire scripturas: absque armis imus ad bellum, & quomodo oportet nos esse salvos?* Resolve te igitur adhuc hodie, quod fidelius ac tenacius deinceps adhærere velis doctrinæ S. scripturæ & SS. PP. recipere doctrinam Ecclesiæ; eamque coram DEO meditari; ut nil populo di-

cas,

eas, seu proponas, quod non per orationem à DEO obtinueris; *ut hoc dicat sacerdos, quod ex divina lectione didicerit; & quod DEus illi inspiraverit; non quod præsumptione humani sensus invenerit*, ait quidam ex SS. PP. (S. Prosper seu author de vita contempl. c. 20.) Præparatione ad Missam roga DEum, qui te hodie sanctissimo corpore reficit, & pascit; ut tibi etiam hanc gratiam largitur, qua possis te etiā nutrire iis, quæ in sacris libris continentur, sine quorum scientia & praxi quilibet Clericus aliter prædicare non potest, nisi ad propriam suam condemnationem. *Qui aliter docet, & non acquiescit sanis sermonibus D. N. J. C. & ei, quæ secundum pietatem est, doctrinæ; superbus est, nihil sciens, sed languens circa quæstiones & pugnas verborum, ex quibus oriuntur invidiæ, contentiones, blasphemiæ, suspiciones malæ, conflictationes hominum mente corruptorum; & qui veritate privati sunt, existimantium quæstum esse pietatem.* 1. Tim. 6. 3.

FERIA QUARTA

Aperuit meos oculos. Joan. 9. 30.

DE CÆCITATE SPIRITUALI.

1. Quomodo incurratur.
2. Quinam sint illius effectus?

PUN-

PUNCTUM I. DUo genera cœcorum invenimus in hodierno Evangelio; unum cœcum corporalem; alios spirituales; corporalis est ille cœcus natus, cui Christus Dominus visum reddidit per miraculum, quod manifestum signum & probatio divinæ missionis suæ erat. Cæci spirituales sunt pharisæi, qui pro eo, ut divinitatem Salvatoris agnoscerent, apertè ei contradicunt, accusando eum reum violati Sabbathi, & extra Synagogam hunc hominem ejiciendo, quem ita miraculosè sanaverat, quique illis ingenuè totam rem narraverat, prout contigit. Si has duas sortes cœcorum parumper consideramus, haud difficulter agnoscemus, unam longè magis deplorandam esse, quam alteram. Infortunium cœci nati tale est, quod cuilibet homini contingere potest; sed cœcitas pharisæorum, effectus illorum puræ malitiæ est; sunt in tenebris, & volunt etiam in iis permanere; *excæcavit illos malitia eorum.* Sap. 2. 21. Talis est status, in quem infinitos quasi christianos peccatum reducit; imò & Clericos; & ecce! quomodo quis in eum cadat? quam primum quis non satis attendit, & curat veritates religionis, seu fidei nostræ; *diminutæ sunt veritates à filiis hominum.* Ps. 11. Non tantum oblivioni dantur hæ magnæ veritates, sed ultro ignorantur, ne in praxim deduci debeant; *& facta est veritas in oblivionem.* Is. 59. 15. Adeò contemnitur, ut ei

etiam

etiam vanitas præferatur, & mendacium; *noluit intelligere, ut benè ageret.* Pſ. 35. Tandē omninò obſtinatè impugnatur. Veritatem Herodi, & fratris ſui uxori dicit Joannes Baptiſta; ipſi verò reſolvunt ſe, eam in ſanguine ipſius ſuffocandi, *odium peperit veritas, non potuit æquo animo tolerari, quod homo DEI ſanctus monebat,* ait S. Auguſtinus. Serm. 10. Evangelium obſtinatis & incredulis prædicat S. *P*aulus, Galat. 4. & inimici ejus facti ſunt; *inimicus factus ſum, vobis verum dicens.* O ſtatum deplorabilem! eheu! quantæ corruptionis non eſt capax cor hominis, ſi ei propria ſua malitia pro conſiliario & duce ſervit! verum ut melius adhuc comprehendas ſpiritualem hanc cœcitatem.

PUNCTUM II. Conſidera effectus illos, quos producit. ımò, impedit animam, ne videat bonum illud, quod DEus ab ipſa requirit, *comprehenderunt me iniquitates meæ, & non potui, ut viderem.* Pſ. 39. 13. Cor ipſius mille paſſionibus ardens tam tetrum fumum in altum protrufit, ut ratio ſeu intellectus ipſius nequiverit amplius ſolem videre juſtitiæ. *Supercecidit ignis, & non viderunt ſolem.* Pſ. 57. 2do non ſolum cœca eſt anima reſpectu boni, quod facere deberet, ſed etiam reſpectu mali, quod fugere oporteret. *S*i cœcus corporaliter cadit, id advertit ex dolore, quē ex caſu ſētit. Nō tergiverſatur multū, ut cōfiteatur ſe cecidiſſe, rogat potius alios pro auxilio, & quidquid poteſt, adhibet, ut reſurgat, ſed qui

ſecun-

secundum animam cœcus est, nescit, quando cadit, *via impiorum tenebrosa, nesciunt, ubi corruant.* Prov. 4. Quot gressus, tot lapsus in nova præcipitia, & quidem eò periculosius, quo minus id advertit, *ambulabunt, ut cæci, quia Domino peccaverunt.* Sophon 1. 17. Pro complemento infelicitatis suæ spiritualiter cœcus, malum pro bono, & bonum pro malo, accipit errorem pro veritate, veritatem pro errore defendit. *Væ*, ait illis Propheta, *qui dicitis malum bonum, & lucem tenebras, ponentes amarum in dulce, & dulce in amarum.* Is. 5. 20. 3tio. Traduntur tales in desideria inordinata, à quibus ordinariè ducuntur in interitum, quod Philosophis, paganis, & gentibus contigit, *sicut non probaverunt DEum habere in notitia, tradidit illos DEus in reprobum sensum*, ait S. Paulus, Rom. 1. 23. *ut faciant ea, quæ non conveniunt.* Hoc ipsum etiam Clericis evenire potest. Philosophi eò devenerunt, quia à superbia sua se seduci passi sunt, & ingrati DEO extiterunt, *quia ergo fuerunt superbi & ingrati*, ait S. Augustinus, in Ps. 13. *digni habiti sunt, qui traderentur in concupiscentias cordis sui.* Examinemus tantum, quænam magis ordinariè causa lapsuum maximè infamium in & apud Clericos sit, & eandem causam inveniemus. *Si vigilanter intenditur*, ait S. Gregorius M. in Job. l. 26. c. 13. *multis sæpè superbia, luxuriæ seminarium fuit, quia dum eos spiritus, quasi in altum erexit, caro in infimis mansit.* O quam jure timendum est

hoc

hoc infortunium! vide, an in nullo te reum invenias hujus spiritualis cœcitatis? & quem effectum fortè in te jam produxerit? ut te sanum & illæsum ab ea conserves, roga DEUM, ut tibi aperiat oculos ad videndas res supernas, claudat verò rebus terrenis. Recursum in hunc finem sume ad divinam Eucharistiam, cum sit Sacramentum lucis; si angelus Tobiæ visum restituit per fel piscis, quid non efficiat corpus JEsu Christi, qui est lux mundi, si illud sumas, prout oportet? sancta quadam sollicitudine, & intimo affectu ad eam accede; & postquam eam sumpsisti, dic pro gratiarum actione sequentia ex Propheta: *quoniam tu illuminas lucernam meam Domine; DEus meus illumina tenebras meas.* Ps. 17. 29. *Faciem tuam illumina super servum tuum; & doce me justificationes tuas* Ps. 118. 135.

FERIA QUINTA

Nunquid petivi filium à Domino? nunquid non dixi tibi, ne illudas me. 4. Reg. 4. 28.

DE AMORE PASTORIS ERGA SUOS.

1. Affectum quemdam verè maternum erga illos habere debent.

2. Hunc habere nequeũt, absque unione cũ Deo.

PUNCTUM I. Considerârunt SS. PP. (S. Aug. serm. 207. de temp. & serm. 11. de V. A.) miraculum istud Elisæi tanquam imagi-

imaginem charitatis infinitæ filii DEI, qui ut naturæ humanæ vitam redderet, se ipsum contraxit, si ità loqui fas est, & exinanivit, ac demisit ad nos usque in terram per mysterium incarnationis suæ, juxta hæc S. Joannis Damasceni verba, quæ sanè absque sensu devotionis legi non possunt; *totus toti unitus est, ut toti mihi salutem largiretur*. Verùm, quia alibi de mysterio incarnationis locuti sumus, considerabimus hic in ista Sunamitide affectum maternum, qui figura quædam est illius, quem Clerici, præsertim pastores animarum pro populo suo habere debent; nil magis optabat mulier hæc, quam ut filium haberet; *quid quæris?* ait servus Elisæi ad dominum suum; *filium non habet*. Quid aliud optare debet minister Ecclesiæ, quam ut novos filios Christo JEsu procuret; sive concionetur, sive confessiones audiat; hic debet esse scopus, quem omnibus suis sacris functionibus præfigere debet ad exemplum S. Pauli; *filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis*, Galat. 4. 19. Apparet matris affectus, & amor ex solicitudine illa, quam habet, suum infantem nutriendi. Similiter pastor nonnisi nutricem se esse credere oportet, in medio populi sui, obligatus his dare panem veritatis, aliis lac charitatis; *tanquam si nutrix foveat filios suos*. 1. Thessal. 2. 7. Si infans, quem mater tenerè diligit, moriatur, inconsolabilis est. *Anima ejus in amaritudine est*. En! quid de Sunamitide dicatur! hoc ipsum etiam de pastore respectu animarum;

quæ

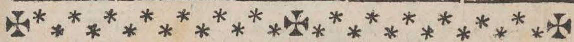
quæ pereunt, verum esse debet; quò plus à via aberrant, eò magis plorare debet, & optandum esset, tantam fore illius charitatem, ut idipsum audire mereretur, quod DEus ad Samuelem dixerat: *usquequo tu luges Saul?* 1. Reg. 16. 1. denique currit Sunamitis ista versus montem Carmeli, petitura ab Elisæo resuscitationem filii sui. Pastores, qui in scriptura appellantur Salvatores, etiam in hoc puncto mulierem hanc imitari debent; *ascendent salvatores in montem.* Abdias. Oportet, ut procidant coram DEO, ad petendum ab eo remissionem peccatorum; & si etiam correctiones illorum nil amplius prodessent, non tamen cessare deberent à fundendis precibus pro ipsis; *agendum voto & precibus*, ait S. Augustinus, l. 3. contra Parm. c. 1. *si corrigi objurgationibus non potest.* Verum ah! ubi inveniemus tales pastores, qui hanc maternam teneritudinem pro suis habeant? visne scire, an illam saltem in aliquo gradu possideas?

PUNCTUM II. Considera ministrum Christi JEsu, ut pro suis habere velit viscera misericordiæ, & tale maternum cor, quod S. Augustinus serm. 49. de V. D. vocat *charitatis curam*, unitum debere esse DEO per sanctitatem vitæ, & exercitium orationis; nam cum DEus sit animæ sponsus, ut hic S. P. ait, *legitimum maritum anima, DEum habet.* Impossibile est, illam fæcundam reddi, nisi per unionem istam cum DEO, ac commercium, sive deinde fæcunditas hæc ad intra maneat, per progressum in

virtu-

virtutibus, sive foras progrediatur per progressum illum ac fructum, quem in aliis procurat. Si Ecclesia, quæ est magna illa ac principalis JEsu Christi sponsa, sine ipso nihil potest, imò nequidem os aperire, ut adeò quotidie dicat, *Domine labia mea aperies.* quid boni pastores privati possint, nisi incessanter uniti maneant cum hoc divino animarum sponso? per continuam illius præsentiam oportet, ut ei suas indigentias proponant & miserias, per hanc suam cum ipso familiaritatem & continuum commercium cum DEO debent iram illius placare, quem nos irritavimus, & ut illi pro nobis placeant DEO, dum nos ei displicemus, prout de Phinees dictum est, quod per suam bonitatem & zelum suum, indignationem DEI contra Israël averterit; *in bonitate & alacritate animæ suæ placuit DEO pro Israel.* Ecclef. 45. 29. Examina nunc, quæ tua sit cum DEO unio? esne tam frequenter in conspectu & præsentia illius, ut tanquam alter Moyses dicas; *obsecro! peccavit populus iste peccatum maximum; aut dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo.* Exod. 32. 31. Esne bene persuasus de hoc, quod minister altaris omnibus creaturis mortuus esse debeat, ut non nisi soli DEO & pro salute animarum laborare valeat? quod eminere debeat in studio contemplationis, *præ cæteris contemplatione suspensus,* quam principalem qualitatem pastoris esse vult S. Gregorius, Pastor. p. 2. c. 5. qui propterea manifestè ab hoc sacro ministerio excludit

dit illos, qui ſpirituales non ſunt, & parum familiaritatis cum DEO habent? eheu! mi DEus; quot ergo à functionibus eccleſiaſticis & paſtoralibus excludendi erunt? vide, an ſis è numero illorum? contremiſce ad hoc examen, & recurre ad JEſum Chriſtum in SS. Sacramento, ubi nobiſcum ſe unire deſiderat, ſed ùt toties ad illũ accedas, prout ſic oporteret; oportet te eſſe, aquilam quamdam ſpiritualem & ad omne illud, quod in perfectione ſublime eſt, elevare te; hæc eſt annotatio S. Chryſoſt: Homil: 24. in 1. ad Corint. ſuper iſta verba Salvatoris, *ubicunque fuerit corpus, illuc congregabuntur & aquilæ.* Humilia te, & pro gratiarum actione roga JEſum, ut miſericordiæ quodam obtutu te dignetur, ac te ſibi uniat. *Aſpice in me, & miſerere mei.* Pſ. 118.

FERIA SEXTA.

Domine, jam fætet; quatriduamus eſt enim. Joan. 11. 39.

DE LAZARO.

1. Figura eſt peccatorum conſuetudinariorum.
2. Quod JEſus fecit reſuſcitationem illius, imago eſt illius, quid circa tales fieri debeat?

PUN-

PUNCTUM I. TRes invenimus in Evangelio mortuos resuscitatos à Christo; prima erat filia principis Synagogæ, recenter mortua, cujus corpus exanime adhuc domi jacebat. 2dus est filius viduæ Naimiticæ, quia actu ad sepulturam deportabatur. 3tius Lazarus jam à quatuor diebus mortuus, & sub lapide sepulchrali jamjam putrescens. Hæc tria genera mortuorũ, tres species peccatorum, nobis repræsentant, qui conversione, & ut ad gratiam resuscitentur, opus habent. S. August. tract. 49. in Joan. Uni propter unum solum peccatum mortui sunt, & præcisè in crimen aliquod cadunt, figuratum hoc fuit per filiam principis, quæ non nisi exspiravit; resuscitata tamen statim fuit. Alii mortui sunt propter plura peccata, & jam ulterius in malitia progressi sunt, quos filius viduæ repræsentat; qui jam proximus erat portæ civitatis, dum JEsus eum suscitavit. Sed datur adhuc alia & 3tia species peccatorum, qui jam à longo tempore in statu peccati vixerunt, & quasi jam putruerunt ob longum habitum, seu consuetudinem peccandi, hos nobis significat Lazarus jam quatuor diebus sepultus, quique accedentes ad ipsum jam inficiebat, quem JEsus etiam non suscitavit, nisi amoto prius grãdi lapide, qui eum operiebat; lapis iste sepulchralis, ait S. Augustinus serm. 67. de verb. evang. vim nobis ostendit malæ consuetudinis;

moles

moles impoſita ſepulchro, vis conſuetudinis. O quam terribile eſt hoc genus mortis! peccator in tali ſtatu poſitus, 1. non amplius ſentit malum ſuum, quia nihil boni & ſalubre in nobis eſt, quod conſuetudo non extinguat, nulla bona deſideria, quorum curſum conſuetudo conſiſtat. *Quid non evertit conſuetudo?* ait S. Bernardus lib. 1. de conſid. c. 2. Ubi eſt anima, quæ per longam habitudinem in malo non indureſcat? *quid non aſſiduitate duratur?* 2. Inſuper complacet ſibi in malo, dulce & gratum illi eſt, quod prius odioſum & inſupportabile videbatur. Peccatum, quod modò ipſi prorſus connaturale eſt, prius difficultatem cauſabat, dum adhuc remorſus conſcientiæ delicatior aliquantum erat; *primum tibi importabile videbitur,* ait S. Bernardus ibid. Poſtea ſucceſſu temporis aſſueſces, nec amplius moleſtum videbitur, *proceſſu temporis, ſi aſſueſias, non judicabis adeò grave.* Tandem adeò leve experimur, ut ne quidem ſentiatur amplius; *paulo poſt non ſenties;* deniqûe omninò placet; *paulò poſt etiam delectaberis.* O quot dantur peccatores, qui hanc funeſtam experientiam habent, 3. peccatum tale tandem per obſtinatam adhæſionem fortificatur, & vires ſumit. *Ligatus eram,* ait S. Auguſtinus, conf. l. 9. c. 5. *non alieno ferro, ſed mea ferrea voluntate. Velle meum tenebat inimicus, & inde mihi catenam fecerat, & conſtrinxerat me. Ex voluntate perverſa facta eſt libido, & dum ſervitur libidini, facta eſt conſuetudo, & dum conſuetudini non re-*

sistitur, facta est necessitas. Ita S. Augustinus loquebatur ante conversionem suam, & baptismum, quod nobis satis clarè ostendit, quam deplorandi sint consuetudinarii peccatores. Verum, quia nos tanquam Clerici laborare debemus, pro illorum conversione.

PUNCTUM II. Id ipsum faciamus, quod JEsus fecit, ut Lazarum à mortuis resuscitaret. 1mo. Veniens ad locum, ubi Lazarus sepultus jacebat, infremuit spiritu, turbatus erat, & lacrymas fundebat: omnia hœc ideo fecit, ait S. Augustinus, ut nos doceret, tam facilè non esse ac nobis ipsis imaginamur, suscitare magnos peccatores de morte ad vitam. Horror peccatorum ipsorum & nos & ipsos fremere faciat, oportet: *quare fremuit & turbavit semetipsum in resurrectione Lazari*, ait hic S. P. tract. 29. in Joan. *Nisi quia fides hominis sibi meritò displicentis fremere quodammodo debet. In accusatione malorum operum, ut violentiæ pænitendi cedat consuetudo peccandi.* 2do. mandat Christus, ut lapis sepulchralis auferatur. *Tollite lapidem.* Sepulchrum hoc ipsum cor peccatoris est, quod gratiæ divinæ per longam consuetudinem peccati clausum est, ut ergo convertatur, oportet amovere lapidem, seu petram scandali, & omne id, quod novi lapsus occasio esse posset. 3. Jesus clamat voce magna; *Lazare veni foras.* Oportet terribiles illas minas adhibere, quarum plenum est Evangelium, ut tales obstinati peccatores ac impœnitentes suscitentur, debemus con-

figere carnem ipſorum clavis extremi judicii, quod eos exſpectat. 4to denique, poſtquam JEſus ſuſcitavit Lazarum, mandat Apoſtolis ſuis, ut eum ſolvant: *ſolvite illum; & ſinite abire.* En! quid nos facere debeamus tanquam miniſtri JEſu Chriſti, & ſucceſſores Apoſtolorum; ſolvere debemus peccatores, ſed attendere oportet, ait S. Gregorius, ne tales ſolvamus, & abſolvamus peccatores, qui adhuc ſepulti jacent in conſuetudine & habitu peccati, ſed eos ſolummodo, in quibus ſigna vitæ advertimus, qui verè compuncti ſunt, quos internus ac ſacer arbiter dignos judicare poſſit inæſtimabili gratia abſolutionis. *Ex qua conſideratione intuendum nobis eſt*, ait hic S. Pontifex Hom. 26. in Evang. *quod nos per paſtoralem authoritatem eos debeamus abſolvere, quos authorem noſtrum cognoſcimus per ſuſcitantem gratiam vivificare.* Vide nunc, utrum idipſum cum peccatoribus habituatis feceris, quod JEſus Chriſtus pro noſtra inſtructione in ſuſcitatione Lazari obſervavit. Ah! quomodo id feceris aliis, quod fortè circa teme tipſum nunquam adhuc feciſti? *putruerunt, corruptæ ſunt cicatrices meæ à facie inſipientiæ meæ.* Pſ. 37. c. 6. Pro communione adverte, quod dicitur in Evangelio: JEſum paulò poſt reſurrectionem Lazari eum admiſiſſe ad menſam ſuam. Hunc ipſum honorem nobis quotidie exhibet, dum poſt datam nobis per Sacramentum pœnitentiæ vitam gratiæ, nos ad S. communionem admittit; ita nimirum vitam, quam dedit

nobis, divinus hic Salvator conservare vult; non enim solummodo per hunc vivificum cibum eam conservat, sed, ne amplius moriamur, ipse vult, esse vita vitæ nostræ. O bone DEus, quam bonus es erga peccatores prorsus indignos tua bonitate; dicam ergo pro gratiarum actione: *secundum misericordiam tuam vivifica me, & custodiam testimonia oris tui.* Ps. 118. 88.

DIE SABBATHI.

Ego sum lux mundi; qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ, Joan. 8. 12.

DE SUBMISSIONE NOSTRA, QUAM CHRISTO DEBEMUS.

1. Revereri debemus ut doctorem & magistrum nostrum.

2. Audire illum debemus, & inseparabiliter eidem adhærere.

PUNCTUM I. ADoremus JEsum Christum tanquam lumen mundi, magistrum & doctorem universi, qui solus omnes homines illuminare potest, & ab iis dispellere ignorantiæ tenebras, quas peccatum induxit. Memores simus hujus pulcherrimi verbi, quod ad discipulos suos dixit, ut doceret tam nos, quam ipsos humilitatem & submissionem, quam illi debemus.

Magi.

Magister vester, unus est, Christus. Matth 23. 10. Non habemus, nisi unum magistrum, qui est unicus æterni patris filius, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ DEI reconditi. Ille solus est, qui sine tot ambagibus definitionum, divisionum, & distinctionum, sine alligatione ad certa principia & conclusiones *docet hominem scientiam.* Ps. 93. 10. Dum scientiam nomino, intelligo veram illam scientiam, nimirum salutis; quia nulla ex aliis meretur hoc nomen, cum non sint nisi massa quædam incertitudinum, & obscuritatum, & quia alias multum temporis inutiliter consumimus, felicius quis quandoque eas ignorat, quam ut intellectum suum illis obruat. Hic incomparabilis doctor cathedram in cœlo habet; ùt S. Augustinus ait, tr. 3. in epist. Joan. & exinde lux illius lucebat in tenebris, & tenebræ eam non comprehenderunt. Incapaces erant homines, ut in seipsos descenderent per propriam sui cognitionem, hinc corpus visibile assumpsit, ut cum hominibus rudibus ac terrestribus tali modo loqui posset, qui eorum infirmitati congrueret. Gratias agamus huic divino doctori, quod lumen veritatis suæ nobis communicaverit; ah! secus essemus sanè sine facula fidei, & sine Evangelio, & nil aliud, nisi tenebræ, ignorantia, error & infidelitas! verum quia non sufficit illum tantum recognoscere pro doctore & magistro nostro,

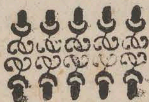
PUNCTUM II. Disce exinde te alium audire non debere; *ipsum audite.* Matth. 17. 5.

Ko!

En! quid de nobis ordinaverit Pater æternus! Christus JEsus, solus est magister, cui adhærere debemus; ipse est, ait S. Augustinus, qui omnes instruit, qui instruuntur, sive dein hoc faciat immediatè per seipsum, uti fit in meditatione & oratione; sive per ministerium pastorum & prædicatorum suorum; sive per lectionem librorum sacrorum, semper ipse est, qui docet, homo non nisi ministerium quoddam exhibet, & præcisè ad corporales aures loquitur, sed hic divinus magister est, qui auribus internis seu cordis loquitur, per quem veritatem cognoscimus, illam amamus & facimus; *sonus verborum nostrorum aures percutit, magister intus est*, ait hic S. P. (August. ibid.) O JEsu! ego adoro te, ut lumen meum, tu es, qui illuminas me; tu es, quem sequi debeo; tu es divinum exemplar, quod imitari debeo. O JEsu! ah non semper secutus fui sanctum lumen tuum! quoties eidem oculos clausi, ut falsa lumina intellectus mei sequerer, quæ non nisi verissimæ tenebræ sunt? an mirum sit, quod exinde erraverim? fac mihi Domine hanc gratiam, ut ad te redeam, & te nunquam amplius ex oculis & conspectu meo perdam; fac me ambulare in lumine tuo, & dirige gressus meos, ut exempla tua sequendo, & me tibi conformando, non sim amplius unus ex filiis tenebrarum, qui nesciunt, quò vadunt, & qui evitare non possunt proprium interitum suum. *Domine DEUS meus! exaudi, respice, & vide, & miserere, & sana me &c. O*

lux,

lux, quam videbat Tobias, cum clausis oculis istis filium docebat vitæ viam, & ei praibat, pede charitatis, nunquam errans &c. Erigo adte invisibiles oculos; ut tu evellas de laqueo pedes meos. August. l. 10. conf. c. 34. Idipsum à te peto, quod S. Augustinus per hæc verba; *ô lux mentis! ô lucens veritas! ô vera claritas! expelle tenebras desuper faciem abyssi mentis meæ.* solil. c. 1. n. 4. Specialiter autem in S. altari invenies hunc divinum doctorem; lumen & oraculum Prophetarum; accede cum docilitate tali, quæ discipulum decet, rogans eum, ut te docere dignetur, *bonus es tu, & in bonitate tua doce me justificationes tuas.* Ps. 118. 68. Et pro gratiarum actione audi eum ad cor tuum loquentem. Loquere Domine, quia audit servus tuus, quia verba vitœ œternœ habes. Loquere mihi ô JEsu, ut animœ meœ consolationem aliquam afferas, quœcunque demum tibi placuerit; loquere ita efficaciter ad me, ùt vera vitœ meœ mutatio consequatur. *Loquere igitur Domine, quia audit servus tuus, verba enim vitæ æternæ habes; loquere mihi ad qualemcunque vitæ meæ consolationem, & ad totius vitæ meæ emendationem, tibi autem ad laudem & gloriam, & perpetuum honorem,* de Imit. Christi l. 3. c. 2.

DOMI-

DOMINICA PASSIONIS.

Quis ex vobis arguet me de peccato? Joan. 8. 46.

DE INNOCENTIA VITÆ CLERICIS NECESSARIA.

1. *S*olliciti esse debent vitam sanctam & regularem ducere.
2. Motiva ad ita vivendum.

PUNCTUM I. QUamvis nullus sit præter JEsum Christum, agnum sine macula, qui adeò asseveranter dicere possit: *quis ex vobis arguet me de peccato?* nihilominus possunt quandoque Clerici his ipsis verbis pro bono Evangelii uti, sicut S. Paulus, qui tam humilis fuerat, pro testibus vitæ & puritatis suæ in moribus, eos ipsos sumpsit, quos per prædicationem suam instruxerat. *Vos scitis*, ait Act. 20. ad Presbyteros Ecclesiæ Ephesinæ, quos ad se vocaverat Miletum, *qualiter vobiscum per omne tempus fuerim, serviens Domino, cum omni humilitate, & lacrymis &c. argentum, aut aurum, aut vestem nullius concupivi, sicut ipsi scitis.* Possumus ergo hoc ipsum facere sine læsione humilitatis christianæ, in certis quibusdam occasionibus, ubi ad gloriam DEI & salutem animarum, id conducere dignoscimus. Verum quisquis hoc facere vult, solicitus esse debet, ita vivere, ut nil in eo reprehendi possit. *Oportet irreprehensibilem esse.*

1. Ti-

1. Timoth. 3. 2. Non debet posse ullius peccati reus convinci; non intelligo hic peccata talia, quæ fragilitati humanæ inevitabilia sunt, sed speciatim de illis; quæ uno ictu animam occidunt, ut S. Augustinus serm. 29. de V. D. loquitur, quæque incompossibilia sunt, cum gratia sanctificante. Si quilibet christianus liber ab iis esse debet, quantò magis Clericus, cujus virtus longè debet esse perfectior. *Non mediocris est virtus sacerdotalis*, ait S. Ambrosius, *cui cavendum non solum, ne gravioribus flagitiis sit affinis, sed ne minimis quidem.* Vide utrum in hoc statu sis? utrum locum Christi JEsu teneas? proportionatam cum illo innocentiam possideas? an, non quidem in conspectu Dei, qui corda nostra penetrat; in præsentia cujus Angelorum puritas non subsistit; saltem coram hominibus dicere valens, *quis ex vobis arguet me de peccato?* Talis esse debet status tuus, si Ecclesiam intras; oporteret vel ipsam innocentiam baptismalem, usque ad hoc tempus conservasse; sed reparastine illam saltem per pænitentiam? anne videre est, quomodo in te modò resplendeant virtutes christianæ & sacerdotales? ah! quam imperfectus adhuc es! qua fronte audebis jactare innocentiam tuam, quando tam multos forte testes habere potes malæ vitæ? te ipsum ingredere, & examina, ac

PUNCTUM II. Reflecte te paululum supra motiva, quæ Clericos obligant, ut vitam sanctam ac regularem ducant? imò, sunt lux mundi;

di; *vos estis lux mundi*, ait ad illos JEsus, Matth. 5. 14. in persona Apostolorum; illuminare debent populum, non solum lumine doctrinæ suæ, sed etiam puritate & sanctitate vitæ. Quod si ex illo loco eminenti in quo illos posuit DEus, pro eo, ut claritatem de se emittant, plus fumi, quam lucis emittunt, nonne idipsum absurdum in mundo spirituali eveniret, ac si astra cæli, non nisi tenebras terræ effunderent? *Vos estis sal terræ.* Hoc est sacerdotes debent animas præservare à corruptione hujus sæculi, & à peccato, si verò ipsi per malum exemplum suum animas corrumpunt; si ipsi vigorem suũ amittunt; si languent ipsi, ob vitam quamdam omnino mollem, & nimis quam commodam. Ad quid aliud utiles erunt, quam ut projiciantur, ac pedibus hominum conterantur? *quod si sal evanuerit, in quo salietur? ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras, & conculcetur ab hominibus.* Ibid. v. 13. Denique, sunt medici animarum, quomodo autem curabunt alios, si ipsi ægrotent? quomodo fideles ad castitatem hortabuntur? ad temperantiam? ad fugam societatum mundanarum, si ipsi convinci possint, ducere vitam inordinatam, & dissolutam? *qua libertate laicos corripere poterunt sacerdotes*, ait Concilium Tridentinum, sess. 14. de reform. in proœm. *cum tacitè ipsi respondeant eadem se admisisse, quæ corripiunt?* benè tecum perpende rationes istas, & pro fructu meditationis istius, deteſtare magis qualecunque peccatum, siquidem adeò

adeò contrarium est unioni, quam cum DEO habere debes, & functionibus tuis ecclesiasticis quotidianis? vive ergo tali modo, ut moribus tuis, ante oculos hominum; ponas sensibilem quamdam imaginem vitæ, quam JEsus Christus duxit super terram; *sacerdos, Christi expressa forma*; ait S. Cyrillus Alexandrinus de ador. in spir. & verit. En! habes formam, quam incessanter ante oculos tuos habere debes. En regulam sanctitatis tuæ! hoc unicè ex conformitate cum hoc divino originali desumere debes; utrum ad eam perfectionem perveneris, quam DEus à te requirit; *luceat imago Christi in operibus nostris, & factis*. ait S. Ambrosius, lib. de Virg. *ut, si fieri potest, tota ejus species exprimatur in nobis*. Quia verò ex te ipso nil potes, confugere debes ad hunc adorandum mediatorem tuum, quem S. Paulus in hodierna epistola nobis ante oculos ponit, tanquam Pontificem nostrum, qui nos reconciliare debet DEO Patri suo per sacrificium Missæ, cujus ipse principalis offerens est. Roga illum, ut tibi meritum & fructum illius applicet, & te ita purificet, in sanguine suo, quem hodie sumpturus es, ut imposterum ei majori innocentiâ, & sanctitate servire valeas; *si enim sanguis hircorum & taurorum inquinatos sanctificat ad emundationem carnis, quantò magis sanguis Christi, qui per Spiritum sanctum, semetipsum obtulit immaculatum DEO, emundabit conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi?* Hebr. 9. 13.

FERIA

FERIA SECUNDA.

Adhuc modicum tempus vobiscum sum; & vado ad eum, qui me misit. Joan. 7. 33.

DE VITA PRÆSENTI ET FUTURA.

1. Vita præsens; brevis.
2. Futura, beata.

PUNCTUM I. SCivit JEsus divino suo lumine illustratus principes sacerdotum & pharisæorum, secretò misisse quosdam de suis, qui eum caperent, quo non obstante tamen perrexit loqui ad populum, totum dissimulando, eisque manifestavit, se comprehendendum, & ligandum, non alio tempore, quam quo ipse vellet; cognoscere se benè voluntatem, consilium, & insidias inimicorum suorum; illos tamen nec minimam in illum habere potestatem, nisi paulò post, quando ad Patrem suum, quo missus fuerat, rediturus esset. Si verba hæc Salvatoris nostri paulò accuratius nobiscum expendimus; inveniemus in illis magnum solatium pro justis contra persecutiones & malitiam inimicorum suorum; tam pro tempore præsenti; quam in futurum. Quantum ad præsens; brevitas hujus vitæ, potens motivum esse debet, ut omnes malorum contra nos machinationes contemnamus; *omnis potentatus brevis vita.* Eccles. 10. 11. Qualis enim hæc potentia, quæ non nisi momento durat; quæ transit, dum de ea loquimur, & quolibet instanti

ti minuitur? quilibet ergo bonus omnibus iis, qui, nescio, quæ moliuntur, ut ipsi noceant, dicere potest, nil mihi nocere potestis, nisi quamdiu vobiscum & inter vos sum; sed hoc non nisi modicum tempus erit; vadam enim ad eum, cujus partes & causam sustineo; ipsius ergo protectione quæcunque de me mala cogitatis, nil mihi nocebunt; potest etiam hoc addi, hujusmodi perversos homines, aliam potestatem in hac vita non habere, nisi in nostra superflua bona, quibus carere possumus; & sic dicere possumus eadem cum S. Augustino fiduciâ omnibus inimicis nostris, qui nos persequuntur: *sæviant persequendo; nihil in me moritur, nisi mortale; erit in me aliquid, quo persecutor pervenire non possit, ubi habitat DEus meus*; in Ps. 26. En! quid justos consolari debeat super terram! quidquid mali hic in terra sustineant à malis & perversis, tantum hoc sibi persuadeant, hoc non diu duraturum; & quod *laus impiorum brevis sit, & gaudium hypocritæ ad instar puncti.* Et hoc quo ad præsentem vitam, pro futura

PUNCTUM II. Aliam in hisce verbis Salvatoris invenient consolationem, *quæretis me, & non me invenietis; & ubi sum ego, vos non potestis venire.* Habent boni post hanc vitam securum locum, quo pertingere non possunt mali machinationibus suis, quia huc penetrare non possunt, nec invidi, nec injusti, nec calumniatores; omnes enim tales vel omninò non intrabunt illum, vel ipsorum amici & defensores evadunt.

Vide

Vidi calumnias: quæ sub sole geruntur, & lacrymas innocentium; Ecclesiast. 4. 1. vidit hæc Sapiens; sed tantum *sub sole*; supra solem neque calumniæ, neque lacrymæ, neque planctus, neque gemitus erunt, *neque luctus neque clamor*, Apoc. 21. 4. Ecce! quid nobis omnem timorem malorum & persecutorum nostrorum auferre debeat! nimirum dicere illis possumus, vos non potestis eò venire, quò ego vado, si tales permaneatis, quales modò estis; adhuc modicum restat, & tunc erimus in hoc securitatis loco, quò perversi nunquam pervenient; *mox inquam*, exclamat S. Bernardus hic, epist. 98. n. 7. *& ibi exultant justi in conspectu DEI. Ibi, ibi, benignissime JEsu, ibi statim, ut de hoc sæculo nequam, sanctus quisque eripitur; adimpletur lætitia cum vultu tuo; vox una exultationis & salutis in tabernaculis justorum. Anima nostra erepta est de laqueo venantium, laqueus contritus est, & nos liberati sumus.* Vide potentia motiva, quœ te consolentur in turbulentiis & oppressionibus vitæ istius! vide ut iis benè utaris! talibus enim pluries subjacebis, si vivere velis, ùt bonum & pium decet Clericum. Vide, quomodo adhuc hodie persecutiones sustineat divinus magister tuus; noli ergo mirari, si & tu persecutionem in & à mundo patiaris. Pete igitur ab eo pro præparatione ad Missam, ut non solum participes de sanctissimo corpore ipsius per S. Communionem, sed etiam de cruce ejus &

passio-

passione, ut sic etiam partem aliquam habere possis in gloria cum ipso. *Communicantes Christi passionibus gaudete; ut & in revelatione gloriæ ejus gaudeatis exultantes.* 1. Petri 4. 13.

FERIA TERTIA.

Manifesta te ipsum mundo. Joan. 7. 4.

DE VANA GLORIA.

1. Mundus eam quærit.
2. Christus eam damnat.

PUNCTUM I. FAcilè ex his verbis, consanguineorum Christi, spiritum & modum loquendi, quem mundus observat, colligimus. Quod etiam ipsum Evangelium annotavit; *nec enim fratres ejus credebant in eum.* Quod vel maximè manifestabant, per suas carnales, & prorsus viles, & proprium interesse eorum, spectantes de ipso, cogitationes, & intentiones. Parum, vel omninò non curat mundus, imitari Christum, cum modicam ei fidem adhibeat. Damnat Christus JEsus ubique vanam gloriam; mundus eam approbat & laudat, & ferè in omnibus, quæ facit, eam quærit. Et ut à te ipso non abeas, quoties consanguinei tui hoc ipsum tibi suaserunt: *manifesta te ipsum mundo*; imitatusne es in ejusmodi occasionibus humilitatem divini magi-

stri

stri tui? an non potius secutus es temeraria, & ambitiosa eorum consilia? an non ideo studes? concionaris? & functiones tuas ecclesiasticas peragis? an non per ista, nescio, qualis apparere vis coram mundo, & ab aliis te distinguere? an non ideò sublimiorem & eminentiorem statum, & officia ambis? an non libentius concionaris, quam Cathechismum tradas? an non libentius divitibus, quam pauperibus inservis? potius in civitatibus, quam in pagis habitare vis? an non ob hanc causam de scientiis libenter loqueris, & tanto cum vigore & fervore disputas? novitates invenis? opiniones exoticas defendis? modum extraordinarium dicendi, & perorandi affectas? denique pro eo, ut talentis à DEO tibi concessis utaris ad gloriam illius, an non ea ad tuam propriam gloriam vertis & usurpas? *diligentes gloriam hominum magis, quam gloriam DEI?* Joan. 12. Seriò te circa hæc examina, quia vanitas subtile venenum est, quod se facillimè insinuat; sæpissimè etiam in ipsâ opera bona; periculosa sagitta est, ait S. Bernardus, in Ps. *Qui habitat* in hæc verba; *A saggitta volante*, quá quis difficulter evitare potest: *Time saggittam; leviter volat; leviter penetrat; sed non leve infligit vulnus, citò interficit; nimirum sagitta hæc, vana gloria est.* Et ut adhuc magis ab ea abhorreas;

PUNCTUM II. Vide, quam efficaciter in Evangelio vitium hoc damnat Salvator! quam acriter reprehendit scribas & pharisæos, *quod omnia*

opera

opera sua faciant, ut videantur ab hominibus? genimina viperarum, sepulchra dealbata, eos nominat, & hypocrytas, qui jam receperunt mercedem suam; *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Matth. 6. Fortiter inculcat populo & discipulis suis, ne eos imitentur, si nolint optima sua opera carere mercede; attendite, *ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis; alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum, qui in cælis est.* Quid? visne thesaurum cœli perdere pro fumo honoris? DEus te custodiat à tali cœcitate! *non efficiamur inanis gloriæ cupidi.* Galat. 5. 26. Noli ergo esse mancipium inanis gloriæ! si etiam miracula patrare possemus, omnia ad DEI gloriam referre oporteret. Memor esto verborum, quæ ad Apostolos suos dixit JEsus: *cũ feceritis omnia quæ præcepta sunt vobis, dicite: servi inutiles sumus, quod debuimus facere, fecimus.* Utamur istis rationibus in illis occasionibus, ubi vana gloria & complacentia nos seducere vellet. Domine DEus meus! quia omnis gloria hujus mundi non nisi vanitas est, ne permittas, obsecro, ut me ipsum quasi consummam, ut illam acquiram! ad vilissimã nimirũ conditionẽ insectorum animaliũ me ipsum reducerem, quæ se eviscerant, ut vel unam tantum muscam capiant. Qualis stultitia! aperi oculos meos mi DEus! ut amorem meum & æstimationem melius applicem, neque talibus rebus impendam, quæ dignœ illis omninò non sunt! *aranea de suis visceribus telam*

& texendo tabescit, ut muscam vilissimam capiat. Quid aliud facit homo, qui se eviscerat in expensis, & in curis, ut muscam sive musium odoriferæ opinionis, & favorem linguæ meretricantis acquirat. Petrus Bles. Ep. 16. Pro præparatione tua ad Missam vel Communionem adora hodie Christum JEsum in Eucharistia tanquam Regem humilium; occultat se oculis nostris, ut ab eo discamus occultare nos coram oculis hominum. Ora eum instanter, ut superbiam tuam curet; totaque devotio tua sit, ut te ipsum deprimas, & in præsentia ipsius te quasi annihiles, dicendo cum Propheta regio. Ps. 30. 14. *oblivioni datus sum, tanquam mortuus à corde; factus sum tanquam vas perditum.*

* *

FERIA QUARTA.

Loquor vobis, & non creditis. Joan. 10. 25.

DE PRÆDICATIONE.

1. Oportet prædicare veritatem, quin hominibus displicere timeamus.
2. Quænam regulæ observandæ?

PUNCTUM I. QUamvis Judæi, ob invidiam, & duritiem cordis sui, facti sint inimici, & persecutores veritatis, nihilominus non intermisit Christus Dominus illis annuntiare

eam,

eam, etiam hodie adhuc eis dixit, se esse Messiam & filium DEI, non obstante eorum reluctantiâ, quâ eum ægerrimè audiebant, discamus exinde, non tacere veritatem, quamvis ad gustum fortè eorum non sit, quibus eam prædicamus. *Amant homines veritatem*, ait S. Augustinus, conf. l. 10. c. 23. *placentem, oderunt eam redarguentem*. Si nonnisi in generali de virtute, & vitiis loquimur, si populo non nisi veritates speculativas religionis nostræ proponimus, laudant nos, amant nos, admirantur, ait S. Hieronymus in epist. ad Galat. c. 4. si verò ad particularia descendendo, eos ad praxim, & executionem obligare velimus, ut vitia declinent, viam perfectionis amplectantur, tunc insupportabiles eis evadimus; *libenter enim, quod delectat, auditur*, & offendit omne, quod noluimus. Erat S. Paulus unus è primariis Evangelii ministris, qui hoc ipsum expertus fuit. Galatæ ipsum initio ùt oraculum auscultarunt; tam charus ille erat, ut vel proprios oculos sibi eruissent, eique dedissent; verum quamprimùm eis, practicas quasdam veritates prædicare voluit, quæ ad gustum eorum non erant, inimicus eorum factus est, *ergo inimicus factus sum vobis, verum dicens?* Galat. 4. maluit autem Apostolus iste amicitiam illorum perdere, dicendo veritatem, quam hanc negligendo, illam conservare; *non enim sua quærebat, sed quæ JEsu Christi*, ait S. Augustinus serm. 46. de pastor. in Ezech. Ministri Domini! si eodem spiritu animati estis, quo S. Pau-

lus agebatur quocunque demum labore opus sit, neque immutabitis quidquam coram populo vestro, quicunque demum ille sit, de veritate, quam eis, scitu necessariam esse ad salutem, noveritis. Sit ingratum, quantumcunque velit, quod dicitis; quantumcunque malè vobis affecti reddantur; nolite quidquam horum timere; *nullus enim reprehensor formidandus est amatori veritatis*. l. 2. de Trinit. in proœmio. Sed quia circa hoc certas regulas observare oportet.

PUNCTUM II. Discamus ad hoc, ut quis liberè omnibus dicere, & prædicare veritatem valeat, necessarium, esse, imo, ut quis eam propria sanctitate & bono exemplô sustineat, & confirmet; *vita enim authoritatem tribuit verbo*, ait S. Hieronymus comment. in ep. ad Tit. ad hæc verba: *nemo te contemnat*. Vita ergo prœcedens prædicatoris, nequaquam contraria esse debet verbis illius; alias ipsa verba memoriam eorum in auditoribus refricabunt, ob quæ illis concionator odiosus fiat, & contemptibilis. 2. Oportet annuntiare & prædicare veritates, modo quodam convenienti, & proportionatô qualitati, & indigentiæ auditorum, ac observare omnes circumstantias, ac conjuncturas temporis & locorum. Hinc dicebat Christus ad Apostolos suos; adhuc multa haberem dicere vobis, sed non potestis portare modò 3tio. Oportet defendere & prædicare veritatem absque ulla passione; quia, ut S. Augustinus l. 32. contra Faustum c. 10. ait, *non intratur in veritatem,*

tem, nisi per charitatem. Non debet id fieri, neque ex desiderio propriæ ostentationis, neque ex ulla consideratione humana, quod veritatem defendamus, sed unicè ex amore DEI, & proximi, ad gloriam DEI & salutem animarum, pretio sanguinis divini emptarum. En totum, quod facere debeat concionator in exercitio ministerii sui; similiter ac propheta regius, comparatus ac constitutus esse debet, & dicere cum illo, *mihi adhærere DEO bonum est, & ponere in Domino DEO spem meam, ut annuntiem omnes prædicationes tuas in portis filiæ Sion.* Ps. 72. Vide, ut memineris omnium istarum regularum; magnæ utilitati tuæ servire possunt, quarum vel ignorantia, vel non usus, vel non prout oportet, sæpè turpes errores, & sequelas irreparabiles post se trahere possunt. Roga DEum veritatis, quem proximè sumpturus es, pro gratia, ut eas amplecti ac sequi, & observare valeas. *Dirige me in veritate tua, & doce me; quia tu es DEus Salvator meus.* Ps. 24. 5.

* * * * * * * * ✠ * * * * * * * *

FERIA QUINTA

Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Luc 7. 47.

DE CONVERSIONE S. MARIÆ MAGDALENÆ.

1. Fuit prompta.
2. Humilis.
3. Et fervens.

PUN-

PUNCTUM I. ANte omnia adoremus misericordiam Filii DEI erga peccatricem hanc, & humiliter oremus, ut eandem quoque nobis exhibere dignetur, qui pariter peccatores sumus, ut illa fuit. Prima circumstantia conversionis hujus, prout ab Evangelio notatur, est, quod fuerit *prompta*; *ut cognovit*, quam primum primi radii gratiæ divinæ, intellectum illius irradiarunt, statim currit ad domum pharisæi, & quærit ibi cœlestem medicum; non tam citò aperuit oculos suos ad videndam terribilem difformitatem illam, in quam anima sua devenerat, ac pati noluit, se ulterius in tali statu morari, & vel unico adhuc momento, objectum odii DEI sui, esse; itaque statim è lecto, in quo jacuerat, surrexit, & ad eum quasi volavit, mediantibus alis charitatis, *nescit tarda molimina, gratia Spiritus S.* ait S. Ambrosius l. 1. in Luc. c. 1. An pari fidelitate & nos gratiæ divinæ correspondimus? quot dilationes affectatæ, pugnæ, resistentiæ, vani conatus intercessêre, qui sine effectu semper erant, quia nimirum ipsi amavimus catenas & captivitatem nostram, & ingratum nobis erat ab illa liberari? Magdalena perpetuum quoddam divortium cum mundo, adhuc in flore ætatis suæ init, dum ludi, risus, deliciæ, obviis brachiis ei obviabant, & mille dulcedines promittebant; nos autem expectamus, quousque ætas nostra impotentes nos facit, fruendi volu-

ptatibus vitæ hujus. In singulos dies prætextus quærimus, & obtendimus, ne restituere debeamus DEO cor nostrum, quod ipsi tot titulis debetur;

PUNCTUM II. Secunda circumstantia conversionis Magdalenæ fuit profunda *humilitas*, quæ eam ád pedes JEsu abjecit, sine hæsitatione, absque ullo respectu humano. Elevabat se supra omnia humana judicia, neque timebat, immolare se publico derisui omnium præsentium, etsi fabula fieret totius Judææ, quia aliud præ oculis non habebat, nisi peccata sua, & cor illius verè contritum erat, & humiliatum. Ponebat os suum in pulvere, ut ita spem aliquam acciperet; osculata est dein sacratissimos pedes Salvatoris sui, ut sic veniam ab eo peteret præteritorum peccatorum; *accessit non ad caput Domini, sed ad pedes*, ait S. Augustinus lib. 50. Homil. 23. *& quæ diu malè ambulaverat, vestigia recta quærebat.* Vide, quomodo humilis ista pœnitens in lacrymas defluat; vide sanguinem cordis illius per oculos ejus prorumpentem! ô felix inundatio; & diluvium, quod impuras flammas extinguit, quibus illa ardebat; quod peccata abluit, dæmones expellit, & Angelos lætificat. Disce exinde, quo affectu ac sensu humilitatis, & confusionis ad JEsum Christum accedere debeas; scito, te procumbete, & quasi annihilare te ipsum debere coram tremenda Majestate illius post tot in illum commissas offensas. Quid? te ipsum dæmoni prostituisti, mille sor-

dibus

dibus ab eodem fædatus! recenter ab hoc volutabro venis? & tu prætendis ab eo blanditias, & privilegia filiorum? loqui vis cum DEO quasi cum amico, & mensæ illius assidere? *heri de luto tractus*, ait S. Bernardus. *hodie vultui gloriæ præsentaris.* Putamus pluribus opus non esse, quam recitare, seu narrare infamias nostras ut quamprimum admittamur ad participanda divina mysteria; & quod magis deplorandum, ad intrandum in statum ecclesiasticum, & suscipiendum ipsum sacrosanctum JEsu Christi sacerdotium. Rigas; riga prius pedes Salvatoris tui, lacrymis tuis, & purifica te in salutari balneo pœnitentiæ, qui de hoc cogitas, ut pro aliorum criminibus mediator & intercessor evadas. *Væ ministris infidelibus, qui necdum reconciliati, reconciliationis aliena negotia, quasi homines, qui justitiam fecerint, apprehendunt*, ait S. Bernardus, de convers. ad Cler. c. 18. *Væ filiis iræ, qui fideles se mediatores pacis, ut peccata populi comedant, mentiuntur, væ, qui ambulantes in carne, DEO placere non possunt, & placare velle præsumunt.*

PUNCTUM III. Denique 3tia circumstantia, quam admirari debemus, in conversione Magdalenæ, est fervor *amoris. Remittuntur ei peccata multa*, ait ipse JEsus, *quoniam dilexit multum.* Iste amor prorsus ardens, & flagrantissimus fuit principium omnium illarum sanctarum crudelitatum, quas deinde totâ vitâ suâ in seipsam exercuit, item jejuniorum, vigiliarum, hu-

micu-

micubationum, ciliciorum, & mortificationis JEsu Christi, quam in corpore suo deinceps usque ad finem portavit. Omnia hæc, quæ nos adeò terrent, ipsius ordinaria, & familaria exercitia, imò deliciæ erant. O bone DEus! quam longè absumus ab ejusmodi piis, & sanctis excessibus, non tantum vitam pœnitentem non ducimus, cum S. Magdalena, sed voluptatibus mundi frui, & pro commoditate nostra vivere volumus. O utinam saltem ea pati, & sufferre sciremus, quæ statui nostro necessariò annexa sunt, media sufficientissima inveniremus, ut vel in sanctos etiam evaderemus. Pro præparatione ad Missam roga JEsum Christum, ut in cor tuum, sicuti in cor Magdalenæ, infundat amorem pœnitentem, qui te omne id patienter sufferre faciat, pro ipso, quod tibi patiendum occurrit, üt deinceps etiam cum S. Ignatio Martyre. epist. ad Rom. dicere possis, *amor meus crucifixus est.*

FERIA SEXTA.

Quid facimus? quia hic homo multa signa facit. Joan. 11. 47.

DE PRUDENTIA HUMANA.

1. Consilia illius.
2. Defectus, quos committit.

PUN-

PUNCTUM I. SPectaculum planè extraordinarium, & stupendum exhibet nobis hoc Concilium contra Christum congregatum. Illi, ex quibus constat, capita sunt religionis Judaicæ, quorum Præsidens erat summus Pontifex. Non examinatur in illo modus vivendi, neque doctrina Christi; admittunt multa, & magna ab eo patrata miracula fuisse, imò ipsimet convicti erant recentissimi circa illud, quod in persona Lazari contigit, miraculum hoc evidens erat, & inauditum, omnia illa, olim à Prophetis patrata, superans, & tale, quod convincere debuerat Judæos, ut crederent JEsum Christum, verè Messiam, & Filium DEI esse. Nihilominus pro eo, ut in favorem illius sententiam ferrent, conclusio fit eum mori debere. *Vos nescitis quidquam*, ait ad illos Caiphas; non cogitatis, quia expedit vobis, ut unus solus moriatur, ne tota gens & natio pereat, dum se vindictæ, & ultioni Romanorum exponit. *Venient Romani, & tollent locum nostrum, & gentem.* En consilia, quæ mundus dat; quæ sapientia humana quam S. Jacobus, cap. 3. 15. *prudentiam carnis* nominat, invenit! *terrestris, animalis, diabolica, & inimica DEO* juxta S. Paulum Rom. 8. 7. Sit JEsus Messias, vel non; parum hoc curat Caiphas; aliud non considerat, nec attendit; quam Romanos; & quasi DEus minus timendus foret, quam homines; mavult illius indignationi, & iræ se exponere, condemnando innocentem ad mortem, quam displice-

re

re Romanis, si crederet in Christum. O detestandam politiam! interim nimis quam verum est, quod valdè multos sui imitatores habeat Caiphas: ex christianis, imò etiam ex Clericis, & Religiosis, sunt, quorum modus vivendi, & agendi plenus fictione, & simulatione est! patratur malum, quod in intentione habetur, & sub specioso prætextu boni cujusdam tegitur; monstrant exterius; amare se justitiam, & in corde absconditam malitiam habent, quæ in causa est, cur non timeant violare legem DEI, & præcepta ecclesiastica, quoties occasio se offert, satisfaciendi passionibus suis, & ad finem sibi propositum perveniendi; modò alii hoc non advertant; unô verbô tam artificiosi, & ingeniosi sunt, ut perfectè sciant alii apparere, alii esse. *Hujus mundi sapientia est*, ait S. Greg. Papa, *cor machinationibus tegere, sensum verbis velare, quæ falsa sunt, vera ostendere, quæ vera sunt, falsa demonstrare.* Sed ut melius comprehendas, quam falsa sit hæc sapientia, & quam perniciosa ejus consilia;

PUNCTUM II. Considera defectus, & errores; quos committit; imo; doctrina ipsius è diametro opposita est doctrinæ JEsu Christi; *quidquid in opere veritas approbat, carnali sapientiæ fatuum sonat*, ait S. Gregorius, sufficit, si principalia ipsius principia considerentur; ut hoc nobis certò persuadeamus, docet hominem illum esse vecordem, & absque intellectu, qui honores ultrò non quœrat, vel ultro oblatos recuset;

esse

esse aliquem omninò sine sensu, qui voluptates non amet; qui iis non fruatur, dum potest; stultus sit, oportet, qui paupertatem amat, & eam divitiis præfert; oportere, unô verbô, omni conatu, & nisu, laborare, ut quivis in hac vita felix & beatus sit &c. An non omnia hæc, & tota ista structura, doctrinæ morali Evangelii, extremè contraria sunt? 2. virtutes illius aliud non sunt, quam quales erant paganorum, & philosophorum virtutes, quæ foris apparebant, intus verò nil soliditatis, nil veritatis habebant. Si patientiam aliquam in illatis injuriis præsefert, vindictam sibi in corde reservat; & si eas quandoque suffert, ideo fit hoc, quia medium non invenit, quomodo se vindicet. Testatur amorem aliquem in proximum, illum ipsum tamen non aliter, quam, si etiam suus interfit, si signa quædam pietatis & religionis de se præbet, non nisi hypocrisis, & pura politia est; intus enim aliter dispositum cor non habet, quam quomodo mundo placeat, nullatenus autem DEO. Denique si aliquid sibi proposuit, nihil est in mundo, quod illi servire non debeat, ut id assequatur, sacrũ sit, vel profanum, virtus, aut vitium, veritas, sive mendacium; nil eam cohibere vel retinere potest, omnibũs utitur, pro sua voluntate, modò exteriora speciem quamdam veritatis retineant, & ad finem præstitutum perveniant. Examina te super his defectibus humanæ prudentiæ, & vide, utrum renuntiaveris hisce maledictis principiis? esne benè persuasus, quod DEO

ejus-

ejusmodi principia maximo horrori sint, & quod omnes perituri sint, qui eisdem utuntur? *perdam sapientiam, & prudentiam prudentium reprobabo.* 1. Cor. 1. 19. Præparatio tua ad Missam sit, ut abomineris hanc falsam & DEO inimicam prudentiam, *sapientia carnis inimica est DEO, legi enim DEI non est subjecta; nec enim potest.* Rom 8. 7. Roga divinum sponsum animarum, qui complacet in eo, quod se simplicibus communicare possit, pro hac gratia, ut in hac sancta simplicitate, & simplici sapientia ambulare possis, quæ adeò opposita est prudentiæ hujus sæculi, ut Gregorius notavit; *at contra sapientia justorum est, nihil per ostensionem fingere, sensum verbis aperire, vera, ut sunt, diligere falsa devitare.* En, quâ sapientiâ indigeas! ne cesses eam à Domino petere; *si quis vestrum indiget sapientiâ, postulet à DEO, qui dat omnibus affluenter.* Jac. 1. 5.

DIE SABBATHI.

Si quis mihi ministrat, me sequatur; & ubi sum ego, illic & minister meus erit. Joan. 12. 29.

DE IMITATIONE JESU CHRISTI.

1. Exemplar est, quod imitari debemus.
2. Quam efficax sit ad ingerendum nobis amorem virtutis.

PUNCTUM

PUNCTUM I. DUm Salvator noster ait: *qui mihi ministrat me sequatur*; proponit nobis juxta animadversionem S. Augustini tract. 57. in Joan vitam suam pro norma & exemplari, qualiter nos vivere debeamus; quid est; *me sequatur? nisi me imitetur.* JEsus Christus originale nostrum est; nos imagines ad illud factœ esse debemus; dux noster est, vult ut in viis suis, non in nostris ambulemus; *hoc est enim; me sequatur; vias ambulet meas, non suas.* Pergit S. Doctor. Grandis igitur occupatio, & labor Christiani, specialiter autem cujuslibet Clerici, hœc est, ut meditetur vitam, quam Salvator noster vixit, quamdiu in terra versabatur; continuò prœ oculis suis habere debet nobilem hunc Dominum, ut profundè cordibus nostris insculpamus ideam actionum suarum, quœ nobis pro regula nostra vivendi, serviat. Considera nunc quam exemplaris, & irreprehensibilis fuerit vita tam privata! quam publica Filii DEI; quomodo, dum etiam cum hominibus conversabatur, DEO unitus fuerit, quem contemptum divitiarum, & honorum hujus mundi? qualem horrorem voluptatum, & commoditatum hujus vitœ ostenderit? quam prudens in verbis? quam modestus in incessu? quam continens in oculis? quam sobrius in sumendo cibo & potu? quam humilis in tanta, qua apud homines erat, reputatione? qnam patiens etiam in gravissimis injuriis? quam mitis & mansuetus in modo suo agendi fuerit? conside-

siderare eum vis etiam quoad vitam suam publicam? videbis, quales labores & defatigationes subierit, ut ministerio suo satisfaceret? quam sedulus ac studiosus ad docendum homines viam salutis? quam fervens in stabilenda pietate; in impugnando, & destruendo peccato? quam zelosus pro gloria & honore Patris sui? quam exactus in submittendo se ejus sanctissimæ ordinationi? quantæ charitatis ad lucrandas DEO animas? immensa, inflammata, invincibilis, hæc erat, nullis neque tormentis, neque injuriis cedens. En! quid in te exprimere debeas, ut boni Clerici officio, & obligationi satisfacias; *describe tibi in corde tuo, mores, & actus suos; quam humiliter se habuit inter homines, quam benignus inter discipulos; quam modestus in edendo & bibendo;* dicebat S. Bonaventura de instruct. Novit. part. 1. c. 32. junioribus suis religiosis, quos ad imitationem JEsu hortabatur; *in omnibus factis & verbis illud exemplar respicias; incedens, stans, sedens; & comedens, tacens & loquens, solus & cum aliis; hæc sit sapientia tua, & meditatio, & studium semper aliquid de ipso cogitare; unde vel provoceris ad imitandum eum, vel afficiaris ad amandum eum.* Fecistine hæc omnia? ut vero exactior evadas in hoc puncto tanti momenti;

PUNCTUM II. Nota, quod si exemplum Sanctorum tanti ponderis est, ad excitandum nos ad virtutem, Christi JEsu exemplum longè adhuc fortius, & efficacius esse; quia non solum perfecta norma est, quam imitari debemus,

&

& quam imitati sunt omnes Sancti, quales nimirum non evasêre, nisi quia vestigiis ejus inhœserunt; sed insuper dat nobis vires, ut currere valeamus in stadio virtutum; & ipse solus est, à quo perfectionem & consummationem illius, ac coronam cursui nostro debitam sperare possumus. Hinc invitat nos Apostolus, ut nunquam ab oculis nostris eum dimittamus, si ad æternam cum ipso gloriam pervenire cupimus, *curramus ad propositum certamen aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem JEsum.* Hebr. 12. 2. Quemadmodum enim infantes in suis innocentibus conflictibus, continuò oculos suos in Patrem suum defixos habent, discipuli in magistrum, eorum motus & actus observando, sic etiam in sancto curriculo sacerdotii, quod amplexi sumus, si currere volumus debitè, & prout oportet, ut propositam coronam & bravium assequamur, oculos nostros in JEsum conjicere debemus, authorem, & consummatorem fidei nostræ; hanc enim ipse cordibus nostris infudit, rogare ergo illum debemus, ut eam per charitatem operatricem in nobis, facere dignetur. *Non vos me elegistis!* dicebat discipulis suis Joan. 15. 16. *sed ego elegi vos.* Omnia in nobis incepit JEsus Christus; igitur omnia etiam finire, & ad bonum exitum perducere debet. Inseparabiliter igitur ei inhœreamus, non absterreat nos crux ipsius; ipse enim *sustinuit crucem confusione contempta.* Habitus fuit & tractatus instar impostoris & blasphemi; despicere eum volebant ex parte parentum suorum,

rum, exprobrando illi vilitatem & pauperta- tem illorum, patria etiam ipsi objiciebatur; pro seductore habitus fuit, ut doctrina illius redderetur odiosa. Totum hoc sustinuit, ut nobis consolationi esset, si similiter ab homi- nibus tractemur, ait Augustinus in Ps. 63. v. 7. *hoc appellabatur nomine Dominus Jesus Christus ad solatium servorum suorum, quan- do dicuntur seductores.* An autem meliorem & pro Christo JEsu gratiorem præparationem ad S. Communionem afferre posses, quam si ei contesteris magnum illud desiderium tuum, eum imitandi, rogando eum humillime per summam charitatem illam, quâ ad nos venire dignatur, ut nobis imaginem quamdam vitæ suæ divinæ, ac omnium virtutum imprimere velit; ut illam tandem & ipsi in nobis expri- mere, & oculis fidelium exponere valeamus, per ipsa opera nostra bona, ejs dicendò, quod S. Paulus & verbo & exemplo suo ad Co- rinthios 1. ep. 4. 16. ajebat; *imitatores mei estote, sicut & ego Christi,*

DOMINICA PALMARUM.

Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus Matth. 21. 5.

DE INGRESSU CHRISTI DOMINI IN ANIMAS NOSTRAS PER S. COMMUNIONEM.

1. Hunc annuntiare debent Clerici populo.

2. Quid eos facere oporteat, ut eum triumphalem, & gloriosum reddant?

PUNCTUM I. Renovat hodie Ecclesia, istâ Dominicâ Palmarum (quæ verè talis est, quia tales in manibus nostris portare solemus) per hanc cæremoniã, memoriã triumphalis illius ingressus Christi Domini in Jerusalem, dum totus quasi mundus ei obviam processit, portantes palmas, in manibus suis, in signum lætitiæ, & cantando in ipsius honorem, cantica laudis & benedictionis. Monet, & hortatur nos per hoc, ut alium illius ingressum, nimirum in animas nostras, per *S.* Communionẽ, adhuc nobiliorem, & splendidiorem faciamus. Clerici, qui ministri sunt JEsu Christi, obligationem habent denuntiandi populo hunc suum triumphum, & annuntiandi hunc suum adventũ animabus fidelium, per filiam Sion præfiguratis. *Dicite filiæ Sion; ecce Rex tuus.* Manifestare, & declarare illis debent, qualis sit Rex iste, qui eos visitare dignatur, & quod plenus sit misericordia & mansuetudine, quodque æquè pro minimo, ac pro maximo adveniat. *Venit tibi mansuetus*; quod non solum sit mansuetissimus, sed humillimus ex omnibus Regibus, quantum ad suum apparatum, siquidem ad nos venit sub apparentia parvæ cujusdam hostiæ, & sub vilibus speciebus panis, figuratâ per hunc ipsum adeò humilem ingres-

sum

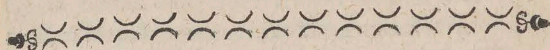
sum suum in Jerusalem, *sedens super asinam.* Ah! quid non facere nos oporteat, ad recipiendum condignè tam bonum Regem! vide jam, quid per hanc Quadragesimam feceris, ut populum tuum disponeres ad dignam Communionem Paschalem! sustine exactus in tradendo Catechismo, seu instructione quoad Sacramenta pœnitentiæ, & Eucharistiæ? ut omnes parvi & magni, docti & indocti benè uti valeant his duobus Sacramentis? quia vero hoc ipsum tempus modò est, quô ejusmodi doctrinæ in praxim deduci debeant;

PUNCTUM II. Considera Clericos, præsertim illos, qui confessionibus audiendis vacant, multum conferre posse, ut hunc ingressũ JEsu Christi per sacram Communionem, in animas fidelium, reddant triumphalem, & gloriosum. Meminisse ad hunc finem debent, Christum discipulis seu Apostolis suis mandasse, ut solverent asinam & pullum ejus, eosque ad ipsum adducerent; *solvite, & adducite mihi.* Per quod insinuatur, quod tanquam successores Apostolorum solvere non debeant peccatores, nisi ad ipsius mandatum, observando, & sequendo regulas illas, quas nobis in Evangelio quoad hoc reliquit, & ab Ecclesia præscriptæ sunt. Debent fidelibus inspirare magnam reverentiam erga JEsum Christum ad exemplum populi hujus, *qui straverunt vestimenta sua in via.* Monere debent eos; ut palmas in manus suas sumant, id est, post-

quam victoriam de passionibus reportarunt, exhortari eos debent, ut obviam illi eant, per fervorem devotionis, per actus laudis, fidei, desiderii, amoris &c. Ac sibi caveant ne tam infelices sint, ut perfidiam Judæorum imitentur, qui; etsi prius cum gaudio & lætitia Christum exceperint, postea tamen eum crucifixerunt. Ah! quoties adhuc isto Paschalis Communionis tempore, à multis crucifigitur Christus? sive deinde per eos, qui indignè proximo die Sabbathi ad SS. ordines recipiendos accedunt; sive per communiones, & confessiones sacrilegas multorum laicorum? quot oscula Judæ ei dabuntur? quot Herodes & Caiphæ erunt, qui Christum ad se recipiunt, ut ei illudant? vide, & cave, ne saltem talia ex tua conniventia & negligentia accidant; quia valdè timendum est, ne vel hoc maximè tempore magis inhonoretur, & offendatur, quo vel maximè honorari deberet. Conc. Lateran. c. *omnis utriusque sexus*. Scito, Ecclesiam tibi permittere, ut ipsam etiam Communionem Paschalem differre possis ad magis probandos pœnitentes tuos, & ad impedienda sacrilegia; quæ per præcipitâtas absolutiones contingere possent, præsertim apud eos, qui consuetudinarii sunt, vel semel tantum in anno confiteri, & quidem coactè solent. Pro Missa tam in præparatione, quam in gratiarum actione vide, ut JEsum crucifixum intimè in animo tuo habeas, quò possis peccatoribus ingenerare ve-

rum,

rum, & magnum horrorem de suis sceleribus; offer te una cum divino Salvatore tuo, in sacrificium, tam pro tuis, quam pro peccatis populi, quæ nimirum extiterunt causa mortis ejus. Hoc ipsum facere deberet quilibet sacerdos, quoties celebrat, maximè autem hoc sacratissimo tempore. *Debet quemadmodum pro populo, ita etiam & pro semetipso offerre pro peccatis.* Hebr. 5. 3.

FERIA SECUNDA.

Hoc sentite in vobis, quod & in Christo JEsu. Philip. 2. 5.

DE HEBDOMADA SANCTA.

1. Quam obligationem habeamus, eam sanctè transigendi.
2. Praxis id faciendi.

PUNCTUM I. QUando Apostolus dicit, ut idem sentiamus, quod JEsus Christus, indicat nobis, quod ejusdem cum illo Spiritus esse, & nos cum illo conformare debeamus, si illius esse volumus; nam prout alibi dicit, *si quis Spiritum Christi non habet, hic non est ejus.* Sed, si nunquam hoc ipsum sentire debemus, id nos præsertim, hac septimanâ sanctâ, facere oportet, ubi magnum ac grande illud opus redemptionis nostræ consum-

summavit, ubi Ecclesia deplorat mortem sponsi sui, per tot lugubres cantus, & cæremonias; ubi nobis ante oculos nostros ponit totum id, quod pro nobis passus fuit; *in misericordia æterna misertus sum tui.* An non igitur moveat nos talis, tantaque misericordia? si hujus obliviscamur, an non vel ipsi muri, & lapides templi insensibilitatem nostram nobis exprobrabunt? *etiam lapides clamabunt.* Verū particularis aliqua ratio, seu causa adhuc magis obligat Clericos, ut tempus hoc sacrosanctum sanctè transigant, nimirum, quod cæremonias Ecclesiæ hac sanctâ septimanâ consuetas obire debeant, quarum sensum & significationem comprehendere utique debent, ut eas dignè, & cum ædificatione populi obeant. Debent insuper, si Confessarii sunt memores esse, specialiter hoc tempus ab eis exigere, ut peccatores cum DEO reconcilient; *dedit nobis ministerium reconciliationis.* 1. Cor. 5. 28. Quod sanè nos ad hoc obligat, ut nos integrè sacrificemus servitio proximi nostri, quemadmodum ipse Dominus noster JEsus Christus ipsum pro nobis obtulit, & sacrificavit.

PUNCTUM II. Considera; Clericum, ut tempus istud sanctè transigat, debere, imò, exactè interesse divino officio; diutius insistere meditationi passionis Salvatoris nostri, & hanc devotionem etiam populo inspirare; *erit semper vita tua quasi pendens ante te.* Deuter. 28. 36. ac in hunc finem manere in solitu-

dine

dine quadam spirituali, subtrahere se à societate hominum; abstinere ab occupationibus, & negotiis exterioribus, neque necessariis, neque utilibus; rigorosius jejunare, & alias insuper mortificationes voluntarias in se suscipere, secundum consilium Patris, seu Directoris sui spiritualis; *universi siquidem Christiani hac septimana, aut præ solito, aut præter solitum, pietatem colunt; modestiam exhibent, humilitatem sectantur, induunt gravitatem, ut Christo patienti quodammodo compati videantur*, ait S. Bernardus fer. 4. hebd. S. serm. de Pass. Quid ergo non faciant Religiosi & Clerici? 2. renovare oportet zelum nostrum pro salute animarum; corrigere abusus; auferre scandala, componere lites, terminare processus judiciales; reconciliare inimicos, uno verbo; benè uti hoc tempore, ubi peccatores per veram & sinceram conversionem ad DEum convertendi sunt; *quis enim tam irreligiosus?* pergit S. Bernardus ibid. *qui non compungatur? quis tam insolens, ut non humilietur? quis tam iracundus, ut non indulgeat? quis tam deliciosus, ut non obstineat? quis tam flagitiosus, ut non contineat? quis tam malitiosus, ut non pœniteat his diebus?* sine dubio difficilia sunt ejusmodi exercitia bonorum operum; visne autem hac septimana recusare aliquid pati, in qua tanta sustinuit, & passus est filius Dei? visne tempore hoc messis iners stertere, ubi *messis multa, & operarii tam pauci* sunt? accede igitur

igitur ad altare tali cum præparatione, ne tibi Dominus exprobret illud, quod ſcriptum eſt; *torcular calcavi ſolus, & de gentibus non eſt vir mecum; circumſpexi, & non erat auxiliator; quæſivi, & non fuit, qui adjuvaret.* Iſ. 63. v. 35.

(*)(*)(*)(*)*(*)(*)*(**) (*)(*)(*)(*

FERIA TERTIA
PASSIO D. N. I. C. IN HORTO OLIVARUM.

Triſtis eſt anima mea uſque ad mortem. Marc. 4. 34.

1, Dolor, quem de peccatis noſtris ſentit.

2. Contritio, quam nos de illis habere oportet.

PUNCTUM I. INcipit JEſus paſſionem ſuam in horto olivarū, ubi ſciebat Judam, qui ſe obligabat, ſe eum inimicis traditurum, venturum. Dum expectavit horam, in qua debebat ſacrificare corpus ſuum, ſuppliciiſque illud exponere, immolabat interim animam ſuam Patri ſuo, eique offerebat ſacrificium cordis contriti, & humilitati, ſegregatus itaque parumper à ſuis Apoſtolis, procidit in faciem ſuam, & tribus horis perſeveravit in profundiſſima & ferventiſſima, quæ unquam fuerit, oratione. O quis dicat, quales fuerint affectus? qui ſenſus animæ illius hoc tempo-

re? mysterium est, quod nos penetrare non possumus. Sufficiat nobis scire quod pondus & onus, quo tunc premebatur DEI Filius, omnia nostra peccata, & mundi totius crimina fuerint; *vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra.* Is. 54. 5. Dici potest, eum coram Patre suo in ista occasione apparuisse non solum, ut sceleratissimum ex omnibus hominibus, sed talem, qui omnium prorsus hominum peccata, solus in se habuerit. *Omnes quasi oves erravimus; unusquisque in viam suam declinavit, & posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum.* Ibid. v. 6. O quis computare, aut numerare possit peccata totius mundi, dicamus, minus quid, quis vel sola peccata nostra dinumeret? & propter tot, & tanta peccata, pro tot peccatoribus, cor JEsu affligitur, & contristatur; quis miretur post hæc, si Jeremias Propheta dicat, contritionem illius, instar vasti maris, immensam, & absque fundo, fuisse? *magna est velut mare, contritio tua; & quis medebitur tui?* Thren. 2. 13. sic etiam Evangelium advertit, quod sanguinem & aquā sudarit in horto isto; præ excessu quodam tristitiæ, cujus rei exemplum in nullo alio homine legimus, siquidem nullus unquam hominum, tanto dolore perculsus fuit, ac Christus JEsus, in his circumstantiis. Adoremus divinum hunc Salvatorem agonizantem, & præ dolore nostri causâ, quasi morientem, &

PUN-

PUNCTUM II. Discamus exinde, qualis debeat esse contritio, quam nos de peccatis nostris habere oportet. Perpendamus ex eo, quod in Christo factum est, qui solum apparentiam peccatoris habuit, quid à nobis fieri deberet. qui reipsa, & veri peccatores sumus? *si hæc in viridi ligno fiunt, quid in arido fiet?* Luc. 23. neque nobis sufficiat, si tantum nos hanc veritatem capimus, conemur illam etiã populo persuadere; specialiter illis, qui ad nos in tribunali pœnitentiæ, hoc tempore paschali, veniunt, ubi tot reperiuntur peccatores, qui hanc internã cordis contritionẽ, supremã, supernaturalem, universalem, & efficacem, ut oporteret, de peccatis suis non habent. Postulemus eam à Salvatore nostro tam severè pœnitentiam agente pro nobis, & pro aliis, O divine Salvator! qui per novam inventionem amoris tui deplorasti peccata mea sanguineis lacrymis in horto olivarum, dona mihi, quæso, saltem aquam lacrymarum, ut sint oculi mei duo fontes lacrymarum, ad deplorandum iniquitates meas. Fac, ut considerans, quod causæ fuerint agoniæ tuæ, talem de iis tristitiam, & afflictionem sentiam, qualem à me requiris. Ego me in manus tuas projicio, patientissime JEsu! qui ex amore talis peccatoris, qualis sum, tradidisti te in manus DEI viventis, qui flagellis vindictæ suæ tam atrociter in te sæviit! fac me id sentire in meipso, quod peccata mea merentur, ut possim tandem dicere cum

quo-

quodam sancto pœnitente: *sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio ebibit spiritum meum.* Job. 6. 4. Pro præparatione ad Missam considera, quod ut dignè de calice isto benedictionis participes, quem JEsus tibi præsentat, debeas pariter etiam participare de ipsius calice doloris, humiliter tolerando quidquid DEO placuerit, ut patiaris pro peccatis tuis, dicens cum divino redemptore tuo, Matth. 26. 42. *Pater mi, si non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua.*

* * * * * * * * * * * * * * ✠ * * * * * * * * * * * * * *

FERIA QUARTA.
PASSIO D. N. I. C. IN CIVITATE JEROSOLIMÆ.

Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. If. 53. 4.

1. Christus patiens, animare nos debet ad satisfaciendum justitiæ divinæ pro peccatis nostris.
2. Qua ratione id fieri debeat?

PUNCTUM I. DUm Passionem Domini nostri hodie legis, subsiste parumper ad ea! quæ in Jerusalem passus est, siquidem civitas hæc ingrata, theatrum illud magnum fuit Passionũ Christi, æquè ac planctus, cujusdam Prophetæ, *popule meus, quid feci tibi,*

tibi aut quid molestus fui tibi? responde mihi. Mich. 6. 3. Vide, quomodo per plateas infortunatæ hujus civitatis rapiatur, opprobriis variis, & maledictis affectus, à tali populo, cui non nisi bene semper fecit tractatus ut malefactor, perductus à tribunali uno, ad aliud, quin ullus fuerit, qui defensionem illius in se susciperet. Quid non toleravit apud Caipham, Pilatum, & Herodem? perlustra hæc omnia in spiritu, & verum reperies id, quod dictum fuit per Jeremiam Prophetam, quod nullus unquam fuerit dolor, similis huic, *attendite, & videte, si est dolor, sicut dolor meus.* Thren. 1. 12. Quia nil dicendo de variis convitiis, sputis, & colaphis, vel sola illius flagellatio horrorem & tremorem alicui causat. Sufficit dicere, Pilatum putasse sic se placare posse furorem, & rabiem Judæorum, per istam crudelem tractationem, per quam talis effectus fuerat, ut non nisi leproso similis fuerit, neque speciem, neque decorem ullum hominis amplius habuerit; *& nos putavimus eum quasi leprosum, & percussum à DEO, & humiliatum.* If. 53. 4. 5. Ecce! quanti constiterint Christo Domino peccata nostra; omnibus nimirũ tormentis se exposuit, ut illa expiaret; *corpus meum dedi percutientibus, & genas meas vellentibus; faciem meam non averti ab increpantibus & conspuentibus in me.* Et nos, qui culpabiles, & rei sumus, nil tolerare volumus? discámus itaque hodie à DEO patiente, modum,

dum, quo pro peccatis nostris satisfacere debeamus.

PUNCTUM II. Scire debemus, imo, quãvis Christus JEsus justitiæ divinæ, pro peccatis nostris, satisfecerit, & satisfactio illius infiniti fuerit meriti, illum tamen dispensare non luisse nobiscum, ut nullam pro iis ageremus pœnitentiam. Imò è contrario obligat nos, ut satisfactionem nostram satisfactioni suæ conjungamus; hinc dicebat S. Paulus, Coloss. 1. 24. *adimpleo ea, quæ desunt Passionum Christi, in carne mea.* Nil deest Passionibus Christi nisi unio seu conjunctio Passionis, hoc est, ut & nos, in nobis ipsis, etiam puniamus peccata, pro quibus ille tanta passus est. 2dò scire debemus, peccata, pro quibus nos satisfacere oportet, illa esse, quæ post baptismum commisimus; hinc SS. PP. prout Concilium Tridentinum sess. 14. c. 2. annotavit, Sacramentum pœnitentiæ, *baptismum laboriosum*, vocarunt, quia nimirum pœna æterna, quam scelera nostra merentur, in pœnam temporalem, quam subire debemus, mutatur. 3tio, satisfactio nostra, duas habere debet qualitates. 1ma, ut sit remedium & cautela in futurum, ita, ut virtutes contrarias vitiis illis, quibus subjecti eramus, exerceamus: *sicut enim fuit sensus vester, ut erraretis à Deo; decies tantum iterum convertentes requiretis eum.* Baruch 4. 28. 2da, ut sint castigatio pro præterito, hoc est, quod pœnitentiam agere debeamus, secundum proportio-

portionem enormitatis, numeri, & durationis peccatorum à nobis commissorum; *quam magna deliquimus, tam granditer defleamus; alto vulneri, diligens ac longa medicina non desit. Pænitentia crimine minor non sit*, ait S. Cyprianus de Lapsis. Vide, quomodo te quoad hoc punctum, tum erga te, tum erga alios gesseris? dixistine ad peccatores illud S. Joannis, Luc. 3. 8 *Facite ergo fructus dignos pænitentiæ?* adimplestine fideliter ipse eas, quæ tibi impositæ fuerunt, pœnitentias? ah! pro eo, ut contra illas conqueramur, eas differamus, aut diminuamus, potius debuissemus, & adhuc deberemus illas augere, per certa quædam opera bona superaddita, siquidem illæ, quæ nobis imponuntur hodiedum, tam leves sunt, & adeò distant à rigore veterum canonum. Accede cum hac dispositione, & præparatione ad altare; memor, quod participare debeas de Passione Salvatoris, cujus Passionem in Missa renovas, si etiam gloriæ ipsius particeps esse velis, *si tamen compatimur, ut & conglorificemur*. Rom. 8. 17.

)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§

FERIA QUINTA.

Sciens JEsus, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo, ad Patrem; cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos. Joan. 13. 1.

DE

DE INSTITUTIONE SANCTISSIMÆ EUCHARISTIÆ.

1. Amor, quem nobis Christus in illa demonstrat.

2. Quid amor iste à nobis requirat?

PUNCTUM I. Quod in hac sancta die institutionis sanctissimæ Eucharistiæ facere debemus, hoc est, ut laudemus, & extollamus bonitatem Salvatoris, in hoc ineffabili dono, quod Ecclesiæ suæ contulit. *Nihil omisit*, ait. S. Joan. Chrysostomus, in Joan. c. 13. *quod vehementer amantem deceret*. Etsi super hac institutione reflexionem faciamus, inveniemus, quod ostenderit nobis in hoc sactissimo mysterio, amorem *sine reservatione*, *sine proprio interesse*, *sine fine*. Amavit nos *sine reservatione*, quia sub speciebus panis & vini, nobis id totum, quod ipse est, corpus suum, suum sanguinem, animam suam, suas gratias, merita sua, imò ipsam quoque divinitatem suam. An non jure merito cum Guerrico Abbate, in Fest. Pentec. serm. 1. inter op. S. Bernardi, exclamet, quis: *ô DEum! si fas est dici, prodigum sui, præ desiderio hominis! an non prodigum? qui non solum sua, sed & seipsum impendit*. 2. Amavit nos *amore* omninò *puro*, absque omni proprio suo emolumento; ut hoc capiamus, aliò opus non est, quam ut recordemur, ipsam tunc

noctem, seu vigiliam passionis suæ fuisse, dũ hoc sanctissimum Sacramentum instituit, *in qua nocte tradebatur*, ait S. Paulus, illo ipso tempore, quo congregati erant Judœi, ut eũ morti traderent; & Judas cum meditabatur, & excogitabat occasionem favorabilem, seu opportunitatem, tradendi eum inimicis suis. Itaque hoc fecit tunc, ubi summam & extremam ingratitudinem ab hominibus, patiebatur, & eo tempore, quo dignos se reddebant summâ illius indignatione & irâ, quia verò divinus hic Salvator, non nisi cogitationes pacis, & misericordiæ cogitabat, voluit extrema illius signa dare, & non obstantibus tot sacrilegiis ac profanationibus à malis Christianis, imò ab ipsis etiam sacerdotibus, successu temporis, circa hoc Sacramentum committendis, voluit nobis relinquere divitias amoris sui, & breve compendium omnium suorum mirabilium, prout Concilium Tridentinum Sess. 13 c. 2. loquitur; *in quo divitias divini sui erga homines amoris effudit, memoriam faciens mirabilium suorum*. 3. Denique institutio ista effectus fuit amoris cujusdam extremi, *& absque fine*, quem melius explicare non possumus, nisi cum S. Joanne, dicendo: *cum dilexisset suos, usque in finem dilexit eos*. Hoc est, quod, quasi sufficientia signa amoris sui DEI Filius non dedisset, per hoc, quod factus sit homo, subjeceritque se omnibus nostris miseriis; voluerit insuper, cum jam abitum pararet,

raret ex hoc mundo, brevi post in cruce moriturus, satisfacere amori suo & eousque eum intendere, quo possibile esset in infinitum, *usque in finem.* Et propterea perpetuum reddidit id omne, quod pro nobis fecit; non contentus enim erat semel tantum pro nobis natum fuisse; inter nos vixisse & in sacrificium pro nobis oblatum, & mortuum fuisse, sed instituit tale Sacramentum, per quod singulis diebus renasceretur, nobiscum conversaretur, & sine fine mortem, ac sacrificium renovaret; & hoc Sacramentum est illud sanctissimæ Eucharistiæ, per quod revera in singula momenta de novo producitur, seu nascitur in manibus sacerdotum; per quod perfectè & efficaciter implet promissum suum, quòd nunquam nos derelinquere velit, sed nobiscum permanere usque ad consummationem sæculi, per quod tandem omni tempore, in omni loco offertur, ùt hostia sancta, & victima perfecta, cujus perpetuū sacrificiū, DEO Patri omnem illam gloriam reddit, quam meretur, & superabundanter peccata totius mundi expiat. O Domine! ingratus plenè debet esse, qui tanti beneficii oblivisci velit; sed quia Clerici maximè de hoc mysterio participant, & ad illud administrandum ordinati sunt;

PUNCTUM II. Reflecte te parumper quid omnium optimè facere valeas, ut infinitæ charitati, quam DEI Filius nobis in hujus Sacramenti institutione testificatus est, debitè

correſpondeas? imo, debes habere ſingularem devotionem hodierna die, eamque ſingulis feriis quintis per annum renovare, ob memoriam hujus inſtitutionis per exercitium quorumdam bonorum operum. Quia in hac die proprie loquendo incepit ſacerdotium novi teſtamenti; & fundatum fuit miniſterium eccleſiaſticum, cujus ſacras functiones ipſe Salvator primus hodie peragere voluit, imprimis Epiſcopi; ordinando Apoſtolos ſuos in Presbyteros; ſacerdotes, conſecrando panem & vinum; diaconi, diſtribuendo, & porrigendo calicem ſuis Apoſtolis; ſubdiaconi, lavando illorum pedes; & dum ipſe materiam ſacrificii ſui præparavit. 2. Debes huic divino Pontifici gratias agere, quod, cum non habeat hoſtiam pretioſiorem ad offerendum, quam ſuum proprium corpus, neque ſemper apud nos permanere poſſet, ut in perſona propria illam offerret, voluerit nos in locum ſuum ſubſtituere, ut perſonam ipſius repræſentemus; ipſius nomine hoc ſacrificium offeramus, ut adeò hæc oblatio uſque ad finem ſæculorum continuetur; dando hanc poteſtatem primariò ſuis Apoſtolis, & conſequenter omnibus iis, qui futuri eſſent, legitimi eorum ſucceſſores, per hæc verba, Luc. 22. 19. *hoc facite in meam commemorationem.* 3. Habere debes ſpecialem prorſus reverentiam erga omne id, quod auguſtiſſimum hoc Sacramentum concernit; item quoties ad illud accedis, ſive ad celebrandum, ſive ad commu-

nican-

nicandum, sive ad audiendam Missâ, eodem spiritu omnia hæc peragere debes, quo id egit Christus, quando dixit, *quod pro vobis datur*, ibid quæ statim post illa verba addit; *hoc est corpus meum*. Ut ostenderet eos, qui hæc verba suo nomine pronuntiant, idem secum sentire, hoc est, paratos esse debere, & sanguinem suum, & vitam suam, pro gloria Dei, & peccatis populi dare. Anne cum tali dispositione semper accessisti ad altare? vide, ut saltem ita dispositus sis, & paratus. Pro Missa scire debes, omnes sacerdotes hodie de manu celebrantis Communionem accipere, ut Apostolos repræsentent, qui eandem de manu Christi JEsu acceperunt. Communica hodie novo cum fervore, ut ita primum hoc sacrificium Salvatoris honores, & conformem te reddas primo huic ac supremo sacerdoti; cujus locum tenere, tibi gratia facta est; *sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie, ut placeat tibi Domine DEus*. Daniel. 3. 40.

* *

FERIA SEXTA.
PASSIO D. N. I. C. IN MONTE CALVARIÆ.

Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Philip. 2. 8.

DE PASSIONE DOMINI.

1. De illa; omnibus diebus vitæ nostræ cogitare debemus.
2. Pauci christianorum, imò & Clericorum de illa cogitant.

PUNCTUM I. QUia crudele supplicium flagellationis, furori & insaniæ Judæorum satisfacere non potuit, petiêrunt à Pilato, ut JEsus crucifigeretur. Pilatus dedit eum voluntati eorum; imposuerunt igitur illi crucem, obligando eum tanquam alterú Isaacum, ad portandum lignum suum, super quo sacrificari, & consumi deberet, usque in montem. Postquam ad summitatem montis pervenit, qui instar altaris, pro hoc divino sacrificio servire debuerat, permisit divinus iste agnus, tali cum patientia cruci se affigi, ut ex ea nimis clarè elucesceret, quod esset Dei Filius; *patientiam hujusmodi nemo hominum perpetraret*, ait Tertullianus l. de patient. c. 4. Cum itaque suspensus per tres horas mansisset, & Patri suo spiritum suum commendasset, tandem exspiravit. Non opus est plura dicere, præcipuè Clericis, qui hoc in Missali legunt, & qui in cæremoniis Ecclesiæ, omnes circumstantias passionis Salvatoris sui intuentur; totum per hoc dicitur, si mors Christi hac die nobis ante oculos ponatur; omnisque meditatio

ditatio noſtra hujus diei eſſe debet, ut ſtupore attoniti, & in profundo ſilentio perpaneamus, dum DEI Filium in cruce exſpirantem pro ſalute hominis cernimus. O divine paſtor animarum! an ita vitam tuam das pro ovibus tuis! o innocens agne! victima omnino pura & voluntaria! itane te ipſum immolas loco hircorum, id eſt, peccatorum, qui mortem promeriti ſunt? o mors vere pretioſa, in oculis DEI, & Angelorum, quæ vitam das hominibus, & primam pulchritudinem toti univerſo: quæ adeò fructuosè cuncta reparas! quid facere poſſum ego, ad te honorandum & ad gratitudinem meam tibi conteſtandam, quam ut te adorem, mediter, benedicam & ſine fine gratias agam illi; qui mortuus fuit, ut in me peccatum moriatur! & ab æterna morte me liberaret. Verum; eſtne hæc occupatio noſtra? ſine dubio, non.

PUNCTUM II. Scimus quidem JEſum Chriſtum, pro omnibus nobis morti traditum eſſe; *pro nobis omnibus tradidit illum*, Rom. 8. 32. Quod peccata noſtra cauſa fuerint omnium eorum, quæ in cruce pertulit; *peccata noſtra ipſe pertulit in corpore ſuo ſuper lignum*. 1. Petri 2. 34 Et tamen, & paſſionis, & mortis ſuæ obliviſcimur; *ecce moritur juſtus, & non eſt, qui recogitet in corde ſuo*. Iſ. 57. antiquus planctus eſt Prophetæ in futurum; quem multi Sancti poſtea renovârunt. Narratur de S. Franciſco Aſſiſinate, quòd quadam die inve-

ventus fuerit totus extra se raptus, & perfusus lacrymis, identidem verba ista repetens: *JEsus Christus mortuus est pro nobis, & nemo de hoc cogitat.* Et sanè, injustitia & ingratitudo prorsus stupenda est, ita oblivisci eorũ, quæ JEsus Christus pro nobis passus est, crucifixus fuit inter duos latrones; & in ipsa agonia sua doloribus mortis oppressus, de nobis cogitabat; pro nobis patiebatur; se ipsum offerebat, ad omnem aliam adhuc crudeliorem mortem pro nobis subeundam, ut nos à morte æterna liberaret, & vitam æternam ac beatam nobis procuraret; interim, quis est, qui se hisce occupet? qui de hoc cogitet? qui talia pro meditatione ordinaria assumat? non loquor solum de christianis, qui negotiis sæcularibus distenti sunt, loquor de Clericis, & sacerdotibus, qui quotidie memoriam passionis hujus ad altare renovare velle, professionem faciunt. Dicitur Missa absque ulla reflexione, & attentione ad mysterium illud, quod ibi repræsentatur. Dicamus plus; dantur Clerici, qui adeò non meditantur, neque adorant JEsum crucifixum, ut potius aliud non cogitent, quam quomodo ipsi displiceant; ipsum offendant, ac de novo crucifigant. An major dici, vel excogitari possit ingratitudo? resolve te igitur ad instituendam quotidie parvam quamdam reflexionem supra passionem JEsu Christi, & ad inspirandam populo hanc ipsam devotionem. Noli te excusare per necessitatem, quam habes,

bes studiis incumbendi; melius est minus scire, imo omnia alia ignorare cum Apostolo, & JEsum Christum probè scire; & hunc crucifixum. *Non enim judicavi me scire aliud inter vos, nisi JEsum Christum, & hunc crucifixum.* 1. Cor. 2. 2.

SABBATHO SANCTO.

Absorpta est mors in victoria. 2. Cor. 15. 54.

DE VICTORIA CHRISTI.

1. Christus victor extitit de morte, dæmone, & inferno.

2. Arma, quæ nobis reliquit, vincendi inimicos salutis nostræ.

PUNCTUM I. ADoremus hodie Christum, in illo statu, in quo eum mortuum nobis repræsentat ecclesia; adoremus sanctissimum Corpus illius in sepulchro, tanquam carnem sanctam victimæ DEO immolatæ, quæ corruptionem videre non poterat, sed resuscitanda erat ad gloriam & immortalitatem. Adoremus animam illius sanctissimam, quæ in limbum descendit, ut visitaret, ac liberaret eos, qui in justitia seu sanctitate ex hac vita discesserunt. Veneremur tamen simul triumphum divini hujus Salvatoris ob victoriam de morte reportatam. *Ero mors tua, ô mors; morsus tuus ero inferne.* Osee 13. 14. Non solum

lum perdidit mors ſtimulum ſuum; ſed ipſe etiam dæmon, qui ſub imperio ſuo, mortem, & omnes homines ſub ſervitute ſua tenebat, ex integro humilitatus, & victus à Salvatore mundi fuit, qui mortem pati voluit, ut nos ab hac crudeli ſervitute liberaret; *ut per mortem*, ait S. Paulus, Hebr. 2. 14. *deſtrueret eum, qui habebat mortis imperium, id eſt, diabolum.* O qualis confuſio! quæ rabies hujus principis tenebrarum, dum ſe adeò privatum, ſpoliatum & per eum condemnatum vidit, quem ipſe eliminare cogitabat! *nunc princeps hujus mundi ejicietur foras*; Joan 13. 31. ſed è contrario, quantum prodigium! videre hunc divinum Salvatorem penetrare, ac *deſcendere in inferiores partes*, ait S. Paulus, *terræ*, & tantum gloriæ ſuæ, uſque ad umbram mortis deferre, ut ab illâ, ſeu è carcere ſubterrâneo, quem nos limbum appellamus, felices hos captivos educat, tanto tempore illius adventum præſtolantes, imaginare tibi tunc, quale fuerit gaudium beatarum iſtarum animarum, quas Dominus noſter conſolatione replevit, dum interim præſentia illius reprobos, ac ipſos dæmones horrendum perterrefecit. Participa de hoc eorum gaudio, & gratias huic divino Salvatori age, quod participes fecerit homines fructus victoriæ ſuæ, *Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum JEſum Chriſtum.* 1. Cor. 15. 57. &c.

PUN-

PUNCTUM II. Disce hodie à JEsu Christo, quomodo inimicos salutis tuæ vincere debeas? si media ista scire cupis, vade, & inspice corpus pretiosissimum illius, in monte Calvariæ, quod Nicodemus, & Joseph ab Arimathia, totum sanguine perfusum, de cruce solvunt, & deponunt. Probè considera, & expende omnia, quæ ad illius supplicium deservierunt, contrecta clavos, spinas, lanceam, & reliqua instrumenta passionis. Præ omnibus autem attende illius patientiam, humilitatem, & obedientiam, quam usque ad mortem, & quidem mortem crucis exercuit. En arma! quibus ad terram prostravit potestates inferni; *expolians principatus & potestates, traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipsô.* Colosſ. 2. 15. Vide arma illa quæ nobis reliquit ad debellandos inimicos nostros! hoc fiet per crucem, & per exercitia mortificationis; *in hoc signo vinces.* Quomodo iis usus fuisti per hanc quadragesimam? anne jejunia, preces, instructiones, Sacramenta, quœ recepisti, te tibi ipsi, tuisque pravis inclinationibus mori fecerunt? attende! & si quid adhuc de veteri homine restaret; renuntia omnibus, antequam ad sacram mensam accedas, ubi manducabis carnes sacras agni immaculati, qui pro te immolatus fuit in altari crucis. Aspice etiam devotionem sanctarum mulierum, quæ visitârunt sepulchrum Domini nostri, easque imitare; memento, dum assistis bene-

dictio-

dictioni fontis baptiſmalis, quod conſepultus ſis cum Chriſto JEſu, ut deinceps non jam tibi vivas, ſed illi. renova proteſtationes, dum hoc primum Sacramentum ſuſcepiſti, à te factas, quod olim adultis nonniſi in vigilia Paſchatis, & Pentecoſtes conferebatur; quia autem reſolutiones tuæ valdè debiles & infirmæ ſunt, ſi gratiæ divinæ non innitantur, pete illam inſtanter à Chriſto Domino in hac triumphali die; ante omnia autem ora illum, ut extinguat in te omnes motus naturæ tuæ corruptæ, ut dignus efficiaris cras cum illo reſurgere; *ſi enim complantati facti ſumus ſimilitudini mortis ejus; ſimul & reſurrectionis erimus*, Rom. 6. 5.

DOMINICA RESURRECTIONIS.

Surrexit, non eſt hic. Luc. 24. 6.

DE RESURRECTIONE SPIRITUALI.

1. Reſurgere debemus ad gratiam, quemadmodum Chriſtus ad gloriam.
2. Signa Reſurrectionis.

PUNCTUM I. HOmagium debitũ Chriſto Domino, victori mortis & inferni, tam glorioſè reſurgenti, ante omnia exhibeamus; dicamus, & exclamemus cum omnibus Sanctis, quod dignus ſit agnus pro nobis occiſus, *acci-*

pere virtutem & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem; & honorem; & gloriam, & benedictionem. Apoc. 5. 12. Consideremus deinde, quem fructû ex hoc mysterio capere debeamus, totus fructus, quem Ecclesia à nobis exspectat, est, ut novam vitam incipiamus, & ad gratiam, quemadmodum Christus ad gloriam resurgamus, *ut quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.* Rom. 6. 4. Ut hoc fiat, debemus juxta doctrinam S. Pauli 1mo; mori peccato; mortificare passiones nostras; renuntiare vitæ animali ac sensuali filiorum Adam, *hoc scientes, quia vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruatur corpus peccati, & ultrà non serviamus peccato.* Ibid. 6. Christus JEsus non intravit in gloriam suam, nisi postquam vitæ mortali mortuus fuerat; neque nos possumus vivere vitâ gratiæ & spiritus, nisi postquam mortui fuerimus corpori & sensualitati nostræ; *si enim secundum carnem vixeritis, moriemini,* ait iterum Apostolus Rom 8. 13. *Si autem spiritu facta carnis mortificaveritis vivetis.* 2. Ambulare debemus in novitate vitæ; id est, debet mutatio aliqua in actionibus nostris, & modo nostro vivendi intervenire, ita quidem ut, *sicut portavimus imaginem terreni* hominis, *nunc portemus & imaginem cælestis* 1. Cor. 15. 49. Resurrectio est nova vita hominis novi, iste novus homo cor suum spiritum

tum suum, oculos suos, aures suas, manus & pedes novos habet. Cor illius non vivit, nisi DEO; *mihi vivere Christus est*. Philip. 1. 21. Spiritus aliter se non nutrit, quam æternitatem cogitando; oculi aliud non vident, nisi invisibilia & spiritualia; aures nonnisi, quæ salutis sunt, audiunt; manus, nonnisi operibus bonis se applicant; pedes illius, id est, desideria & affectiones non sequuntur terrena ista, sed viam mandatorum DEI alacriter, & & cum gaudio currunt. En! quid intelligatur per Resurrectionem spiritualem! surreximusne ita hoc tempore Paschali? quot sunt, qui nonnisi apparenter resurgunt, quibus idem applicari posset, quod à Samuele Sauli dictũ est. *Quare me inquietasti, ut suscitarer?* 1. Reg. 28. 15. non possunt aliter, quia Ecclesiæ præceptum ita urget; quia adhortationi charitativæ pastoris sui resi.ere non valent; dicunt: utamur Sacramentis, quia ita oportet fieri; quia ad hoc coacti sumus, sed ejusmodi confessiones, & communiones nonnisi cæremoniæ quædam sunt, & plerumque Resurrectio ejusmodi hominum vera non est. Alii verò quidem resurgunt, sed nonnisi ad modicum tempus, & ut brevi iterum moriantur, ùt Lazarus. Vix Festa Paschalia transiêre, & statim ad priores excessus revertuntur, & sic pauci sunt, qui verè ad gratiam resurgunt, quemadmodum Christus ad gloriam, dicere volo, ut amplius non moriantur, *Christus resurgens*

surgens ex mortuis, jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur. Rom 6. .9 Benè ad hoc attende, si confessarius es; non graveris dicere pœnitentibus tuis, quod S Bernardus serm. de S. Malachia dixit: *Pascha, transitus, non reditus est*. Adeò, ut si dignè festum hoc celebrare velitis, adeò benè ambulare, & progredi debeatis, ut antiquam viã, quam deseruistis, non repetatis amplius. Hinc JEsus è sepulchro suscitatus, nunquam amplius ad illud redit, & postquam à vita mortali ad immortalem transiit, non amplius priores infirmitates reassumpsit: *Christus non rediit, sed transiit, non remeavit, sed transmigravit*. Quia verò satis non est, si Clericus tantum pro salute aliorum laboret;

PUNCTUM II. Te ipsum modò coram DEO inspice, & considera, utrum verè à morte surrexeris? tot jam anni sunt, quibus tibi hoc Evangelium prædicatur, & quod hoc solenne Festum Paschatis celebres, qualem interim mutationem in moribus tuis videre est? quænam signa prætefers hujus tuæ Resurrectionis? S. Paulus certa nobis dat in sua epistola ad Colossenses, super quibus te examinare poteris *Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt, quærite, ubi Christus est in dextra DEI sedens, quæ sursum sunt, sapite, non quæ super terram*. Coloss. 3. 1. & 2. Habesne hunc affectum & amorem pro cœlestibus? hunc sanctum affectum, qui tibi mundum

hunc

hunc insuportabilem reddat ? hunc horrorem sæculi, & omnium veritatum ejus? suspirasne post JEsum? impatienterne toleras id omne, quod tibi impedimento est, ne eum possideas, illamque beatitudinem consequaris, quam nobis promeruit? habesne curam istam abstinendi te à rebus istis terrenis, quæ affectione & amore nostro indignæ sunt, & nil aliud desiderandi, quam cœlestia, pro quorum acquisitione continuò laborare debemus? si ita est, tunc verè resurrexisti; si verò longè aliter constitutus & comparatus es, an non meritò quis de tua Resurrectione dubitare possit? vide ergo, ut adhuc hodie te resolvas ad purificandum cor tuum ab hoc fermento malitiæ, quod corrumpit, ut fias nova conspersio digna Deo consecrari, ad quod nos in hodierna epistola sua invitat Apostolus. Melius facere nil possumus pro præparatione ad Missam vel Communionem, quam singula verba hujus textus benè perpendere! *expurgate vetus fermentum, ut sitis nova conspersio, sicut estis azymi.* 1. Cor. 5. 7. Tempus est, ut spoliemus nos veteri homine, & novum induamus; ratio, quam S. Paulus affert, prorsus convincens est; *etenim Pascha nostrum immolatus est Christus JEsus.* Immolatus est Agnus iste divinus, nos manducare illũ debemus, & pinguescere carne illius divina. Quœnam non requisita sit puritas ad communicandum huic adorandœ victimœ, & ad assistendũ huic convivio Agni

imma-

immaculati! plus dicamus; non solum manducamus Agnum sine macula; sed insuper conceditur nobis, ut ipsi etiam Agnũ hunc immolare valeamus. Quœso! quid fortius, quid potentius dici possit, ad persuadendum nobis vitam prorsus novam? *itaque epulamini non in fermento veteri, neque in fermento malitiæ, & nequitiæ; sed in azymis sinceritatis, & veritatis.* Rogemus Dominum pro gratia ista; *tu autem Domine, miserere mei, & resuscita me* Ps. 40. 11.

FERIA SECUNDA POST PASCHA.

Surrexit Dominus vere, & apparuit Simoni, Luc. 24. 34.

DE RESURRECTIONE.

1. Certitudo Resurrectionis Christi, & nostrœ.

2. Quam nos confortare debeat veritas ista.

PUNCTUM I. INcipe Meditationem tuam ab actu fidei; crede firmissimè Resurrectionem mortuorum. Punctum hoc fundamentale totius Religionis Christianæ est, Tertulianus lib. de Resurr. cor. *fiducia Christianorum, Resurrectio mortuorum.* Ipse JEsus Christus sollicitè curabat, ut eam per authorita-

ritatem scripturarum contra Saducœos, qui illam negabant, stabiliret; plures integros di, scursus de hac materia cum Judæis habuit; sœpissimè de illa cum suis Apostolis & discipulis locutus est; in particulari eis suam prœdixit Resurrectionem; manifestavit se eis plu, ries; & quodam die, plusquam quingentis discipulis, qui omnes mortui sunt, pro testimonio hujus veritatis, 1. Cor. 15. 6. & miracula, quæ ad illam confirmandam patrârunt, totū mundū ad fidem converterunt. Adeoque nullum de hac re dubium amplius superest, ùt ait S. Augustinus l. 12. de civit. c. 8. *surrexit Christus, absoluta res est*. Porro si Christus, qui, prout Apostolus ait, primogenitus mortuorum est, *primitiæ dormientium*, 1. Cor. 15. 20. in, & cum carne sua surrexit, quam de nobis assumpsit, sequitur quod etiam nos cū carne nostra surrecturi sumus; ut adeò ipsius *Resurrectio*, certissima probatio nostrœ etiā futurœ resurrectionis sit. *Spera ergo*, concludit S. Augustinus, in Ps. 129. *in te futurum, quod præcessit in primitiis*. Dicamus hodie viva fide, id, quod longè ante adventum Salvatoris dixit Job: *scio, quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum; & circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo DEum meum, quem visurus sum ego ipse, & non alius; reposita est hæc spes mea in sinu meo &c.* Job. 19. Eamque è corde meo nunquā dimittam. En! veritatem talem,

quæ sane nos in omnibus miseriis vitæ hujus summè consolari debet, prout statim videbimus.

PUNCTUM II. *Si in hac vita tantum in Christo sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus hominibus*, ait S. Paulus 1. Cor. 15. 19. sed spes, quam habemus melioris vitæ futuræ, in omnibus afflictionibus ac miseriis, quæ nos hic exercent, nos consolatur. Scimus, quòd brevi morituri simus, ac resurrecturi aliquando, ut immortalitatem induamus; scimus, quòd si crucem nostram bona voluntate cum Christo portamus, etiam participes in gloria cum ipso futuri simus. Ecce! quid nos animare debeat ad nos ipsos mortificandos, & ad tolerandum ex & pro amore DEI, quidquid nobis mali occurrit. Ecce! quid SS. Martyres tam patientes effecerit? in mediis suppliciis quis explicet, quanta eos rabies tyrannorum, perferre & sustinere coegerit? scimus crudelitatem Neronis eò processisse, ut eos pellibus animalium, aliisque materiis facilè combustilibus vestierit, ut in publicis plateis, pro faculis de nocte servirent Romæ. Quid istos veros DEI servos conservare potuisset, nisi expectatio illa gloriosæ Resurrectionis aliquando futuræ? calcar hoc erat, quo S. Paulus usus fuerat in medio laborum, & penè infinitarum miseriarum, & cruciatuum suorum in ministerio suo, *propter spem Israel, hac catenâ circum-*

datus sum, Act. 28. 20. dicebat ad illos, qui eum persequebantur; & scribens ad discipulum suum, quem libenter heroici animi sui hæredem vidisset, exprefse illi hoc commendat, ut ne oblivisceretur Resurrectionis Salvatoris nostri; *memor esto Dominum Jesum resurrexisse a mortuis.* 2. Timoth. 2. 9. O si fides mysterii hujus tam perfecta, tamque viva in cordibus nostris foret, ac in corde S. Pauli, S. Timothei, totque aliorum SS. Martyrum, quid non fieret à nobis pro gloria DEI, & salute animarum? *ah! Domine, adauge nobis fidem.* Luc. 17. Pro præparatione ad Missam considera, quod per S. communionem factum fuerit, Dominum JEsum discipulis in Emmaus se cognoscendum tradidisse; per hoc Sacramentum lucis, fortificavit in eis fidem Resurrectionis suæ; *cognoverunt eum in fractione panis.* Roga illum, ut hanc ipsam tibi gratiam faciat; utque eam merearis, eadem dispositione cum his duobus discipulis accede. Volo dicere cum corde præ amore ipsius prorsus ardente, *nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via.*

FERIA TERTIA.

Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas. Luc. 24. 45.

DE

DE LECTIONE S. SCRIPTURÆ.

1. Modus legendi.
2. Quis fructus ex illa capiendus?

PUNCTUM I. IN apparitione Christi Domini Apostolis suis quam in hodierno Evangelio legimus, refertur, quòd, postquam eis ostendit sanctissima sua vulnera, & in præsentia illorum manducavit, ut eos de Resurrectione sua convinceret, intellectum illorum illustraverit, sensumque ac intelligentiam scripturarum eis tradiderit, ut comprehenderent, quod omnia, quæ passus fuerit, in illa continerentur, & ab ea prædicta fuerint. Instituamus super hoc Meditationem nostram, & discamus, quomodo libros sacros legere oporteat, quorum cognitio & scientia æquè nobis necessaria est, ac Apostolis, siquidem talia populo explicare debemus. Primum, quod observare debemus in ista lectione est, ut per brevem & ferventem oratiunculam ad JEsum confugiamus, qui solus *dignus est aperire nobis* divinum hunc *librum & solvere signacula ejus.* Apoc. 5. 2. Magnam reverentiam erga scripturam sacram habere oportet; & doctrinas illius æternæ veritatis valde honorare, quia verba illius nonnisi divina, & adoranda sunt, prout sacrosancta concilia loquuntur, *sacrosancta & adoranda verba scripturarum:*

Testari etiàm foris reverentiam aliquam illis debemus, collocandum librum hunc divinum in loco quodam honoratiore cubiculi nostri; 3. non debemus legere illam festinanter, sed serio ruminare, expendere singula verba, examinare omnia usque ad unum jota, quorum nullum superfluum & inutile est, ut ex Evangelio scimus, providere etiam nobis debemus in hunc finem de bono commentarista, qui sit approbatus, quia hæreticis, quamcunque docti & eloquentes esse videantur, omnino fidere non debemus; *ne desideres de cibis ejus, in quo est panis mendacii.* Prov. 23. 4. Oportet eam legere cum magna humilitate, & totali submissione ecclesiæ debita, quæ hoc sacrum depositum à Christo JEsu accepit, quæque sola intelligentiam & sensum ejus nobis dare potest, authoritate quadam infallibili, prout docet. Concilium Trident. sess. 4. Decret. de Can. script. 5. Alium finem & scopum in lectione S. Scripturæ nobis præfigere non debemus, quam JEsum Christum, qui ubique continetur in illa. *Totum ad Christum revocemus; si volumus iter rectæ intelligentiæ tenere,* ait S. Augustinus in Ps. 96. Non oportet quærere, nisi illum in lege, in figuris veteris testamenti, in Psalmis & Prophetis; quod ipsum Salvator noster indicare, & docere voluit in verbis hisce, quæ ad Apostolos dixit hodie: *Hæc sunt verba, quæ locutus sum ad vos; cùm adhuc essem vobiscum,*

ſcum, quoniam neceſſe eſt impleri omnia, quæ ſcripta ſunt in lege Moyſi & in Prophetis, & in Pſalmis de me. En! qualiter oportebat legere ſcripturam divinam! legiſtine illam hoc modo? Quia autem non ſatis eſt tantum ſcire, quomodo legenda ſit;

PUNCTUM II. Conſidera, quem fructum, & quam utilitatem ex iſta lectione trahere. Non ſufficit, ut præcisè aſſideamus menſæ verbi divini; oportet, ut ſaturari ſatagamus omnibus illis veritatibus, quæ in vaſto hoc volumine ſcripturarum ſacrarum continentur. *Quando ſederis, cum principe,* ait Sapiens, Prov. 13. 1. *diligenter attende, quæ appoſita ſunt ante faciem tuam.* JEſus Chriſtus hic princeps eſt, qui nos ad manducandum invitat; vult autem, ut iis tantum utamur, & fruamur, quæ ante nos ſunt; *ante faciem tuam.* Non verò iis, quæ longe à nobis diſtant, & quæ captum noſtrum tranſcendunt; id eſt, attendere oportet in lectione S. Scripturæ, ut in propriis cogitationibus, & conceptibus non evaneſcamus; neque propriam quæramus ſatisfactionem, ſed præcisè nutrimentum, & refectionem animarum noſtrarum, & medicinam malorum noſtrorum; non debemus quærere curioſitatem ſcientiæ, ſed ædificationem, unô verbô; magnus ille fructus, ex hac lectione capiendus eſt, ut omnia ad propriam ſanctitatem applicemus, ut idipſum deinde etiam aliis appli-

care valeamus. Quæsistine hucusque hunc fructum in & ex hac lectione? examina teipsum, renuntiastine huic vanæ curiositati, à qua quam plurimi ducuntur ad legendam S. scripturam? nunquamne abusus es verbis S. scripturæ, in conversatione pro eo, ut eâ utaris tam ad tuam, quam ad proximi profectum spiritualem? habuistine ardentem illum affectum erga sacram hanc lectionem, quem status tuus à te requirit, juxta consilium S. Augustini, qui lib. de vera relig. c. 11. ita ait: *omissis igitur, & repudiatis musis theatricis, & poeticis, divinarum scripturarum consideratione, & tractatione pascamus animum.* Habuistine recursum tuum ad illam in decisionibus, instructionibus, desolationibus, angustiis, ac pressuris tuis, conformiter consilio Apostoli & praxi omnium Sanctorum, qui propterea novum testamentum semper secum portabant, ut frequentius in illo legere possent. Vide, in quo hucusque defeceris, & pro dispositione ad S. Communionem vel Missam roga Dominum JEsum pro gratia, ut te emendare valeas. O JEsu! qui habes clavem scientiæ sacræ, æquè ac intellectus nostri, & cordium nostrorum, fac nobis gratiam istam, ut intelligamus scripturam, eam amemus, & opere compleamus, fac nos participes gratiæ illius, qualem tot Sanctis donasti; qui pulchritudine, & dulcedine eloquiorum tuorum capti, nunquam satis legere illa potuerunt. *Divinas scripturas sæ-*

pius

pius lege, imo de manibus tuis nunquam sacra lectio deponatur, disce, quod doceas; obtine eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut possis exhortari in doctrina sana, & contradicentes revincere. S. Hieron. epist. ad Nepot.

****

FERIA QUARTA.

Dicit eis Simon Petrus: vado piscari; dicunt ei: venimus & nos tecum. Joan. 21. 3.

DE LABORE MANUALI.

1. Non dedecet Clericum.
2. Quid facere oporteat, ut sanctus sit labor?

PUNCTUM I. EXemplum Apostolorum, qui post Resurrectionem Salvatoris iterum reversi sunt ad piscaturam, ostendit manualem laborem Clericos omnino non dedecere. Christus hoc non solum non prohibuit Apostolis suis, sed è contrario potius ipse exemplum dedit. Videmus in actibus Apostolorum, S. Paulum, hoc vas electionis, electum à DEO, ut portaret nomen ejus, in nationes orbis terrarum, labore manuum sibi victum parasse; cum Corinthi esset, apud Aquilam morabatur, ut commodius arti suæ vacare posset. *Quia erat ejusdem artis, manebat apud eos, & operabatur; erat enim scena-*

nofactoriæ artis. Act. 18. 3. Miletum veniens, monstravit Episcopis, & Presbyteris, qui ibi convenerant, quomodo laborare, proprium commodum non quærere, & seipsos occupare deberent; *ipsi scitis,* ait Act, 20. 34. *quoniam ad ea, quæ mihi opus erant, & his, qui mecum sunt, ministraverunt manus istæ.* Nullus igitur erubescat necessaria vitæ, per laborem proprium lucrari. Quis magis serio aut utilius occupatus fuerat S. Paulo? quisnam majore jure, & titulo eximere se à labore, & secum quo ad hoc dispensare poterat, ac ipse? hoc exemplo, & tot aliorum virorum Apostolicorum, qui eum imitati sunt, permota Ecclesia, à S. Spiritu edocta, ordinat, ut etiam sapientiores, doctiores, & magis versati in S. scriptura, victum suum aliquo labore manuali quærant. *Clericus, quantumlibet verbo DEI eruditus, artificiolo victum quærat,* ait Canon. 51. Concilii quarti Carthaginensis. O si regula ista bene observaretur, non videre esset tot otiosos, & inertes Clericos; non invenirentur tot Clerici; & Religiosi currere per plateas, vel etiam foris, qui tempus suum conversando cum sæcularibus, & inutilibus visitationibus perdunt. Deplora hunc abusum, quem tot boni detestantur, & qui plebi christianæ nonnisi scandalo est. Ut in eundem excessum non cadas, assume laborem aliquem honestum, vel aliam statui tuo convenientem occupationem, &

PUN-

PUNCTUM. II. Confidera, quid te facere oporteat, ut fancte labores. 1mo, perage laborem hunc, quicunque demum ille fit, in fpiritu quodam pœnitentiæ, ad imitationem illius, qui primus inter homines erat pœnitens, quemadmodum primus fuit peccator; *in fudore vultus tui vefceris pane tuo.* Gen. 3. Hinc S. Bernardus vult, ut inter laborandum quilibet conftanter fe reflectat ad hoc primum peccatum, quod caufa fuit omnium eorum, quæ modo patimur. *Caufam laboris cogitet in labore,* ait hic S. Abbas ferm. 39. de diverf. ad fuos monachos Claravallenfes; *ut ipfa ei pœna, quam patitur, culpam, pro qua patitur, repræfentet; & dum videt vulnerum ligaturam, ipfa fub pannis vulnera meditetur.* 2. laborare oportet in præfentia DEI, ad exemplum fanctiffimorum hominum, qui labori fuo femper orationem conjunxêre. Nam fi cor tuum otiatur, & nil cogitat, vel folum communia quædam, quæ nonnifi præfentem vitam concernunt, *erit labor vefter inanis in Domino,* ait ulterius. S. Bernardus. 3. Laborare debes abfque ulla alligatione, feu paffione; ut abfque mora dimittas laborem, fi hora orationis, aut ftudii advenerit, vel minifterium noftrum ad alia nos vocet. Id, quod Concilium Carthaginenfe IV. Can. 51. & 52. efficaciter commendans Ecclefiæ miniftris laborem manualem expreffe fibi refervat, feu excipit. *Clericus, victum & veftimen-*

tum

tum sibi artificiolô, vel agricultura absque officii sui duntaxat detrimento præparet. En! media, qua ratione laborem tuum sanctificare valeas! stude illa in praxin deducere; & pro præparatione ad Missam, ad id te reflecte, quod is ipse, quem postea in S. altari sumpturus es, in labore fuerit à juventute sua: consequenter recusare non potes, eum in hoc imitari. Roga illum, ut occupationibus tuis benedicat, ut dignus efficiaris ingredi in requiem sempiternam, & audire ad finem vitæ tuæ hanc dulcem sententiam, quæ omnes illos consolatur, qui in Domino moriuntur, postquam pro gloria ejus in hac vita laborarunt: *amodo jam dicit Spiritus, ut requiescant à laboribus suis, opera enim illorum sequuntur illos.* Apoc. 14. 13.

§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(

FERIA QUINTA.

Revertebatur sedens super currum suum, legensque Isaiam Prophetam. Act. 8. 27.

DE LECTIONE SPIRITUALI.

1. Utilitas illius.
2. Defectus, qui in ea committi solent.

PUNCTUM I. ADora DEI providentiam, circa hunc eunuchum, de quo hodierna epistola loquitur. Æthiops iste legit in via Prophetam Isaiam, & DEUS utitur hac

hac ipsa lectione ad adducendum eum ad agnitionem JEsu Christi Filii sui. Mittit ad eum unum ex discipulis ejus, qui hunc ei prædicaret. Bone DEUS! quàm admirabilis est providentia tua quò ad salutem animarum! gratias DEO agamus pro bonitate, quâ necessitatibus nostris invigilat, & tot bona nobis procurat per lectionem librorum spiritualium; agnoscamus exinde, quam utile & proficuum nobis sit, quotidie talem lectionem spiritualem peragere. Conversio S. Augustini; mutatio illa subita duorum aulicorum, de quibus hic Sanctus in suis confessionibus loquitur; resolutio, quam cœpit S. Ignatius de Loyola, ut se DEO integrè sacrificaret, & conversiones infinitorum aliorum hominum, qui hunc felicissimum effectum lectionis spiritualis experti sunt, satis ostendunt nobis grandem utilitatem hujus sancti exercitii, & quantas eidem gratias DEUS optimus annexuerit. Vide, ut horum exemplo proficias; & hodie adhuc propositum fac, eosdem imitandi, sed quia fortè hanc ipsam consuetudinem actu jam habes.

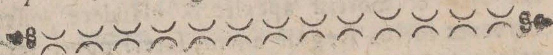
PUNCTUM II. Examina defectus illos, qui ibi committi solent, & quos forte ipse commisisti. Dedistine quotidie fideliter tempus aliquod huic sancto exercitio? antequam illam inceperis, petiistine gratiam à DEO, illud benè & fructuosè faciendi? finiistine illam pariter per orationem; persuasus de hac veritate, quam nos sancti DEI homines docuerunt?

rûnt? nimirum lectionem ſpiritualem augere in nobis debere amorem orationis? *debet lectio orationi ſervire, præparare affectum; non horas præripere, nec ſuccidere moras*, ait quidam S. Abbas, (Gilb. Abb, in cant. ſerm. 7.) cujus opera inter illa S. Bernardi leguntur.

Legiſtine ſpiritualiter ex hoc fine, ut deſfectus tuos corrigeres, & in virtutibus proficeres? an non potiùs è contrario ex curioſitate, abſque ordine, purè ex propria phantaſia hoc feciſti? luſtrando modo hunc, modò illum librum? quin te alicui alligaveris, qui tibi fructuoſior eſſe potuiſſet? qui eſt grandis error juxta doctrinam SS. Doctorum *Fortuita enim & varia lectio, & quaſi caſu reperta, non ædificat, ſed reddit animum inſtabilem, & leviter admiſſa, levius recedit a memoria*, idem ad FF. de monte DEI. Legiſtine attentè, ſollicitus aliquid in memoria retinere, quo te per diem occupes? *de quotidiana lectione aliquid quotidie in ventrem memoriæ demittendum eſt, quod fidelius digeratur, & ſurſum revocatum, crebrius ruminetur? quod propoſito conveniat, quod intentioni proficiat, quod detineat animum, ut aliena cogitare non libeat*, ibid. Denique ſtuduiſtine id opere exequi, quod legiſti, ad exemplum S. Ephrem, qui ùt ab iis diſcimus, qui vitam ejus ſcripſerunt, nihil legit, quod non ſtatim in actionibus ſuis oſtendebat? *pingebat actibus paginam, quam*

lege-

legerat. Vita S. Ephrem. O quàm longè melios profecisses in virtute, ac modo profecisti, si hoc sancto exercitio tam exactè usus fuisses, prout oportebat. Pro præparatione ad Missam; regularius id impostè um te faςturum propone juxta consilium sanctorum; sequendo in hoc praxin communitatum, ubi observantia regularis viget, & eorum, qui in virtute profectum facere cupiunt. *Qui vult cum DEO semper esse. frequenter debet orare, & legere; nam, cum oramus, ipsi cum DEO loquimur; cùm verò legimus, DEUS nobiscum loquitur.* S. Aug serm. 112. de temp.

FERIA SEXTA.

Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris; & Filii, & Spiritus Sancti. Matth. 28. 19.

DE ADMINISTRATIONE SACRAMENTORUM.

1. Quam sublimis & excellens sit hæc functio.
2. Quid fieri debeat, ut benè fiat.

PUNCTUM I. ADmirare hic bonitatem infinitam Domini JEsu, qui dum instituit in Ecclesia sua Sacramenta; tanquam vasa, quibus thesaurum meritorum suorum inclusit,

clusit, prout vetus aliquod Concilium loquitur; *in quibus tanquam in vasis cœlestibus salutis remedia continentur.* Concil. Londin. Clericos ad hoc elegit, ut essent thesauri hujus dispensatores, eisque eandem potestatem concessit; quam hodie Apostolis dedit. Qualis honor? electum te esse à Deo ad functionem tam nobilem & sublimem? anne unquam gratias egisti DEO pro tanta gratia? ut autem magis æstimes hanc dignitatem tuam, in qua te DEUS posuit, quid, quæso, diceres de tali, quem Rex quidam, omnibus thesauris Regni sui præposuisset? qui potestatem haberet vitæ & mortis? aperire & claudere posset carceres totius Regni? annon fateri oporteret, talem à Rege extremè honoratum? comparatio ista est, quâ S. Joannes Chrysostomus utitur; interim nonnisi levis quædam adumbratio est potestatis illius, quam à DEO accepisti quoad administrationem Sacramentorum, ubi in manibus tuis habes, thesaurum gratiarum? potestatem ligandi & solvendi, aperiendi, vel claudendi cœlum. Possitne major potestas dari, quam ista? *obsecro! potestas hæc major esse non potest? Pater, omne judicium dedit* Filio; *cæterum video ipsum omne judicium à DEO Filio ipsis traditum*, ait idem S. P. Hæc illa specialis occasio & eventus, ubi cùm Apostolo dicere possumus, spectaculum nos factos esse DEO, Angelis, & hominibus. DEO! cujus locum & authoritatem tenemus; *Angelis*

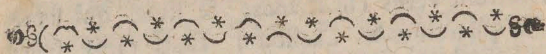
& ho-

& hominibus. qui sublimitatem ministerii nostri reverentur; *spectaculum facti sumus mundo, & Angelis, & hominibus.* Dum ista cum sancto quodam horrore considerasti, quàm sublimis sit functio, hæc administratio Sacramentorum, considera in secundo puncto, qüid te oporteat facere, ut benè id facias.

PUNCTUM II. Primò oportet, ut studeas benè intelligere doctrinam de Sacramentis, quænam sit eorum natura, seu essentia? quasnam oporteat afferre dispositiones ad dignam illorum susceptionem? instruere populum circa ista, tam ex cathedra, quàm in catechesi; de talibus etiam loqui; dum actualiter eadem administras, quantum nempe tempus permiserit, quòd Sacramenta, quæ confers, nil minus contineant, quàm pretium, & infinitam virtutem sanguinis JEsu Christi, quòdque origo sint, & scaturigo totius sanctitatis; *per quæ omnis vera justitia, vel incipit, vel cepta augetur, vel amissa reparatur;* ut Concilium Trident. loquitur. 2. Discere debes cæremonias, cum quibus administrari debent, easque ita observare, prout præscriptæ sunt in rituali, cum tali modestia, quæ assistentes ædificet; *providentes bona, non tantum coram DEO sed etiam coram hominibus.* Rom. 12. 17. 3. Principalis dispositio est, ut nunquam administrentur, nisi in statu gratiæ, ne dum alios sanctificare vis, te ipsum condemnes. *Sit parochus,* ait Concilium Narbonense,

bonense, can. 13. *ab omni labe peccati lethalis alienus; ne dum aliorum quærit salutem, se ipsum condemnet.* Vel prout Concilium Aquisgranense, loquitur, *ne lethalis peccati labe infecti; dum aliorum saluti student, sibi sint æternæ damnationis ministri.* In quo concilia ista non nisi opinionem SS. PP, sunt secuta, *Necesse est,* ait S. Gregorius, lib. 1, epist. 24. *ut munda esse studeat manus, quæ aliorum sordes diluere curat, nec tacta quæque deterius inquinet, si sordida ipsa stercoris lutum tenet.* Examina te nunc, qualiter te gesseris in administratione Sacramentorum; considerastine illam tanquam unam ex principalibus functionibus status tui, credidistine, dum sacerdotium iniisti, illam in pluribus occasionibus obligationis tuæ quandoque indispensabilis, futuram? applicastine te cum omni attentione & fervore, qualem actio tanti momenti requirit? purificastine conscientiam tuam, quando jure timere poteras, utrum in statu gratiæ esses? observastine exactè omnes cæremonias Ecclesiæ, dum nullam causam habuisti, ullam omittendi? si in aliquo deliquisti, pete veniam à Domino, per JEsum Christum Filium suum, quem hodie de altari sumpturus es, & propone, quòd fidelius imposterum fungi velis ministerio tuo, quo te honoravit, *Vide ministerium, quod accepisti in Domino, ut illud impleas.* Coloss. 4. 17.

DIE

DIE SABBATHI.

Venit ergo Simon Petrus sequens eum, & introivit in monumentum. Joan. 20. 6.

DE USU VERITATUM, SEU DOCTRINÆ FIDEI NOSTRÆ.

1. Non sufficit eas tantum considerare, oportet etiam in eas ingredi.
2. Quinam sint illi, qui hoc faciant.

PUNCTUM I. NOtatur in hodierno Evangelio, quòd postquam S. Magdalena Apostolis nuntiavit ea, quæ ad sepulchrum JEsu Christi vidit, duo ex Apostolis statim ad illud cucurrerint. Junior ex illis, qui erat discipulus, quem diligebat JEsus, primus illic advenit, & postquam se inclinavit in illud, vidit linteamina ibi posita, sed non intravit; alter, nempe Simon Petrus, intravit, & omnia exploravit. Noli putare, quasi circumstantia hæc, ab Evangelio notata, instructione seu doctrina careat; mirare potius infinitam DEI sapientiam, qui non cessat continuò nos per sacram scripturam instruere, nosque docet, etiam quo ad minimum quodvis verbum, salutares doctrinas ibi detegere, si ea cum vera fide & attentione legamus. Repræsentant nobis hi duo Apostoli, duo genera personarum in Ecclesia,

nimirum veros christianos; & illos, qui non-nisi quasi ideales Christiani sunt; tales sunt; quibus jam sufficit, si veritates salutis videant, seu cognoscant, quin in eas ingrediantur, si cum ipsis discurramus de DEO, de sepulchro Christi Domini, de cruce, de tolerantia & similibus. *Cum gaudio suscipiunt verbum*, sentiunt intra se ardorem quemdam & zelum, qui eos sensim calefacit, & quasi ad currendum propellit; verùm eheu! brevi subsistunt; contenti sunt veritatibus, quod intellectum eorum convincant; verum in easdem non ingrediuntur. O quot dantur christiani hujus caracteris! imò etiam Clerici, qui optimè callent regulas, seu fundamenta evangelica, à quibus tamen minimè moventur; qui religionem & fidem in intellectu, non autem in corde seu voluntate sua habent. Examina teipsum, utrum ex horum numero sis: *sermonibus philosophari facile est*, ait S. Isidorus lib. 2. epist. 183. *rebus autem arduum*. Et

PUNCTUM II. Considera, quinam sint illi, qui in ejusmodi veritates ingrediantur, seu ad praxin eas reducant? illi christiani & Clerici sunt, qui plenariè persuasi sunt de omnibus, quæ fides nostrâ nobis promittit, qui sine hæsitatione credunt; qui absque diffidentia ulla sperant, & qui in omnibus gloriam dant DEO ad exemplum Abrahami, de quo dicit Apostolus, Rom. 4. 20. *in repromissione DEI non hæsitavit diffidentiâ, sed confortatus est fide,*

dans

dans gloriam DEO, pleniſſime ſciens, quia quæcunque promiſit DEus, potens eſt & facere. Illi in veritates fidei ingrediuntur, qui eam pro regula ſtatuunt verborum, & operum ſuorum; qui de rebus hujus mundi judicant non ſecundum mundum, ſed ſecundum DEum, & ea, quæ ſecundum naturam ſapiunt, doctrinæ fidei ſubjiciunt. Clericus, qui tali modo agit, ingreditur in veritates fidei: ille dicere poteſt cum Apoſtolo: *in fide vivo Filii Dei.* Galat. 2. Quique illis ipſis veritatibus obedit, easque exequitur, quas alios docere nititur. Iſte: ait quidam S. P. verè cum S. Petro ſepulchrum Chriſti ingreditur; qui ſecundum ſuam fidem vivit; & talis fides, quâ credit Dominum JEſum reſurrexiſſe à mortuis, ei reputabitur ad juſtitiam; *qui hæc agit, hic ſe oſtendit credere in eum, qui ſuſcitavit Dominum JEſum Chriſtum noſtrum à mortuis, & huic verè fides reputatur ad juſtitiam.* Orig. l. 4. in epiſt. ad Rom. Itane ingreſſus es in veritates fidei? fortaſſe abſque ulla difficultate credis veritates ſpeculativas? ſed quæ tua eſt mens circa practicas? quando tibi proponitur infernus, æternitas, contemptus rerum mundanarum, & honorum hujus mundi, mortificatio paſſionum tuarum, fuga peccatorum &c. Ingrederisne in has veritates? moventne te? videris ideo, aliam inire rationem vivendi? *quid proderit fratres mei,* ait S. Jacobus, cap 2. *ſi fidem quis dicat ſe habere, operâ autem non habeat?*

habeat? Pro præparatione ad Missam ante oculos mentis tuæ tibi pone ardorem illum, quo ambo hi Apostoli ad sepulchrum currebant; *currebant duo simul*; accede ad altare, pari cum fervore, ut hanc vivam & operatricem fidem petas, & inde obtineas, quò per sanctitatem vitæ tuæ gatiam mysterii hujus, quod his diebus celebras, in te ipso conserves, prout Ecclesia idipsum pro te postulat, & tu cum illa sæpius petere debes; *ut Sacramentum vivendo teneant, quod fide perceperunt.* O JEsu! vive in me per fidem; *& concede quæsumus Domine! ut paschalis perceptio Sacramenti, continua in nostris mentibus perseveret.*

(*)(*)(*)(*) (**)✠(*)(*)*(*)(*)(*)(*)

DOMINICA PRIMA POST PASCHA.

Omne, quod natum est ex Deo, vincit mundum; & hæc est victoria, quæ vincit mundum fides nostra. 1. Joan. 5. 4.

DE RELAPSU.

1. Periculum, quod in relapsu incurritur.
2. Media illum præveniendi, vel reparandi.

PUNCTUM I. DOcet S. Joannes in hodierna epistola, illos, qui nati sunt ex Deo, id est: qui gratiam adoptionis acceperunt, victores mundi esse; sed notare oportet, quòd tales non sint semper, quia hanc gratiam amit-

tere possunt. Quando S. Spiritus in animam ingreditur, confert ei nativitatem quamdam spiritualem, facitque eam vincere mundum; sed non sumit in ea possessionem inamissibilem; vult enim, ut nos ipsi laboremus, & studeamus eam conservare; quòd non faciunt illi, qui in eadem peccata relabuntur post Pascha, à quibus per gratiam sacramentorum liberati sunt. Debet illis à clericis explicari grande illud periculum, quod per talem relapsum incurrunt. 1mo. *Ex parte Dei*, qui punit hanc ingratitudinem peccatoris, eum relinquendo inordinatis desideriis cordis sui, *dimisi eos secundum desideria cordis eorum; ibunt in adinventionibus suis*, Ps. 80. 13. non respicit illum amplius; vel si respiciat, id fit cum tali horrore, ac nos videmus animalia illa, quæ ad vomitum suum redeunt; vel quæ paulo antè abluta, iterum in antiquas sordes & lutum se immergunt; *contingit enim eis*, ait S. Petrus 2. ep. 2. 22. *illud veri proverbii, canis reversus ad suum vomitum; sus lota in volutabro*. Hinc addit idem Apostolus, infideles mitiùs puniendos, quàm ingratos christianos; *melius erat illis, non cognoscere viam justitiæ, quàm post agnitionem retrorsum converti ab eo, quod illis traditum est, sancto mandato*. ibid. v. 21. 2do. *Ex parte peccatoris*, quem relapsus infinitè magis debilem, ac infirmum reddit, ità quidem, ut S. Paulus Hebr. 6. non dubitet ità loqui: *impossibile est eos, qui semel illuminati,*

gustaverunt etiam donum cœleste, & participes facti sunt Spiritus sancti, gustaverunt nihilominus bonum Dei verbum, virtutesque sæculi futuri, & prolapsi sunt, rursum renovari ad pœnitentiam; rursum crucifigentes sibimetipsis Filium Dei, & ostentui habentes. Non credidit Apostolus, hoc absolutè, & simpliciter impossibile esse, ut quis à relapsu resurgat; sed tam acri expressione uti voluit, ut difficultatem hujus rei nobis insinuaret, & ita etiam intelligi debet, quod in alio capitulo hujus epistolæ ad Hebræos ait: *voluntariè peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis jam non relinquitur hostia pro peccatis.* Hebr. 10. Ratio hujus rei quam affert, non minus terribilis est. Si ille, ait qui legem Moysis violavit, sine misericordia ad mortem condemnatus fuit, *quanto magis putatis, deteriora supplicia mereri, qui Filium Dei conculcaverit, & Spiritui gratiæ contumeliam fecerit?* 3tio. *Ex parte dæmonis*, qui longè fortior evadit, quàm antea fuerat; *assumit septem alios spiritus secum; nequiores se, & ingressi habitant ibi, & fiunt novissima hominis illius pejora prioribus.* Luc. 11. 26. Explica rationes istas populo efficaciter, ut horrorem illum concipiant, quem habere oportet, de peccato relapsûs &c.

PUNCTUM II. Inquire nunc media contra hoc malum, sive ut illud prævenias, sive ut repares, 1mum est, ut id executioni mandemus, quod in hodierna epistola nos docet S.

Joan-

Joannes nempe, ut obstacula omnia, quæ nostræ saluti mundus opponere solet, per fidem vincamus; *hæc est victoria, quæ vincit mundum fides nostra.* Per ista arma victores evaserunt sancti de inimicis suis; gratiam Dei conservarunt, & regnum cœlorum adepti sunt, *per fidem vicerunt regna; operati sunt justitiam, adepti sunt repromissiones.* Hebr 11. 33. 2dum. ut nobis ipsis diffidamus post tot experientias, quas de debilitate nostra & fragilitate habemus; *beatus homo, qui semper est pavidus; qui verò mentis est duræ, corruet in malum.* Proverb. 28. 14. Oportet semper timere peccatum, evitare occasiones periculosas, malas societates & quidquid nos ad casum impellere potest. Peccatum, licet dimissum relinquit nihilominus in anima quamdam inclinationem ad malum, cui si quis resistere negligat, brevi corruet; hinc tale nobis Sapiens dat consilium; *de propitiato peccato noli esse sine metu.* Eccles. 5. 5. 3tium. frequenter uti SS. sacramentis, ut vitam gratiæ per hæc ipsa media ideò nobis data in nobis conservemus; & de tempore in tempus novum ardorem concipiamus. Denique amare oportet orationem, & recollectionem miseriæ nostræ, & indigentiæ, quam habemus recurrendi ad Deum, memores. Hinc incessanter cum rege pœnitente dicere ad Deum debemus: *miserere mei Domine, quoniam infirmus sum.* Ps. 6. 3. Vide, qualiter his mediis usus sis? & propone, quòd illis imposterum, tam

pro

pro te, quàm pro aliis uti velis. Pro præparatione ad Missam, ad hoc te reflecte, quòd si christianis adeò timendus sit relapsus, longè magis id clericis convenire, siquidem major hic ingratitudo intervenit. Sufficiat scire, Christum JEsum eis concessisse dispensationem verbi, & sanctissimi sangvinis sui, licentiam eos habere, singulis diebus ad altare accedendi; & loquendi Deo os ad os, ut amicus cum amico solet, ut agnoscamus, quòd si post tot ac tantas gratias ipsi divinum suum magistrum prodant, omnia ipsis timenda sint. Terra, quæ superno imbre irrigatur, nec aliud quàm spinas & tribulos producit, tandem maledicitur & igni adjicitur. O quàm terribilis est sententia ista, præsertim clericis; nos sumus terra ista supernè irrigata propter gratias & benedictionem, quam ab ipso accipimus; quemnam autem fructum hucusque tulimus? ex quo sol justitiæ ortus est super terram, quid aliud apparuit in terra nostra, nisi tribuli, & spinæ; multum vitiorum; parùm virtutis. O Domine! qui tali terræ minaris nonnisi iram, & maledictionem tuam, ut exinde nos ad mutationem morum nostrorum, & conversionem adhorteris, hanc nobis gratiam concede, ut nunquam in peccatum relabamur. *Terra enim sæpè venientem super se bibens imbrem, & generans herbam opportunam illis, à quibus colitur, accipit benedictionem à Deo; proferens autem spinas ac tribulos, reproba est, & maledicto proxima, cujus consummatio in combustionem.* Hebr. 6. 7.

FE.

FERIA SECUNDA.

Cum serò esset die illo una sabbathorum, & fores essent clausæ; ubi erant discipuli congregati propter metum Judæorum, venit JEsus, & stetit in medio. Joan. 20. 19.

DE QUALITATE CORPORUM GLORIOSORUM.

1. Quales sint hæ qualitates.
2. Quales debeant esse animæ nostræ, ut eas promereantur.

PUNCTUM. I. ADoremus JEsum à mortuis suscitatum, in medio discipulorum se sistentem, quamvis fuissent portæ clausæ, monstrantem per hoc miraculum, quòd omnia illi aperta sint; omniaque corpora æquè ac corda, & spiritus omnium hominum illi subjiciantur. Admiremur supremam ejus in omnem creaturam potestatem, & bonitatem illius, quòd ejusdem potestatis participes esse voluerit electos suos; quorum corpora aliquando quatuor his dotibus vestientur, quæ sunt; imo. *impassibilitas*, quæ eos exemptos reddet ab omnibus molestiis, quibus corpora nostra in præsenti vita exposita sunt; *non esurient, neque sitient, neque cadet super illos ullus æstus &c. Non erit amplius neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra.* Apoc. 7. 16. 2do. *Agilitas*, quæ eos

prom-

promptos reddet & agiles, ut ab uno loco ad alium se transferre valeant, absque omni difficultate, & defatigatione Apoc. 21. 4. *assument pennas ut aquilæ; current, & non laborabunt; ambulabunt, & non deficient.* Is. 40. 31. 3. *Subtilitas*, quæ capaces eos faciet, penetrandi corpora etiam densissima, & solidissima, quin ea rumpantur, adeò ut nil eos retardare, vel retinere possit. Corpus nostrum defactò animale est: postea autem evadet spirituale. *Caro spiritualis; sed tamen caro, non spiritus. Quæ sit autem, & quàm magna spiritualis corporis gratia; quoniam nondum venit in experimentum, vereor, ne temerarium sit omne, quod de illa profertur eloquium.* S. August. l. 22. de civit. Dei. c. 21. 4to. *Claritas*, quæ corpus alicujus beati longè pulchrius, clarius, & lucidius reddet, quàm sit sol, ùt ait scriptura. En! quænam sint qualitates corporis gloriosi, quàntum adhuc in vita capere possumus: S. Paulus eas refert in cap. 15. primæ suæ epistolæ ad Corinthios, ubi postquam probavit veritatem resurrectionis per tales res, quas quotidie præ oculis habemus, ita concludit: *sic erit & resurrectio mortuorum, seminatur in corruptione, surget in incorruptione; seminatur in ignobilitate, surget corpus spirituale.* Quanta consolatio pro tot istis, qui modo in afflictione positi sunt? qui corpora habent infirma, morbis subjecta, si se postea videant his miseriis liberatos, quas in præsenti vita patimur.

mur. Bone Deus! potèstne quis de hac felicitate cogitare quin omni conatu laboret, ad eam promerendam? fac hoc propositum; &c.

PUNCTUM II. Nota, quod etiamsi qualitates istæ, quas primum nominavimus, propriæ sint corporibus gloriosis, & illis speciales, nihilominus etiam animabus nostris communicatæ sint per gratiam Christi, à mortuis seu peccato, suscitatis, tali modo, qui ipse jus nobis dat ad gloriosam resurrectionem. Anima e. g. clerici, *impassibilis est.* quando tam firma, & tam benè radicata est in pietate; ut non ampliùs, vel non nisi rarò in priora cadat peccata; *deponentes omne pondus & circumstans nos peccatum.* Hebr. 12. 1. Habet *agilitatem*, quando promptè sequitur motus divinæ gratiæ. Siquidem Deus vult ministros suos totos igneos esse pro gloria sua, & servitio Ecclesiæ suæ; *qui facit ministros suos flammam ignis.* Hebr. 1. 7. *Subtilitatem* habet, quando non solum activitate quadam mirabili ambulat viam salutis; sed insuper transcendit sine difficultate obstacula perfectioni occurentia; dum artificia, dolos, & insidias sathanæ agnoscit; *altitudines sathanæ*, ut dicere possit cum S. Paulo, 2. Cor. 2. 11. *non enim ignoramus cogitationes ejus.* Denique *claritas* in aliquo clerico est, si habeat scientiam, & cognitionem obligationum suarum; si prædicat sanam doctrinam; si decisiones, quas vel ex cathedra, vel in confessionali dat, conformes sint legi divinæ; quia si ad judices ter-

ræ dictum est: *erudimini, qui judicatis terram*, Ps. 2. 10. dictum etiam est ad sacerdotes, in persona Levitarum: *videte, quid faciatis; non enim hominis exercetis judicium, sed Domini; & quodcunque judicaveritis, in vos redundabit.* 2. Paral. 19. 6. Felix illa anima clerici, quæ sollicita fuit, acquirere has qualitates, saltem in aliquo gradu; habet enim jus ac spem corpus hoc, cui unita est, quódque indies corrumpitur, & continuo ad mortem vergit, resuscitandum in novissimo die ad gloriam, & immortalitatem, per virtutem & potestatem JEsu Christi, *qui reformabit corpus humilitatis nostræ, & configuratum corpori claritatis suæ; secundum operationem, qua etiam possit sibi subjicere omnia*, ut ait Paulus Philip. 3. Roga hunc divinum Salvatorem, ut hoc tibi communicare dignetur per sanctissimum sacramentum, quod postea sumpturus es, quod est omnibus, qui dignè ad illud accedunt, germen immortalitatis, & securum pignus futuræ gloriosæ resurrectionis. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam*, ait JEsus, *& ego resuscitabo eum in novissimo die.* Joan. 6. 54.

* *

FERIA TERTIA.

Dixit eis, pax vobis. Joan. 20. 21.

DE PACE.

1. JEsus Christus eam in mundum attulit.
2. Clerici illam conservare debent. PUN-

PUNCTUM I. O Admirabilem salutationem Christi JEsu, apostolis factam! dum ad eos intravit, ubi simul clausi morabantur, verba ista, *pax vobis*, ostendunt nobis primarium effectum præsentiæ suæ in animabus nostris esse, ut pacem nobis afferat, & diversos motus & agitationes, sed & nominatus fuit plus octingentis annis ante nativitatem suam per Isaiam Prophetam, cap. 9. 6. *princeps pacis*: & David id ipsum longè antè prædixit, quod apportaturus sit pacem in abundantia; *orietur in diebus ejus abundantia pacis*; Id, quod fecit, destruendo per merita sanctissimi sangvinis sui inimicitias illas, quas peccatum causavit. *Ipse est pax nostra* ait S. Paulus, Eph. 2. 14. *interficiens inimicitias in semetipsos*; pacificans per sangvinem crucis ejus, sive quæ in cœlis sunt, sive quæ in terris. Sed ut melius comprehendere possimus, & agnoscere magnitudinem doni istius ineffabilis, scire oportet, peccatum in nobis causasse tres grandes divisiones: *Divisionem cum Deo*, cujus facti sumus inimici, & rebelles subditi; *divisionem cum proximo*, cum quo amor noster proprius non sinit nos in pace vivere; *unde bella & lites*, ait S. Jacobus, cap. 4. 1. *nonne ex concupiscentiis vestris, quæ militant in membris vestris?* divisionem cum nobismetipsis, per rebellionem carnis nostræ contra spiritum, quod est illud intestinum bellum ac domesticum, quod in dies singulos experimur;

mur; *caro enim concupiſcit adverſus ſpiritum; & ſpiritus adverſus carnem; hæc enim ſibi invicem adverſantur.* Galat. 5. 17. Jam pax illa, quam nobis attulit, has omnes diviſiones & bella tollit; reconciliat nos Deo, proximo & nobiſmet ipſis; *cum enim inimici eſſemus, reconciliati ſumus Deo, per mortem Filii ejus.* Rom. 5. 10. Sed benè nota, pacem hanc fructum eſſe mortis ſuæ, hinc dum eam apoſtolis apprecatus eſt, ac dedit, oſtendit eis manus ſuas, & latus perforatum: *& cùm hæc dixiſſet, oſtendit eis manus.* Gratias ei age, quòd hominibus donùm adeò pretioſum largitus ſit; quia autem hoc ipſum tam carò ei ſtetit, hinc diſce.

PUNCTUM II. Quâ induſtriâ laborare debeant clerici, ut eam inter fideles conſervent; depoſitarii nimirùm ſunt, & angeli pacis: debent ad exemplum apoſtolorum ubique ſecum illam afferre, quò venerint. Ipſi ſunt, qui in eccleſia excellunt propter eminentiam dignitatis ſuæ, ait S. Auguſtinus in Pſ. 71. quique ſpecialiter obligati ſunt ad laborandum pro pace ſtabilienda; *excellentes quippe in eccleſia, paci debent vigilanti intentione conſulere.* Quod facere debent; 1mo. ex cathedra, per inſtructionem & doctrinam ſuam, oſtendendo populo chriſtiano, quod nil dulcius, aut amabilius ſit pace; nil magis neceſsàrium pro ſalute comparanda, nil denique magis nobis in & à ſcriptùra recommendatum, quæ ut S. Auguſtinus advertit,

advertit, fermè per omnes paginas suas ad pacem cum iis etiam, qui vel maximè pacis sunt inimici, servandam nos hortatur; *ita propè nulla est pagina, quæ nos non admoneat &c. cum his, qui oderunt pacem, esse debere pacificos.* Epist. 69. ad Restit. 2. in particulari, terminando & finiendo differentias inter fideles exortas. Non sufficit, pastorem formare bonos discursus de excellentia, utilitate pacis, & invectivas, contra dissensiones; oportet, curam particularem, ac singularem adhibere, præcidendi omne semen cujuscunque divisionis, quod inimicus homo in agro, curæ illorum commisso, seminare posset, Si malum hoc prævenire, aut impedire non possunt; quamprimum zizania similia apparent, nullum tempus eis concedere debent, ut possint crescere: sed quamprimum advertunt, cum omni applicatione, & studio laborare, ut germina talia eradicent à cordibus eorum, ubi crescere incipiunt: dicendo eis cum apostolo, Hebr. 12. 14. *pacem sequimini cum omnibus, & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum.* S. Chrysostomus ait, in Epist. ad Hebr. *multa quidem sunt, quæ exprimunt christianismum, magis autem quam omnia, mutua inter se dilectio & pax.* 3. per proprium suum bonum exemplum. *Habete in vobis sal,* ait, JEsus ad apostolos. *& pacem habete inter vos.* Quamcunque sollicitudinem adhibeat pastor in procuranda pace inter suos: difficulter id obtinebit, si ipse prior non colat pacem,

quam

quam aliis inſpirare vult. Et ſanè, quæ apparentia clericorum, qui in ſuis opinionibus obſtinatus eſt, & pertinax alteri perſuaſurum ad cedendum, & deſiſtendum à propria opinione? qualis apparentia, quòd paſtor, qui proceſſus forenſes amat, ſuis parochianis perſuaſurus ſit, ut ab ejuſmodi cauſis abſtineant? parochus, qui nullam occaſionem negligit vindicandi ſe, anne habilis habeatur, qui aliis condonationem injuriarum prædicet? parochus intereſſatus audieturne, ſi dicat laicis, patribus, & matribus familias, ut deſiſtant à ſuis juribus proſequendis, pro bono pacis? denique ſi ipſi clerici litem ſibi moveant, & inter se diviſi ſint, poterùntne utiliter prædicare aliis unionem & pacem? ſine dubio non, & ſi hoc faciunt, certò non audientur. Oportet igitur paſtorem, qui apud alios pacem procurare cupit, ipſum pacificum eſſe, abſque hoc enim capax non erit, ut inter homines conſervet hoc grande bonum, quod Chriſtus JEſus eis promeruit. Roga Deum pacis, ut qui ſe tecum unire vult per S. communionem, ut tibi hanc faciat gratiam, quò cum omnibus iis unitus eſſe valeas, qui ipſi uniti ſunt: tunc enim veraciter pacem quæres, & habilis ac aptus eris; illam etiam inter alios procurandi. *Diverte à malo, & fac bonum; inquire pacem, & perſequere eam.* Pſ. 33. 15.

****
**
*

FE-

§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(

FERIA QUARTA.

Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Joan. 20. 21.

DE MINISTERIO ECCLESIASTICO.

1. Excellentia illius, & quousque se extendat.

2. Non est majus meritum super terram, quàm si quis ritè illud obeat.

PUNCTUM I. SI benè meditamur verba ista, quæ Christus ad apostolos suos dixit: *sicut misit me Pater, & ego mitto vos*; inveniemus totam excellentiam sacri ministerii nostri in iis expressam. Non est Princeps aliquis terrenus, qui nobis officia, & dignitates suas concrederet, Deus est, qui potestatem & authoritatem suam nobis communicat, qui postquam voluntatem Patris sui perfecit, & missionem suam finiit, apostolos suos eodem modo mittit, quo ipse missus fuerat à Patre suo: *sicut*. Probè expende vim & energiam hujus vocis: *sicut*. Non satis est, mediam horam meditando insumere, sed materiam habes, quam totâ vitâ tua mediteris. Misit Pater æternus Filium suum in mundum, ut salvetur mundus per ipsum; & idem Filius pariter te mittit, ut pro salute animarum labores: constituit te

legatum & vicarium charitatis suæ: *sicut*, Elegit te ad idem officium & munus, quod ipse, quamdiu inter nos vixit, exercuit, ut homines instruas, doceas, pœnitentiam prædices, & à peccatis absolvas; tandem vult; ut sacrificium ad altare offeras pro necessitatibus populi tui, quemadmodum ipse se in cruce pro mundi salute immolavit. O dignitas sacerdotum! exclamat S. Chrysostomus, quæ eos, qui ea gaudent, supra angelos & archangelos elevat. Si vides, ait hic S. P. lib. 3. de sacerd. Dominum nostrum immolatum, & in altari positum, pontificem sacrificium celebrantem, & omnem populum tinctum, & sangvine hoc pretiosissimo rubentem, putasne te adhuc super terram ac inter homines esse? an non putas, te in cœlum raptum, & gloriæ beatorum interesse? o miraculum! o bonitatem DEI infinitam! ille, qui sedet in cœlo ad dexteram Patris sui, sinit se tangi ab omnibus, & distribui omnibus, qui eum recipere, & amplecti volunt, & hoc totum per ministerium sacerdotum; annè unquam seriò de hoc cogitasti? considerastine unquam bene, excellentiam sacerdotii longè superare expressionem nostram; quodque status tam sublimis, & excellens sit, ut ultrà quid melius, & excellentius ab hominibus non possit desiderari; *omnium, quæ inter homines expetuntur, velut extremi meta*, ait S. Isidorus Palusiota. Vide, ut intimè persvasus sis de eminentia statûs tui; &

PUN-

PUNCTUM II. Confidera, quòd fi non fit major dignitas fuper univerfam terram, quàm fit minifterium ecclefiafticum, etiam majus meritum coràm Deo non fit, quâm fi quis illo benè, & ut oportet, fungatur. Exercitium nimirum eft charitatis perfectiffimæ; nam quænam eft occupatio paftoris, aut boni fâcerdotis? continuat, feu pergit in eo, quod Chriftus JEfus in terra ipfemet fecit, ut fit nempe cooperator illius in prædicanda veritate evangelica. Organum eft vifibile invifibilis illius Spiritus; interpres voluntatis fuæ; judex caufarum illius; vindex honoris, & gloriæ ejus; advocatus mifericordiæ, mediator inter caput & membra, ut ait S. Gregorius Nazianzenus, ut fideles reconciliet cum Deo, & per ipfum; denique difpenfator eft corporis & fangvinis ejus & depofitarius fanctiffimorum quorumcunque myfteriorum. Noli itaque mirari, fi S. Joan. Chryfoftomus in epift. ad Rom. c. 13. non vereatur dicere. *bonus enim paftor & talis, qualem Chriftus vult, cum innumeris componi poteft martyribus; fiquidem martyr femel propter ipfum moritur, hic verò millies.* Id quod probat hic S. Pater ab exemplo S. Pauli. Dici non poteft, quoties apoftolus hic mortuus fuerit pro vita fidelium; loquitur quidem de his fuis mortibus, fed eas non computat, nec numerat, fed præcifè contentus eft dixiffe: *quotidie morior.* Æftimo felicitatem illius, pergit hic S. Doctor, pro Chrifto mortuum fuiffe, fed pluries

facio charitatem illius tam ardentem pro ecclesia JEsu Christi, & pro salute omnium populorum. Multum est, eum tam gloriosè mortuum fuisse; sed longè plus est, quòd tanta fortitudine pugnaverit; quòd tot laboribus se exposuerit, & tot persecutiones pro sponsa JEsu Christi passus sit, & toleraverit. An non plus est, hæc omnia durante vita sua, eum fecisse, quàm semel tantum pro evangelio mortuum fuisse? tot vigiliæ, tot sollicitudines, tot jejunia, frigus, calores, fames, nuditates, necessitates, tot genera incommoditatum, tot naufragia, tot sudores, tot pericula, quibus se in omni loco exposuit, an non plus valeant, quàm sangvis ille, quem Romæ profudit? concludamus ergo, quòd nil majus sit coram Deo, quam, si quis dignè se applicat ministerio huic à Deo sibi concredito. O quot merita jam haberemus, si semper hucusque ita dispositi, & comparati fuissemus! Pro Missa, oremus Dominum supremum pastorem animarum, ut hunc nobis spiritum concedat: & ut nos ipsos deinceps aliter non consideremus, nisi tanquam victimam semper paratam, ut pro gloria Dei immoletur. O Domine! imprime mihi hoc intimè, totam vitam meam aliud esse non debere, quam continuum quoddam martyrium, & perpetuum sacrificium; imprime cordi meo hanc præparationem, & constitutionem internam; & noli permittere, ut de ulla re amplius cogitem, quàm ut meipsum tibi sacrificem pro te; *amor*

in

in eo, qui paſcit oves Chriſti, in tam magnum debet creſcere ſpiritualem ardorem, ut vincat etiam mortis naturalem timorem, quô mori nolumus, & quando cum Chriſto vivere volumus, S. Auguſtin. tract. 123. in Joan.

FERIA QUINTA.

Hæc cum dixiſſet, inſufflavit, & dixit eis: accipite Spiritum ſanctum. Joan. 20. 22.

DE ORDINIBUS & BENEFICIIS ECCLESIASTICIS.

1. Quam cautè conferri.
2. Qua diſpoſitione recipi debeant.

PUNCTUM I. OStendunt verba iſta evangelii, ordinationem preſbyterorum magnum eſſe ſacramentum, ſiquidem Chriſtus JEſus apoſtolis ſuis Spiritum S. dedit, ut dignè obire poſſent functiones ordinibus ſacris annexas, docent ſimul quantam cautelam adhibere debeant illi, qui à divina providentia in eccleſia conſtituti ſunt, ſacros ordines, & beneficia eccleſiaſtica conferendi; nam ſi pro eo, ut ſeligant homines Spiritu S. plenos ſubjecta indigna ad hanc dignitatem promovent, participes ſe reddunt omnium peccatorum, quæ taliter promoti poſtea committent, ſive deinde ex modica, quàm habent, capacitate, ſive per malum vivendi modum; de quo ſeriò monuit apoſto-

apostolus Timotheum suum: *manus cito nemini imposueris; neque communicaveris peccatis alienis.* 1. Timoth. 5. 22. Adeo necessarium esse putavit apostolus hoc monitum, ut illud etiam ad Titum scribens repetierit: *reliqui te Cretæ, ut ea, quæ desunt corrigas, & constituas per civitates presbyteros, sicut ego disposui tibi.* ad Tit. 1. 5. Rogo cum S. Hieronymo omnes episcopos & reliquos superiores ecclesiasticos, ut quàm maximè attendant, & considerent verba ista: *sicut disposui tibi. Audiant episcopi, qui habent constituendi presbyteros per urbes singulas potestatem, sub qua lege ecclesiastica constitutionis ordo teneatur,* in hunc locum epist. ad Titum. Permissum igitur eis non est, leviter statim imponere manus quibusvis quasi primò occupantibus, sine examine, sine probatione, neque ad sacerdotium, neque ad alia beneficia vel officia ecclesiastica, prout ipsis placet, Interim quod videre est, pergit hic S. P. qui contrarium faciunt? *at nunc cernimus plurimos, hanc rem beneficium facere, ut non quærant eos in ecclesia columnas erigere, quos plus cognoscunt ecclesiæ prodesse, sed quos vel ipsi amant, vel quorum sunt obsequiis deliniti; vel pro quibus majorum quispiam rogaverit, & ut deteriora taceam, qui ut clerici fierent, muneribus impetraverunt.* Si ità locutus fuit S. Hieron. suo tempore, quo tot dabantur sancti episcopi, qui ecclesiam puritate doctrinæ suæ illumina-

minârunt, & sanctitate vitæ suæ ædificâverunt, quid enim dicturum putamus, si nostris his temporibus vixisset? ubi favor, commendationes, servitia, affinitates, tantum ponderis habent in collatione SS. ordinum, & beneficiorum ecclesiasticorum non solum apud laicos, sed quod non sine lacrymis dici potest, etiam apud ipsos ecclesiasticos! rogemus Dominum pro omnibus iis, qui quacunque ratione aliquid conferre possunt ad collationem SS. ordinum, & beneficiorum, ut eis talem sapientiam & prudentiam dare dignetur, quibus indigent, ut alios ad tantum ministerium non admittant, nisi à Deo vocatos; &

PUNCTUM II. Examinemus pariter dispositiones illas, quas habere oportet eos, qui ad talia aspirant. Indicant nobis SS. PP. tres principales, nimirum, ut seriò & diu quis de tali statu cogitet; ut seipsum longo tempore prius probet; & in virtute benè fundatus & firmatus sit. Quicunque ad SS. ordines, vel beneficia ecclesiastica præsentari vult, longè antè secum expendere debet gravitatem hujus rei, quanti sit momenti; *quis enim ex vobis valens turrim ædificare*, ait Salvator noster, Luc. 14. 28. *non prius sedens, computat sumptus, qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum?* exponere seipsum hoc esset periculo, ut quis tota vita sua miserabilis esset, si se sacro huic ministerio exponeret, quin prius benè examinaverit vocationem, capacitatem, dispo-

spositionem, seu constitutionem cordis sui, per exercitia quædam spiritualia, sub directione spiritualis alicujus benè experti, & ut sic dicam ininteressati ducis spiritualis. Oportet seipsum probasse longo tempore, & in virtutibus se exercuisse. *Non neophytum*, ait S. Paul. hæc erat semper constans in ecclesia regula, ut nullus ad sacerdotium, neque ad officia ecclesiastica promoveretur, nisi post habitam prius longam talem probationem. *Longa debet vitam suam probatione monstrare, cui gubernacula committuntur ecclesiæ*, ait quidam summus pontifex; (Hormidas Papa epist. ad Episcop. Hisp.) hinc ordinata fuêre interstitia, quæ à tot conciliis & pontificibus jussa sunt exactè observari. Concil. Trid. sess. 23. c. 11. Interim ad opprobrium sæculi nostri fateri cogimur, videre esse magnum numerum neophytorum in sacerdotium & functiones ecclesiasticas se ultro ingerere. Quot sunt, qui adhuc infantes in pietate episcopos renitentes cogunt, ut in numerum Patrum coaptentur; quique primum discipulatum inceperunt, jam conscendere volunt doctorum cathedras! id est, ut S. Hieron. epist. ad Rustic. loquitur: *miles antequam tyro; prius magister, quàm discipulus*. O quàm communis & ordinarius est abusus iste! vide, an non ipse etiam illum admiseris? ingemisce coram Deo, ob modicam præparationem, qua ad *SS* ordines accessisti, vel ad illam dignitatem, quam modo in ecclesia

cle-

clesia obtines. Roga supremum sacerdotem, & episcopum, quem brevi in altari repræsentabis, ut resuscitet in te gratiam sacerdotii, ad quod S. apostolus te invitat per verba ista ad discipulum suum scripta, quæ quilibet clericorum continuò suis collegis repetere, & inculcare deberet, *admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te, per impositionem manuum mearum.* 2. Timoth. 1.

* *

FERIA SEXTA.

Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis. Joan. 20. 23.

DE POTESTATE DIMITTENDI, VEL RETINENDI PECCATA.

1. Quàm magna, & eminens, seu excellens sit hæc potestas,

2. Qualitates in eo repositæ, qui illam exercet

PUNCTUM I. ADoremus Christum Dominum instituentem sacramentum Pœnitentiæ, & dantem apostolis suis, omnibusque successoribus eorum in vera ecclesia potestatem remittendi peccata. O quàm excellens est potestas ista! quàm omni æstimatione & attentione digna! consideremus ergo hic cum S. Gregor. M. ad quantam dignitatem vocati sint humiles Christi discipuli, *libet intueri, illi di-*

scipuli ad tanta onera humilitatis vocati, ad quantum culmen gloriæ sint perducti. Ecce, pergit hic S. Pontifex hom. 26. in evang. *non solum de semetipsis securi fiunt, sed etiam alienæ obligationis potestatem relaxationis accipiunt; principatumque superni judicii sortiuntur, ut vice Dei quibusdam peccata retineant, quibusdam relaxent.* Et deinde subjungit: *ligandi atque solvendi authoritatem suscipiunt, qui gradum regiminis sortiuntur. Grandis honor, sed grande pondus istius est honoris. Durum quippe est, ut qui nescit tenere moderamina vitæ suæ, judex fiat vitæ alienæ, & plerumque contingit, ut hic judicii locum teneat, cui ad locum vita minimè concordat.* Pulcherrima doctrina & lectio pro ministris ecclesiasticis, præsertim pastoribus, & confessariis, frequenter cogitare debent de honore isto, quem à Filio Dei acceperunt, *dedit nobis ministerium reconciliationis*, ait S. Paulus 2. Cor. 5. 18. participes eos fecit potestatis, authoritatis, ac qualitatis suæ, ut judicis & salvatoris. Quam gratos esse oportet ad tantam dignitatem sublimatos? verùm meminerint etiam, dum in tribunali pœnitentiæ quasi in throno judiciali sedent ad decidendum de statu conscientiæ, & salute animarum, memores, inquam, sint periculi quod ministerio suo annexum habent, & omni sollicitudine uti studeant multâ prudentiâ & circumspectione, in exercenda ista potestate ligandi atque solvendi; conclusio est, quam ex
prœce-

prœcedentibus deducit S. Greg. *ut sub magno moderamine pastores ecclesiæ vel solvere studeant, vel ligare* Ad hunc finem.

PUNCTUM II. Videamus, quæ sint qualitates confessario necessariæ ad hoc, ut dignè valeat exercere ministerium suum. Principales sunt. 1mo. *scientia*, sed talis scientia, quæ sibi conjunctam habeat divinam unctionem, à qua amorem virtutis acquirat, *labia sacerdotis custodient scientiam, & legem ex ejus ore requirent.* Malach. 2. Scire debet confessarius, quamnam potestatem habeat, item censuras Papæ, vel Episcopo reservatas, aliosque casus sine censura reservatos, ut non absolvat eos, in quos nullam habet jurisdictionem. Debet plenè instructus esse principiis, & veris ac approbatis regulis scientiæ moralis, studere casibus in probatis authoritatibus, ut discernere valeat inter lepram & lepram, id est: inter peccatum mortale & veniale, ac injungere sciat pœnitentias convenientes & salutares, *erudimini, qui judicatis terram.* Ps. 2. 10. 2do. *Prudentia*, ut rectè judicare valeat de statu conscientiarum secundum differentiam dispositionum & necessitatum, ante omnia autē, ut nullo modo violet inviolabile sigillum sacramentale, quod in ore hominum imprudentum valdè periclitatur, *Labia imprudentûm stulta narrabunt.* Eccles. 21. 28. 3tio. *Patientia*, ut in exercitio isto tam laborioso non efficiatur tædiosus, & ut supportare valeat defectus, & imperfectiones pœnitentium cum mansuetudine,

quâ

qui condolere possit iis, qui ignorant & errant, quoniam & ipse circumdatus est infirmitate. Hebr. 5 2. 4to. *Castitas*, ne illis infortunatis similis efficiatur, de quibus S. Judas apostolus: *Dei nostri gratiam transferentes in luxuriam.* Jud. 4. Sed magnam solicitudinem adhibeat resistendi tentationibus, quæ ipsi tam in confessionali quàm extra occurere possunt, adeo, ut sit instar rosæ in medio spinarum, & quasi alter Loth, qui in medio Sodomæ *aspectu & auditu justus erat*, ut ait S. Petrus 2. ep. 28. *habitans apud eos, qui de die in diem animam justam injustis operibus cruciabant.* Denique ultima & principalis conditio ac qualitas confessario necessaria *charitas* est, quam & erga se, & erga pœnitentes suos habere debet. *Pro se*, ad confessionale non aliter accedens, nisi in statu gratiæ, ne alios judicando seipsum damnet. *Pro aliis*, nullos à cura sua excludendo, sive parvos sive magnos; pauperibus æquè ac divitibus se promptum exhibendo; *ita parvum audietis ut magnum, nec accipietis cujusque personam, quia judicium Dei est.* Deuter. 1. 17. O quàm sunt pauci ex confessariis, qui omnes has possideant qualitates! pete illas à Deo pro iis; & si ipse confessarius sis, vide in qua ipse delinquas? roga etiam JEsum Christum per charitatem illam, quâ se tibi communicat, ut tibi eas concedere dignetur, ne decisiones tuæ seu judicia quæ in tribunali pœnitentiæ exerces, in tuam propriam damnationem

onem cedant. *Videte, quid faciatis? non enim hominis exercetis judicium sed Domini, & quodcunque judicaveritis, in vos redundabit.*

DIE SABBATHI.

Quorum retinueritis peccata, retenta sunt. Joan. 20. 23.

DE DILATIONE ABSOLUTIONIS.

1. Oportet quandoque absolutionem differre.

2. Utilitas hujus dilationis.

PUNCTUM I. COlligere debemus ex verbis istis, datam esse potestatem clavium ecclesiæ ad ligandum æquè, ac ad solvendum, prout advertit concilium Trident. sess. 14. de pœn. c. 8. id est, sacerdotes non posse solum dimittere, sed etiam retinere peccata, vel negando vel differendo absolutionem iis, qui digni non sunt absolutione, quales illi sunt, qui in ignorantia vivunt principalium mysteriorum fidei nostræ; qui verum dolorem de peccatis suis non habent; qui injustitias commiserunt, quas reparare nolunt; qui inimicitias fovent cum proximo; neque reconciliari volunt; qui malis consvetudinibus implexi sunt, vel occasioni proximæ inhærent, quam deserere nolunt. In istis, & similibus casibus, qui in rituali annotantur, non possunt confessarii imper-

impertiri absolutionem, quin ministeriô suo abutantur, si aliter faciant, adulantur peccatoribus pro eo, ut iis medeantur; nutriunt scelera eorum, pro eo, ut ea eliminent; annuntiant pacem, cum nunquam magis irascatur Deus peccatoribus, quàm tunc; *consuunt pulvillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas.* Ezech. 13. O pacem falsam, & inutilem! exclamat hic S. Cyprianus *irrita & falsa pax, periculosa dantibus, & nihil accipientibus profutura.* Cypr. lap. Quot autem sunt confessarii, qui obligationis suæ obliti, quà Deo, proximo, & ministerio suo tenentur? nesciunt, quid sit differe absolutionem, qui animas decipiunt per turpem conniventiam, ut eis provideant de remediis salutaribus; quique se ita gerunt in hac spirituali cura animarum, ut pudere eos deberet, prout id ipsum falsis quibusdam prophetis exprobravit Deus: *curabant contritionem filiæ populi mei cum ignominia, dicentes pax, & non erat pax.* Jerem. 9. 14. Tales sunt Empyrici ignorantes, qui nonnisi unicum remedium pro omnibus, qui ad eos veniunt, habent. Non petunt isti, ut multæ lacrymæ; suspiria, humiliationes, jejunia, vel preces interveniant; quàmprimùm facta est narratio scelerum etiam maximè infamium & gravissimorum; jam videtur ipsis adesse sufficiens dispositio, ut sanctissima etiam sacramenta percipiantur, non est, cur quis sibi amplius quidquam timeat ob præterita

terita peccata. Hoc appellant illi mansvetudinem, verum juxta SS. doctrinam *hoc non est curare, sed si dicere verum volumus occidere*, ait Cletus Romanus ad S. Cyprianum scribens epist. 39. Igitur certus esto, dilationem absolutionis in aliquibus circumstantiis necessariam esse.

PUNCTUM. II. Expende modo etiam utilitatem hujus dilationis. 1mo. locum dat pœnitenti, ut in seipsum redeat; melius examinet statum conscientiæ suæ, & videat, utrum non hucusque vixerit in continua profanatione SS. sacramentorum 2. Cognoscit ex hoc pondus & gravitatem scelerum suorum; obligat illum ad concipiendum de illis majorem dolorem, & ad expianda illa per fructus dignos pœnitentiæ, ex quibus vera conversio cognosci potest, ut S. Greg. l. 6. in 1. Reg. c. 1. advertit; *tunc benè conversum peccatorem cernimus, cùm dignæ afflictionis austeritate delere nititur, quod loquendo confitetur.* 3. Impeditur per illam relapsus, quem tot homines non curant, & exinde in execrabilem quamdam præsumptionem labuntur, prout id deplorat concilium Toletanum. *Quoniam comperimus &c. fœdissimè pro suis peccatis homines agere pœnitentiam, ut quoties peccare libuerit, toties à presbyteris se reconciliari postulent.* Concil. Tolet. 3. sub Pelag. 11. can. 11. Ad reprimendam hanc insolentiam vide, quid idem Concilium ordinaverit: *ut secundum formam canonum antiquorum*

quorum de pœnitentia, hoc est, ut prius eum, quem sui pœnitet facti, à communione suspensum faciat, inter reliquos pœnitentes ad manus impositionem crebro recurrere. Rogamus confessarios & pœnitentes, ut benè secum perpendant rationes istas; neque dicant, ejusmodi dilationes & longas pœnitentias olìm bonas fuisse, non autem modò; quia spiritus Ecclesiæ semper idem est, nec unquam mutatur. Quamvis exterior disciplina & rigor mutatus sit, nihilominus credit adhuc hodie, prout id explicavit in concilio Trident. seff. 14. c. 2. & 8. innocentiam baptismalem deperditam aliter non reparari, nisi multis lacrymis & gemitibus, precibus, jejuniis labore multo; adhuc hodie credit, aliquem justificari non posse, nec in gratiam cum Deo redire, nisi per veram conversionem cordis: neque credit, hanc mutationem opus esse unius momenti, vel effectum resolutionis cujusdam raptim factæ, saltem de via ordinaria. Resolve te igitur adhibere imposterum ejusmodi dilationem, si modo non fecisti in iis occasionibus, ubi te ad illam obligatum videris; & pro præparatione ad Missam roga Deum, ut te in hac resolutione tuâ confirmare velit! pete insuper ab eo, ut nil præpostere in re tanti momenti facias, sed omnia pro gloria Dei & salute animarum, ex hac sola intentione, ut ordinationi ecclesiæ satisfacias. *In Ecclesia, ubi maximè misereri decet, teneri debet quàm maximè forma justitiæ, ne quis à communionis*

nionis consortio abstentus, brevi lacrymula, atque ad tempus parata, communionem, quam plurimis debet postulare temporibus, facilitate sacerdotis extorqueat. Nonne, cùm uni indulget indigno; plurimos facit ad prolapsionis contagium provocari? facilitas enim veniæ incentivum tribuit delinquenti S. Ambr. in Pf. 118. ad hæc verba: *miserere mei, secundum eloquium tuum.*

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

DOMINICA SECUNDA POST PASCHA.

Christus passus est pro nobis; vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus. 1. Petr. 2. 21.

DE PASSIONIBUS CHRISTI.

1. Exemplum sunt, quod nos imitari debemus.
2. Et motivum; quod nos animare debet.

PUNCTUM I. NOn sufficienter nos reflectimus supra citata verba hujus epistolæ, quæ christianis vocationem eorum secundum latitudinem suam totam ostendunt. Scimus quidem vocatos nos esse ad Regnum cœlorum, ut simus cohæredes Christi JEsu, sed non ita capimus, quod pariter ad imitationem Salvatoris, & ad communicandum Christi passionibus vocati simus. *In hoc enim vocati estis.* 1. Petr. 2. 21. Vellent homines libenter istas duas res ab invicem separatè frui, ac gaudere

in altera vitá felicitate æterna, & non transire per mala, seu ærumnas vitæ præsentis. Ostendit S. Petrus hoc fieri non posse, & ait: quòd, si participare velimus de gloria Christi, etiam ipsius passionibus communicare debeamus. *Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum.* Ergo non decipiamus nosmetipsos: verùm est, cælum nobis promissum esse, sed non nisi sub ista conditione: *si tamen compatimur, ut & conglorificemur.* Rom. 8 Fieri possumus cohæredes JEsu Christi, sed transire cum ipso oportet per easdem probationes. Pati debuit ipse, antequam intraret in gloriam suam; nos non debemus sperare, quasi per aliam januam illuc intrare possemus; *non est servus major Domino suo*, ait ipse, si ipse passus est, ut in gloriam suam intraret, an non justum est, ut & nos patiamur? Salvator noster, ait S. Augustinus, in carne nostra mortali, quam assumpsit pro salute nostra, duas vias esse voluit, unam pœnitentium, laboriosam, & plenam ærumnarum, per quam necessariò transire debemus ad expianda peccata nostra; alteram felicem, quam sperare debemus, si idipsum faciamus, quod ipse fecit; *unam laboriosam, quam tolerare, alteram beatorum, quam sperare debemus.* l. 2. de actis cum Felic. Manich. c. 10. Quando ergo in aliqua afflictione sumus, memores simus: tempus modò esse ærumnarum, & quòd pro capite ac duce; in quem continuò oculos nostros defixos habere debeamus JEsum crucifixum, *aspicientes*
in

in authorem fidei, & consummatorem JEsum, qui proposito sibi gaudio, sustinuit crucem confusione contempta. Hebr. 12. 2. En formam, ac exemplar nostrum, cui nos assimilari oportet. Siquidem prædestinatio nostra non in alio fundatur, nisi in hac conformitate cum ipso. Rom. 8. 29. Ipse amavit crucem, ut nos induceret ad eandem amandam; contempsit confusionem & ignominiam cruci annexas, ut doceret nos pariter eas contemnere. Denique reliquit nobis passiones & ærumnas suas, non solum pro exemplo, quod imitemur, sed etiam pro motivo à quo animemur.

PUNCTUM II. Hinc S. Petrus proposito nobis Christi patientis exemplo advertit, quòd ista passus sit, nil tale promeritus; poterat nihil prorsus pati, si voluisset, *quia peccatum nullum fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.* 1. Petr. 2. Liberum illi erat, crucem non pati; *potestatem habeo,* dicebat ipse Joan. 10. 18. *ponere animam meam, & iterum sumere eam.* Si ergo ille, qui nihil habebat, quod eum mori cogeret in cruce, tamen pro nobis crucifigi voluit, qui mortem toties promeriti sumus; quàm justum, & æquum est, ut & ipsi aliquid patiamur? væ nobis, si hoc non obstante, divinum hunc Salvatorem non amemus, qui iniquitates nostras in se suscepit, quas per tot opprobria & dolores delere voluit, verùm adhuc magis væ nobis, si ut peccatores, & plus quàm dici potest peccatores, ærumnas

& passiones refugiamus, quæ medicina, & castigatio sunt peccatorum. *Filius unicus, sine peccato, non tamen sine flagello.* S. August. in Ps. 31. Christus Filius unicus est æterni Patris, objectum complacentiæ illius, & tam crudelia tormenta subiit, & nos qui sumus filii iræ, & digni infernalibus pænis, quomodo audebimus dispensare nosmetipsos, ne quidquam tale patiamur, quod tamen à vita præsenti inseparabile est? en! quod cor nostrum penitus inflammare ac animare debeat ad omnia toleranda pro Christo, quemadmodum ipse omnia pro nobis tulit. Patiamur igitur *cum ipso;* patiamur *pro ipso;* & patiamur *prout ipse,* siquidem cum ipso regnare cupimus; *ne te sine flagello speres futurum, nisi forte cogitas exhæreditari.* ibid. Pro communione vel Missa accede ad S. altare, ad discendum in schola Christi, quod via passionis securissima ex omnibus sit, perveniendi in cœlum; ipse tam perfectè sciebat, hanc optimam esse viam, ut licet nullâ necessitate cogeretur ad eam amplectendam, nihilominus eam ambulare voluerit, ut efficaciùs nos convinceret; non intermisit æquè nos, per exemplum suum ac verba sua ad hoc ipsum adhortari, *qui non bajulat crucem suam, non est me dignus.* Matth. 10. 38. Amplectamur igitur libenter hanc pretiosam crucem, quæ nos ipso dignos reddit; quidquid ærumnarum nobis tolerandum occurrat in nostro ministerio, non tristemur, sed potiùs è contrario lætemur, nos

ad

ad eum modum tractari pro amore divini magistri nostri. Meminerimus verborum istorum, quæ S. Bernardus in præfat. Ps. 90. ad suos religiosos dixit: *mortificamini, sed propter eum, qui mortuus est pro vobis.* Multa patimini, verum est; sed hoc pro eo, qui mori pro vobis voluit, si mundus, qui consurrexit adversus Christum, nos quietos relinqueret, an non jure merito timere deberemus, nos non amplius esse discipulos illius? ô mi Salvator, fac, ut dum te Deum spinis coronatum, pro duce, & capite meo habeo, non sim membrum delicatum; tolle à corde meo, dum in illud veneris, omnem illum horrorem, quem de ærumnis & passionibus habet; *amputa opprobrium meum, quod suspicatus sum.* Ps. 118.

FERIA SECUNDA.

Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, ut peccatis mortui, justitiæ vivamus, livore sanati sumus. 1. Petr. 2. 24.

DE CRUCE CHRISTI.

Exhortatio nobis est.

1. Ad fugam omnium vitiorum.
2. Ad praxin omnium virtutum.

PUNCTUM I. ADoremus D. N. J. C. offerentem pro nobis in cruce patri suo divino non victimam alienam, sed proprium corpus

pus suum; *peccata nostra pertulit in corpore suo super lignum.* Agnoscamus cum S. Petro, eum esse, *cujus livore sanati sumus.* Et quantum fieri potest, frequentius nos occupemus sanctissimis hisce vulneribus; quia ut advertit S. Augustinus de agone Christi. c. 11. *hæc medicina hominum tanta est, quanta non potest cogitari.* Nulla est passio, nullum vitium, nullus defectus, pro quo remedium non inveniamus; in consideratione passionis & mortis JEsu Christi; crux ipsius exhortatio nobis est continua ad fugam omnium prorsus vitiorum; *hæc omnis hortatio.* Quænam superbia e. g. sanari possit, si non per humilitatem Filii Dei curetur, qui factus est obediens usque ad mortem, & quidem infamem mortem crucis? quæ iracundia sanetur, si non per patientiam infinitam Filii Dei, qui nonnisi verba mansvetissima reposuit iis, qui ipsum maledicebant? *qui, cùm malediceretur, non maledicebat; cùm pateretur, non comminabatur.* 1. Petr. 2. 23 Qualis vindicta sanabitur, nisi per illud profundum silentium, quod coram Pilato tenuit, dum injuriis, ac injustissimis occasionibus impetebatur? *JEsus autem tacebat.* Fateamur igitur cum S. Augustino ibid. non esse remedium huic simile; *o medicinam omnibus consulentem, omnia tumentia comprimentem, omnia tabescentia reficientem, superflua resecantem, omnia necessaria custodientem, omnia perdita reparantem, omnia depravata corrigentem.* Nil ergo utilius omnibus

Chri-

Christianis, quàm ut se Christo crucifixo occupent; hinc discere possunt in generali omnes fideles, hinc discere possunt omnes clerici; hinc pastores animarum; hinc denique instrui possunt & perfecti & imperfecti; *ubi fortitudo,* ait devotissimus Bernardus in cant. Serm. 62. *nisi in Christi passione?* non solum medium invenimus ibi, vitandi omnia vitia, sed insuper exercendi nos, in omni genere virtutum.

PUNCTUM II. Nulla prorsus est virtus, nulla sancta actio, pergit ulterius S. Augustinus, cujus non perfectissimam formam & normam in Christo JEsu patiente & moriente pro nobis inveniamus. Discimus ab illo, ait *S. P.* ut non diligamus res hujus mundi, *quia si benè amarentur, amaret ea homo, quem suscepit Filius Dei.* Discimus non timere injurias, cruces imò neque ipsam mortem; *quia si nocerent homini, non ea pateretur homo, quem suscepit Filius Dei.* Quis laicorum, aut clericorum conqueri audeat, quòd malè tractetur, quòd injurias & contemptus sustineat, si consideret id quod ipse meretur, & quid JEsus promeruerit? quod ipse patitur, & quod JEsus Christus? si quis pastor tantum laboris subiisset, & tolerasset tot afflictiones, oppositiones, injurias, oppressiones, persecutiones, ingratitudines, quales S. Gregorius Nazianzenus expertus est Sasimi, & postea Constantinopoli, tam à malis christianis, & hæreticis, quàm à populo ingratissimo, imò ab ipsis quoque pluribus episcopis, tanti

ali-

tanquam bonum pastorem; & pro materia meditationis vide, qualiter partes illius, & functiones obeat. Si vis scire labores & defatigationes hujus optimi pastoris, in quærendis ovibus suis deperditis, alio opus non est, quàm ut evangelium inspicias. Numera ibi omnes passus illius, & gressus, quos fecit; (sequere illum, quocunque ivit,) ut eas inveniret, & reduceret. Considera eum, in particulari insequentem unam ex eis, ita ut præ lassitudine super puteum quemdam sederit, & quieverit. Nempe tunc, ut Joannes dicit. Joan. 4. quando Samaritanam invenit. Vide eum in domo Simonis leprosi, quærentem aliam similem ovem errantem, idest, Magdalenam, quia etsi illa venerit, quærere JEsum in domo Pharisæi, hoc non aliter factum fuit, nisi quia ad id permota fuit gratia Salvatoris, qui cor ejus tetigit, & gressus ejus direxit, Luc. 7. Vide hunc ipsum divinum pastorem alia occasione quærentem unam ex ovibus suis in Capharnaum, sedentem ad telonium; id est, Matthæum, quem postea mutavit in Pastorem, Matth. 9. & in Jericho Zachæum, Luc. 19. Vide, quomodo viscera ejus ad commiserationem moverint oves erroneæ domus Israel, ubique dispersæ, & vagabundæ? quomodo nullam requiem habuerit neque de die, neque de nocte, percurrendo villas, castella, tuguria, deserta, ut unam talem inveniret, orando, ingemiscendo, supplicando divinæ majestati Patris sui clamore valido at-

que

que ardenti pro salute earum; denique seipsum sacrificando in cruce, ut eas à morte, quam meruerant, erueret. *Quoties volui congregare filios Jerusalem, quemadmodum gallina congregat pullos suos?* Matth. 23. 37. Ingredi ac penetrare oporteret cor divini hujus pastoris; ut quis mensurare posset latitudinem, profunditatē, altitudinem longitudinem, & extensionem charitatis illius pro salute hominum. Aspice eum in ipsa cruce pendentem, ubi, quamvis manus ejus horribilibus clavis affixæ sint, non tamen cessat, præripere diabolo unam ex ovibus suis, quam jam ut suam prædam ungvibus suis tenebat; hic est bonus latro. Vide, quomodo ex ipso cœlo adhuc semel descendat, ut raperet ovem quamdam errantem; nempe Saulum, quem in via Damascum versus deprehendit. Act. 9. Denique considera eum in ipso cœlo continuo orantem *Patrem* suum pro conversione & salute omnium suorum; & paratum de novo iterum descendendi de cælo, si hoc necesse foret, ut pro una sola seipsum immolaret. Rationem igitur vel maximè habemus dicendi hic cum S. Paulo: *charitas Christi urget nos.* Petit illa regressum cordium nostrorum ad eum: quia verò satis non est, admirari solummodo hoc grande exemplar, & formam omnium bonorum pastorum.

PUNCTUM II. Debemus tanquam clerici omnem conatum adhibere, ut illum imitemur; & ideo elegit nos de medio populi,

ut & nos quæramus oves perditas, quemadmodum ipsemet nos quæsivit; *posui vos, ut eatis, & fructum afferatis.* Joan. 15. 16. Hæc est pœnitentia, quam nobis imposuit, prout illam S. Petro, capiti omnium pastorum, imposuit, postquam ei dimisit peccatum suum; mandavit enim ei, ut curam ovium suarum in se susciperet. Joan. 21. En! negotium, & officium nostrum, cui nos consecrare debemus, si infinitam divini benefactoris in nos misericordiam grati agnoscere volumus, neque laborem, neque defatigationem, neque sudorem, neque solicitudinem, imo neque ipsam vitam nostram excipere, aut illi parcere debemus, ut oves à perditione revocemus. Felix ille pastor, qui hoc modo pro salute ovium suarum laborat: talis nimirum Sanctus pastor ipsâ sanctitate vitæ suæ idipsum cum S. Paulo 1. Cor. 4. 16. nobis dicit; *rogo vos, imitatores mei estote, sicut & ego Christi.* O quantum boni non præstat talis in diœcesi? quot animas non eruit à peccatis, & inferno? lætificat pastor talis totam ecclesiam, homines, angelos, imò ipsum JEsum Christum. O Pastor tam charitativè tener, compassive, miseriis aliorum adeo commotè, tam prompte fratribus tuis succurendi, & te ipsum sacrificandi pro iis, quàm grandis erit merces tua in cœlo; perge ità fidelis esse in ministerio tuo, lucrari animas, pretioso Christi sangvine redemptas, cum detrimento bonorum tuorum, propriæ quietis, sanitatis imò vitæ ipsius dicendo
cum

cum apoſtolo Act. 20. 24. *non facio animam meam pretioſiorem quam me, dummodo conſumem curſum meum, & miniſterium verbi, quod accepi à Domino JEſu.* Et ut magis ad id animeris, & accendaris, pone tibi continuò ob oculos tuos divinum paſtorem tuum, qui poſtquam te eripuit ab ungvibus leonis, te in humeros ſuos ſuſtulit; dic ad eum cum Davide Pſal. 29. *Domine eduxiſti ab inferno animam meam, ſalvaſti me à deſcendentibus in lacum.* O bone Deus! quàm carò ego conſtiti tibi! humiliationibus continuis, doloribus exceſſivis, verbo: effuſione totius ſanctiſſimi ſangvinis tui emiſti me; o! ſi vel mille vitas ſacrificarem pro ſalute animarum, nec minimam partem exſolvere poſſem eorum, quæ tibi debeo! Pro præparatione tua ad Miſſam, ſupplica principi paſtorum, qui te carne ſua paſcere dignatur, ut te participem etiam faciat charitatis ſuæ, quò poſſis eum in aliquo ſaltem imitari, & de manu ejus aliquando recipere coronam gloriæ immarceſſibilem. *Et cùm apparuerit princeps paſtorum percipietis immarceſcibilem coronam.* 1. Petri 5. 4.

* *

FERIA QUARTA.

Bonus paſtor animam ſuam dat pro ovibus ſuis. Joan. 10. 11.

DUPLEX OBLIGATIO PASTORIS.

1. Debet paſcere gregem ſuum.
2. Et ſeipſum pro illo ſacrificare.

PUN-

PUNCTUM I. PRima boni pastoris obligatio est, ut gregem suum à Deo sibi concreditum pascat; facere hoc debet, ait S. Bernardus in cant. cant. priora cap. n. 22. tripliciter; *exemplo, verbo, & oratione; grex Domini tribus modis pascitur à pastoribus, exemplo, verbo, & oratione.* 1mo. debet pascere gregem *exemplo* sanctæ vitæ, & ædificatoriæ. Hinc primum, quod S. Paulus pastori evangelico commendat, illud est, ut sit irreprehensibilis. *Oportet ergo episcopum irreprehensibilem esse* 1. Timoth. 3. 2. Statuit hoc pro basi, & fundamento omnium aliorum: & prima regula, quam S. Petrus caput omnium pastorum post Christum, nobis reliquit, hæc est, ut simus exemplar, & norma gregis nostri curæ nostræ concrediti; *forma facti gregis ex animo.* 1. Petr. 5. 3. Non authoritas in regimine quidquam valet, ad directionem animarum, sed exemplum; hinc videmus ecclesiæ nil adeò cordi esse, quam bonam vitam ministrorum suorum: certò tibi hoc persvadeas: *exemplum esto fidelium.* 1. Timot. 4. 12. En! primam obligationem boni pastoris. 2do Debet pascere populum suum *verbo Dei.* Væ illi, si curam non adhibeat instruendi illum in fidei mysteriis, & annuntiandi evangelium JEsu Christi, quia omni lege ad id tenetur, hancce necessitatem ei imponit ipsa qualitas pastoris. *Væ mihi, si non evangelizavero: necessitas enim incumbit mihi.* 1. Cor. 9. 16. Væ ipsi, si sustentati-

tationem suam a populo habet, & illos præ fame verbi divini mori permittit; *lac comedebatis, & lanis operiebamini, & gregem meam non pascebatis*, ait Dominus ad pastores apud Ezechielem cap. 34. 3. Qualis desolatio! qualis desperatio in hora mortis! quando sibi à JEsu Christo exprobrari audiunt, quod tot simplices, tot pueri & puellæ, non alia ex causa in ignorantia vixerint, quàm quia neglexerunt frangere illis panem verbi divini per catechismum, & alias bonas instructiones; *parvuli pertierunt panem, & non erat, qui frangeret eis*. Thren. 4. 3. Bonus pastor debet suos juvare *orationibus suis; orationi & exhortationi diligenter insient verbo pariter & exemplo*, ait 4tum concilium Lateranense can. ult. oportet pastorem esse hominem orationis, qui sciat tenere commercium, & sanctam familiaritatem cum Deo, ut ab eo accipiat, quod populo suo distribuere possit. Hic nempe debet ad exemplum Moysis supra montem repleri luminibus & veritatibus divinis. *Ex consortio sermonis Dei*. Exod 34. Pastor sine oratione miles est sine armis; navis sine navarcho; potest quandoque desistere ab instructione, nunquam autem ab oratione pro ovibus suis: *absit à me hoc peccatum in Dominum, ut cessem orare pro vobis*. 1. Reg. 2. 23. Ah! quàm pauci dantur pastores, qui hoc modo pascant, & nutriant gregem suum! interim neque hoc ipsum solum sufficeret.

PUN-

PUNCTUM II. oportet, ut bonus pastor seipsum etiam sacrificet pro grege suo; *animam suam dat pro ovibus suis*. Hoc est, quòd nulli rei parcere debeat, si de salute animarum sibi concreditarum agatur. *Benè præesse*, ait S. Chrys. in 1. Timoth. 4. *hoc est, nulli parcere illorum, regiminis causâ*. Non debet parcere ulli tempori, quod animabus curæ suæ commissis totum debet. Qui negotia Dei tractanda suscepit, alia in se suscipere nequit. Omnia alia negotia, curæ & sæcularia commercia dedecent ministrum evangelii. Miles nulli alteri servire, seu militare debet, nisi cui nomen dedit; pastor animarum miles est JEsu Christi, obligavit se illius servitio; alio ergo se occupare non debet, quam ut huic placeat; *nemo militans Deo, implicat se negotiis sæcularibus*, ait Apostolus 2. Timoth. 2. 4. *ut ei placeat, cui se probavit*. Non debet parcere bonis suis in tali occasione, ubi de gloria Dei & salute animarum agitur. Scire debet, ecclesiam Dei nil proprium possidere, nisi fidem, & bona sua nonnisi sustentationi pauperum destinata esse, prout S. Ambrosius epist. 19. loquitur; *possessio ecclesiæ sumptus est egenorum*. Bonus pastor aliter considerare se non debet, nisi tanquam patrem pauperum parochiæ suæ, & ut eos consoletur, quantum potest, ut eò fidelius deinde serviant Deo suo. Non debent parcere vel ipsi vitæ suæ, si necesse sit, eam exponere pro salute animarum: omnes sancti pastores dixerunt

cum

cum S. Paulo 2. Cor. 12. 15. *ego autem libentissimè impendam. & superimpendar ipse pro animabus vestris.* Non defecerunt in amore JEsu Christi, & ecclesiæ suæ, neque in infirmitatibus, nequè in senectute, neque in exilio, neque in calumniis aliorum, neque in ipsa morte. Non solum tantùm animi habuerunt, ut pro salute populi sui morerentur; sed quod prorsus stupendum est, non recusârunt diutius vivere, non obstante, quòd totis visceribus concupierint mori, & esse cum Christo, quod de S. Martino legimus. Octoginta sex annorum erat sanctus hic vir, & tumulo proximus; videbat cœlum sibi apertum; & tamen promptus erat de novo incipere labores suos, pro servitio illius: *Domine, si adhuc populo tuo sum necessarius,* ajebat, *non recuso laborem. Fiat voluntas tua.* Sever. Sulpit. ep. 3. ad Bac. Ecce, quò deveniat tandem charitas boni pastoris! vide nunc, qualis tua sit? & si curæ pastorali addictus non es, eam non aggredere, nisi talem eminentem charitatem possideas. Memor esto, ait S. August. Tract. 124. in Joan. Filium Dei ter interrogasse S. Petrum de amore suo, priusquam illi commiserit oves suas; *interrogatur amor, & imperatur labor.* Pete hanc à Deo gratiam, dum ad altare accedis; sed non pete illam solùm pro te; pete illam etiam pro omnibus pastoribus, & ecclesiæ ministris, quibus ea tam necessaria est, ut sine illa Deo planè digne servire non possint, prout S. Bernar. serm. 18.

in cant. n. 8. id annotavit: *eam charitatem nondum adeptus, periculosissimè promovetur, quantumlibet aliis videatur pollere virtutibus.*

)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)*(*)(*)(*:)(

FERIA QUINTA.

Mercenarius autem, & qui non est pastor, cujus non sunt oves propriæ, videt lupum venientem, & dimittit oves. & fugit, & lupus rapit, & dispergit oves. Joan. 10. 12.

DE FALSIS PASTORIBUS.

1. Differentia illorum à veris.
2. Multi mercenarii, pauci autem pastores.

PUNCTUM I. GRatias Christo Domino nostro agamus, qui postquam nobis ostendit, quinam sit bonus pastor, & quæ illius charitas, quam erga oves suas habet, etiam declarare nobis voluit, quinam sint falsi pastores, & qui aliud facere non possunt, quàm decipere; *pastoris exemplo demonstrato, deceptores duos meminit, furem mactantem, & rapientem oves, & mercenarium permittentem, neque defendentem commissas.* S. Chrys. hom. 59. in Joan. Falsi igitur pastores sunt latrones & mercenarii, quos à bonis pastoribus distingvere possumus per eorum *ingressum, intentionem, & modum agendi.* Bonus pastor *ingreditur per ostium* in ovile, id est, qui vocatus est à Deo ad curam animarum, illi autem solummodo usurpatores sunt.

La-

Latro, qui aliam *intentionem* non habet, quàm nocendi, jugulandi, & perdendi oves, parum curat, per quam viam intret. Simonia & confidentia sunt *duæ viæ* magis ordinariæ, quibus utitur falsus pastor *ad obtinendum* munus, & curam animarum, & dum ita intravit, illius agendi ratio aliò non tendit, quàm ut corrumpat, & seducat animas, sivè per falsam & malam doctrinam, sivè per depravationem morum sivè per hypocrisin, & dissimulationem affectatam *fur non venit, nisi ut furetur, & mactet, & perdat* Joan. 10. 10 Mercenarius hoc commune habet cum latrone, quòd ipsius ingressus pariter non legitimus sit, dum ordinariè aliam vocationem ad hoc munus non habet, nisi avaritiam, aut ambitionem, etsi in intentione differant; quia iste non laborat, ut gregem perdat, prout alter, sed ad aliud non se applicat, nisi ad particularem suam utilitatem; non introducit lupum in gregem suum, seu ovile, sed tamen fugit, si venientem videt; *fugit, quia mercenarius est.* Gloriam Dei, & animarum salutem neutiquam sibi commendatas habet, aliud non cogitat, quàm quomodo seipsum pascat; quomodo se in gratiam & favorem dominorum insinuet, illis aduletur; quàm multùm angatur de statu, in quo oves suæ sint; & si quamdam sollicitudinem adhibeat, alio fine hoc non facit, nisi ex sordido quodam lucro. Hinc quamprimùm advertit periculum aliquod cujusdam damni temporalis, cujusdam litigii cum quodam

 poten-

potentiore, vel quod reputationis quidpiam apud mundum deperdat, vel persecutio quædam timenda sit, vel de vita omninò periclitetur, statim aufugit; turpiter silet veritatem, accommodat se parti fortiori, & potentiori, dum interim bonus pastor firmus permaneret, justitiam & veritatem defenderet, & gregem suum nequaquam desereret, quamcunque contradictionem timere habeat. En! grandem differentiam inter falsum & verum pastorem! seriò ad illam te reflecte! *non pastor, sed mercenarius vocatur, qui non pro amore intimo oves dominicas, sed ad mercedes temporales pascit; mercenarius quippe est, qui locum quippe pastoris tenet, sed lucra animarum non quærit*, ait S. Gregorius. Et

PUNCTUM II. Conclude cum S. Augustino, serm. 49. de. V. D. plures dari mercenarios, paucos bonos pastores; *mercenarii multi, pauci pastores. Si rebus raritas pretium facit*, ait S. Bernar. epist. 249. *nihil in ecclesia pretiosius, nihil optabilius bono, utilique pastore; nempe rara avis ista*. Quantum verò ad mercenarios, numerus eorum fere infinitus est, præsertim in hoc sæculo, quo nos vivimus; *omnes, quæ sua sunt quærunt, non quæ JEsu Christi*. Philip. 2. 21. Non aliud quæritur modò, quàm ut quis nutriatur, & impingvetur de lana & carnibus ovium suarum; aliud non cogitatur, quàm ut divitiæ accumulentur, ut quis commodè vivat, ut pingves beneficii redditus possideat; parum curatur, etsi oves Christi JEsu præ in-

fir-

firmitate & debilitate moriantur; si lupo in prædam cedant, si eas auferat, & discerpat, & voret; *& dispersæ sunt oves meæ, eò quod non esset pastor*, ait Dominus per suum prophetam Ezech. 34. 5. *& factæ sunt in devorationem omnium bestiarum agri, & dispersæ sunt.* Ploremus in consideratione tanti numeri pastorum mercenariorum, qui deprædantur ecclesiam instar militum, quibus capta civitas in prœdam cedit: *pastores demoliti sunt vineam meam; conculcaverunt partem meam; dederunt portionem meam desiderabilem in desertum solitudinis; posuerunt eam in dissipationem luxitque super me.* Jerem. 12. 10. Ne quœso insensibiles simus ad tales objurgationes. Pars christianœ pietatis est, & ecclesiasticœ, cur quis super hujuscemodi malis, & excessibus ingemiscat utpote funestâ origine, & causâ desolationis gregis JEsu Christi, & œternœ perditionis tot animarum, quœ quotidie ex hac causa in infernum prœcipitantur. Pete frequenter à Deo in precibus tuis, ut ecclesiœ suœ dare dignetur pastores secundum cor suum, qui pascant populum scientiâ, & doctrina salutis; qui charitatem in corde, & veritatem in ore habeant; qui aliud non respiciant, nisi gloriam Dei, & interesse illius. Institue super hoc prœparationem tuam hodiernam ad Missam: *messis quidem multa, operarii autem pauci: rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* Ratio, quam S. Greg. affert, valdè nos humiliare debet; *ecce*

mun-

mundus sacerdotibus plenus est, ait hic S. P. hom. 17. in evang. *sed tamen in messe Dei rarus valde invenitur operator, quia officium quidem sacerdotale suscipimus, sed officia non implemus.*

FERIA SEXTA.

Ego sum pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ. Joan. 10, 14.

DE RESIDENTIA PAROCHORUM.

1. Obligatio residendi in loco beneficii.
2. Qualis esse debeat.

PUNCTUM I. QUando evangelium dicit, pastorem cognoscere oves suas, & pastorem ab ovibus cognosci, satis clarè indicat obligationem, quam habent pastores, residendi in loco beneficii sui. Certum est, eos non posse agnoscere oves suas, neque ipsos ab ovibus cognosci posse, si apud eas non maneant. Plus dici potest, nempe obligationem residentiæ hujus non esse simpliciter tantum juris ecclesiastici, sed insuper juris divini; quamvis enim concilium Trident. id expresse non definiverit, verba tamen illius satis hoc insinuant. Illi, qui curam animarum exercent, ait jure divino obligati sunt cognoscere oves suas, offerre sacrificium pro salute illarum, nutrire illas per administrationem sacramentorum, per prædicationem verbi divini, & exercitium omnis

gene-

generis bonorum operum; habere curam parti-cularem pauperum, & personarum afflictarum; verbo: ut impleant omnes partes boni & cha-ritativi pastoris, quod fieri non potest, nisi per-sonaliter resideant in loco, ubi oves suas ha-bent. Hinc declarat S. Synodus, quòd ii, qui huic decreto non obediunt, non solum peccent mortaliter, sed insuper obligati sint ad resti-tutionem fructuum beneficialium, secundum pro-portionem absentiæ suæ, quæ restitutio appli-canda erit fabricæ ecclesiæ illorum, vel pau-peribus loci illius, ubi beneficium obtinuit. Ita concilium Sess. 23. de reform. c. 1. Vide nunc, si pastor es, quàm exactus hucusque fueris in observando isto decreto tam salutari? possent allegari adhuc aliæ plures authoritates, verùm quia hic meditatio aliqua instituitur, considera coram Deo mala illa, quæ in ecclesia ex ista negligentia residentiæ accidunt, quæ speciali-ter in parochiis ruralibus servitium divinum pa-titur; abusus introducunt, infantes sine baptismo moriuntur; ægroti carent sacramentis; ignoràn-tia mater est hæresum, & omnium illorum excessuum, qui modo ubique regnant. Denique pastore aliquo tempore absente vix invenitur in tali pago vestigium quoddam religionis; *perinde esse videtur, gregem abesse à pastore, ut cæcum duce carere*, ait S. Athanasius epist. ad Constant. non dubita, quod expositus si ferocitati luporum. *Nosti ex lectione scripturarum, quanti sceleris sit, episcopum ecclesiam su-*

am deserere, & negligere gregem Dei; pastorum enim absentia lupis, invadendi gregis, occasionem præstat; ita egregius hic episcopus ad Constantinum scripsit Satis hoc sit, ut te convictum fatearis. Sed quia non sufficit residere tantum.

PUNCTUM II. Adverte, quod quamvis pastor à grege suo non discedat, hic tamen nihilominus lupis expositus sit; si non invigilet super eorum insidiis. Residentia inutilis est, nisi sit residentia aliqua vitalis, volo dicere, quemadmodum anima non solum in corpore residet, sed ei vitam, sensum, motus communicat, & incessanter operatur, sic etiam pastor, qui quasi anima suæ parochiæ est, continuo quidquam agere debet, ut gregem suum vivificet vita spirituali, seu gratiæ; oportet ut incessanter animabus sibi concreditis calorem quemdam benignum & vivificantem communicet per exemplum vitæ exemplaris & exercitium ministerii sui, debet esse norma virtutum continuo oculis suorum exposita, ipsos consolando in afflictione, pacificando diffidentes, administrando sacramenta; iisque in ejusmodi necessitatibus quasi quotidianis serviendo. *S.* Bernard. ait diœcesin, vel parochiam aliquam respectu episcopi vel parochi habere rationem civitatis, eorum vigilantiæ commendatæ; sponsæ, quam ornare; ovium, quas pascere debent. *Civitas est, vigilate ad custodiam; sponsa est, studete ornatui; oves sunt, intendite pastui.* serm. 56. in cant. Illusio igitur aliqua est, credere securum aliquem

esse,

esse, ab anathemate ecclesiœ, propter puram simplicem corporalem residentiam, & prœcise physicam, dum interim integri dies, menses, imo anni transiguntur molliter, otiosè, & peccaminosè, inutiliter, bibendo, comedendo, ludendo, venando, verbo: vitam animalem vivendo. Estne hoc custodire domum Domini, si sis instar canis muti? vigilis dormientis? servi negligentis? qui se inebriat, & cutem suam curat ex bonis Domini sui, pro eo, ut curam gerat domus, & strenuè in eo laboret, quod ipsi commissum est? *quid tu hic, aut quasi quis hic?* Is. 22. 16. quid facis in loco isto, seu parochia? cur occupas hoc officium? *o pastor & idolum, derelinquens gregem!* Zachar. 11. 17. an non effectivè, & re ipsa relinquis gregem crudeliter, si eum instruere negligas? si eum per vitam tuam scandalizes? o pastor, qui prœsens quidem, & nihilominus eis te subtrahis! o idolum; qui loco Dei honorem & reverentiam accipis, & tu ipse eum inhonoras, per id, quod facis! oculos habes, & non vides; os habes, & non loqueris; manus habes, & non operaris; aures habes, & surdus es ad omnia, quœ obligationis tuœ sunt. *O pauperes gregis*, ibid. v. 7. quàm plagendi estis ob talem modum vivendi, & agendi pastorum vestrorum, qui vobis sunt petra scandali, roga Deum pro ejusmodi pastoribus, sui adeò oblitis; & pro prœparatione ad Missam, ipse vide, quomodo laboraveris, in excolenda vinea tua, tibi à Deo commissa. Quem

fru-

docent. (Auguſt. l. de geſtis cum Emerito.) Totus mundus ſcit illud prodigioſum ſimul & charitatis, & zeli exemplum, quod S. Auguſt. refert, de trecentis epiſcopis, qui unanimiter cum ipſo se promptos Donatiſtis obtulerunt, dimittendi epiſcopatus ſuos, ſi aliud non obſtaret, niſi hoc, ut ipſi ad ſinum eccleſiæ catholicæ reducerentur. Verùm ne tam longè abeamus, ſatis eſt, ſi oculos noſtros convertamus ad S. Franciſ. Saleſium, quid non fecit his ultimis temporibus noſtris ſanctus iſte pro converſione hæreticorum? non ſolum de S. Gregorio Thaumaturgo dici poteſt, quòd in diœceſi ſua non plures paganos reliquerit, quàm quot ibi primitus invenit chriſtianos; id ipſum enim de hoc S. Epiſcopo Genevenſi, quemadmodum ipſe hoc teſtatus eſt in quadam epiſtola ad ſummum Pontificem Clementem VIII. ante annos duodecim, in ſexaginta quinque parochiis, prope civitatem Genevenſem hæreſis docebatur, quæ taliter illa infectæ erant, ut nullum ibi religio catholica locum invenire potuerit; modo autem in locis totidem ecclesia ſancta adeò ſe extendit, & in tanto eſt ibi vigore, ut nullus ibi amplius ſit calviniſmus, ita quidem, ut ſicut antea in toto hoc diſtrictu ne centum quidem catholici inveniri potuiſſent, nunc vix centum hæreticos ibi ſit invenire. Et in alia epiſtola hæc habes: redeo de extremitate diœceſis meæ, quæ Helvetis vicina eſt, ubi triginta tres parochias rexi, cum ibi ante duodecim annos alii

non

non fuerint, nisi ministri hæretici, fui ibi tribus annis solus, qui fidem catholicam prædicavi. Dedit mihi Deus in hoc itinere consolationem omninò plenam; quia non inveni in his locis, nisi centum catholicos; ego verò nonnisi centum Hugonotas reliqui. O Zelum sancti hujus pastoris planè ardentiorem nostro! bone Deus, concede nobis gratiam hanc, ut illum imitari valeamus. Sed quia non sufficit zelo hoc pro conversione hæreticorum præditum esse.

PUNCTUM II. Disce ulterius arma, quibus ad eos Deo lucrandos uti debeamus, esse, veritatem, & charitatem. 1. Oportet eos instruere in fide & veritate, ut Paulus loquitur. 1. Timoth. 2. 7. *Doctor gentium in fide & veritate.* Debet illis ostendi, ecclesiam non docere illos errores, qui illi imputantur; & explicari doctrina ecclesiæ talis, qualis reipsa est, nec alia eis proponi dogmata fidei, quàm qualia ecclesia docet; taliaque ex scriptura, & SS. PP. quantum fieri potest, probari. Hanc tenebant methodum S. August. *isti sunt*, ait scribens ad famosum Pelagianum, lib. 2. contra Julian. Pelag cap. 7. *veritatis catholicæ acerrimi defensores, qui fidem catholicam in lacte suxerunt, in cibo sumpserunt, cujus lac & cibum parvis, magnisque ministrârunt. Talibus post apostolos plantatoribus, rigatoribus, ædificatoribus, pastoribus, nutritoribus crevit.* Pontificale romanum in particulari tria præscribit, pro reconciliatione hæreticorum. 1mum,

ut

ut renuntient hæresi, quam professi sunt. 2. ut declarent, credere esse religionem catholicam. 3. ut protestentur, velle se vivere, & mori in unitate fidei. En! viam breviorem, quàm via disputationis, quæ sæpissimè ad aliud non servit, quàm ad magis exasperandos hæreticos. 2. Ut quis solidè laboret pro conversione hæreticorum debet id fieri cum mansvetudine & charitate. Audi, quomodo S. August. Donatistas alloquatur. Illi vos tractent cum rigore, ait, qui nesciunt, quàm difficile sit invenire veritatem, & evitare errorem: illi durè vos tractent, qui ignorant, quàm arduum sit, superare phantasiam illam, quâ quis semel præoccupatus est; illi adhibeant rigorem, qui nesciunt, quanta sit difficultas, purificare oculum interioris hominis, ut capax videndæ veritatis reddatur, quæ est sol animæ. Verùm nos, qui longè absumus, à tali modo agendi cum personis, quæ à nobis divisæ sunt, non per errores, quos ipsi invenerint, sed quia in errore aliorum versantur, offerimus potius preces nostras Deo, ut refutando falsas opiniones illorum, quas ex aliqua præoccupatione sequimini, quas potius imprudentiæ, quàm malitiæ cujusdam damnamus, gratiam nobis concedat agendi nonnisi ex spiritu pacis, qui non nisi charitate, & iis, quæ JEsu Christi sunt, moveatur, nec aliis desideriis, quàm pro vestra salute agitatur. S. Aug. contra epist. Fund. cap. 2. Si taliter ageretur cum hæreticis, quis eorum quamvis obstinatus, & pertinax non

non cederet? quis eorum posset resistere verbis ejusmodi, unctione charitatis plenis? vide, ut hanc rationem agendi in praxim deducas. Non solum serviet tibi, quantum ad hæreticos, sed etiam quoad innumeros catholicos, qui infirmi sunt in fide, & adhuc magis debiliores in praxi veritatum ad salutem pertinentium. *Infirmum autem assumite, non in disceptationibus cogitationum.* Rom. 14. 1. Et pro præparatione ad Missam roga Dominum JEsum, hunc agnum divinum, quem brevi post in altari immolaturus es, ut te participem faciat, mansvetudinis suæ; ut tibi donet hanc prudentiam, istam simplicitatem, quam à te exerceri vult in mundo, ad exemplum apostolorum, quorum locum obtines, ut feliciter laborare valeas in grandi negotio salutis animarum, & corda hominum ad illum attrahere. *Ecce ego mitto vos, sicut oves in medio luporum, estote ergo prudentes, sicut serpentes, & simplices, sicut columbæ.* Matth. 10. 16.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

DOMINICA TERTIA POST PASCHA.

Charissimi, obsecro vos tanquam advenas & peregrinos, abstinere vos à carnalibus desideriis, quæ militant adversus animam. 1. Petr. 2. 11.

DE PRÆSENTI VITA.

1. Est aliqua peregrinatio.
2. Illius amori renuntiare debemus.

PUNCTUM I. Exhortatio ista S. Petri in hodierna epistola est omni-

omninò maximi momenti; si viam cœli ingredi & tenere velimus, nos ipsos in hoc mundo aliter considerare non debemus nisi ut peregrinos, *tanquam advenas & peregrinos. Qui non gemit ut peregrinus*, ait S. August. in Ps. 148. *non gaudebit ut civis.* Ita semper comparata erant corda justorum; confessi sunt per fidem, & per suum vivendi modum, quòd non nisi peregrini sint super terram; *confitentes, quia peregrini, & hospites sunt super terram.* Hebr. 11. Abraham tam persvasus erat de hac veritate, ut nullum campum vel locum possidere voluerit, qui ei servire posset pro sepulchro, in terra illa fertili & abundante, quam Deus illi & toti posteritati suæ dare promiserat Gen. 23. Ejusdem etiam spiritus & mentis fuêre Isaac & Jacob, filii ejus, siquidem tantùm in tabernaculis habitabant, & sine intermissione ad illam civitatem, quæ super fundamentum firmum fundata est, suspirabant, cujus fundamentum & architectus ipse DEus est. Hic ultimus à rege Ægypti interrogatus respondit ei: *dies peregrinationis meæ centum triginta annorum sunt, parvi & mali.* Gen. 47. 9. Quamvis David supra thronum regalem sederit, & in omni prosperitate vixerit, tamen nonnisi ut peregrinum & se, & antecessores suos habebat, *peregrinus sum, sicut omnes Patres mei.* Ps. 38. 13 Pariter exilii sui tœdere ipsum cæpit: *heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est.* Ps. 119. 5. Sola & tota consolatio, quam in hac

sua

sua peregrinatione inveniebat, erat, si cantare potuit laudem Dei, *cantabiles mihi erant justificationes tuæ in loco peregrinationis meæ.* Ps. 118. 54. Et in novo testamento non nisi videre etiam est ardorem illum, quem S. Paulus habuit, ut è carcere corporis sui egredi posset. *Qui sumus in hoc mundo,* ait 2 Cor. 5. *ingemiscimus gravati, scientes, quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur à Domino.* S. Petrus aliter non considerabat corpus suum, nisi quasi tentorium quoddam, & gaudebat, quod appropinquaret hora, ut brevi illud complicare posset, *velox est depositio tabernaculi mei.* 2. Petri 1. 14. Si hæc ipsa dispositio, & comparatio quam nobis hodie inspirare vult apostolus, cordibus nostris benè impressa foret, sufficeret sanè, ut obligationibus nostris omnibus tam christianis, quàm sacerdotalibus satisfaceremus. Vide ergo & cura, ut tibi ipsi primam hanc partem hujus veritatis benè persvasam habeas, quòd vita tua non nisi peregrinatio sit super terram, &

PUNCTUM II. Disce ab amore illius te abstrahere, quia ut S. August: ait in Ps. 85. *cui dulcis est peregrinatio, hic patriam non amat; nondum cepit esse amator Dei, nondum cœpit suspirare; tanquam peregrinus.* Omnia nos invitant, ut à præsenti vita nos abstrahamus, quæ plena est miseriis: *& tamen superba mens nostra adhuc non vult spontè deserere; quod quotidie perdit in vita.* S. Greg. M. hom 5.

in evang. Ah! nos infelices exclamat S. Gregorius, mundus, quem tanto affectu amamus, fugit, & nos eum deserere nolumus. Illi, qui ab initio vixerunt, pedibus eum conculcarunt in flore ætatis suæ; *erat tunc vita longa salus continua, opulentia in rebus, fœcunditas in progenie, tranquillitas in diuturna pace, & tamen cùm in seipso floreret, jam in eorum cordibus mundus aruerat; ecce jam mundus in seipso aruit, & adhuc in cordibus nostris floret. Ubique mors, ubique luctus, ubique desolatio; undique percutimur, undique amaritudinibus replemur; & tamen cæca mente carnalis concupiscentiæ ipsas ejus amaritudines amamus, fugientem sequimur, labenti inhæremus.* idem hom. 28. in evang. Jam quæro, anne mundus minùs defacto insipidus est, ac tempore S. Gregorii? an non easdem habet miserias & ærumnas? si hoc? cur cor nostrum ab eo non distrahimus? cur non meritò ingemiscamus in tali lacrymarum valle positi? cur non aspiremus ad cœlestem patriam, siquidem in terra aliena moramur, ubi nonnisi miserias, & peccatum invenimus? *super flumina Babylonis illic sedimus, & flevimus, cùm recordaremur Sion!* Ps. 136. Ah! Domine sit hæc occupatio nostra! si communicas hodie, aut Missam celebras, considera JEsum in sanctissima eucharistia ut socium, & comitem peregrinationis tuæ; roga illum, ut dux tuus sit, & ad vitam venturi sæculi te perducat, ad quam toto affectu nos ten-

tendere hortatur apostolus, *non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus*.

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

FERIA SECUNDA.

Conversationem vestram inter gentes habentes bonam, ut in eo, quod detrectant de vobis, tanquam de malefactoribus, ex bonis operibus vos considerantes, glorificent Deum in die visitationis. 1. Petr. 2. 12.

DE BONO EXEMPLO.

1. Quam necessarium sit ad fructuosè laborandum pro conversione infidelium & peccatorum.
2. Magis illô moventur quàm vel ipsis miraculis.

PUNCTUM I. O Quàm digna sunt reflexione nostra citata verba S. Petri! accusabantur primi christiani, & rei habebantur plurimorum scelerum, quorum tamen minimè rei erant; & caput apostolorum consulit illis, ut aliud omnibus his contumeliis non opponant, quam conversationem aliquam sanctam, innocentem, irreprehensibilem ait illis, pluribus opus non esse, ad eripienda arma, etiam gravissimis & ardentissimis persecutoribus; bonam vitam optimam esse apologiam, & quando Deo placuerit, visitare gentem istam, inimicos religionis nostræ, in misericordia sua, tunc eum usurum

hoc bono exemplo, ut eos ad se trahat. Tertull. apolog. adversus gentes. O quàm felices essemus, si hoc ipsum excellentissimum consilium S. Petri exequeremur, maximè, quando inter infideles conversamur, & hæreticos, & libertinos; primi christiani fideliter id executi sunt, & scimus etiam, quàm copiosè benedixerit Deus, huic illorum modo agendi, siquidem nil magis ad profectum christianismi conducebat, quam sanctitas vitæ illorum, quæ erat quædam continuata prædicatio, & longè efficaciùs svasiva, quàm omnes etiam pulcherrimi eorum discursus; *elingui philosophiâ vita contenta est*, dicebat Tertullianus, lib. de pall. c. 6. eorum nomine loquens, *de occursu meo vitia suffunde*. Verùm si communis plebs christianorum tantis virtutibus lucebat, pastores illorum longè lucidiores in hoc erant, utpote qui vixerunt in fame, siti, nuditate, ac universali contemptu omnium rerum. Nos autem vivere volumus in deliciis; vitam nostram transigere in otio, imo aliqui etiam prorsus, ut libertini. Quam proportionem & similitudinem cum eo nos habemus, quod ipsi nobis reliquerunt? aliqui illorum ex Jerusalem ibant in Illyricum: alii in Indias; alii ad Mauros; nos verò difficulter deserimus patriam nostram; commoditatem nostram quærimus; commoda ædificia, imo etiam sumptuosa habemus, & alia, quæ ex voluptuosa vita seqvuntur. Quis ex nobis famem unquam sustinuit pro verbo di-

vino?

vino? quis ex nobis dicere potest cum S. Paulo, quòd quotidie moriatur pro salute populi sui? haud igitur mirandum est, si ex tanto numero infidelium & peccatorum, qui in mundo adhuc sunt, tam pauci inveniantur, qui se convertant; & quòd tales etiam libertini, & impii homines dentur, qui temerario ausu in quæstionem trahunt, utrum religio christiana indisputabiliter vera sit? licentia ista vivendi, tot excessus inter christianos, ante omnia autem, malum exemplum plurium pastorum & clericorum, sæpissimè hujus tam grandis mali causa est. Cogitemus primò de propria conversione nostra, & ut proximum nostrum per vitam nostram virtuosam ædificemus, quam aliis prædicare, & persvadere conamur? *dabis voci tuæ vocem virtutis, si quod svades aliis, tibi ipsi prius cognosceris persvasisse*, ait *S.* Bernardus serm. 59. in cant. Optimum hoc est medium, quod arripere possemus, ut utiliter pro salute animarum laboremus. *Vox operum fortius sonat, quàm verborum*, ait quoddam concilium. Et ut te magis adhuc convincam.

PUNCTUM II. Quomodo putas, ait S. Chrisostomus hom. 46. in Matth. factum quod apostoli tam modico tempore tam mirabilia effecerint? factum id est non solum, ob efficaciam verborum, neque per splendorem miraculorum quòd tot populos imperio JEsu Christi subjecerint, sed eminens illorum sanctitas, & exemplaris vita, plurimum ad hoc contulit,

&

& plus quandoque quàm miracula etiam stupenda, per quæ doctrinam, quam prædicabant, confirmarunt: *mundum converterunt non propter miracula, quæ fecerunt, sed quia in ipsis verus erat gloriæ pecuniæque contemptus, & quia nullam sæcularium harum rerum curam habebant,* ibid. En! quid eos populos moverit, & conversionem illorum promoverit? en quid in causa fuerit, cur homines, imò vel ipsi dæmones coacti fuerint confiteri, homines istos veros esse servos altissimi, qui viam salutis annuntiarent: *isti homines servi Dei excelsi sunt, qui annuntiant vobis salutem.* Act. 16. 17. Dum eos divitias, & omnem gloriam mundi pedibus conculcare; gloriam & nomen Domini ac magistri sui inter tot opprobria & contemptus annuntiare viderunt, nullam difficultatem habuere illud credendi, quod ipsi prædicarunt de contemptu mundi & paupertate; cùm è contrario prædicatio eorum nullos planè progressus fecisset, quæcunque etiam miracula patrassent; si inventi fuissent proprii interesse amatores, & mancipia passionum suarum, *magis convincunt opera virtutis, quâm miracula.* Chrisost. ibid. Pauli possumus in discernendis miraculis, & variè illudi, & præstigiis dæmonum circumveniri, pro eo, quòd vera miracula haberentur; accedit, quòd si etiam vera essent miracula, tamen etiam mali eorum ministri esse possent; sed opera bona, bona exempla non possunt non esse, nisi effectus Spiritus

divini, quibus resistere haud possumus. Vivamus igitur, ait alibi S. Chrisostomus, prout apostoli vixerunt, & primi christiani, & non erunt amplius increduli in mundo; *nunc quoque si hoc factum fuerit, convertemus universum orbem terræ, absque signis; hæc dico, & iis qui imperant, & iis qui aliorum parent imperio & præ cæteris mihi ipsi.* homil. 6. in 1. ad Cor. c. 2. Idipsum sibi dicat quilibet clericus, quilibet pastor; & ad utilitatem suam id trahat, si religioni, & ministerio suo injuriam facere nolit, neque obstaculo esse conversioni infidelium, hæreticorum, & peccatorum. Domine JEsu! qui vis, ut luceat lux nostra coram hominibus, ut videntes opera nostra glorificent Deum, fac per gratiam tuam, ut ita inter illos vivamus, & tam sanctè, ut necessario te in nobis glorificent, & seipsos condemnent, si non conformiter evangelio tuo vivant. Si communicas, aut Missam celebras hodie, fiat hoc cum hac bona resolutione & proposito, ut JEsum Christum verbo & exemplo prædicare valeas; *quia sic est voluntas Dei, ut benefacientes obmutescere faciatis imprudentium hominum ignorantiam.* 1. Petr. 2. 15.

* *

FERIA TERTIA.

Subjecti igitur estote omni humanæ creaturæ propter Deum. 1. Petr. 2. 13.

DE

DE OBEDIENTIA.

1. Æstimatio.
2. Praxis hujus virtutis.

PUNCTUM I. O Utinam omnem amorem & æstimationem pro hac virtute obedientiæ haberemus, quam S. Petrus hic nobis adeò commendat ad illam, ex tali motivo, quo potentiùs dari non potest, amplectendam. Subditi estote, ait superioribus vestris ex amore Dei, *propter Deum*; hæc est voluntas Jesu Christi; voluntas divini magistri vestri; ipse adeò amavit obedientiam, ergo & vos eam amare debetis. Considera, quòd virtus ista fuerit, quæ eum de cœlo in terram descendere fecit; *ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam*. Hebr. 10. 7. Hæc virtus erat, quæ per totam vitam suam illi pro nutrimento erat; *meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me*. Joan 4. 34. Adeò captus erat pulchritudine virtutis istius, ut eam à se dimittere nequiverit, usque ad mortem, *factus obediens usque ad mortem*, Annon fateri oportet, virtutem hanc ei pretiosissimam, & charissimam fuisse, siquidem propriam vitam perdere maluit, quàm ab obedientia discedere: *dedit vitam*, ait S. Bernar. tract. de mor. ep. c. 9. *ne perderet obedientiam*. An plura requirimus, ut sublimem de hac virtute nobis ideam formemus? vide, qualem hucusque de

illa æstimationem habueris? credidistine obedientiam esse viam salutis, viam regiam, quam nobis JEsus Christus stravit exemplo suo, extra quam non nisi ad perditionem itur? *didicit ex iis, quæ passus est, obedientiam*, ait S. Paulus, Hebr. 5. 8. & 9. *& consummatus, factus est omnibus obtemperantibus sibi causa salutis æternæ*. Fecistine reflexionem hanc, te per exercitium, & praxim virtutis hujus honorem hunc consequi, ut venias in intimam societatem, & quasi consangvinitatem talem, qualis in mundo non datur, nimirum ipsius JEsu Christi, juxta illud evangelii Matth. 12. 50. *quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse meus frater, & soror & mater est.* Denique persvasusne eras hucusque, hoc esse optimum medium vivendi quietè, & in pace, quantum adhuc in vita præsenti fieri potest! verus obediens semper in pace est; semper contentus; semper victoriosus; *vir obediens loquetur victorias*. Prov. 21. Quia verò satis non est, æstimationem aliquam de hac virtute habere,

PUNCTUM II. Veniamus modo ad praxim, imo. debemus obedire Deo, submittendo nos in omnibus ordinationi, & dispositioni providentiæ suæ, & ea omnia implendo, quæ voluntatis suæ esse cognoverimus; *qui facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est*, ait Christus. *ipse intrabit in regnum cœlorum*. 2do. debemus obedire ecclesiæ, & superioribus ecclesiasticis per fidelem & accuratam observan-

tiam

tiam sacrorum canonum, & legum ecclesiasticarum, quæ tam salubriter constitutæ sunt, specialiter in omnibus, quæ statum nostrum concernunt, uti sunt, habitus clericalis, tonsura capillorum, corona in capite, abstinentia à venatione, à lusibus, conviviis, spectaculis, & publicis conventibus. 3tio. in particulari obedire oportet episcopo diœcesano, in qua nos divina providentia posuit. Sacerdos nunquam oblivisci debet professionis suæ solennis in ordinatione sua factæ. Episcopus sumens manus illius inter suas, dixit: *promittis mihi & successoribus meis obedientiam?* ille respondit: *promitto.* Quomodo implemus promissionem hanc? religiosus, qui vota sua violaret, quæ in manibus superioris sui emisit, haud dubiè grande se peccatum committere crederet; & clericis qui adhuc strictius Episcopo suo sunt obligati, nullum scrupulum sibi faciant, si ejus ordinationibus contraveniant, vel res magni momenti, & consequentiæ, absque illius consilio, aggrediantur? estne hoc exhibere episcopo suo obedientiam illi promissam, & eum ità venerari, prout SS. Patres præscripserunt, quando dicunt: *reveremini autem episcopum vestrum ut Christum.* S. Ign. ep. ad Trull. 4to. oportet etiam obedire superioribus laicis, & temporalibus, utpote authoritate divina præditis; *sive regi quasi præcellenti, sive ducibus, tanquam ab eo missis,* ait S. Petrus, & adjungit ad finem epistolæ hujus, quòd etiam erga fratres,

& æquales nostros reverentiam aliquam ostendere debeamus, ne charitas turbetur, quæ nos invicem unire debet; *omnes honorate; fraternitatem diligite*. Denique si quis in quadam communitate vivat, oportet se accomodare constitutionibus ibi præscriptis, & nullam in iis dispositionem prætendere, nisi in necessitate, vel cum expressa licentia. Propone præteritos defectus in obedientia commissos reparare in futurum, & pro præparatione ad Missam conjice oculos tuos in JEsum Christum, qui tibi in S. Altari quotidie exemplum perfectissimæ cujusdam obedientiæ exhibet; *obediente Deo voci hominis*. O qualis confusio pro te; quod eum toties offeras, & etiam sumas, & tamen vix unquam eum imiteris. Disce ad minus hodie, meliorem esse obedientiam, quàm victimam. *Melior est enim obedientia, quàm victima, & auscultare magis, quàm offerre adipem arietum*. 1. Reg. 15. 22.

FERIA QUARTA.

Servi subditi estote, in timore, dominis, non tantum bonis, & modestis, sed etiam discolis. 1. Petr. 2 18.

QUOMODO OBEDIENDUM SIT.

1. Qualitates obedientiæ.

2. Examen, utrum illas habeamus.

PUNCTUM I. VUlt S. Petrus, per hæc ultima verba epistolæ istius,

iſtius, ut obediamus dominis noſtris, etiam duris, aſperis, & faſtidioſis, quod nos urget, ut hic examinemus qualitates, quas habere debet obedientia, ut ſit meritoria, & grata, ac accepta Deo. *S.* Bernardus plures affert ſerm. de divers. ſerm. 41. en principaliores: imo. oportet *obedire libenter*, hoc eſt, debemus Deo offerre ſacrificium proprie voluntatis noſtræ, ut ſuperioris voluntatem ſequamur; *voluntarie ſacrificabo tibi.* Pſ. 53. Obedire debemus ſine triſtitia, ſine tædio, ſine murmuratione, ſine coactione, ita quidem, ut nullam renitentiam aut repugnantiam oſtendamus circa id, quod nobis mandatur. *Omnia facite ſine murmurationibus*, ait apoſtolus Philip. 2. 14 2do. oportet *obtemperare ſimpliciter.* Nempe inſtar cæci cujusdam juxta SS. PP. omnibus ſuperioribus, quin ullam differentiam faciamus inter talenta, conditiones, perſonas; quin ratiocinemur ſuper iis, quæ mandata ſunt, quin ſcire velimus, cur hoc? ad quem finem, hoc vel illud præcipiatur? *non placet Deo moroſa & diſceptativa obedientia, quæ quidem, cùm præcipitur, quærit cur, quare, quamobrem præcipitur?* ſerm. 40. ad FF in eremo, inter opera S. Auguſt. 3tio. oportet *obſecundare velociter*, ſine protelatione, ſine dilatione; quamprimùm aliquid jubetur, oportet obedire; imo quandoque prævenire, ſi poſſibile ſit, præceptum, quod nobis imponere vult ſuperior, *in auditu auris obedivit mihi.* Pſ. 17. 45. 4to. oportet *indeſinenter obtemperare;*

omni

omni tempore; æquè in ætate virili, senili, quàm in juventute; in omni loco, tam in sæculo, quàm in seminario; in omni re, tam difficilibus & arduis, quàm in iis, quæ grata sunt, & arrident. Tantum una occasio datur, in qua non debemus superiori obedire; nimirum si quid præcipiat contra Deum; tunc enim audacter respondere possumus, sed tamen cum quodam respectu, id quod apostoli summo pontifici, & Judæorum concilio, responderunt: *obedire oportet Deo magis, quam hominibus.*

PUNCTUM II. Examinemus nunc, utrum obedientia nostra omnes has qualitates habeat, quas primum recensuimus. Obedivimusne voluntariè, absque dilatione & tædio? si parumper ad nos ipsos attendere velimus, inveniemus, quòd pro eo, ut taliter obediverimus; modus noster agendi non fuerit sine oppositione, murmuratione, aut resistentia, vel saltem, non absque querela; contra eos, qui jus habent, nobis aliquid præcipiendi, quod idem est, ac in ipsum Deum peccare, quemadmodum Moyses & Aaron id Hebræis ostenderunt, dum populus iste rebellis & indocilis contra illos murmuravit. *Nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum.* Exod. 16. 8. Obedivimusne absque replica, vel ulteriori ratiocinatione? siquidem meritum obedientiæ in eo consistit, ut quis oculos ad omnem difficultatem claudat, & nobis ipsis interdicamus omne examen circa intentionem superioris. Si totum, quod nobis præcipi-

cipitur, vel gratum, vel rationabile foret, obedientia nostra aliud non esset, quam opus quoddam amoris nostri proprii, qui in id omne fertur, quod placet ipsi, vel proprii intellectus, qui etiam rationi cedit; sed non esset exercitium virtutis alicujus christianæ, quæ in sacrificio quodam consistit, per quod intellectum nostrum subjicimus, & captivamus rationem nostram: & obedire nos facit ex amore Dei, etsi res præcepta videatur nobis dura, & minus rationabilis, vel illi, qui nobis aliquid præcipiunt, non multum meriti, vel virtutis possideant. Crux Christi neque dulcis, neque justa erat, nihilominus unicè dilexit eam, & amplexus est, ex consideratione ordinationis, & voluntatis Patris sui cœlestis, eique se tali cum humilitate subjecit, quæ nobis pro instructione & regula nostra deserviat: *ita Pater, quoniam sic placitum fuit ante te.* Quod hodie, antequam ad altare accedas, faciendum est tibi, hoc est, ut veniam à Deo petas præteritæ tuæ inobedientiæ, quam toties admisisti, & fortasse peccaminosius, quàm tibi imagineris; *quasi peccatum ariolandi est, repugnare: & quasi scelus idolatriæ, nolle aquiescere*, ait scriptura 1. Reg. 15. Propone deinde, & vivere, & mori, in exercitio obedientiæ. Benedic Domine, huic meo proposito, quòd obedire velim omnibus, qui jus habent, mihi aliquid præcipiendi, ut omnes difficultates superare veleam, quæ mihi possunt occurrere; & ut nunquam me exponam periculo

lo perdendi gratiam tuam, perdendo obedientiam. *Qui se subtrahere nititur ab obedientia, ipse se subtrahit à gratia.* de imit. Christi l. 3. c. 13.

* *

FERIA QUINTA.

Modicum & jam non videbitis me, & iterum modicum & videbitis me, quia vado ad Patrem. Joan. 16. 16.

DE ÆTERNITATE.

1. *Pauci* de illa cogitant.
2. Utilitas hujus cogitationis.

PUNCTUM I. VErba ista, quæ JEsus ad discipulos dixit, significabant juxta interpretes, Maldon. Menoch. ibi. brevi se separandum ab ipsis per mortem, & quòd post modicum, per resurrectionem suam, se ipsis videndum præbiturus esset. S. Augustin. illa ità explicat, modicum & non videbitis me, quia vado ad Patrem meum per ascensionem; & iterum modicum & videbitis me, in meo secundo adventu, quando de novo adveniam judicaturus vivos & mortuos. Totum illud spatium omnium sæculorum ab ascensione Christi usque ad adventum suum ad judicium, nonnisi momentum aliquod est coram Deo. *Modicum est enim*, ait hic S. Doctor, tract. 102. in Joan. *hoc totum spatium, quo præsens pervolat sæculum. Hoc modicum longum nobis videtur, quoni-*

am adhuc agitur, cùm finitum fuerit, tunc sentiemus, quam modicum fuerit. Discipuli, qui verba ista pro tunc non intellexerunt, statum nobis plurimorum hominum repræsentant, qui præsentibus occupati, parùm de æternitate cogitant. Datur æternitas aliqua, ità quidem in sacris bibliis, in symbolo fidei, in scriptis SS. PP. in aliis spiritualibus libris legimus, & à prædicatoribus audimus; sed in corde, in mente, in conscientia christianorum & clericorum quis inveniat fidem hanc de æternitate? cogitantne illi de æternitate? meditanturne de illa? servitne ista illis pro regula vivendi? ah! quàm facilè potiùs contrarium ubique videre est! si benè nobis persvasum foret, post hanc vitam æternitatem quandam secuturam, quæ sit inevitabilis; eamque futuram, vel cumulum aliquem omnium bonorum; vel abyssum omnium malorum, & si quandoque ad nos ipsos diceremus id, quod Ambrosius in Ps. 118. dicebat, *in hanc vel illam æternitatem eundum, necesse est*, an ità viveremus, prout modo vivimus? an versarentur aliqui continuo, in sordibus ebrietatis; & impuritatis? differreturne per integros annos sincera conversio ad Deum? *O æternitas!* exclamat hic S. Augustin. lib. de vera relig. c. 10. *qui te cogitat, nec pœnitet; aut certè fidem non habet, aut si habet, cor non habet.* Non enim cogitare possumus æternitatem, quin pariter de hoc cogitemus, ut nos Dei servitio mancipemus, sicut Deo uniti esse non possumus,

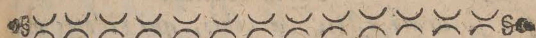
quin

quin nos æternitas moveat; *æterno enim creatori adhærentes, & nos æternitate afficiamur, necesse est.* Vide nunc, qualiter tu comparatus sis, quo ad æternitatem? &c

PUNCTUM II. Considera, quàm utile sit, æternitatem mente versare? imo. hæc cogitatio nos à mundo abstrahit; bona hujus mundi, honores, voluptates fastidit anima illa, quæ æternitatem cogitat, cum contemptu & displicentia omnia hæc, quæ ab amatoribus hujus sæculi adeò æstimantur, considerat, quia certò persvasum sibi habet, quòd omnia transeant, & nihil, nisi momento duret; omnia esse vana, & nihilum; *vidi cuncta, quæ fiunt sub sole, & ecce universa vanitas* Ecclesiastic 1. 14. 2do. cogitatio ista conservat nos in miseriis, & ærumnis vitæ hujus. *Filius, cujus meditatio in conspectu Domini est semper,* ait S. Bernard. serm. 4. de ascens. Dom. n. 7. *quid enim grave illi poterit videri, qui semper mente tractat, quod non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in hoc sæculo nequam, cujus oculus semper videt bona Domini in terra viventium.* Vita pastoris, exempli gratia, certè laboriosa est; æquè servus, ac parochus, etiam minimorum. in sua parochia est; omnium debitor est. in horas singulas, imò momenta, dura videbitur servitus ista alicui, qui mundum hunc diligit; verùm is, qui æternitatem cogitat, qui, quæ patitur, cum pondere æternæ gloriæ confert, quod Deus olim

revelabit in nobis, non conquereretur unquam, quasi infelix sors, & conditio sua esset, quia, ultra res istas præsentes, cogitationem suam extendi; *non contemplantibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporalia sunt; quæ autem non videntur, æterna sunt.* 2. Cor. 4. 18. 3tio. denique cogitatio de æternitate servit nobis ad profectum in virtute; hinc illam SS. continuò præ oculis habebant, ad exemplum regii prophetæ: *cogitavi dies antiquos, & annos æternos in mente habui.* Ps. 76. 6. Supra quæ verba ità Augustinus ait: *magna cogitatio! videte, si quid vult ista cogitatio, nisi magnum silentium? intus requiescat, qui cogitare vult istos annos æternos.* O JEsu! rex æternorum bonorum, qui nobis promisisti in evangelio tuo, quòd ea nobis promerueris per mortem tuam, & qui nobis pignus eorum das securissimum in SS. eucharistia, ubi te toties sumimus, fac nobis hanc gratiam, ut sæpius de illis cogitemus, & continuò laboremus, ad illa acquirenda, ut obliviscamur omnium, quæ pertranseunt, & non nisi æternorum annorum memores simus; *anni illi, qui erant in generatione generationum, hi amandi, hi desiderandi, hic suspirandum, propter eos in unitate permanendum, propter hos, quidquid hæreticorum mali est devitandum; propter hos perditis respondendum; propter hos lucrandi, qui erraverant, & revocandi, qui perierant, illic debet esse desiderium.* August. in Ps. 101. serm. 2. n. 12.

FE-

FERIA SEXTA.

Amen, amen dico vobis: quia plorabitis, & flebitis vos, mundus autem gaudebit, Joan. 17. 20.

DE AFFLICTIONIBUS.

1. Pars sunt electorum in hac vita.
2. Causa hujus ploratûs & fletus.

PUNCTUM I. ADoremus D. N. J. C. monentem discipulos suos, tempus vitæ hujus pro eis futurum tempus lacrymarum & afflictionis; *plorabitis, & flebitis vos.* Vide ergo, quænam sit pars justorum, & servorum Dei, cùm interim mali effundant se in gaudium immoderatum, & rident instar cujusdam phrenetici; *mundus autem gaudebit.* Hoc non ideò fit, quasi mali nil habeant, quod patiantur, siquidem turbatio & angores animi sequelæ sunt reæ conscientiæ, & cor sceleratum, in proprio suo scelere, supplicium suum invenit; *jussisti Domine, & sic est, ut pœna sit sibi omnis inordinatus animus,* ait S. August. l. conf. 12. verùm hoc non impedit, ne comprehendantur sub maledictione hac, quam eis Christus in hoc evangelio intentavit, qui rident, gaudent, & consolationem suam in hoc mundo quœrunt, quia aliud non quærunt, nisi quomodo voluptatibus fruantur, & passionibus suis satisfaciant: *væ vobis,*

qui saturati estis; væ vobis, qui ridetis nunc. Luc. 6. 25. Pars justorum longè diversa est ab ista, quos non nisi lacrymæ, luctus, & afflictiones manent; sed benè nota, has esse lacrymas, ad quas non nisi grandis & summa consolatio sequetur: *beati, qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.* Matth. 5. 5. Lacrymæ sunt, quæ non diu durant, & quæ spiritum salutis æternæ parturiunt; similes sunt, ait Christus, illis, quas fundit mulier in doloribus partûs, sed tristitia illius transitoria est; gaudium autem, quod consequitur, constans est, & durat; ità & vobis continget, ait Salvator ad discipulos suos: lacrymæ vestræ cessabunt, gaudium autem vestrum, quod consequetur, nunquam finietur. Advertistine sæpius hanc differentiam inter electos, & reprobos? ô si de illa cogitares, prout oportet, malles sine dubio bibere calicem Christi JEsu; quam illum Babylonis; affligi cum populo Dei, cum prophetis, apostolis, & omnibus sanctis, quàm frui cum filiis hujus sæculi transitoria dulcedine peccati, plerumque felle, & amaritudine permixtâ; *nolite seduci felicitate iniquorum,* ait S. Augustin. in Ps. 92. v. 14. *nolite attendere florem feni, nolite attendere ad tempus beatos, in æternum miseros. Nec ista beatitudo, quæ modo foris videtur, vera est, nec in corde beati sunt, quia torquentur mala conscientia.* Verùm quia ejusmodi lacrymæ ingratæ sunt naturæ nostræ, & difficulter quis se ad illas resolvit, & hanc partem amplectitur.

PUN-

PUNCTUM II. Hinc expende, quàm justas causas habeamus, ingemiscendi in hac valle lacrymarum. Plorare debemus primò super nos ipsos, prout ordo charitatis id exigit, & deinde super proximum. imo. quantum ad nos, rationem habemus, quæ nos ad hoc cogit Habemus peccata præterita, quæ expiemus, & quis ea lavare possit, n si per lacrymas coram Deo fusas? *humiliemus ei animas nostras,* ait scriptura Judith. 8. 16. *& veniam ejus profusis lacrymis postulemus.* Habemus infirmitates nostras præsentes, tentationes quasi continuas, modo externas, modo intra nosmetipsos; *intus pugnæ, foris timores.* 2. Cor. 7. 5. Quis autem ex nobis gratiam à Deo obtinere, eas vincendi sine lacrymis potest, & quin cum S. Paulo exclamem? *infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Rom. 7. 24. denique timendum nobis est divinum judicium; & quis poterit rigorem ejus prævenire sine lacrymis? *gemamus modo,* ait S. August. enarrat 2 in Ps. 29. v. 14 *oremus modo: gemitus non est, nisi miserorum, oratio non est, nisi indigentium.* Quantum verò ad proximum, originem inexhauribilem lacrymarum inveniemus ob innumerabiles illos excessus, quos quotidie cernimus. Possitne aliquis videre mala illa, quæ ab hæreticis ecclesiæ inferuntur? nomen Dei inhonoratum ab impiis! despectum à blasphemis? evangelium JEsu Christi neglectum & contemptum à malis christianis? possitne aliquis inquam, tot

sce-

ſcelera intueri, quin iis tangatur, & cum propheta regio exclamet Pſ. 118. *defectio tenuit me pro peccatoribus derelinquentibus legem tuam.* Seu, ſi omnis bonus chriſtianus intimo dolore affici debet in ejuſmodi circumſtantiis, qualis debet propterea eſſe afflictio clericorum? *plangite ſacerdotes, ululate miniſtri altaris.* Joel. 1. 13. plorate igitur miniſtri Domini, ſuper perditione tot animarum, quœ ante oculos veſtros pereunt; nam si hanc obligationem veſtram adeò eſſentialem negligitis, exprobrabit vobis Deus idipſum, quod olim; *non aſcendiſtis ex adverſo; neque oppoſuiſtis murum pro domo Iſraël.* Ezech. 13. 5. Quid? non poſuiſtis vos tanquam murum ante me, per preces & lacrymas veſtras? nullam vim adhibuiſtis, ut ex armaretis iram meam: Pro præparatione ad Miſſam, pete à Deo hoc donum lacrymarum, quas abundanter profundere charitas ſcit, prout quidam ait, *de alienis peccatis, tanquam de propriis, miſericorditer luget*, de vita contempl. c. 16. Ut gratiam hanc promerearis, cura ut cor tuum evacues ab omni vano, & inani gaudio, & dic cum S. Auguſtino ad Dominum; ah Domine, miſerere mei; exhibe miſericordiam illi, qui ea tantopere indiget; vides, quod tibi plagas meas non occultem; tu es medicus, ego œgrotus; tu es totus bonus, ego non niſi miſer; tu prœcipis mihi, ut plangam peccata mea, & fratrum meorum; dona mihi, o bone Deus, has pretioſas lacrymas, & plorabo tota vita mea,
ſuper

ſuper injurias quœ tibi intuli, & quas ab omnibus hominibus pateris. Ah! sit hoc principale negotium meum, quouſque perveniam ad regnum illud pacis, & deliciarum, ubi promiſiſti te abſterſurum lacrymas ab oculis ſervorum tuorum; *abſterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum; & mors ultra non erit, neque luctus, neque dolor erit ultra; quia prima abierunt.* Apoc. 21 Ingemiſcam igitur ſub pondere hujus corporis peccati, exſpectando promiſſa tua, & ſine ceſſatione dicendo cum S. apoſtolo tuo Rom. 8. 23. *ipſi intra nos gemimus, adoptionem filiorum Dei exſpectantes, redemptionem corporis noſtri.*

)(:*)(*)(*)*(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(

DIE SABBATHI.

Vos autem contriſtabimini, ſed triſtitia veſtra vertetur in gaudium. Joan. 16. 20.

DE PÆNITENTIA CLERICORUM.

1. Obligati ſumus ducere vitam pœnitentem.
2. In quo conſiſtat hœc pœnitentia.

PUNCTUM I. POſtquam hœc verba Salvatoris ad diſcipulos ſuos dicta audiiſti: *vos contriſtabimini;* non potes amplius dubitare, vitam alicujus chriſtiani, ſpecialiter autem clericorum, nonniſi continuam quamdam pœnitentiam eſſe debere. Tam benè perſuaſi eſſe debemus de hac veritate, ait S. Auguſtinus, ut si nullam in hoc mundo crucem haberemus, nos

ipſi

ipsi aliquàm nobis procurare deberemus, ut ità crucifigere valeamus inordinata desideria carnis nostræ; quia nisi hoc fiat, declarat Apostolus, nos omninò ad Christum non pertinere; *qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis* Galat. 5. 14. Porrò hæc crucifixio non est opus unius tantum diei, non possunt passiones nostræ simul & semel mortificari; christianus quilibet singulis diebus novis est expositus tentationibus, ergo jugiter cruci Jesu Christi affixus esse debet; *in hac quidem cruce, per totam istam vitam, quæ in mediis tentationibus ducitur, perpetuo debet pendere christianus, non enim est in hac vita tempus evellendi clavos,* ait S. Augustinus. Est potius è contrario tempus crucifigendi veterem hominem cum vitiis suis, & perversis desideriis; id quod à nobis fiet, si ab ebrietatibus, impudicitiis, luxu, contentionibus, & invidia nos cohibeamus; si exactè studeamus, induere Dominum JEsum Christum, & jugiter in corpore nostro mortificationem illius portemus. En! christiani! quid vos facere oporteat, concludit hic S. Doctor; ibid. *sic semper hic vive christiane, si terreno limo gressus non vis immergere; noli de ista cruce descendere.* Si christianus tali modo vivere debet, an clericus aliquis secum in hoc dispensare valeat? si contrariæ hucusque mentis, & opinionis fuisti, depone illam, & propone deinceps vitam austeriorem, & magis mortificatam vivere. Omnia te ad hoc invitant; corona

na Capitis tui, breves crines, habitus talaris, quem portas, bonum exemplum, quod populo tuo dare debes; & obligatio, quam habes pœnitentiam prœdicandi. Sed in quonam consistit pœnitens vita clerici? hoc explicabit.

PUNCTUM II. 1mo. debet vivere vitam frugalem, qualem concilia clericis imo ipsis etiam episcopis prœscribunt: *ut episcopus vilem supellectilem & mensam ac victum pauperem habeat & dignitatis suæ authoritatem fide ac vitæ meritis quærat.* Con. Carth. IV. can. 15. Exactè observare debet jejunia & abstinentias ab ecclesia prœscriptas; evitare non solum intemperantiam & excessus sed etiam convivia & compotationes; rescindere à supellectili sua omnem superfluitatem; luxum in habitu cavere non nimis delicatè comedere: uno verbo: contentus esse debet necessariis. *Conceditur tibi, ut si benè deservis, de altari vivas; non ut de altari luxurieris, ut de altari superbias*, ait S. Bernardus. epist. 212. 11. *quidquid præter necessarium victum, ac simplicem vestitum de altari retines, tuum non est; rapina est, sacrilegium est.* 2do debemus obligationibus nostris satisfacere cum multa patientia, & fidelitate, tam in cathedra, & confessionali, quàm apud ægrotos; *in omnibus exhibeamus nosmetipsos, sicut Dei ministros, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis.* 2. Cor 6. En! grandem illam pœnitentiam, quæ clericis incumbit, debent insuper istis adjungere particu-

lares

lares mortificationes; quia si S. Paulus, cujus labores planè erant immensi, adeò durè suum corpus tractat, & in servitutem redigit, ne dum aliis prædicat, ipse reprobus efficiatur, quis clericorum non contremiscat, si nullam in se suscipere velit pœnitentiam? suo nos timore terruit; *quid enim faciet agnus, ubi aries tremit?* ait S. August. serm. 19 de verb. apost. 3tio pœnitentia clericorum, præsertim si curam animarum habeant, est, ut se humilient, & coram Deo se in nihilum suum abscondant, pro peccatis populi, quorum pondus ipsi in se sentire debent, adeò ut ab illo coram divina majestate usque ad terram deprimantur, ut cum propheta quodam loquar: *miser factus sum, & curvatus sum usque in finem: afflictus sum, & humiliatus sum nimis, rugiebam à gemitu cordis mei.* Ps. 37. quia quemadmodum Christus princeps pastorum, peccatis nostris gravatus, quæ ut sua considerabat, coram Patre suo divino se exinanivit; ita etiam fideles ministri sui, secundum mensuram gratiæ, quam ab isto summo pastore acceperint, imitatores charitatis illius, aliter se considerare non debent, quàm ut obligatos ad reddendam rationem pro omnibus curæ suæ commissis, & taliter se humiliare coram Deo, qualiter id ab eis illorum charitas erga proximum exigit; *sacerdotes ejus gementes,* Quæ causa est, cur S. Gregorius M. pastoral. l. 2. ita dicat; *sit singulis compassione proximus, ut per pietatis viscera in se infir-*

infirmitatem cæterorum transferat. Bone Deus, quando tandem hoc erit, ut clerici talem agant pœnitentiam! Pro præparatione ad Missam vide, in quo hucusque defeceris, & roga JEsum Christum, regem omnium pœnitentium, ut faciat tibi gratiam exercendi te imposterum fidelius in tali virtute, quæ tibi non minus necessaria est, quàm evangelium suum. *Pænitemini, & credite evangelio.* Marc. 1. 15.

* *

DOMINICA QUARTA POST PASCHA.

Omne datum optimum, & omne donum perfectum, desursum est, descendens à Patre luminum. Jacob. 1. 17.

DE DONIS & TALENTIS à DEO ACCEPTIS.

1. Agnoscere debemus, quòd à Deo illa habemus.

2. Et applicare illa pro gloria DEI.

PUNCTUM I. Pulchra sanè lectio, & doctrina est, quam hodie in epistola sua dat S. Jacobus, dum ait, quòd nihil ex nobismetipsis habeamus, & quòd omne bonum, quod habemus, à Deo sit: *omne datum optimum, & omne donum perfectum, desursum est.* Sufficit planè veritas ista pro integra aliqua meditatione! maneamus igitur in ista humilitate coram Deo, quam nobis inspirare debet paupertas, & mi-

feria noſtra! exponamus illi egeſtatem noſtram omnimodam, & oratio noſtra, inſtar pauperis, in gemitu quodam conſiſtat, qui nihil habet, & omnibus indiget, nec quidquam habere poteſt, niſi quod pura miſericordia Dei ei concedit. *Reſpice in me, & miſerere mei; quia unicus & pauper ſum ego* Pſ. 24. 16. Domine! tu ſcis, quòd nihil habeam, & nihil poſſim ex me; mèque indignum omni gratiâ reddam, miſerere mei. En! formulam precandi, quam nunquam ſatis repetere poſſumus. Quæcunque dona, quæcunque talenta, quaſcunque virtutes nos habere credamus, confiteamur humillimè, omnia hæc nos habere à liberali manu cœleſtis Patris. Ah! quæſo, ne unquam nobis quidquam attribuamus, quaſi effectus quidam eſſet laboris noſtri, & meritorum noſtrorum! fugiamus venenum hoc, quo homines, quaſi nativi Pelagiani, adeò dulce & gratum putant eſſe! *qui gloriatur, in Domino glorietur; quod donum, qui non habet,* ait S. Auguſtinus, de dono perſev. c. 24. *non dubito dicere, alia quæcunque habet; inaniter habet.* Agnoſcamus è contrario, quòd nec unum greſſum facere valeamus ad appropinquandum Deo, quem non niſi Deo debeamus; *ſine me nihil poteſtis facere.* Joan. 15. 5. id eſt, nihil omninò, prout id explicat S. Auguſtinus tr. 81. in Joan. tam in parvis, quàm in magnis, auxilio gratiæ illius indigemus, ut ſua miſericordia nos præveniat, comitetur, & ſubſequatur: *miſericordia ejus præveniet me; & ſubſequetur*

me

me omnibus diebus vitæ meæ. Pſ. 58. 11. & 22 6. eſne hujus opinionis, quam SS. PP. pro fundamento totius pietatis, & chriſtianæ humilitatis habuerunt? ſequeriſne in praxi doctrinam adeo ſanctam, quæ omnia in Deum refert, quo gloriari poſſet? *tutiores enim vivimus, ſi totum Deo damus; non autem nos illi ex parte committimus.* Auguſt. de dono perſev. c. 6. 11. 12. Deteſtare præteritam ſuperbiam tuam, & propone, quòd niſi in Deo deinceps gloriari velis, ſiquidem plane nullam prorſus cauſam habes, in te ipſo gloriandi quemadmodum quidam ait: *in nullo gloriandum, quando noſtrum nihil eſt*, Cypr. cit. ab Aug. l. 4. contra 2. epiſt. Pelag. Et

PUNCTUM II. Conſidera, qualiter uti debeas donis ac talentis, tibi à Deo miſericorditer conceſſis. 1mo. applicare debes illa pro gloria Dei, hoc enim medium quoddam eſt, ait S. Bernardus. ſerm. 1. in cap. jejun. plura merendi; *remittatur ad ſuum principium cæleſte profluvium, quo uberius terræ refundatur.* 2do. debemus nos clerici laborare non ſolum ad propriam noſtram ſanctificationem, ſed pro gloria eccleſiæ JEſu Chriſti, cujus nos miniſtri ſumus Si in terra jacentem inveniſſes calicem aureum, dicebat olim S. Auguſtinus ad unum ex amicis ſuis, illum eccleſiæ Dei dares; *accepiſti à Deo ingenium ſpiritualiter aureum; & miniſtras inde libidinibus, & in illo ſathanæ propinas teipſum.* epiſt. 1. ad Liunt.

Quot

Quot clerici ita abutuntur talentis suis à Deo acceptis? non habeo sufficientia talenta, ais, ut ecclesiæ servire possem; respondere tibi posset, quòd non semper illi plura talenta habeant, qui plus fructus afferunt in aliqua parochia; sed seposito hic examine talentorum tuorum, utrum sint extraordinaria, vel mediocria, hoc solum à te petitur, ut ea applices, quæ accepisti, ait S. Bernardus, epist. 202 ad Bald. Abb. *quasi verò devotio tua accepta non sit, ex eo, quod habes, non ex eo, quod non habes: de solo tibi credito talento, respondere tibi para, securus de reliquo. Si multum accepisti, multum da; quod si modicum est, & id tribue; etenim, qui in modico fidelis non est, nec in maximo. Totum da, quia totum repetendus es usque ad novissimum quadrantem, sed sane, quod habes, non quod non habes.* Bene expende, & pondera verba ista S. Bernardi, & vide utrum fuerint tua regula hucusque? communica hodie in & cum agnitione indigentiæ tuæ, cum desiderio tâmen illud modicum etiam, quod habes, Christo JEsu consecrandi. Optandum esset, ut ad illum dignè sumendum aliquid afferre posses, sed quia fere aliud non habes, quàm defectus, noli propterea esse desolatus; hanc ipsam tuam paupertatem affer, & humiliter illi præsenta dicendo: *tota spes mea, non nisi in magna valde misericordia tua.* Verba sunt S. Augustini, l. 10. confes. 29. quæ sæpè ante S. communionem, aut Missam repetere deberes.

FE-

FERIA SECUNDA.

Sit autem omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum. Jacob. 1. 19.

DE SILENTIO.

1. Utilitas illius.
2. Periculosum est, nimium loqui.

PUNCTUM I. SUppeditat nobis S. Jacobus apostolus materiam aliquam magni momenti, nimirum oportere, multum audire, & parum loqui. Non possunt recenseri innumera illa mala, quorum causa existit nimia effusio ad loquendum, & præcipitanter discurrendi, quæ nimis communis & ordinaria modo est in mundo, etiam inter & apud clericos. Sufficit dicere cum hoc ipso apostolo, quòd ista intemperantia linguæ sit *universitas iniquitatis*. Duo ista verba explicant nobis utilitatem silentii, non silentii cujusdam morosi & melancholici sed talis, quod conjunctam habet scientiam, & prudentiam, & valdè nobis à SS. PP. commendatur: *lingva discretè frænanda est, non insolubiliter obliganda,* ait S. Gregor. M. pastoral. 3. p. admonit. 15. Hoc silentium imo. est character hominis sapientis, & prudentis, qui scit, tempus esse loquendi, & tempus tacendi. Sunt qui tacent, quia nesciunt, quid prudenter loqui debeant Sunt & alii, qui tacent, quia benè

discer-

discernere possunt; quando tempus sit loquendi; *est tacens non habens sensum loquelæ, & est tacens, sciens tempus aptum,* ait Sapiens Eccles. 20. adjungit: *homo sapiens tacebit usque ad tempus,* ibid. id est, usquedum necessitas adsit loquendi, prout explicat. S. Gregor. M. 2do. silentium fidelis custos est cordis; nutrit omnes virtutes, quas exercere debemus; *custos justitiæ silentium.* Is. 32. 17. Conservat nimium pietatem & religionem; *si quis putat se religiosum esse, non refrænans lingvam suam, sed seducens cor suum, hujus vana est religio.* Jacob. 1. 26. Silentium conservat pacem; sedat omnes passiones, & vigilantiam christianam nutrit. *Dixi, custodiam vias meas, ut non delinquam in lingva mea.* Ps. 38. 1 Reprimit furorem & calumnias obloquentium; hinc idem propheta regius adjungit: *posui ori meo custodiam, cùm consisteret peccator adversum me.* 3tio. silentium magnus magister est orationis, & recollectionis spiritualis; *bonum est præstolari cum silentio salutare Dei.* Thren. 3. 26. Hinc S. Bernardus dicebat, inclinationem & affectionem nostram ferri debere in silentium, si Deum rogare & orare velimus, cum fervore, & dignos nos reddere gratiis suis. Et S. Joannes Climacus tract. de pass. Dom. c. 27. vocat silentium, augmentum luminum cœlestium, in anima nostra; adjutorium contemplationis, invisibilem progressum in virtute, sanctam elevationem animæ ad Deum. Amicus silentii, ait qui-

quidam ex græcis PP. (gradu 11.) Deo approximat; & quia modo aliquo secreto, & planè occulto, se in familiaritatem illius insinuat; variis divinis luminibus illustratur. En grandem utilitatem silentii; sed ut magis adhuc illius tibi utilitatem persvasam habeas.

PUNCTUM II. Considera periculum, quod quis per nimiam loquacitatem incurrit. 1. *Si* rationabile silentium character est hominis sapientis, possumus etiam dicere cum scriptura, nimiam loquacitatem esse signum insensati; *stultus verba multiplicat*, Ecclesiastic. 10. 14. Vidistine hominem propensum ad garriendum? ait Sapiens *Prov.* 29. 20. *stultitia magis speranda est, quàm illius correptio*; & in libro Ecclesiastici vide, quid dicat? *labia imprudentium stulta narrabunt; verba autem prudentium staterâ ponderabuntur.* Eccles. 21. 28. Verba, quæ subjungit, valdè notanda sunt, *in ore fatuorum cor illorum, & in corde sapientium os illorum.* ibid. v. 29. Cor suum habent insensati in ore suo, quia fortuitò loquuntur, prout verba in os veniunt, & passio dictat; quin solliciti sint verba moderandi secundum rationem, & cum debita cordis circumspectione; e contra os sapientum in corde ipsorum est, qui ita dominantur lingvæ suæ, ut omnia verba sint ritè ordinata, & in bilance duplicis charitatis prius appensa, quam debent vel Deo, cujus solius gloriam quærunt, vel proximo, cujus nonnisi salutem optant, & quærunt. Fac reflexiones tuas

ſuper iſtis, & vide, utrum inſenſatis, an ſapientibus aſſimileris in loquendo? 2do. si ſilentium omnes virtutes cuſtodit, intemperantia linguæ origo eſt multorum peccatorum. *Complures vidi, loquendo in peccatum incidiſſe, vix quemquam tacendo* ait S. Ambroſius l. 1. off. c. 2. *Cito lutum colligit amnis abundans*. A verbis otioſis venitur ad detractiones; à detractionibus ad apertas calumnias & injurias, exinde oriuntur lites, diviſiones & inimicitiæ adeò, ut abſque hæſitatione dici poſſit talem garrulum plurimos exceſſus committere, quos omnis homo prudens evitat. *In multiloquio non deerit peccatum; qui autem moderatur labia ſua, prudentiſſimus eſt.* Prov. 10. 19. 3tio. si ſilentium pater, aut mater eſt orationis, abundantia verborum diſſipatrix eſt, & ſpiritum DEI in anima extinguit; hinc Sapiens comparat illum, qui linguam ſuam cohibere non poteſt, civitati ex omni parte patenti, & inſultui inimicorum expoſito, *ſicut urbs patens, & abſque murorum ambitu, ita vir, qui non poteſt loquendo cohibere ſpiritum.* Prov. 25. 28. *Porta*, & muri animæ noſtræ, ait S. Gregorius, paſtor. p. 3. admon. 15. ſunt cohibitio, & circumſpectio in loquendo, quæ dæmoni aditum præcludunt; intrat autem in animam, tanquam in locum quemdam derelictum, quamprimùm se quis in loquendum inconſideratè effundit; perdit quis eo ipſo medium illud, ut non diſtrahantur in oratione per millena peregrina phantaſmata, & cogitationes (tamen

tales clerici adhuc orationes persolvunt aliquas) silentium enim remedium est, ut oratio nostra non impediatur à distractionibus. *Vir lingvosus non dirigetur in terra.* Ps. 139. En inconvenientia illa, quibus se exponit, qui nimium loquax est. Vide, an non hujusmodi excessus commiseris? & pro præparatione ad Missam roga JEsum Christum pro gratia, ipsum in aliquo imitandi, quoad illud ineffabile & miraculosum silentium, cum quo adora Patrem suum cœlestem in SS. Eucharistia; *pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis.* Ps. 140. 3.

* *

FERIA TERTIA.

Et tardus ad iram: ira enim viri justitiam Dei non operatur. Jac. 1. 19. 20.

DE IRA.

1. Turpitudo hujus vitii.
2. Remedia contra illud.

PUNCTUM I. PRomptitudo facilè & subitò irascendi, unus ex majoribus defectibus est, quem homo habere possit: ut turpitudinem vitii hujus plenius cognoscas; nota 1mo. quòd ira hominem deformet. *Cor hominis immutat faciem illius.* Eccles. 13. 31. diminuit ...tatem, & quandoque etiam mortem affert; *zelus & iracundia minuunt dies.* ibid. 30. 26. 2do. perturbat rationem, ira species quædam

est stultitiæ & furoris; *ira furor brevis.* Nubem offundit intellectui, & voluntatem pervertit, impedit, ne videatur, quod verum est & justum, ita quidem ut dici possit, vix esse differentiam aliquam inter stultum, & hominem ira correptum, & sui impotentem, id quod Sapiens Ecclesiastis. 7. 10. etiam insinuat: *ne sis velox ad irascendum, quia ira in sinu stulti requiescit.* 3tio. ira spiritum Dei à nobis elongat, qui est spiritus pacis, & mansvetudinis, prout propheta Ps. 75. ait, *factus est in pace locus ejus*; recedit à corde illo, ubi turbatio, & indignationis commotio regnat; *non in commotione Dominus.* 3. Reg. 19. Quod ansam dedit S. Joanni Climacho dicendi, cor mansvetorum thronum quemdam esse, in quo Dominus quiescit, & animas turbulentas ac iracundas tribunal esse, in quo diabolus præsidet. 4to. denique exponit nos iracundia omni generi peccatorum; *vir iracundus provocat rixas, & qui ad indignandum facilis est, erit ad peccandum proclivior*, ait Spiritus S. in Proverbiis cap. 29. 22. Vitium capitale est, & origo litium, inimicitiarum, vindictæ, verborum injuriosorum, juramentorum, imprecationum, blasphemiarum, verbô, januam aperit omnibus vitiis, ut ait S. Hieronymus in Prov. 29. *janua vitiorum omnium est iracundia, quâ clausa, virtutibus intrinsecus dabitur quies; aperta verò; ad omne facinus armabitur animus.* Ecce quid nobis horrorem hujus vitii ingenerare debeat. Verùm si

vitium

vitium hoc adeò horribile, & scandalosum est in simplici quocunque christiano, quale erit in aliquo clerico, cujus proprius character esse debet patientia & mansvetudo? vel potius ad exemplum sui divini magistri ipsa mansvetudo, & affabilitas? quid an sacerdos, & pastor irascatur, cui tamen apostolus Tit. 1. 7. adeò interdicit omnem superbiam & iracundiam, *non superbum, non iracundum*: & sanè, ut S. Hieronymus regul. Monach. de corr. & doctr præsid. Tom. 4 ait, *revera nihil fœdius præceptore furioso*. Quomodo enim in aliis damnabit iracundiam, si eam in seipso non reprimat? hac enim sua iracundia potius alios in malum præcipitabit, quam ut eos extrahat à malo, in quod ipsi ceciderunt; *errantes, non tam ad bonum trahit, quàm ad malum, sævitiâ sua præcipitata*. Benè ergo ad id attendere debemus, quod nobis Jacobus apostolus dicit; *ira enim viri justitiam Dei non operatur*. Ut autem ex hac ipsius doctrina, & monito proficiamus.

PUNCTUM II. Vide nunc, qualia te oporteat adhibere remedia contra passionem adeò violentam. Primum est silentium, de quo in meditatione præcedenti. *Turbatus sum, & non sum locutus*. Ps. 76. 5. Difficile est, cum simus homines, ut non sentiamus quandoque nos ad aliquam iracundiam moveri, sed memores tunc esse debemus, quod ut christiani hunc motum reprimere, & nunquam injuriam pro injuria rependere debeamus. *Turbatus sum ut homo*,

ait in hunc locum S. Hieronymus, *& non sum locutus ut christianus.* Quod si etiam quid boni loqui possemus, oportet tacere, si sciamus, proximum malè dispositum esse, ad hoc audiendum, *obmutui, & humiliatus sum & silui à bonis.* Ps. 38. 3. Pluribus inconvenientiis sic obviabimus, quibus alias iracundiæ passio nos exponeret, si hanc regulam non sequeremur. Inardescere inter disputandum, & ad injurias venire solemus; charitas facilè læditur, & unde hoc? quia spiritum contradictionis habemus, & hinc facilè ad inconsiderata verba prolabimur. *Noli contendere verbis, ad nihil enim utile est, nisi ad subversionem audientium,* ait apostolus ad discipulum suum 2. Timoth. 2. 14. Vide, ut hoc documentum ad praxim & exercitium perducas. 2dum, remedium est, ut te in mansvetudine exerceas; *responsio mollis frangit iram, sermo durus suscitat furorem.* Prov. 15. 1. Ignis non extingvit ignem; neque iracundia iracundiam sedat. Oportet igitur, ait S. Bernardus in cant. serm. 25. verba nostra ita temperata esse, ut non solum alium non ad iracundiam provocent, sed illum etiam mitigent, si jam commotus sit, vel iram in illo præveniant, vel suffocent, si iam excitata esset. 3tium. remedium est oblivio injuriarum. *Sol non occidat super iracundiam vestram.* Ephes 4. 26. Scisne quid hoc sit, si cum iracundia cubitum eas? idem est, ac si in lecto tuo collocares serpentem, & leonem. Si ergo durius quid con-

tra fratrem tuum dixisti, quamprimum cura, ut reconcilieris cum ipso, & noli permittere, ut ira tua in te ipso crescat, & vires sumat; *ira sit brevis*, ait S. Hieronymus, *nec in diem crastinum differatur*. Denique ad reportandam plenam victoriam de hac passione, meditare sæpius passionem D. N. J. C. præsertim reflecte te supra illud: quod in evangelio de Christo scriptum, & annotatum est; *JEsus autem docebat*, & pro præparatione ad Missam considera, quàm perfectè idipsum observet JEsus in injuriis, quas in sanctissima eucharistia patitur, & sustinet. Quot irreverentiæ, & immodestiæ, sacrilegia, communiones indignæ fiunt, interim omnia hæc à pluribus christianis, imò etiam à clericis patienter fert JEsus. Habesne igitur ullam rationem conquerendi, contra leves injurias tibi illatas? veniam igitur pete ab eo ob præteritam tuam impatientiam, & stude illum deinceps melius imitari; *patientia sua passus est*, ait S. Augustinus, serm. 9. de verb. apostol. *ut doceret patientiam nostram.*

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

FERIA QUARTA.

Vado ad eum, qui misit me. Et nemo ex vobis interrogat me, quò vadis? Joan. 16. 5.

DE CÆLO.

1. Major pars hominum in oblivione cœli vivit.

2. Quo desiderio ferri deberemus illuc perveniendi.

PUN-

PUNCTUM I. REprehendit Christus JEsus in hoc evangelio discipulos suos, quòd dum egit abitum suum ex hoc mundo, & reditum ad Patrem suum annuntiasset, nullus tamen eum interrogasset, quò iret. Permittitur sincerè amanti aliqua curiositas, & quilibet nostrum obligatus est se informandi, quò Christus JEsus abierit, siquidem ad hoc tendere debemus omnes, ut illum assequamur. Sed eheu! præsentibus rebus nimium occupati, facilè obliviscimur res invisibiles & æternas. *Nemo ex vobis interrogat me, quò vadis?* defacto omnes scimus locum illum, quo abiit, cœlum esse, tanquam locum requietionis suæ in æternum, post tot labores, passiones, & ærumnas hujus vitæ mortalis; talis quietis, quam nil turbare potest; quietis talis, in qua vel ipsum Dei gaudium consistit, & quæ beatitudinem perfectam in se claudit; denique quietis talis, quæ omnibus nobis certissimè promissa est, quam securissimè exspectare possumus, modo vivamus, prout decet Dei filios, & veros JEsu Christi discipulos; *itaque relinquitur sabbatismus populo Dei.* Hebr. 4. 9. Interim major pars hominum parùm cogitat de hac æterna requie: quotidie in recitatione orationis dominicæ dicunt ad Deum: *adveniat regnum tuum*; interim ità vivunt, quasi æternaliter super terram permansuri. *Quid ergo oramus*, ait Cyprianus, de mortalit. *& petimus, ut adveniat regnum cœlorum, si captivitas*

tas terrena delectat. Quid precibus frequenter iteratis rogamus? ut adveniat dies regni, si majora desideria & vota potiora sunt istbinc servire diabolo, quàm regnare cum Christo? potestne dici, e. g. tot ac tot christianos, qui mentem suam nonnisi cogitationibus rerum mundanarum, & ut se hic in mundo stabiliant, occupatam habent; qui nonnisi cum tædio quodam audiunt ea, quæ ipsis de cœlestibus bonis proponuntur, vivant in & cum exspectatione vitæ æternæ ac beatæ? potestne dici, quòd tot clerici, qui aliud non cogitant, quàm procurare beneficia, quorum vita continua catena, & circulus recreationum est, quorum præcipua cura in eo versatur, ut voluptates sibi invicem ordinatè succedant sine interruptione alia, quàm tali, quæ necessaria est, ut quasi respirare, & novas vires sumere valeant, vitam suam in tali gemitu transigant, sine quo quis gaudia cœlestis Jerusalem prætendere nequit, prout S. Augustinus in Ps. 145. ait: *ille sperat felicitatem, qui confitetur infelicitatem.* Vide tu ipse, qualiter te dispositum sentias; & si quod absit, amor hujus sæculi & creaturarum oblivisci te facit bonorum cælestium, renuntia illi ex hoc momento: *si oblitus fuero tui Jerusalem, oblivioni detur dextera mea.* Et

PUNCTUM II. Disce à SS. PP. quo affectu & conatu laborare debeas illuc perveniendi. Mirabilia de hoc habet S. Cyprianus in tractatu de mortalitate, in quo hoc intendit,

ut ostendat; quòd quis gaudere debeat de quolibet genere mortis, eo quod per illam eripiamur à tentationibus hujus vitæ, & in requiem sempiternam transferamur, quò aspiravimus. *Amplectamur diem,* ait Illustrissimus hic Martyr, & Episcopus Carthaginensis, *qui assignat singulos domicilio suo, qui nos isthinc ereptos, & laqueis sæcularibus exsolutos paradyso restituit, & regno cœlesti; quis non peregre constitutus properaret, in patriam regredi? quis non ad suos navigare festinans, ventum prosperum cupidius optaret, ut velocius caros liceret amplecti?* ministri Domini! hoc creditis, hoc prædicatis, quòd non simus nisi peregrini super terram, & cives cœli, verùm, ubi est desiderium vestrum fruendi & gaudendi hac cælesti habitatione, quam Deus diligentibus se promisit? ubi sunt sacerdotes & pastores, qui sine murmuratione videant dissolvi terrestrem domum corporis sui, pro divini magistri sui obsequio & servitio? ubi sunt illi ardores cœlestes, qui sanctum Augustinum ità exclamare coegerunt? *ó domus luminosa & speciosa! dilexi decorem tuum, & locum habitationis gloriæ Domini mei, fabricatoris, & possessoris tui, tibi suspiret peregrinatio mea, & dico ei, qui fecit te, ut possideat & me in te, quia fecit & me. Erravi sicut ovis perdita, sed in humeris pastoris mei, structoris tui, spero me reportari tibi* conf. l. 12. c. 15. Si tales affectus, & pia desideria intimè cordibus nostris infixa essent, prout sancti

cti talia experti sunt, adeò non conquereremur; nec plangeremus, si videamus domum corporis nostri ad ruinam vergere, senectutem, morbos, & miserias sensim ad destructionem illius conspirare, ut potius enixè optaremus, felicissimum illud momentum protinus advenire, quo ex illa exire, intrare possemus domum illam gloriosam ac æternam, quam Deus nobis præparavit in cœlo, dicendo, cum magno apostolo Paulo 2. Cor. 5. 1. *scimus enim, quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quòd ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam, æternam in cœlis.* Domus ista vel maximè tædium nobis aliquod ingenerare deberet domus illius, quam modo inhabitamus. Quicunque non afficitur pulchritudine domus istius, indignus est, ut illam æternam inhabitet. O Domine! ah dona mihi ardens desiderium illuc perveniendi! *levemus cor sursum, ne putrescat in terra.* S. August. in Ps. 148. n. 5. Pro præparatione ad Missam, quia sumpturus es illum in SS. Eucharistia, qui est objectum beatitudinis Sanctorum omnium, contestare illi ardorem illum, quo illi æternum unir i desideres. O JEsu, quem toties in hac vita intra me sumo! ah fac ut etiam in altera vitæ te æternum possideam! *jube me Domine ad tuam immarcessibilem gloriam feliciter pervenire;* & pro gratiarum actione post S. communionem sæpius tecum repete verba ista regii prophetæ.

Ps. 41. *sitivit anima mea ad Deum fortem vivum, quando veniam, & apparebo ante faciem Dei.*

§(*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*)§

FERIA QUINTA.

Cum venerit ille, arguet mundum de peccato, & de justitia, & de judicio. Joan. 16. 8.

QUALITER SE GERERE DEBEANT CLERICI ERGA MUNDUM.

1. Debent illum arguere.
2. Qua ratione & modo hoc fieri debeat.

PUNCTUM I. OFficium, & verus character alicujus clerici & ministri evangelici est, arguere mundum tali cum libertate, qualem Spiritus S. qui ad defendendam causam JEsu Christi advenit, apostolis inspiravit, & quam S. Paulus discipulo suo commendavit, quando ait: *argue cum imperio.* ad Tit. 2. 15. Non est bonum signum, si quis ab omnibus laudem & plausum & universalem approbationem ab iis obtinet, qui viam amplam, largam & spatiosam ambulant, qui taliter dispositi sunt, ut illi de quibus propheta Is. 30. 10. *nolite nobis aspicere ea, quæ recta sunt, loquimini nobis placentia, videte nobis errores.* Sit fortè secretum & ars quædam ità se insinuare posse, in gratiam istorum; sed Deus à nobis avertat hanc condescendentiam & adulationem, quæ adeò criminosa est apud Deum! *prophetæ tui viderunt tibi*

tibi falsa, & stulta nec aperiebant iniquitatem tuam, ut te ad pænitentiam provocarent. Thren. 2. 14. Ne timeamus haberi pro nimium severis, si alii non sumus, quàm qualis fuit ipse Christus JEsus, divinus magister noster, cujus lingua distillabat mel & lac. An propterea putas eum vitia dissimulasse? mundo non minatum fuisse? aut quidquam dispensasse seu relaxasse de doctrina sua evangelica, quamvis præviderit se indignationem & resistentiam apud homines carnales incursurum? quàm acriter invectus erat contra avaritiam, superbiam, & hypocrisim pharisæorum, quamvis non ignoraverit, libertatem hanc vel ipsa morte sibi constituram? vide S. Paulum, perfectum imitatorem illius, qui erga omnes fideles materna viscera habebat, qui dolores parturientis pro ipsis patiebatur, & se quotidie pro salute ipsorum immolabat, quàm acerbè reprehendat peccatores? *quid vultis,* ait ad Corinthios 1. ep. 4. 22. *in virga veniam ad vos? an in charitate, & spiritu mansvetudinis?* magnus hic apostolus tota vita sua bellum gessit adversus peccatum; neque pacem, neque inducias, neque quietem ullam concessit iis, qui ultro perire volebant; quemadmodum medicus nullam etiam concedit illis, qui morbo lethargico laborant; & etiam morti proximus hæc gravia documenta discipulo suo Timotheo reliquit; *insta opportunè, importunè, arguè, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina.* 2. Timoth. 4. Tam

fre-

frequenter legis pulchra ista verba; quem verò apud te effectum causant? quotidie occasionem habes reprehendendi vitia, & tamen nec verbum dicis: *canes muti, non valentes latrare*. Is. 56. 10. Timeo, ais: mundo displicere; & nescis, quid Christus Matth. 10. 22. ad discipulos suos dixerit? *eritis odio omnibus propter nomen meum*. Arma igitur te ipsum novo ardore, ut resistere possis excessibus illis, qui defactò in mundo regnant. O te felicem, si dicere posses cum Michæa propheta: *repletus sum fortitudine spiritus Domini, judicio & virtute, ut annuntiem Jacob scelus suum, & Israel peccatum suum* Mich. 3. 8. roga Deum pro hac gratia. &c.

PUNCTUM II. Disce modum, quem tenere debeas ad arguendum mundum, quia res hæc adeò facilis non est, quàm nobis ipsis imaginemur. imo ut S. Gregorius Papa in suo pastorali c. 8. (quod continuò in manibus pastorum omnium esse deberet) monet. *necesse est, ut cura regiminis tanti moderaminis arte temperentur, quatenus subditorum mens, cum quædam rectè sentire potuerit, sic in vocis libertatem prodeat, ut tamen libertas in superbiam non erumpat*, 2do. oportet se svaviter insinuare in spiritum illius, quem corrigere volumus; *difficile quippe est, ut quilibet rectè denuntians prædicator, qui non diligitur, libenter audiatur*. ibid. Debemus curare, ut illi placeamus, & tamen simul etiam ei ostendere

quòd

quòd vita illius nobis displiceat; id quod S. Paulus nobis 1 Cor. 10. 33. insinuat, ait S. Gregorius: *cum sui nobis studii occulta manifestat dicens: sicut & ego per omnia placeo omnibus; qui tamen rursus dicit, si adhuc hominibus placerem, Christi servus non essem. Placet ergo Paulus, & non placet, quia in eo, quod placere appetit, non se, sed per se, hominibus placere veritatem quærit.* Greg. ibid. 3tio. oportet agere prudenter cum respectu & observatione temporis, loci & personarum imò quandoque dissimulare illud, quod corrigere nequimus. *Nonnulla prudenter dissimulanda sunt; sed quia dissimulantur, indicanda, ut cum delinquens & deprehendi se cognoscit, & perpeti has, quas in se tacite tolerari considerat, augere culpas erubescat, seque se judice puniat, quam sibi apud se rectoris patientia excusat.* ibid. c. 10. 4to. oportet examinare qualitatem peccati, illi qui peccant ex malitia, fortius & acrius reprehendi debent, juxta monitum S. Pauli Tito datum: *increpa eos dure*, si impudentes sint, & effrontes, etiam tu durus esse debes, ait S. Bernardus l. 4. de consid. c. 3. *si dura fronte sunt, durato & tu e contra tuam; nihil tam durum, quod duriori non cedat.* Hioc dicebat olim Dominus ad Ezechielem Prophetam, qui ad populum talem loqui debebat; *ecce dedi frontem tuam, duriorem frontibus eorum.* Ezech. 3. 8. Si vero error fuit, quasi subreptitius, & ex fragilitate commissus,

tunc

tunc uti oportet ſpiritu lenitatis, & manſvetudinis; hoc ipſum conſilium iterum nobis dat S. Paulus Galat. 6. 1. *ſi præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui ſpirituales eſtis, hujusmodi inſtruite in ſpiritu lenitatis*. Ratio, quæ nobis ad hoc faciendum perſvadeat eſt, juxta eundem apoſtolum, propria noſtra experientia, quam quotidie de noſtra fragilitate habemus; *conſiderans te ipſum, ne & tu tenteris*. Denique si obligatus ſis ad corrigendum ratione miniſterii & officii tui, Spiritum Chriſti Domini aſſumere ſtude, ut divinus iſte Spiritus ſit, qui per te *arguat mundum de peccato*. Et pro præparatione ad Miſſam roga Chriſtum JEſum, ut tibi communicet unctionem hanc Spiritus S. qui ſolus correctiones tuas utiles aliis, & proficuas reddere poteſt, conjungendo animoſitati tuæ moderationem, zelo manſvetudinem, tranquillitatem Spiritus indignationi tuæ, quam meretur peccatum. *Corripiet me juſtus in miſericordia, & increpabit me; oleum autem peccatoris non impingvet caput meum*. Pſ. 140. 5.

* *

FERIA SEXTA.

Adhuc multa habeo vobis dicere, ſed non poteſtis portare modo. Joan. 16. 12.

DE

DE MODO INSTRUENDI.

1 Debet is correspondere capacitati populi.
2. Methodus hoc faciendi cum fructu.

PUNCTUM I. VErba ista, quæ JEsus ad apostolos suos dixit: *adhuc multa habeo &c.* docent clericos, veritates seu verbum salutis cum multa discretione dispensare. *Sciendum verò est prædicatori*, ait S. Greg. Papa, pastor. p. 3. c. 5. *ut auditoris sui animum ultra vires non trahat, ne ut ita dicam, dum plusquam valet tenditur, mentis chorda rumpatur.* Et ideo occultare debet illa, quæ nimis sublimia sunt, si coram pluribus loquatur, & ea solum coram paucis tractare; *alta etenim quæque debent multis audientibus contegi, & vix paucis aperiri.* ibid. Hinc dixit etiam Jesus, quod sit *fidelis, & prudens* dispensator, quem constituit Dominus super familiam suam, ut det illis *cibum in tempore*, secundum mensuram cuique propriam. Triticum hoc, ad mensuram datum, verbum Dei significat, quod proportionatè ad capacitatem cujuslibet audientis, distribui debet; *ne cum angusto cordi incapabile aliquid tribuitur, extra fundatur*, ait Gregorius, qui ulterius addit, ideo S. Paulum 1. Cor. 2. dixisse, se non potuisse loqui hominibus spiritualibus, sed talibus, qui adhuc carnales essent, & adhuc quasi infantes, quibus lacte opus foret, non cibo solido. Hæc etiam causa est,

cur Moyses post reditum suum à consortio Domini velamen habuit suprà vultum suum, ut nimirum populo absconderet gloriam illam, seu radios, & sublimia lumina, quæ à Domino recepit. *Qui ergo recte prædicat*, concludit hic S. Pontifex, *obscuris adhuc cordibus aperta clamat; nihil de occultis mysteriis indicat, ut tunc subtiliora quæque de cælestibus audiant, cum luci veritatis appropinquant.* Fundamentalis hæc doctrina, ex pastorali S. Gregorii desumpta, majori usui esse potest, quàm nobis imaginemur. Observare illam oportet non solum in cathedra, quando formati ad populum sermones habentur, sed etiam in privatis instructionibus, in catechesi imo etiam in conversatione; id quod tamen plerumque non observatur. Loquuntur aliqui in catechesi de certis quibusdam mysteriis, quorum neque parvuli, neque adulti, qui adsunt, capaces sunt, ac proinde nullum fructum exinde trahunt. Proferuntur quandoque inter conversandum talia, quæ quia transcendunt captum, ad nihil illis prosunt. Denique sæpius contingit, tales fieri conciones, quæ vel verbo divino indignæ, & nimis vilescunt, vel adeò sublimentur, ut dum quis pro erudito haberi vult, inutilis auditoribus evadat, qui id non capiunt, neque à talibus moventur, quæ non intelligunt. Examina te ipsum, an non aliquem ex ejusmodi erroribus commiseris, vel per defectum, vel per excessum. &

PUN-

PUNCTUM II. Disce, quanta sit utilitas, si tali modo temperare, & moderari scias instructiones tuas, ut nil dicatur, quod non sit ad captum audientium; *totum quod intelligo, volo, ut qui me audit, intelligat,* ait S. Augustinus lib. de catech. rud. ad Deograt. in illo suo excellenti opere ad quemdam Carthaginensem clericum, cujus officium erat docere principia religionis christianæ, eos qui iis nondum sufficienter imbuti erant; exponit ei diffusè, & per exempla etiam methodum, quam observare debeat, ut hoc cum utilitate & fructu facere queat. Vult ergo 1mo. ut disponat auditores suos taliter, quò capaces reddantur, capiendi etiam altissima mysteria & veritates religionis nostræ, adducendo per modum historiæ id omne, quod sapientia, & bonitas divina pro nostra salute operari dignata est, à tempore Patriarcharum, & Prophetarum, id est, à creatione mundi usque ad JEsum Christum. 2do. postquam eos convicit, per ordinem istum historicum operum mirabilium, & solicitudinis illius, quam Deus omni tempore ostendit pro salute omnium hominum, ad id deinde veniendum, ut totum hoc eis persvadeatur per explicationem œconomiæ mysterii incarnationis, ubi ostendit nobis Deus magnitudinem amoris sui, & tale humilitatis exemplum nobis præbuit, quod vel solum superbiam nostram curare, & miseriis nostris mederi possit. *Deus homo & divinæ in nos dilectionis indicium est, humanæ apud nos humilitatis exemplum,*

plum, ut humanus tumor noster major contrariâ medicina sanaretur, magna est enim miseria, superbus homo, sed major misericordia humilis Deus. ibid. 3tio. post ostensum & explicatum casum hominis, & necessitatem nostram habendi aliquem redemptorem, oportet eos adducere ad exhibendam Deo gratitudinem; & ut comprehendant, debere nos iterum ad Deum reverti; *hac ergo delectione tibi, tanquam fine proposito, quo referas omnia, quæ dicis; quidquid narras, ita narra, ut ille, cui loqueris, audiendo credat credendo speret, sperando amet.* ibid. 4to deinde proponere eis oportet præcepta, quæ nobis dedit Deus; sacramenta, quæ JEsus Christus instituit ad sanctificationem nostram; necessitatem nostram quam habemus, orationis, gratiæ divinæ, & aliorum articulorum; quos ecclesia credit, & si ita firmi, & probè instructi sint in fide & charitate, instigari debent; ut cursum suum cum sanctis incipiant; explicando illis, veritates & mysteria subliminiora fidei nostræ, eaque sensim insinuando, quæ perfectiora sunt, ad obtinendum regnum cœlorum. Meditare hanc regulam sollicitè; à tam bona enim radice veniunt, ut meritò omnem attentionem tuam mereantur, & pro præparatione ad missam pete à JEsu Christo gratiam ex illis proficiendi, quia sine illo discere non potes, quod alios utiliter doceas; *disciplina tua ipsa me docebit.* Ps. 17. 36.

DIE

DIE SABBATHI.

Cum venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem Joan. 16. 13.

DE SCIENTIA CLERICIS NECESSARIA.

1. De obligatione clericorum, ut ſint literati.
2. Media, ut tales evadant.

PUNCTUM I. ET si legamus in evangelio, quòd JEſus toties docuerit, & inſtruxerit apoſtolos ſuos, eiſque intelligentiam S. ſcripturæ dederit, inſuper tamen eis promittit Spiritum S. à quo docendi eſſent omnem veritatem, ſcitu ipſis neceſſariam, ut obligationi ſuæ ſatisfacere valeant. Scire igitur, & intelligere debemus, ſcientiam qualitatem aliquam eſſe ad ſacerdotium omninò requiſitam, & neceſſariam, nullumque debere eſſe clericum, quemcunque demum locum, & gradum in eccleſia teneat, qui se ab ea eximere, & ſecum diſpenſare valeat. Scientia tanti momenti, & tam eſſentialis ſacerdotibus eſt ut dicat Spiritus S. in Oſée propheta c. 4 v. 6. *quia tu ſcientiam repuliſti, repellam te à conſpectu meo, ne ſacerdotio fungaris mihi.* Hinc pontifices & concilia abſolutè à ſacerdotio excludunt eos, qui debita ſcientia carent *Inſcii literarum* ait Papa Hilarius in quodam concilio Romæ habito,

ad

ad sacros ordines aspirare non audeant. Item Gelasius Papa, in quodam decreto Gratiani citatus, ait, *nemo illiteratus ad clericatus Ordinem promoveri præsumat; quia litteris carens, sacris non potest esse aptus officiis.* Hinc defectum scientiæ considerare non debemus, instar aliorum defectuum, ob quos ecclesia aliquos à ministerio altaris excludit, quia statuendo ejusmodi species irregularitatis, sibi ipsis potestatem non abstulit in iis dispensandi, si aliis qualitatibus præditi sint, ob quas utiles esse possint ecclesiæ. Domina enim est legum suarum, ut possit eas relaxare, quando id oportunum judicaverit; sed res non ita se habet, quoad ignorantiam, seu inscitiam; hæc enim est irregularitas in jure naturali fundata, imò etiam in divino: consequenter dispensatio hic locum non habet. Illi, qui oculo aliquo carent, vel alio membro, licitè admitti possent ad SS. ordines, nisi sacri canones aliud statuissent, verùm si ignorantes pro irregularibus non declarasset, tamen non possent licitè ordinari, quia nunquam permissum est episcopis, tales ordinare, qui incapaces sunt, ut ecclesiæ deserviant; quales sunt, qui scientia carent, vel mores illos non habent, qui ministerium sacrum decent. *Nullus igitur ad sacra mysteria veniat indoctus,* ait concilium VIII. Toletanum can. 8. *aut ignorantiæ tenebris cæcutiens, sed solùm is accedat, quem morum innocentia & litterarum splendor reddunt illustrem.* Quibus insuper

per Patres hujus concilii ista terribilia verba addunt: *aliter ordinaturis, & ordinandis immi-net imposterum Dei & ecclesiæ vindicta.* O quàm terrere deberent verba ista & illos, qui ad sacros ordines sine scientia aspirant, & illos, qui eos admittunt; neque excuset se quis per hoc, quòd desint in aliqua diœcesi tot subjecta capacia; quia ut ait concilium Lateranense celebratum sub pontificatu Innocentii III. in cap. cùm sit 24. de ætat, & qual. præfic. *satius est, maximè in ordinatione sacerdotum, paucos bonos quàm multos malos habere ministros: quia si cæcus cæcum duxerit, ambo in foveam delabuntur.* Ut enim ait S. Leo Papa epist. 87. c. 1. *non est hoc consulere populis, sed nocere; nec præstare regimen, sed augere discrimen.* Necessarium igitur est, clericos scientia præditos esse! Examinemus nunc media illa, perveniendi ad debitam scientiam, seu litteraturam.

PUNCTUM II. S. Augustinus ea indicat in illa epistola, quam ad Talerium scripsit, à quo assumptus fuerat in coadjutorem episcopatus Hipponensis, (epist. 22 ad Valer. episc.) Postquam tempus aliquod sibi expetiit, ut se melius in doctrinâ sacra informare posset, quam populum docere deberet, ait hoc obtineri aliter non posse, nisi orando, legendo, plangendo; *quomodo autem hoc fieri potest? orando, legendo, plangendo.* 1. Oratio principale, & primarium medium est acquirendi scientiam ecclesiasticam; & ideo Christus ad apostolos suos dixit: *Spiritus*

ritus veritatis docebit vos. En! quid magister dicat? huic igitur nos conformare debemus. Scientia, quæ nobis necessaria est, non est scientia aliqua profana, sed est scientia, & ars, ut nos ipsi sancti evadamus, & alios ad sanctitatem promoveamus. Plus proficimus per orationem quàm per violentiam, applicationem & intensionem intellectus, *si sapientiam invocaveris, scientiam Dei invenies*, ait Sapiens Prov. 2. 3. S. Thomas, quem merito & magistrum in Theologia nostra veneramur, fatetur se plus didicisse coram crucifixo, quàm ex libris; legimus etiam de S. Gregorio Nazianzeno, orat. 20. & S. Basilio, qui Antiochiæ studiis incumbebant, illis non nisi duas vias ibi notas fuisse; unam ad ecclesiam; alteram ad universitatem, seu scholam. 2do. orationi oportet adjungere studium, & lectionem, quæ viæ naturales sunt perveniendi ad scientiam. Hoc esset tentare Deum, & exponere se illusionibus, si illas negligeremus, quæcunque alias lumina ex oratione hauriremus. Refertur in vita S. Bernardi, quòd, quamvis in & per orationem consecutus sit intelligentiam S. scripturæ, tamen minimè intermiserit lectionem SS. PP. qui eam interpretati sunt. An non S. Paulus hortatur discipulum suum Timotheum, qui educatus & nutritus fuerat verbo veritatis, ut lectioni incumberet? *attende lectioni*. Et ipsemet etiam apostolus, etsi scientiam infusam habuerit, imo ad 3tium usque cœlum raptus fuerit, an non scribit ad disci-

discipulum eundem sic: *affer tecum libros, maximè autem membranas*. 2. Timoth. 6. 13. 3tium, denique medium, ut quis sanctè sapiens evadat, est ut quis gemat, sub pondere & gravitate obligationum suarum, humiliando se coram Deo in consideratione defectuum, quos committere solemus, exclamando cum propheta Ps. 17 *Deus meus, illumina tenebras meas*. Denique oportet ducere vitam regularem, quæ nos insensibiliter ad cognitionem & scientiam obligationum nostrarum perducet, *vis Theologus fieri*, ait S. Greg. Naz. orat. 29. *per præcepta Dei incede; actio enim gradus est ad contemplationem*. Pro Missa considera, quod si nullam aliam heberes functionem quàm offerre hoc grande sacrificium, scientia tibi summoperè necessaria sit, ut hoc dignè facere queas, quia si neque magnitudinem mysterii hujus, neque mirabilia, quæ ibi interveniunt, neque admirabiles effectus, quos causat, intelligas, quem fructum exinde capies? quæ causa fuit, quòd Petrus Damiani opuscul. advers. inscit. clericorum c. 28. hæc scripta reliquerit: *quid jam pro populo in precibus suis supplicat, qui quod loquitur ipse, velut alienus ignorat; & cum apostolus obsequium nostrum rationabile esse præcipiat; quomodo illic rationabile erit obsequium, ubi is, qui offert, oblationis suæ non concipit intellectum.*

DO-

DOMINICA QUINTA POST PASCHA.

Estote factores verbi, & non auditores tantum; fallentes vos metipsos. Jac. 1. 22.

DE FIDE PRACTICA.

1. Non sufficit prædicare, vel audire tantum verbum Dei, sed oportet illud facere.
2. Et quidem quoad omnia, quæ præcipit.

PUNCTUM I. DAntur nonnisi quam plurimi clerici, qui minimè exequuntur, seu ipsi observant ea; quæ aliis prædicant; sunt etiam paucissimi christiani, qui quod audiunt ab ipsis, observare velint; tam illis, quàm istis dicitur: *estote factores verbi; & non auditores tantum.* Non indigent verba ista explicatione, quilibet sibi ipsi ea applicare potest, christianus propterea nondum est, qui præcisè ab ore ministrorum Dei audit verbum divinum, & explicationem evangelii; scimus enim non solum catechumenos, sed etiam Judæos, & paganos assistere posse catechesi, seu instructioni, quæ in ecclesia datur, hodiedum adhuc habent hanc libertatem, est que iste modus ordinarius, quòd ab audito verbo divino ad fidem convertantur. Non satis est, habere fidem, & credere mysteria religionis nostræ; etiam dæmones credunt illa, & contremiscunt: verbo; non satis est, signatum esse sigillo & charactere baptismi, si

quis

quis non etiam vivat tali modo, qui conformis sit obligationibus illis, quas in & per illam contraxit, & nisi aliquis studeat, per bona opera, certam facere æternam electionem suam, *creati sumus in Christo*, ait S. Paulus. Eph. 1. 10. id est prædestinati, *in bonis operibus*. Descendit ille de cœlo non solum, ut nos redimeret ab iniquitatibus nostris, ab iis nos purificaret, sed insuper, *ut mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem, bonorum operum*, Tit. 2. 14. Et ideò idem apostolus ait Rom. 2. 13. *non auditores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur*. His veritatibus præsuppositis, concludere exinde debent christiani, nil iis profuturum in hora mortis, quòd pluribus concionibus interfuerint, nisi ex iis profecerint. Pariter etiam clerici concludere debent, nil eis profuturum, coram tribunali divino, quòd tot ac tot hominibus veritates evangelii prædicaverint, si ipsi non fuerint primi in iis observandis: *non omnis, qui dicit mihi; Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum, sed qui facit voluntatem Patris mei*, ait Christus Matth. 7. *multi dicent in illa die Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus; & in nomine tuo dæmonia ejecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus? & tunc confitebor illis; quia nunquam novi vos; discedite à me, qui operamini iniquitatem*. O quam metuendæ sunt multis christianis comminationes istæ, qui fidem nonnisi mortuam habent, fidem sterilem, destitutam

bonis operibus, tot doctoribus, tot prædicatoribus, qui non faciunt, quod dicunt, quid respondebunt hi tales, quando à Christo Luc. 19. 22. sibi dici audient: *de ore tuo te judico, serve nequam.* Si lingua angelorum locuti fuissent, si grandem numerum peccatorum efficacia instructionum suarum convertissent, ah! quid illis prodesset hoc lucrum animarum, si propriam perderent! an non potius e contrario desperatio ipsorum augebitur, si videant tot simplices, illiteratos, absque scientia, qui non nisi per ipsorum ministerium instructi fuerunt, non nisi per illos, tanquam per canales, gratiam Dei receperunt, fuisse salvatos, se verò cum omni doctrina sua infeliciter damnatos? seriam super hoc fac reflexionem, ne & ipse unus sis ex numero illorum, de quibus hic S. Jacobus: *fallentes semetipsos.* Et in hunc finem.

PUNCTUM II. Nota, haud sufficere, observare legem divinam tantum quoad certa puncta. Oportet eam observare in omnibus, & per omnia; *si quis auditor est verbi, & non factor,* ait S. Jacobus, *hic comparabitur viro consideranti vultum nativitatis suæ in speculo, consideravit enim se, & abiit, & statim oblitus est, qualis fuerit. Evangelium,* ait S. Bernar. Serm. 1, de 7. panibus, *speculum veritatis est; nemini blanditur; nullum seducit, talem in eo se quisque reperiet, qualis fuerit.* Nostrum est amovere, & corrigere deformitates illas, quas speculum istud nobis exhibet; evitare vitia, quæ

pro-

prohibet, & exercere virtutes illas, ad quas hortatur. Sed eheu! hoc minimè facimus. S. Jacobus alibi nobis dicit: *quicunque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus.* Jac. 2. 10. Interim, dum quis uni obligationi suæ satisfacere satagit, scrupulum sibi nullum facit, cæteras violandi; conscientiam sibi quandoque aliqui formant ad placitum suum, quamvis opera dein nostra non sint plena, de quo Christus olim conquestus fuit, *non invenio opera tua plena*, Apoc. 3. 2. *Custodite diligenter*, ajebat olim S. Bernard. ad populum magnæ cujusdam civitatis, *quod audistis libenter*. Mementote, Herodem plus, quàm illud tantum fecisse; quia scriptum de illo est non solùm, quod *libenter* S. Joannem *audierit*, quem pro homine justo habebat, & sancto, sed quòd illum etiam timuerit, & reverentiam erga illum habuerit, *pluraque fecerit*, juxta instructionem & consilium illius; verum hoc non obstante tamen periit, quia non totum id faciebat, quod sanctus hic præcursor ex parte Dei ei annuntiabat. Ita S. Bernar. epist. 129. ad Janvenses. Applica tibi ipsi verba hæc istius S. Doctoris & certo tibi persuasum habeas, haud sufficere ad salutem, si prædices, si legas, aut audias verbum divinum, vel etiam plura exequaris, & observes; si non totum observas, periisti. Vide, in quo hucusque deliqueris? Pro præparatione ad Missam considera Christum Jesum in SS. eucharistia tanquam fidele speculum,

culum, quod consulere debes, ut rescindas, & corrigas defectus illos, qui te impediunt ab observantia evangelii cum tali perfectione, quæ à nobis exigitur. Si ergo ab illo discas, & invenias nimium adhuc vanitatis, sensualitatis, amoris proprii, uno verbo: nimium de te ipso in te esse, noli contentus esse cum eo, quod lumen hoc divinum tibi defectus tuos detexerit, sed oportet venire ad praxin: corrigenda, rescindenda, relinquenda sunt omnia, quæ noverimus ei displicere; quia hoc est medium, ut perfecti evadamus, ait S. Jacobus cap. 1. 25. *qui autem perspexerit in legem perfectam libertatis; & permanserit in ea, non auditor obliviosus factus, sed factor operis: hic beatus in facto suo erit.*

* *

FERIA SECUNDA.

In Rogationibus.

Petite, & dabitur vobis, quærite, & invenietis; pulsate, & aperietur vobis. Luc. 11. 9.

DE PROCESSIONIBUS.

1. Quare institutæ sint.
2. Qualiter illis interesse debeamus.

PUNCTUM I. QUia hi tres dies ab ecclesia destinati, & consecrati sunt publicis precibus, & processionibus, ex occasione hac loquemur in genere, de omnibus processionibus, ut dum iis interesse volumus, fiat hoc

cum

cum majori devotione, conformando nos spiritui, & intentioni ecclesiæ circa illas. Processiones similes institutæ fuerunt ex duabus principalibus causis & rationibus. Prima est, ad denotandum, nos esse viatores super terram; est hic locus peregrinationis nostræ, oportet quotidie progredi, & meminisse, nos requiem non habituros, nisi postquam templum sanctum intraverimus, id est, in cœlum recepti simus, durante processione expositi sumus omnibus injuriis aeris, quia reipsa, quamdiu in hoc mundo vivimus, pluribus tentationibus pulsamur, continuò attollere vocem nostram ad cœlum debemus, æquè ac in processionibus, cantando Dei laudes, *cantabiles mihi erant justificationes tuæ in loco peregrinationis meæ.* Ps. 118. Orando Deum, invocando auxilium illius, per intercessionem sanctorum, qui feliciter peregrinationem suam finierunt; quorum vestigia & exempla sequimur: hinc fit, quòd ordinariè in talibus processionibus Litaniæ omnium SS. decantentur. Secunda ratio institutionis talium processionum est, ut veneremur, & adoremus itinera, & defatigationes Christi JEsu super terram, maximè, dum cruce oneratus, per plateas Jerusalem ibat, & Calvariæ montem conscendit, hinc etiam antefertur in processionibus crux aliqua elevata, ut memores simus, nos omnes debere Christum sequi; & sub vexillo S. Crucis ambulare, & militare. Processiones horum trium dierum originem suam debent S. Mamerto, Episcopo

ſcopo Viennenſi, qui eas ordinavit, & inſtituit anno 469. ad placandam iram Dei, & pro evitandis flagellis, & calamitatibus, quibus illo tempore Delphinatus, & Sabaudia affligebantur. Retinuit eccleſia uſum & conſvetudinem harum rogationum, quæ ſimili apparatu pœnitentiali peragi ſolent; principaliter autem eò tendunt, ut gratiam converſionis noſtræ, & benedictionem pro frugibus terræ, quibus in hac vita mortali indigemus, à Deo impetremus. *Plures* aliæ per annum fiunt proceſſiones, quarum intentum, & finem clerici populo declarare debent, & exactè curare, ac providere, ut obſervent in illis ordinationes & conſtitutiones epiſcopi, ut non eant ad loca nimis remota, à quibus eodem die non amplius redire poſſint proceſſionaliter, ut obſervetur ſilentium, & alii exceſſus, qui hac occaſione introduci poſſent, evitentur, aut aboleantur; vide, qualis fuerit zelus tuus in ejusmodi circumſtantiis, & in hunc effectum.

PUNCTUM II. Vide, quomodo talibus proceſſionibus intereſſe debeamus. 1mo. oportet afferre talem ſpiritum, qui cuilibet proceſſioni congruat, & meminiſſe, Deum velle adorari in Spiritu & veritate. Ut Judæus, non ut Chriſtianus talibus quis intereſſet, si quis præcisè litteræ ſeu externis cæremoniis inhærere, & non penitus indagare vellet, quænam ſit intelligentia, & finis talium cæremoniarum. Item haud ſufficit præcisè corporaliter ſequi, & comitâri talem proceſſionem, oportet mentaliter,

vel

vel vocaliter orationi vacare, & suam orationem unire illis precibus, quæ durante processione publicè persolvuntur. 2do. oportet recollectum esse toto tempore, quo durat talis processio, neque circumspicere, sive in hanc, sive in aliam partem; non loqui absque necessitate; incedere ordinatè & modestè absqe festinatione: quilibet suum locum observet viri à fœminis separati, quantum fieri potest; *omnia honestè & secundum ordinem fiant.* 1. Cor. 14. 3tio. denique clerici non debent tantum contenti esse, si præcisè per bonum suum exemplum ædificent eos, qui talibus publicis precibus intersunt, sed præseferre insuper debent spiritum quemdam pœnitentiæ, & seipsos non aliter considerare, quàm ut victimas, tam propriis peccatis oneratas, quàm vel maximè etiam peccatis populi, sicque Deo se offerre ad exemplum Moysis, ad illa expianda; *quiescat ira tua, & esto placabilis super nequitia populi tui.* Exod. 32. 12. Fuistine tali modo præsens processionibus? pete veniam à Deo de præterito, & offer illi in satisfactionem, sacrificium JEsu Christi & ecclesiæ suæ; & in futurum assiste illis cum majori recollectione, pietate, devotione, & modestia; id quod à te requirit Dominus; quod etiam populus à te exspectat jure, & ad quod denique ipsum tuum ministerium, & status tuus te obligat; *ut in omnibus honorificetur Deus, per JEsum Christum, cui*

est gloria, & imperium in sæcula sæculorum Amen. 1. Petr. 4 11.

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

FERIA TERTIA.

Amen, amen dico vobis: si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Joan. 16. 23.

DE ORATIONE.

1. Clerici debent orationi esse dediti.
2. Conditiones necessariæ, ut oratio nostra sit efficax.

PUNCTUM I. RES mira! scripturam S. adeò nobis commendare, & inculcare orationem, & nos tam parùm intelligere, & capere illius necessitatem! sit igitur hoc ipsum materia hodiernœ meditationis nostræ. 1mo. fundatur necessitas ista in ipsa infirmitate, & indigentia nostra, quæ quià extrema est, constanter ingemiscere deberemus, in consideratione miseriarum, periculorum, & tentationum, quæ nobis ex omni parte imminent. Pauperum est orare; & quia nos tales ultra, quàm dici potest, sumus, majorem utique obligationem habemus, instandi precibus & gemitibus dicendo cum propheta regio Ps. 37. *Domine, ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.* 2do. in necessitate gratiæ divinæ, quà in omnibus & per omnia indigemus, prout ipse Dominus in evangelio nos monuit de hoc: *sine me nihil potestis facere.*

Joan.

Joan. 15. Apostolus ait: nos adeò pauperes & egenos esse, ut ex nobis ipsis nequidem aliquid boni cogitare possimus; *non quod sufficientes simus, cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est.* 2. Cor. 3. 5. Et alibi ait, & docet nos: *Deus est enim, qui operatur in nobis velle & perficere pro bona voluntate.* Philip. 2. 13. Exercitium orationis igitur necessarium est homini ad vires necessarias obtinendas, ut tentationibus resistere valeat, & bonum, quod Deus præcipit, exequatur. *Petat, quo destituitur, ut impleat, quod jubet, oret gemitu voluntatis, ut donum impetret facilitatis,* ait S. August. tract. de N. & G c. 69. 3tio. fundatur in præcepto divino, quod Christus iterum renovavit frequenter in evangelio ubi vult, ut non solum oremus, sed ut hoc fiat incessanter, quin in exercitio adeò nobis necessario ullo modo defatigemur; *oportet semper orare, & non deficere.* Luc. 18. 1. Ecce! quid nobis commune sit cum omnibus christianis. Sed strictiorem longè obligationem adhuc habemus tanquam clerici; *sumus lapides sanctuarii, qui apparere semper debent in conspectu Dei,* ait S. Gregorius M. hom. 17. in evang. & ideò ordinati sumus ad altare, ut sciamus, obligationem nostram esse offerendi Deo incessanter preces, & sacrificia, ut alius S. pontifex loquitur: *sacerdotibus, & orandi & sacrificandi juge officium est.* Innocent. I. epist. ad Exup. c. 1. Possetne post hæc inveniri clericus adeò

irrationabilis, ut dicere audeat, se tempus non habere orandi? idem hoc esset, ac si rex diceret, tempus sibi non suppetere, ut regnum suum administret, aut judex, ut judicet, & causas decidat; aut medicus ut ægrotos suos invisat; aut pastor ovium, ut gregem suum custodiat. Nam quid est pastor animarum? nisi homo orationis, & homo Dei, qui continuò cum Deo conversari debet. *Tu autem, ô homo Dei*, 1. Timoth. 6. 11. denique talis homo, cujus tota occupatio sit orare & prædicare verbum Dei, ad exemplum apostolorum. *Nos verò orationi, & ministerio verbi instantes erimus*. Act. 6. 4. O felix itaque pars, & sors clericorum, qui hoc capiunt! fac, o Domine, ut de hoc omnino persvasus sim, quo deinceps fidelius officio meo satisfaciam. Quia verò non sufficit persvasum esse de hac veritate, quòd necessaria nobis sit oratio.

PUNCTUM II. Videamus modo conditiones, quas habere debet oratio nostra, ut efficax sit. Duas nobis indicat Christus in evangelio, quæ omnes alias in se includunt. Prima est, ut oremus fiducialiter; *petite, & accipietis*. Vult Deus invocari, ut Pater; qua fiducia autem non recurrit infans ad Patrem suum, planè persvasus, se à patre suo non repellendum, sed exaudiendum? *quanto magis Pater vester de cœlo dabit Spiritum bonum petentibus se*? ait ipse Christus D. N. Luc. 11. qui ergo orare vult, faciat hoc plena fide, & fiducia de Dei in se bo-

bonitate; *postulet autem in fide*, ait S. Jacobus, cap. 1. 6. similis enim est talis, qui dubitat aut hæret, fluctui maris, qui hic & inde circumfertur à vento, *non ergo æstimet homo ille, quod accipiat aliquid à Domino.* ibid 1. 7 Habesne in oratione tua fidem hanc charitate animatam, quæ semper utiliter & efficaciter orat? secunda conditio, quam in oratione nostra requirit Christus, est ut fiat in nomine suo, *si quid petieritis Patrem in nomine meo.* Ipse nos docet, se esse unicum mediatorem nostrum, & quòd non nisi per ipsum accessum habeamus ad Patrem suum, *nemo venit ad Patrem, nisi per me* Joan. 14. 6. Per ipsum appropinquare debemus Deo, ait enim apostolus Hebr. 13. *per ipsum ergo offeramus hostiam laudis. id est, fructum labiorum confitentium nomini ejus.* Ecclesia ipsa hujus rei nobis exemplum dat; nunquam preces suas Deo offert, nisi *per Dominum nostrum Jesum Christum.* Per eundem etiam claudit, seu absolvit laudem, & adorationem suam, *per quam laudant angeli.* Idem igitur dicamus, ut ecclesiœ ministri, sed nihil petimus in nomine ejus, si humilitatem ejus non sectemur, neque charitati, & aliis virtutibus insistamus, quas orationi, & precibus suis adjunxit. Præparatio tua ad Missam in eo consistat, ut Deum roges pro gratia benè orandi; *verè novit rectè vivere, qui rectè novit orare*, ait quidam, inter opera S. August. Tom. 5. in app. serm. 55. Si adeò aridus, & langvidus es in tuis exer-

çitiis,

citijs, aliunde hoc non provenit, nisi quia orationem negligis; *aruit cor meum, quia oblitus sum comedere panem meum.* Ps. 101. 5. Panis, quo nutriri debes ut vires tuas spirituales vel conserves, vel repares, oratio est, specialiter matutina; hæc enim lignum illud est, quod afferre debes, ad conservandum ignem pietatis, & devotionis, & ad impediendum, ne extinguatur. Quæso, nunquam illam intermittas! *ignis in altari meo semper ardebit, quem nutriet sacerdos subjiciens ligna manè per singulos dies.* Levit 6. 12.

* *

IN VIGILIA ASCENSIONIS.

Sublevatis JEsus oculis in cælum, dixit: Pater venit hora; clarifica filium tuum, ut filius tuus clarificet te. Joan. 17. 1.

METHODUS ORATIONIS.

1 Præparatio.
2. Corpus orationis.
3. Conclusio.

PUNCTUM I. Continet evangelium hodiernum illam admirabilem orationem, quam Christus JEsus persolvit ante passionem suam, pro se ipso, pro apostolis suis, & pro omnibus successoribus illorum, & iis, qui credituri essent in eum. Occasionem nobis præbet

ora-

oratio ista, observando methodum illam, quam in oratione nostra servare debeamus, quam fortè alias nunquam amplius habebimus; quod tamen scitu valde necessarium nobis est, siquidem monet nos Spiritus S. ut præparationem aliquam orationi nostræ præmittamus *Ante orationem præpara animam tuam, & noli esse quasi homo, qui tentat Deum.* Eccles. 18. 23. Præparatio igitur prima pars est orationis. Alia est remota, alia proxima; remota est, quæ in vita ordinata & regulari consistit, proxima consistit in lectione libri illius, qui certam materiam assignat, nosque in præsentia Dei statuit, cum tali reverentia, & profunda humiliatione corâm illo, cujus tam grande exemplum nobis dedit JEsus in oratione sua in monte oliveti, *procidit in faciem suam* Matth. 26. 39. Invocandus etiam S. Spiritus, ut sanctas nobis cogitationes inspiret, siquidem certi sumus, nos ex nobismetipsis orare ut oportet, non posse, *nam quid oremus, sicut oportet, nescimus; sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.* Rom. 8. 26. Implorare etiam oportet auxilium Beatissimæ Virginis, S. Angeli custodis nostri, & patronorum nostrorum, ut sic avertantur ea, quæ nos distrahere possent. Observastine fideliter ejusmodi præparationem? accessistine ad orationem, seu meditationem tali cum recollectione & affectu, ut aliud non desiderares, quàm ut intimè conversareris cum

Deo?

Deo? *anima mea liquefacta est, ut locutus est dilectus meus*. Examina te desuper.

PUNCTUM II. Corpus orationis, seu id quo nos occupare debemus tempore orationis, seu meditationis est, ut id, quod pro materia assumpsimus, attentè consideremus; *considerabo mirabilia de lege tua*. Psal. 118 1mo. coram Deo vel Domino nostro JEsu Christo; reflectendo nos supra id, quod ipse de hac materia dixit, vel cogitavit, exhibendo simul, seu exercendo debitos actus adorationis, amoris, gratitudinis &c. 2do. referendo eam ad nos ipsos in quantum ea indigemus pro nostro proprio profectu, pro reformatione morum nostrorum; nos humiliando, & petendo à Deo gratiam ad hoc nobis necessariam; exponendo miserias nostras, paupertatem nostram, infirmitates & tentationes, quas patimur; & supplicando, ut misericorditer nos respicere dignetur; *cito anticipent nos misericordiæ tuæ, quia pauperes facti sumus nimis*. Ps. 78. 8. *Omnes*, ait S. Augustinus, serm. 15. de V. D. *quando oramus, mendici Dei sumus, ante januam magni patris-familias stamus, aliquid volentes accipere; & ipsum aliquid, ipse Deus est*. Pauper qui consolationem exspectat, suam miseriam proponit, & elemosynam per amorem Dei petit. Oremus igitur, quemadmodum isti solent; & petamus à Deo elemosynam gratiæ suæ per amorem JEsu Christi. Conjungamus nos cum magno isto adoratore Patris divini, desideremus ita orare, ut

ut ipse, cum ipso, & per ipsum, nec aliud afferre, nisi merita, Spiritum, & personam ipsius, nec aliter apparere coram Deo, nisi ut alter Christus, en! quo nos utiliter occupare possimus tempore orationis nostræ

PUNCTUM III. Conclusio, ultima pars orationis mentalis est, quæ in bonam resolutionem seu propositum desinere debet, prout nostra spiritualis indigentia id exigit, quæque ad reformationem morum nostrorum tendere debet. Iste est fructus ille, quem ex omnibus meditationibus trahere debemus; hinc scriptum est Ecclesiastis 7. 9. *melior est finis orationis, quàm principium.* Gratias deinde agere debemus Deo pro gratiis, durante meditatione, nobis concessis; & rogare illum, ut propositis nostris benedicere, eaque efficacia reddere dignetur. Vide nunc, utrum methodum hanc fideliter huc usque secutus fueris in meditando, vel similem? examina, in quo defeceris, cura illud in futurum corrigere, & plus fructus ex meditationibus capere. Hinc gratiam hodie petere debes à Deo in præparatione tua ad Missam; uni te ipsum cum summo hoc pontifice religionis nostræ, cujus sacrificium celebraturus es, & qui non cessat in altari pro nobis orare. Ita Domine! ego tibi offero infinitam illam adorationem filii tui JEsu Christi, qui solus supplere potest, quod nostræ adorationi deest. Exaudi me Domine ob amorem filii tui, in quo tibi semper summè compla-

placuisti. *Protector noster aspice Deus, & respice in faciem Christi tui.* Ps. 83. 10.

)(⌣)(⌣)(⌣)(⌣)(⌣)(⌣)(⌣)(⌣)(

PRO FESTO ASCENSIONIS D. N. J. C.

Videntibus illis elevatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum. Act. 1. 9.

DE ASCENSIONE DOMINI.

1. Cur JEsus ascenderit in cælum.
2. Quid nos facere oporteat, ut eum sequamur.

PUNCTUM I. ADoremus Dominum nostrum J. C. in cœlum ascendentem; rogemus insuper eum, ut participes nos faciat copiosæ illius benedictionis, quam hodie super discipulos suos effudit; *& elevatis manibus benedixit eis*: gaudeamusque simul cum illis, videntes, divinum magistrum relinquere terram istam morientium, quæ anathemate maledictionis percussa est, id est, mundum, qui illo dignus non erat (utpote quem nequidem recipere voluit) ut intraret in gloriam illam majestate sua dignam; consideremus deinde, quare D. N. J. C. in cœlum ascenderit? hoc ideo fecit 1mo, ut possessionem sumeret illius gloriæ, quæ ipsi debebatur, quam tot titulis promeruit, specialiter per humiliationem, & annihilationem seu abjectionem suam infinitam; quàmque à Patre suo divino effundi petiit supra humanitatem suam in illa pulcherrima oratione, quam paulo ante mor-

mortem suam peregit; & *nunc clarifica me, tu Pater, apud temetipsum claritate, quam habui, priusquam mundus esset apud te*, Joan, 17. August. & Chrisost. in hunc loc. 2do. ut nobis ibi pararet locum; *vado parare vobis locum.* Joan. 14. 12. vult, quia sumus membra illius, ut illi aliquando uniamur; *Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, & illi sint mecum, ut videant charitatem, quam dedisti mihi.* Joan. 17. 24. Clerici, qui ministri illius sunt, & membra principalia. an non jure, cum magna, sed humili fiducia sperare, & exspectare possunt, obtenturos se aliquando, locum quemdam in regno ipsius æterno? rogemus illum pro hac gratia, ut illum locum non perdamus, quem ipse nobis promeruit. *Unam petii à Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini, omnibus diebus vitæ meæ.* Ps. 26. 4. 3tio. denique ascendit JEsus in cœlum, ut ibi officio advocati apud Patrem suum æternum fungeretur. O quantam coram supremo judice potestatem habet hic divinus advocatus! quàm eloquens est vox sanctissimorum vulnerum ejus; quantam fiduciam nobis ingenerare debet authoritas illius apud Deum, etsi vel maximi peccatores simus, siquidem ipse defensionem nostram in se suscipit, & nostram causam suam facit! id, quod S. Joannes nobis suggerit: *filioli mei, hæc scribo vobis, ut non peccetis, sed & si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem, JEsum Christum justum; & ipse est pro-*
piti-

pitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi. 1. Joan. 2. 1. & 2. Expende attentè omnes has rationes; cura, ut eas etiam populo communices, & explices, ut ita capaciores reddantur, cum fructu celebrandi hanc solemnitatem ascensionis D. N. J. C.

PUNCTUM II. Vide nunc, quid nos facere debeamus, ut Christum sequi valeamus in cœlum; imo, proponere nobis debemus continuò ante oculos nostros exemplum virtutum illius. Reliquit nobis Christus ascendens in cœlum pallium suum, quemadmodum Elias discipulo suo suum. Pallium hoc actiones ipsius sunt, quæ nimirum in vita hac mortali egit, & virtutes, quibus vestiri debemus, ut sunt, humilitas, mansvetudo, patientia, spiritus mortificationis, charitas, zelus pro gloria Patris sui divini, *omnibus his velut ornamento vestieris.* Is. 49. 18. Hortatur nos omnes ad volatum, ut supra terram elevemur ad ipsius sequelam & imitationem; *sicut aquila provocans ad volandum pullos suos, & super eos volitans, expandit alas suas.* Deut 32. 11. Subjiciamus igitur nos gratiæ ipsius, absolutè renuntiantes peccato, ut nihil sit, quod retardare vel impedire possit volatum nostrum; *deponentes omne pondus, & circumstans nos peccatum.* Hebr. 12. 1. 2do. abstrahere debemus corda nostra de terra, & ardenter ad cœlestem patriam aspirare, ubi thesaurus noster, felicitas nostra, beatitudo nostra

est.

eft. Illuc tendunt omnia desideria Sanctorum; hinc gemunt cum apostolo in exspectatione illius, quamdiu hic in terra vivunt; *ipsi intra nos gemimus, adoptionem filiorum Dei exspectantes redemptionem corporis nostri; spe enim salvi facti sumus.* Rom. 8. 23. Non bebet clericus vitam hanc præsentem aliter, nisi moleste ferre; principia fidei, & gratia seu excellentia sacerdotalis dignitatis, non nisi horrorem illi causare debent, erga omnem consolationem humanam, ut aliam non inveniat, aut admittat, nisi in Christo JEsu; *desiderium habens dissolvi, & esse cum Christo.* Philip, 1. 23. 3. Denique debet nos mysterium hujus diei ad id permovere, ut homines prorsus cœlestes evadamus; *animum ergo faciamus nobis ad cœlum*, ait S. Chrisost. in epist. ad Hebr. c. 9. cœlum semper pulchrum, semper gratum & acceptum est; nunquam faciem suam mutat, nubes præcisè serenitatem illius nobis tegunt. Simus ergo semper etiam iidem in afflictionibus & adversitatibus; permaneamus ii, qui sumus ad imitationem cœli; *hoc nos quoque faciamus*, pergit S. Chrisost. cœlum valdè elevatum est super terram; separemus igitur etiam nos ab ea, & elevati sursum, exinde conjiciamus oculos nostros deorsum supra homines, tunc nullam amplius videbimus differentiam inter principem & subditum, quæ nobis occasio, vel ratio aliqua cujusdam invidiæ, vel tentationis esse posset. Purpura, dignitates, aurum, argentum, pretiosa supellex, vestes pom-

posæ

posæ magnificæ non amplius movebunt nos, res omnes haud aliter apparebunt nobis, nisi instar muscarum; *omnia videbimus tanquam muscas.* ibid. O JEsu dona nobis talem dispositionem, & tunc capaces, ac in statu erimus, sequendi te usque in cœlum. Pro præparatione ad Missam, hanc reflexionem fac, quòd, cum destinati sumus ad distribuendum fidelibus res cœlestes, ut cœlestes evadant, valdè infelices nos essemus, si non ad hoc ipsum in nobis procurandum laboraremus. Quotidie panem cœli in terram descendere facimus; illo etiam cibamur nos, & alios cibamus; quotidie in instructionibus nostris linguam cœlestem loquimur, quotidie in Missa hortamur populum, ut sursum cor habeat; item declaramus ibi etiam simul, quando celebramus, quòd voces nostras cum Angelis, Archangelis, Seraphim quoque, ac Cherubim conjungamus, ut debitam Deo laudem persolvamus. Quanta igitur obligatio nostra est, ut homines prorsus cœlestes evadamus? verùm, quàm timendum, ne talia fint in condemnationem nostram, si tales non evadamus? o JEsu, qui hodie triumphator in cœlum ascendisti, trahe corda nostra post te; fac, ut deinceps non amplius terræ adhæreant, sed omnis conversatio nostra tecum sit in cœlo, & ad exemplum apostoli tui vivamus, in continua exspectatione reditus, seu secundi adventus tui. *Nostra autem conversatio in cœlis est; unde etiam salvatorem exspectamus Dominum nostrum JEsum Christum.*

FERIA SEXTA.

Dominus quidem JEsus, postquam locutus est eis, assumptus est in cælum, & sedet à dextris Dei. Marc. 16. 19.

DE SESSIONE CHRISTI AD DEXTERAM PATRIS SUI.

1. Est in cœlo tanquam rex.
2. Et ut Pontifex noster.

PUNCTUM I. ADoremus Christum ad dexteram DEI Patris in cælo sedentem supra omnes principatus, potestates, virtutes, dominationes, & omne id, quodcunque sive in hoc, sive in futuro sæculo, grande & magnum est. Dum dicimus, eum sedere ad dexteram Dei, intelligere debemus per hanc sessionem æqualitatem potestatis cum suo divino *Patre*, qui eum constituit regem, Dominum supremum, & hæredem universalem omnium rerum S. August. l. de Agon. Christ. c. 26. & de fide & symb. c. 7. prout S. Paulus Hebr. 1. 2. ait, *quem constituit hæredem universorum, per quem fecit & sæcula.* Similiter attendere debemus, ne putemus, hoc ei, ut Deo, contigisse, quòd hæreditatem hanc consecutus sit, siquidem eam à tota æternitate habuit, & dum cum Patre suo æterno Dominus ac creator est; sed hæc ei ut homini conveniant; & ut talis etiam audiit

diit à Patre suo: *postula à me, & dabo tibi gentes hæreditatem tuam*; & alibi: *sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum*. Acquisivit sibi hæreditatem istam vita & morte sua; & possessionem omnium gentium & gloriæ suæ exinde obtinuit, perfectamque ac plenam obtinebit tunc, quando omnes inimici sui pedibus ipsius substernentur, quando in ultimo adventu suo totum sibi subjiciet, & super impios regnabit per suam justitiam; super electos verò, per communicationem gloriæ suæ. Submitte te humiliter huic regi divino, & siquidem ipsi data est omnis potestas, roga ipsum, ut disrumpat vincula, quæ te captivum tenent; & ut cordi tuo plenè dominetur, ut ipse, suo tempore, regnare cum illo valeas in æternum. O Domine, memento mei in regno tuo: confundor, quòd tam parum de illo cogitem; erubesco ob vilitatem inclinationum, & affectionum mearum, si me super eas reflecto; verùm quamprimum de te cogitare desino, res nihili cor meum occupant, & distrahunt, quibus statim adhæret, & eas tibi præfert Ah, miserere mei, rex divine, & permitte mihi, ut dicere valeam cum sponsa in canticis, & aliis sanctis animabus: *trahe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum; trahe torpentem, ut reddas currentem*. Cant. 1. 3. S. Bernard. in cant. serm. 21. n. 10.

PUNCTUM II. Verùm, non sufficiat hoc, ut Christum in cœlo sedentem tantum conside-

deremus ut regem nostrum; aspiciamus illum etiam ut summum pontificem nostrum; *habentes ergo pontificem magnum, qui penetravit cælos, JEsum Filium Dei, teneamus confessionem.* Hebr. 4. 14. Privilegium valdè gloriosum pro religione nostra christiana est, habere Filium Dei pro summo pontifice; prærogativa est benè consideranda iis, qui hanc fidem profitentur, si sciant, eum cœlos intrasse; quia præsumptionem pro se habent, quòd & ipsi intraturi sint, siquidem populus sequi potest pontificem suum, & eo ire, quò ipse præivit: sed qualis & quanta consolatio, scire, pontificem istum maximum se incessanter sistere, ante conspectum Dei pro nobis, etiam in hac ipsa mansione gloriæ suæ? *introivit in ipsum cælum, ut appareat nunc vultui Dei pro nobis.* Hebr. 9. 24. Certi sumus, quemadmodum sacerdotium illius æternum durat, ita etiam eum salvare posse omnes accedentes, per ipsum ad Deum, siquidem *semper vivens est ad interpellandum pro nobis.* Hebr. 7. 25. Oculos igitur nostros sæpius conjiciamus in hunc summum pontificem religionis, seu fidei nostræ, qui oblato semel in cruce sacrificio, per quod Deo reconciliati sumus, pergit adhuc continuò offerre se Patri suo pro nobis, ostendendo illi vulnera sua, lacrymas, labores, & omnia, quæ pro peccatoribus sustinuit, & passus est. O quid non obtinebimus per intercessionem & meditationem tam magni pontificis, qui ipsa sanctitas &

innocentia eſt, infinitè diſtans à corruptione peccati? altior ipſis cœlis, qui introivit in ſancta ſanctorum, non per *ſangvinem* extraneum, ſed *per proprium*? Hebr. 9. 12. en! in quo fundatur fiducia noſtra, ſine iſta quid fieret de nobis? o JEſu! pontifex futurorum bonorum, intercede pro me apud Patrem tuum; exhibe illi pretium redemptionis meæ: nihil deſidero rerum præſentium; verte deſideria mea ad te; *ſitivit in te anima mea, quàm multipliciter tibi caro mea.* Pro Miſſa; ſume hodie Chriſtum JEſum ut ſummum pontificem tuum; roga ipſum, ut te participem faciat gratiæ, & ſanctitatis ſacerdotii ſui, quemadmodum tibi communicavit poteſtatem ſuam, ut pari diſpoſitione & affectu illum offerre valeas in ſanctiſſima euchariſtia, quo ille se in cœlo, & in S. altari offert. Quia juſtum eſt & æquum, ut cum ſacerdos ſis, etiam ipſe aliquid contribuere ſtudeas donis illis, quæ Patri ſuo pro nobis offert. *Omnis enim pontifex ad offerendum munera, & hoſtias conſtituitur; unde neceſſe eſt, & hunc habere aliquid, quod offerat.* Hebr. 8. 3.

* *

DIE SABBATHI.

Illi autem profecti, prædicaverunt ubique, Domino cooperante, & ſermonem confirmante, ſequentibus ſignis. Marc. 16. 20.

DE ZELO.

1. Quam necessarius sit clericis.
2. Quales habere debeat qualitates.

PUNCTUM I. LOcus hic est loquendi de zelo, omnibus christianis adeo necessario, maximè verò bono pastori, aut sacerdoti. *Bonus zelus est, & utilis in sacerdote,* ait S. Ambrosius serm. 18. in *Ps.* 118. *ne negligens, nec remissus sit.* Sacerdos, vel pastor, qui nullum zelum habet, ad nihil utilis est; nam ad quid utilis sit homo negligens, aut remissus? quid boni facere possit? quis autem explicare valeat omnem illum fructum, quem afferre potest pastor zelosus? desumi, & judicari hoc potest ex apostolis, qui illo repleti erant; *prædicaverunt ubique.* Undecim pauperes piscatores, & unus scenofactoriæ artis, omni humano subsidio destituti, totum mundum converterunt; non obstante toto conatu, quem mundus, & totus infernus contra illos adhibuit. Zelus domus Dei, quo animati erant, illos omnia obstacula superare fecit, omniaque illorum fervori cedere debuerunt. *In omnem terram exivit sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum.* Ps. 18. 5. Quid non effecit hic ipse zelus in primis pastoribus ecclesiæ! prosecuti sunt omnia illa, quæ benè incepta erant ab apostolis; omnia conservarunt, omnia auxerunt, licet eadem obstacula repererint, quia idem zelus domus Dei docuit

eos quoque, ut omnia vincerent, quemadmodum apostoli vicerunt. Facile demonstrari posset, per omnia sæcula nihil boni fuisse, quod zelosi sacerdotes non effecerint; verùm, ut ad hæc nostra tempora veniamus, quis enarret illa, quæ S. Franciscus Xaverius, & S. Carolus Borromæus præstiterit? quot provincias hoc zelo animatus non peragratus fuit S. Xaverius in Indiis? quot diversis gentibus non prædicavit ille evangelium? quot animas ad Deum convertit? quot ab idolatria, infidelitate, à vitiis non retraxit? quot ecclesias super ruina paganismi, vel machometismi non erexit, & fundavit? quid in S. Carolo non effecit idem zelus? quot sunt, quos magnus iste episcopus à vitiis revocavit? quanta bona ipse non præstitit per seipsum, & stabilivit in Italia, & per suum bonum exemplum in toto mundo christiano? ipse solus, certo quodammodo, plus contulit ad reformationem christianorum, præsertim totius cleri, quàm infinitus quasi numerus episcoporum & pastorum. Quid non adhuc hodiedum hic ipse zelus præstat in inferioribus pastoribus? parochus quicunque, illo animatus & succensus, efficiet id omne, quod volet in sua parochia; nullus excessus erit, pro quo eradicando non inveniat medium aliquod; nullum scandalum, quod non tollere, nullum bonum opus, quod non introducere valeat. Ratio hujus rei est, quia nil gratius & acceptius Deo esse potest, & cui magis benedicat, quam hic ipse zelus, pro salute ani-

marum; *nullum quippe omnipotenti Deo tale est sacrificium, quale est zelus animarum,* ait S. Gregorius M. l. 1. super Ezech. hom. 12. postquam autem illius utilitatem vidimus.

PUNCTUM II. Videamus etiam, quales habere debeat qualitates? 1mo. debet esse prudens, quia zelus sine scientia reddit pastorem odiosum, & insupportabilem populo suo; *importabilis siquidem est absque scientia zelus,* ait *S.* Bernardus serm. 40. in cant. *quo igitur zelus fervidior, ac vehementior spiritus, profusiorque charitas, eò vigilantiori opus est scientia, quæ supprimat zelum, spiritum temperet, ordinet charitatem,* ait idem S. P. ibid. 2do. debet esse discretus, & in mensura, non debet involare in labores aliorum, neque diminuere gloriam, & fructum aliorum operariorum evangelicorum; Memento, ait S. Gregorius, scribens ad S. Augustinum, lib. epist. 12. ad interrog. S. August. c. 9. magnum illum apostolum Angliæ, missionem tuam se non extendere in Gallias; nullam, illuc transeundo, exercere debes authoritativam functionem, si ibi videris excessus quosdam, cura, ut bono exemplo tuo eos à vitiis avoces, & imitatores tuos efficias; quia scriptum est in lege; *si intraveris in segetem amici tui, franges spicas, & manu conteres; falce autem non metes.* Deuter. 23. Igitur falcem judicii mittere non potes in eam segetem, quæ alteri videtur esse commissa; sed per effectum boni operis, frumenta domi-

nica,

nica, vitiorum ſuorum paleis expolia, & in ec-cleſiæ corpus, monendo, & perſvadendo, quaſi mandando converte. 3tio. debet eſſe purus, & alienus à proprio intereſſe, ſeu commodo Miniſter JEſu Chriſti neque quærere propriam aut communitatis ſuæ utilitatem debet, ſed unicè Dei gloriam, & ſalutem animarum, prout; S. Paulus fecit, qui ad Philippenſes ita ſcribit: *teſtis mihi eſt Deus, quomodo cupiam vos omnes, in viſceribus Chriſti.* Philip. 1. 8. Ex hoc fonte hauſit zelum ſuum; exinde compoſuit omnes epiſtolas ſuas; ex hoc deſumpſit omnem doctrinam, quam unquam propoſuit. Pro præparatione ad Miſſam hauri ex eodem fonte idipſum, volo dicere, zelum quem habere debes, pro ſalute animarum, ex corde ſanctiſſimo Chriſti JEſu. Roga divinum hunc Salvatorem, ut tibi aliquid de zelo S. Pauli communicare dignetur, qui adeò purus, & alienus ab omni proprio commodo fuit, ut non dubitarit idem apoſtolus ita ſcribere: *quotidie morior per veſtram gloriam fratres.* 1. Cor. 15. 31. hoc eſt, quod ſeipſum privaverit omni quiete, & ſatisfactione, aut commoditate, ut se integrum conſecraret pro ſalute, & bono animarum. Ah! bone Deus! dona mihi talem, ac ita comparatum zelum! accede ad altare novo cum fervore; ibi enim invenies ignem hunc divinum, quem JEſus Chriſtus ſecum in terras aſportavit, qui ſolus zelum noſtrum accendere poteſt pro gloria

Dei & servitio ecclesiæ suæ. *Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendatur.* Luc. 12. 49.

DOMINICA INFRA OCTAVAM ASCENSIONIS D. N. J. C.

Vigilate in orationibus. 1 Petri. 47.

DE DISTRACTIONIBUS SUB ORATIONE.

1. Sollicitudo eas evitandi.
2. Remedium contra illas.

PUNCTUM I. HAud necessarium esset, monere nos, de vigilantia inter orandum, si probè agnosceremus necessitatem orandi Non est necesse monere pauperem, ut paupertatis suæ memor sit, quando coram divite stat, qui eum solari posset; malefactor, qui audientiam apud judicem obtinuit, non debet moneri, ut ad id attendat, quod dicit, vel quod ipsi respondetur; nec infirmus, ne obliviscatur infirmitatis suæ, coram medico· An non iidem nos omnes sumus coram Deo, quando oramus? unde ergo est, quod pro eo, ut dicamus cum propheta; *ego vir videns paupertatem meam, in virga indignationis tuæ.* Thren. 3. 1. Adeò nos distrahi patiamur? inde est, quia non satis sentimus, vel apprehendimus indigentiam, & necessitatem nostram, quam habemus orandi; neque

neque sufficienter spirituales infirmitates nostras agnoscimus, uno verbo: fides nobis deest, hinc majori jure de nobis ipsis conqueri possumus, quàm S. Hieronymus, quòd adeò malè oremus. Verba hujus S. P. adeò stringentia sunt, ut ea omittere non possim; servient enim ad excitandam devotionem nostram; *si secundum fidem meam fiat mihi, peribo;* ait hic S. Doctor Tom. 2. Dialog. advers. Lucifer. *non orarem, nisi crederem, sed si verè crederem, illud cor, quo Deus videtur, mundarem; manibus tunderem pectus; genas lacrymis rigarem, corpore inhorrescerem, ore pallerem, jacerem ad Domini mei pedes; eosque fletu perfunderem, crine tergerem, hærerem certo trunco crucis, nec prius amitterem, quàm misericordiam impetrarem. Nunc verò creberrimè in oratione mea aut per porticus deambulo, aut de fænore computo; aut abductus turpi cogitatione, quæ dictu erubescenda sunt, operor. Ubi est fides? siccine putas orasse Jonam, sic tres pueros, sic Danielem, sic certè latronem in cruce?* hæ exprobrationes meliùs in nos quadrant, quàm in S. Hieronymo; quippe eheu! quomodo oramus nos? tantum reflectamus nos parumper supra orationem nostram, & aliud vix inveniemus, quàm tædium, nauseam, teporem, negligentiam, distractiones, & dissipationes. Mirum igitur sit, si tam parùm fructus hucusque ex illa hausimus? *petitis, & non accipitis, eo quòd malè petatis?* & siquidem plerumque distractiones nostræ in causa sunt, cur nil impetramus,

PUN-

PUNCTUM II. Videamus, qualia contra illas remedia addibere valeamus; & in hunc finem notare oportet, dari distractiones aliquas, quæ nobis eveniunt ob nimium affectum, & adhæsionem erga creaturas, & continuam dissipationem, in qua vivimus; quia verò distractiones hujusmodi plerumque voluntariæ sunt, hinc mirari haud debemus, quod fructum & meritum orationis perdamus, hinc comparat eas S. Franciscus Salesius muscis illis, quæ moriuntur in ungvento, & ideo bonum odorem illius corrumpunt. Id, quod facere hic possumus, ut originem hanc obtundamus, est, ut à mundo nos abstrahamus, passiones nostras reprimamus, sensus mortificemus, & vitam ordinatiorem instituamus, sine quibus nunquam spiritum orationis acquiremus. *Bonas facite vias vestras & studia vestra, & habitabo vobiscum*, ait Deus, per prophetam suum Jeremiam cap. 7. Dantur cogitationes distractæ, tanquam reliquiæ vitæ præteritæ, etsi absolutè illi jam renuntiaverimus. Objecta, quæ olim in mundo vidimus, & voluptates, quibus profundam radicem, impressionem, & vestigia in phantasia nostra reliquerunt, adeoque redeunt, etiam nobis invitis. Remedium contra ejusmodi distractiones est, ut nos profundè humiliemus, affectus, & sensus confusionis & compunctionis concipiamus, deumque oremus, ut non tradat, nec relinquat nos ejusmodi illusionibus, & distrahentibus nos phantasiis, dicamusque cum propheta regio, & pœnitente: *ne memineris ini-*

qui-

quitatum nostrarum antiquarum; cito anticipent nos misericordiæ tuæ, quia pauperes facti sumus nimis. Ps. 78. 8. Denique dantur distractiones aliæ, quæ originem suam à fragilitate nostra humana habent, à quibus etiam eximii sancti exempti non erant. Igitur quemadmodum illi, ità & nos ingemiscere debemus, & propterea minimè affici tœdio erga hoc sanctum exercitium orationis. Si etiam in ariditatem & desolationem cadamus prorsus extraordinariam; dicamus cum propheta: Ps. 62. 3. *in terra deserta, & invia & inaquosa, sic in sancto apparui tibi.* Videamus, ut minus frequentes sint, ut Deum semper ante oculos nostros habeamus, & assuescamus cor nostrum per sanctum quemdam habitum ad Deum convertere; *sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum.* Ps. 122. Imaginemur nobis, dum ad orationem accedimus, nos ad officium angelorum peragendum accedere; *angelorum opus, laudare Deum,* ait S. Basilius & S. Chrysostomus hom. in Ps. 28. l. 2. de orat. Dom. ait, *dum oramus existimemus nos, in angelorum medio consistere, idemque sacrificium cum illis peragere.* Vide, quales sint distractiones, quæ tibi accidunt, ut etiam media iis applicare valeas, quæ primum exposuimus; & pro præparatione ad Missam considera, quali cum applicatione Christus JEsus adoraverit æternum suum Patrem in sanctissima eucharistia. Roga illum pro gratia, ut deinceps

non

non sis amplius adeò distractus, sed ut imitari valeas illius divinam recollectionem; cumque tali silentio interiori orare, quale à nobis evangelium Matth. 6. 6. exigit; *tu autem, cum oraveris, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio ora Patrem tuum.*

* *

FERIA SECUNDA.

Ante omnia autem, mutuam in vobismetipsis charitatem continuam habentes, quia charitas operit multitudinem peccatorum. 1. Petr. 4. 8.

DE CONVERSATIONE.

1. Quam charitatem ibi exercere debeamus.
2. Defectus in illa committi soliti.

PUNCTUM I. SAnctus Petrus apostolus dat nobis hic medium quoddam omninò universale & efficacissimum ad benè vivendum cum fratribus nostris, nimirum ut ante omnia mutuam inter nosmetipsos charitatem habeamus, quia hæc innumeram multitudinem peccatorum occultat, & tegit. Monitum hoc extremi prorsus momenti est; observare illud debemus omni tempore, & in omni loco, maximè autem si obligati simus, conversari cum proximo. Tunc enim hac instructione & doctrina valdè indigemus. 1. Necessaria nobis est charitas, quæ sit humilis, ita ut nos indignos æstimemus conversari cum hominibus, eò quod per peccata

noſtra aliud non promeriti ſimus, quàm cum dæmonibus converſari; libenter alios audire, eorumque opinioni, & ſententiæ nos accomodare debemus, in quantum id conſcientia noſtra nobis permittit: neque loquendo cum ipſis, niſi num civilitate, ſeu humanitate quadam, quam etiam apoſtolus Rom. 12. 10. à nobis exigit; *charitate fraternitatis invicem diligentes, honore invicem prævenientes.* 2. Debet charitas iſta eſſe etiam dulcis, manſveta, ſerena, affabilis, ſemper prompta & parata, ad exhibendum proximo gratum obſequium, loquendo cum ipſo cordialiter; conſolando illum in triſtitia, animando in tædio, confortando in infirmitatibus, & ei aſſiſtendo in tentationibus; *quis ſapiens & diſciplinatus inter vos?* ait S. Jacobus cap. 3. 13. *oſtendat ex bona converſatione operationem ſuam in manſvetudine ſapientiæ.* 3. debet eſſe patiens, ſive deinde perferendo imperfectiones proximi, & ruſticitatem, vel inamœnum modum agendi, ſive loquendo cum illo, etſi ingratus nobis ſit; ſive interpretando in bonam partem, quidquid dicit; & acceptando bona illius monita, vel conſilia, ſi quæ nobis dat, quin propterea nos ipſos turbemus, & pacem internam amittamus, quam in filiis ſuis Deus requirit: *in patientia veſtra poſſidebitis animas veſtras,* Luc. 21, 19. Itane converſatus es hucuſque cum proximo? verùm, ut magis adhuc animeris ad exercitium virtutum, quibus in converſatione opus habes.

PUN-

PUNCTUM II. Nota defectus illos, qui in similibus occasionibus committi possunt. 1mo. evitare debemus, ne tempus frustrà perdamus, sic enim conversatio nostra ingrata evaderet, distractiones causaret, & impediret nos ab aliis functionibus status nostri, ab oratione, à studio &c. nam qui ex nobis est, ait S. Bernard. serm. 17. de divers. cui non ex propria experientia constet, quòd *post longas confabulationes mens quodammodo vacua, meditatio minus devota, sicca magis affectio, & holocaustum orationis non adeo pingve sit, propter verba, sive quæ diximus, sive etiam quæ audivimus.* 2. oportet abstinere à nimia loquacitate, grandis defectus est in conversatione, si quis solus semper loqui velit, quin alios audiat, imo etiam interrumpat, quando loquuntur. *In multis sermonibus invenietur stultitia,* ait Sapiens Ecclesiastis 5. 2. Verùm adhuc major defectus, & error est, si quis nimis fervidè, obstinatè, & quasi extra se raptùs, garriat, quia exinde oriuntur innumera alia peccata, quæ charitatem lædunt christianam. *Levis quidem res est sermo,* ait S. Bern. ibid. *quia leviter volat, sed graviter vulnerat, leviter transit, sed graviter urit, facile volat, atque ideò facile violat charitatem.* 3. peccata omnia omnimode excludi debent à conversatione, & quidquid occasionem ad illa præbere, & qualemcunque ideam illorum in mentem nostram revocare posset, *in omni conversatione sancti sitis,* ait S. Petrus. 1. ep. 1. 15.

abesse

abesse debent omnes detractiones; omnia verba inhonesta, duplicia, mendacia, joci infaceti, uno verbo quidquid Deum vel proximum offendere posset. *Dignè evangelio Christi conversamini.* Philip. 1. 27. Ecce regulam! observastine illam Pro præparatione ad Missam, statue tibi ob oculos JEsum Chr. cum hominibus conversantem, & per suum exemplum, te docentem virtutes illas, quas exercere, & defectus quos evitare debemus in conversatione; *in terris visus est, & cum hominibus conversatus est.* Baruch. 3. 38. O quàm sanctæ erant illius conversationes; quàm longè aberant ab omni contentione, & omnibus iis defectibus, quos in nostris videre est; *non habet amaritudinem conversatio illius, nec tædium convictus illius*; Sap. 8. 16. non clamabit, neque contendet. Subsiste paulisper in consideratione hujus divini exemplaris, & stude illud imitari atque practicè observare hanc pulcherrimam doctrinam S. Ignatii Martyris; epist. ad Trull. *obturate aures vestras; si quis vobis absque Christo loquitur.*

)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)*(*)(*)(*:)(

FERIA TERTIA.

Si quis loquitur quasi sermones DEI
1. Petri 4. 11.

CUM QUIBUS CONVERSARI DEBEAMUS.

1. Conversari debemus cum bonis præsertim nostræ professionis & status.
2. Quomodo cum iis conversari debeamus?

PUNCTUM I. UT id exequamur, quod S. Petrus hic nobis insinuat, *si quis loquitur &c.* ita loquitur, ut ostendat Deum per os suum loqui, eligere debemus tales personas pro conversatione nostra, quæ libenter de divinis loquuntur. Sanctis sociari debemus, si de rebus sanctis loqui velimus; si amicitiam cum peccatoribus contrahimus, brevi ita loquemur, & agemus, ut ipsi; *qui cum sapientibus graditur, sapiens erit; amicus stultorum similis efficietur,* ait Sapiens Prov. 13. 20. si ergo piè & devotè conversari volumus, prout caput apostolorum hoc nobis commendat, personas sapientes quæramus; clericos tales, qui veritates religionis nostræ, obligationes, & sanctitatem status nostri callent, *ne despicias narrationem presbyterorum sapientium, & in proverbiis eorum conversare,* Eccles. 8. 6. Talium enim hominum conversatio nil ingratum, nil tædiosum pro nobis habere potest, modo ipsi & Deum, & professionem nostram amemus. Nam, de quo loquimur cum bonis, seu devotis clericis? de rebus professionis nostræ, id est, de omni eo, quod Dei gloriam & bonum ecclesiæ, cui nos consecravimus, concernit: sed de quo loquemur, si continuo cum sæcularibus conversamur, nisi de rebus mundanis? *qui de terra est de terra loquitur* ait Christus in evangelio Joan. 3. Nil adeò exponit clericos despectui, & contemptui, quàm si videantur continuò cum sæcula-

cularibus conversari, præsertim cum personis alterius sexus, si publico in plateis, in conventiculis sæcularium compareant, & nimis familiariter cum sæcularibus tractent; *non aliunde clericalis ordinis dignitas fuit offensa*, ait concilium Aquil. ann. 1596. *quàm a nimia laicorum familiaritate.* Examina te ipsum, qualiter hucusque conversatus fueris? quæsiistine conversationem piorum, fervidorum, & talium, qui de Deo, & rebus, ad salutem pertinentibus, libenter loquuntur? gaudiumne tuum erat, tales conveniendi, qui tuæ professionis erant, & spiritum, seu fervorem quemdam possidebant? denique evitastine tales, qui non nisi sæcularibus principiis imbuti, & proinde nonnisi capaces erant, similes tibi affectus, & propensiones inspirandi? timendum sanè, ne sæpius quo ad hoc deliqueris, vide ut meliori imposterum electione utaris, memor illius quod quidam sanctorum dixit: *qui conversationibus gaudet humanis sæculum nondum odisse se ostendit.* S. Ephrem. Et

PUNCTUM II. Adverte, non sufficere, ut quis cum bonis converfetur; sed ipsa conversatio sancta sit, oportet, si de rebus indifferentibus loquimur, prout quandoque fieri potest, ut à laboribus nostris respiremus, fieri hoc debet modo quodam grato, & audientibus accepto, & semper ex bono motivo, seu fine. *Lingva eucharis in bono homine abundavit.* Eccles. 6. 5. Permissa etiam est aliqua recreatio in

in conversatione; sed fieri hæc debet modo clericis conveniente adeò ut semper memores sint illius valdè notandæ sententiæ S. Bernardi ad Eugenium Papam: lib. 2. de consid. c. 13. *Inter sæculares nugæ, nugæ sunt, in ore sacerdotis blasphemiæ, interdum tamen, si incidant, ferendæ fortassis, referendæ nunquam &c. consecrasti os tuum evangelio; talibus jam aperire illicitum; assuescere sacrilegum est, verbum scurrile, quod faceti, urbanive nomine colorant, non sufficit, peregrinari ab ore, procul & ab aure relegandum; fædè ad cachinnos moveris; fædius moves.* Si loquamur de rebus status nostri, quod ordinariè à nobis fieri deberet, oportet nihilominus tales discursus sale discretionis condire, ut sciamus quid nos ipsi loqui, & quid aliis respondere debeamus, secundùm cujuslibet characterem seu conditionem & statum. Sunt enim aliqui, cùm quibus seriò, alii cum quibus jovialiter seu jucundè loqui debemus; alii adeò delicati sunt in certis materiis, ut etiam excedant; alii scrupulosi, alii qui offenduntur, si quid, etiamsi verisimile & solidum judicando, proferatur. In ejusmodi occasionibus prudentiam consulere oportet, ut quis se accomodare valeat variis geniis. *Omnis sermo vester semper in gratia sit sale conditus ut sciatis, quomodo vos oporteat unicuique respondere,* ait S. Paulus Coloss 4. 6. quod Christus Dominus anteà jam dixerat. *Habete in vobis sal.* Marc. 9. 49. Examina teipsum modò,

qualis fuerit tua prudentia & diſcretio in converſando? qualiter locutus es? de quibus erat ſermo tuus? non formaſti diſcurſus periculoſos? adducendo doctrinas corruptas? docendo quaſi principia minus laxa? vel nimis ſevera? aut imprudenter reſiſtendo, & contradicendo iis, qui conformiter evangelio ſentiebant? an non immiſcuiſti tales narrationes vel jocos, qui proximo tuo præjudicabant? an non totam converſationem eò ſtudiosè traxiſti, & inclinaſti, ut occaſionem haberes, de talibus loquendi, quæ te minimè decebant, vel contra tales, quibus offenſus vel minus affectus eras? quot clerici meritò confundi, & erubeſcerent, si JEſus Chriſtus ab iis idem peteret ſcire, quod diſcipulis in Emaus euntibus propoſuit? *qui ſunt hi ſermones, quos confertis ad invicem?* Luc. 34. 17. plurimi ſunt, qui se rebus inutilibus, & quaſi nihili occupant? *vana locuti ſunt unuſquiſque ad proximum ſuum.* Pſ. 11. 3. Pro præparatione ad Miſſam pete à Deo veniam eorum defectuum, quos huc uſque commiſiſti in converſationibus tuis; & roga eum, ut impoſterum, ſanctius converſari valeas, ut converſatio tua aliis pro exemplo ſervire valeat. *Exemplum eſto fidelium in verbo, in converſatione, in charitate, in fide & caſtitate.* 1. Tim. 4. 12.

******
****
*

FE.

* *

FERIA QUARTA.

Si quis ministrat tanquam ex virtute, quam administrat Deus, ut in omnibus honorificetur Deus per JEsum Christum 1. Petri. 4. 11.

DE FUNCTIONIBUS SS. ORDINUM.

1. Debent clerici illas exercere.
2. Qua ratione id fieri debeat.

PUNCTUM I. MErentur verba ista S. Petri, ut omnes clerici benè se supra illa reflectant, quia specialiter ad illos directa sunt, prout notant SS interpretes, æcumen. Euthius. &c. ibi. Vult ergo princeps apostolorum, ut ille, qui ad sacrum ministerium vocatus est, illo fungatur generosè & fideliter, taliterque omnia peraget, ut ex modo ipsius agendi, desumi possit, eum omnia, ex virtute Dei agere, id est, ut Deus per omnia glorificetur, justum & æquum hoc omninò est; & væ illi, qui non ità agit! neutiquam igitur considerare debemus ministerium sacrum tanquam præcisè aliquid honorificum, ad quod nullo labore opus sit, nisi sponte quis laborare velit; quia ab illo momento, quo quis se ad id obligavit, ab eò amplius liber non est, ut ecclesia cuilibet clerico proprium suum laborem, seu functionem assignaverit. Quilibet ordo proprias functiones habet; nullus ab istis se eximere potest, nisi ex-

præsè contravenire velit divinæ ordinationi, quam S. Petrus hic nobis indicat *si quis ministrat, tanquam ex virtute, quam administrat Deus.* Damnant verba ista omnes clericos, qui præcisè gaudere volunt honore ordinis sui, quin functiones illis proprias exerceant, sacerdotes illos, qui laborare nolunt, in instructione populi vel administratione sacramentorum; diaconos, & alios inferiores ministros, qui ut clerici vivere negligunt, & functiones ordinibus suis convenientes omittunt, denique omnes illos clericos otiosos, & inertes, vel qui omissis spiritualibus præcisè se applicant curæ, & administrationi rerum temporalium, siquidem tales ejusmodi negotiis se occupant, quæ longè distant à ministerio, ad quòd à Deo & ecclesia destinati sunt. Vide ergo, ut firmiter de hoc persvasus sis: *vide ministerium, quod accepisti in Domino ut illud impleas.* Coloss. 4. 17 Quam enim rationem habes tecum in hoc dispensandi? esne melior, quam S. Stephanus, Laurentius,, Vincentius, adeò celebres in ecclesia? Greg. Nazianz, orat. 3 adv Julianum esne melior, quàm imperatorum filii, qui si semel clericatum amplexi sunt, nec minimam functionem ecclesiasticam omiserunt? audesne denique te ipsi JEsu Christo comparare, qui ipsemet non dedignatus fuit agere lectorem in templo, prout S. Ambrosius in Luc 4. id adnotavit? *ità ad omnia se curavavit obsequia, ut ne lectoris quidem asperna-*
retur

retur officium. Si ergo agnoscis, quæ tua sit quo ad hoc punctum obligatio.

PUNCTUM II. Considera quomodo exercere debeas functiones tuas sacras? primum est, ut id dignè obeas, formare tibi sublimem ideam, & æstimationem de illis, si vel de hoc solo ageretur, ut sacerdoti ad altare ministrares, ut crucem portares, vel candelabra, vel thuribulum; ut munda servares ornamenta, altaria, vasa sacra, pavimentum ecclesiæ, vel immodestias, aut scandala, quæ ibi fieri possent, impedires. Certo tibi persvade, hæc omnia magna quid esse coram Deo; quæ æstimare, & exequi cum voluptate debeas pro honore illius, cujus te obsequiis & servitio consecrasti; *sanctificabor in iis, qui appropinquant mihi* Levit. 10. 3. 2do. non sufficit præcisè æstimare totum id, quod ad servitium divinum spectat, & quod cum gustu exerceas similes functiones sacras ordinis tui, oportet insuper ea peragere tali modo, quo Deus est dignus; studere rubricis, & cæremoniis, quas ecclesia præscribit; observare eas accuratè, gerere te valdè devotè & modestè, ut sic esse possis populo in bonum exemplum & non inducas super te maledictionem illam, quam S. scriptura intentat iis, qui negligentes sunt in exequendo opere divino; *maledictus, qui facit opus Domini negligenter* Jerem 48 10. 3tio oportet esse in statu gratiæ, si officio tuo fungaris; *sic ministrent, nullum crimen habentes,* ait S. Paulus 1. Timoth. 3 10.

Di-

Diaconos alloquens. Hinc debent clerici frequenter accedere ad SS. Sacramenta & vitam sanctam ducere; quia præcipuè per exercitium virtutum ministerium suum coram hominibus venerabile reddere possunt. *In omnibus* ait S. Bernardus de mor. & offic. ep. ad Hup. seu episc. c. 1. & 2. ad quemdam magnum Archiepiscopum, *exemplo apostoli, honorabitis ministerium vestrum.* Spectabile inquam, illud reddens non per splendorem, & pulchritudinem vestium, non per numerum equorum, aut magnificentiam palatii, sed per morum bonorum observantiam, per devotionem occupationum tuarum, & exercitium seu praxim bonorum operum. *Honorabitis autem non cultu vestium, non equorum fastu, non amplis ædificiis, sed ornatis moribus, studiis spiritualibus, operibus bonis.* itane te ipsum applicasti ad exercendas hoc modo functiones tuas? humilia te coram Deo, ob præteritam tuam infidelitatem, & propone emendationem; memor, quod non nisi per bonum usum ministerii sui, inferiores ministri digni reddantur, ut ad altiorem gradum promoveantur, & ascendant; *qui enim benè ministraverint, gradum bonum acquirent.* 1. Tim. 3. 13. Sanctissimum Missæ sacrificium suprema & maxima est ex functionibus nostris; quod pro præparatione hodierna facere possis, id est ut resuscites in te gratiam hujus SS. Ordinis, ut functiones tuas sacras majori cum fervore deinceps exsequi valeas. Si fides nostra tam sincera fo-

ret, quàm S. Timothei, & amor noſter tam ardens, ac illius, non neceſſe eſſet, ut alii nos monerent, vel ipſi nos ipſos exhortaremur ad accendendum hunc ignem fervoris, & gratiæ illius, quam conſecuti ſumus, per impoſitionem manuum. Ignis ligno indiget pro pabulo, & ſimiliter gratia, fervore noſtro, ut conſervetur, & in corde noſtro ardeat. Excitemus igitur hunc fervorem in nobis & memores ſimus illius, quod apoſtolus 2. Timoth. 1. 6. ad diſcipulum ſuum ſcripſit: *propter quam cauſam admoneo te, ut reſuſcites gratiam Dei, quæ eſt in te per impoſitionem manuum mearum.*

* *

FERIA QUINTA.

Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit, ille teſtimonium perhibebit de me. Joan. 15. 26.

DE PRÆPARATIONE AD FESTUM PENTECOSTES.

1. Diſponere debemus nos ad recipiendum Spiritum Sanctum.
2. Qualiter apoſtoli ſe diſpoſuerint.
3. Qualis noſtra debeat eſſe præparatio.

PUNCTUM I. PRomittit in præſenti evangelio Chriſtus Dominus diſcipulis ſuis

Spi-

Spiritum sanctum; vocat illum *Spiritum veritatis*; ut occasionem nobis tribuat, distingvendi inter spiritum hujus mundi, qui est spiritus mendacii, & fallaciæ, ait insuper, hunc divinum Spiritum testificaturum de ipso, hoc est factum ut veritates evangelii cum gustu & gaudio recepturi simus; quia ut alibi dicit, Spiritum Dei habere oportet, si quis verba Dei audire, & intelligere cupit; *qui ex Deo est, verba Dei audit.* Joan. 8. 47. En! quam necessarium sit, ut nos ipsos disponamus, & præparemus ad accipiendum Spiritum S. in hac sacra solennitate Pentecostes, si autem adhuc magis in particulari scire velis rationes, te ità disponendi: imo nota, Festum Pentecostes esse diem anniversarium nativitatis christianæ ecclesiæ, in quo Deus majori abundantia gratias suas in nos effundit. 2do quod tam felix sis, ut non solum membrum aliquod, sed & minister sis ecclesiæ, cui Deus promisit, quòd velit Spiritum suum super eam effundere, *& erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem.* Joel. 2. 28. & Act. 2. 17. 3tio, quod Spiritus iste sanctus, qui idem cum *Patre* & Filio Deus est, velit ipse esse lux nostra, dux noster, & consolator noster in hac vita, consequenter omninò meretur, ut nos ipsos, ad eum recipiendum disponamus, *non enim homini præparatur habitatio, sed Deo.* Ut autem melius adhuc instruaris.

PUN-

PUNCTUM II. Considera, qualiter apostoli se disposuerint, & præparaverint ad recipiendum Spiritum S. Factum fuit hoc 1mo. per generalem abrenuntiationem omnium omnino rerum, adeò, ut Salvator ipse eis declaraverit, oportet eos privari hac sensibili etiam consolatione; quam ex ipsius præsentia corporali capiebant, ut capaces redderentur recipere Spiritum S. *expedit vobis, ut ego vadam; si enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos.* Joan. 16, 7. id est, ut S. Augustinus explicat: si amorem vestrum, quem erga me habetis, spiritualem non effeceritis, si non desistatis à vestro humano, & carnali affectu erga meam corporalem præsentiam, capaces non estis recipiendi Spiritum S. quem ego promisi vobis; *nisi dederitis quod amatis, non habebitis, quod desideratis,* S. Augustin serm. 4. de Pent. vel juxta expositionem S. Bernardi, serm. 3. de ascens. *nisi abstulero vobis carnem, non habebitis Spiritum.* 2do. per solitudinem, seu secessum spiritualem; *sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto;* ajebat Christus ad eos Luc. 24. 49 Prohibuit illis, exire de Jerusalem. Quemadmodum supremus belli dux militibus suis interdicit, ne prœlium ineant, antequam omnibus armis necessariis benè instructi sint. Optima doctrina pro clericis, ut exinde discant, eos prius Spiritu Dei in aliquo secessu, seu recollectione spirituali replere debere, si cum benedictione divina functiones suas sacras

obire,

obire, & exercere velint. *Implere prius & sic curare effundere.* S. Bern. in cant. serm. 18. 3tio per orationem, ista autem erat continua & fervens, quam simul admirabili quadam unione persolvebant, quod S. Lucas notavit, dum dixit, *hi omnes erant perseverantes unanimiter in oratione.* En exemplar tibi propositum! quod ut imiteris.

PUNCTUM III. Considera, quod ut Spiritum S. accipias, easdem cum apostolis afferre debeas dispositiones, imo, abstrahere teipsum à rebus sensibilibus. Apostoli acceperunt Spiritus S. magnam plenitudinem, quia magnam afferebant vacuitatem, ait S. August. hoc est, ipsorum corda plenè abstracta erant à mundo, & creaturis; eandem tu quoque accipies, si cor tuum pariter evacues ab omni vano, inutili, & peccaminoso affectu. *Præoccupatum nempe sæcularibus desideriis animum,* ait S. Bern. serm. 3. de ascens. *delectatio sancta declinat, nec misceri poterunt vana veris, æterna caducis, spiritualia corporalibus, imis summa, ut pariter sapias, quæ sursum sunt, & non, quæ super terram* 2do amare secessum, & recollectionem, ac orationem; hæc autem humilis sit, oportet, quæ extremam indigentiam suam agnoscat; *super quem requiescet Spiritus meus, nisi super humilem corde?* item fervens, quæ Spiritum S. ad vos trahat; *os meum, aperui; & attraxi Spiritum.* Ps. 118. Denique perseverans, ut illa apostolorum, *si moram fecerit, exspecta eum, quia*

quia veniet, & non tardabit, ait S. Bernardus. *apostoli decem dies in hac exspectatione sederunt perseverantes unanimiter in oratione cum mulieribus, & Maria Matre JEsu, & sic orare disce; disce quærere, petere, pulsare, donec invenias, donec accipias, donec aperiatur.* ibid. 3tio. oportet pacem & unionem conservare cum proximo; *fraternitatis amantes,* 1. Petr. 3. 8. charitas ista in terra illam charitatem de cœlo attrahit; si malè nobis conveniat, cum fratribus nostris, Spiritus Dei certè in nos non adveniet *Non enim est dissensionis Dominus, sed pacis.* 1. Cor. 14. 33. pro Missa, roga Christum JEsum pro hac gratia, ut has primum enarratas dispositiones concedat. Nil melius facere potes ad dignè sumendum sanctissimum corpus ejus, quàm si desiderium tuum, quod habes, accipiendi Spiritum S. ei manifestes: *pensate, fratres charissimi, quanta sit ista dignitas, habere in cordis hospitio adventum Dei. &c. Tergat ergo sordes pravi operis, qui Deo preparat domum mentis.* Greg. M. Hom. 30. in evang.

)(:*)(*)(*)*(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(

FERIA SEXTA.

Hæc locutus sum vobis, ut non scandalizemini; absque synagogis facient vos; sed venit hora, ut omnis, qui interficit vos, abitretur, se obsequium præstare Deo. Joan. 16. 1. & 2.

DE

DE PERSECUTIONIBUS.

1. Clericus, qui obligationi suæ satisfacere vult, tales exspectet.
2. Quales illæ sint, quibus magis expositus est.

PUNCTUM I. ADoremus JEsum Christum, prædicantem apostolis persecutiones, & alia mala, quæ ipsis ob prædicationem evangelii perferenda sint. Memores simus nos quoque participare debere de hoc monito, quòd ipsis dedit, & quod à tempore illo, quo ad ministerium ecclesiasticum vocati sumus, aliud quoque nos non maneat, quàm ut miles contradictiones, & mala, quæ illud ordinariè consequuntur, exspectemus. Quomodo nos talia evitabimus, si fideliter ministerio nostro satisfacere velimus, laborando pro gloria nominis JEsu Christi, siquidem ipse JEsus Christus Joan. 15. dixit clarè: *hæc omnia facient vobis propter nomen meum.* Eodem igitur spiritu cum Davide repleti debemus esse, qui in persona Christi Domini, Salvatoris nostri, hoc dixit, quòdque omnium verorum ministrorum Dei tessera esse debet; *improperium exspectavit cor meum & miseriam?* Ps. 68. 21. qui hoc modo se gerit, & aliud non exspectat, scandalizari haud debet, si hoc ei contingat quod prævidit; hæc enim verba Christi Domini: *hæc locutus sum vobis, ut non scandalizemini &c.* sibi etiam dicta reputat; ejusmodi adversi & sinistri eventus, qui

qui ei accidunt tanquam gloriosus character ministerii sui sunt, qui eum conformem reddunt antiquis pastoribus, imò ipsi capiti omnium pastorum, majus etiam jus ipsi tribuunt sperandi mercedem illam, quam Deus promisit fidelibus servis suis. Verum illi, qui aliud non intendunt, nec quærunt, quàm ut in ministerio suo sacro ipsis benè sit, necessariò ex insperato subvertuntur, & cadunt, si talia ipsis ab hominibus patienda occurrunt; qui ut talia quoquomodo evitare possint, quandoque talia media indecentia & inconvenientia adhibent, à quibus temporale nonnisi commodum habent, illud è contra totum amittunt, quod alias à benignissimo Deo sperare potuissent. Quid jam cogitas? quid sentis ad hæc? credisne hanc esse ordinariam partem seu hæreditatem clericorum? qualem in animo tuo affectum causant hæc verba Salvatoris? *si mundus vos odit, scitote, quia me priorem odio habuit; si de mundo essetis, mundus, quod suum esset, diligeret, quia verò de mundo non estis, ego elegi vos de mundo; ideò odit vos mundus. Mementote sermonis mei quem dixi vobis; non est servus major Domino suo; si mè persecuti sunt, & vos persequentur.* Joan. 15. O Domine fac, ut memor sim hujus sermonis tui, qui me solus confortare potest in persecutionibus meis! Vide, ut profundè hunc sermonem insculpas memoriæ meæ, adhuc autem magis cordi meo, ut nunquam illius obliviscar.

PUN-

PUNCTUM II. Vide nunc, quænam sint persecutiones quibus clerici ordinariè, & magis expositi sint. 1mo. sunt aliquæ, quæ ex parte diaboli nobis accidunt, qui specialiter bonis ac piis sacerdotibus, & pastoribus offensus est. *Non est nobis colluctatio adversus carnem & sangvinem*, dicebat S. Paulus, Ephes. 6. 12. *sed adversus principes & potestates; adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiæ in cælestibus.* Inimicus & adversarius iste salutis nostræ, fervore quodam, & rabie infernali adoritur bonum pastorem. Ratio est, quia integram ferè parochiam lucratur, si hunc superet, & sternat, *percutiam pastorem, & dispergentur oves gregis.* Matth. 26. 31. Ubi è contrario, si pastor ei animosè resistat, peccatum eliminabitur à communitate, & magna pars illorum, quos curæ suæ commissos habet, ad exemplum illius vivit in timore Dei & amore JEsu Christi. 2do. aliæ veniunt ex proprio fundo nostro, hoc est, ex illa pugna, & contradictione, inter carnem & spiritum nostrum, *caro enim concupiscit adversus spiritum, spiritus autem adversus carnem, hæc enim sibi invicem adversantur.* Galat. 5. 17. Etiam sanctissimi quique ab hac spirituali pugna minimè exempti erant; & quamdiu in hac vita mortali erimus, has contradictiones & pugnas experiemur, ob quas cum apostolo ingemiscere cogimur. *Infelix ego homo, quis me liberabit à corpore mortis hujus?* 3tio. aliæ nobis accidunt ab homi-

nibus,

nibus, quorum vitia carpere debemus. Quid non passi sunt apostoli, & primi ecclesiæ pastores? vita illorum, non nisi una continua catena erat persecutionum, carcerationum, martyriorum, & mortis; *semper enim nos, qui vivimus, in mortem tradimur propter JEsum.* 2. Cor. 4. Quid non passi sunt his ultimis temporibus, Sanctus Carolus Borromæus, eique similes propter reformationem cleri sui, dum diœceses suas in propria persona visitarunt, ut excessus, & abusus, qui in eas irrepserant, tollerent, & abolerent? zelus illorum censuram imprudentiæ, indiscretionis, excessus tulit, injuriis & calumniis appetebantur, eousque, ut novatores, hæretici, Lutherani, audire debuerint. Si imitari vis zelum grandium & magnorum virorum istorum, haud aliter tractaberis, quam ipsi, nihilominus non erit persecutio ista quædam aperta & manifesta, persecutores tui non erunt infideles, aut hæretici quidam, sed tantum aliqui mali christiani, & fortè vel ipsi tui confratres, quos invidia, zelotypia, & aliæ similes passiones contra te armabunt; *venit hora, ut omnis, qui interficit vos,* ait JEsus Christus, in genere loquendo, *arbitretur se obsequium præstare Deo.* Ecce! quales persecutiones exspectare habeas, quidque tibi faciendum hodie sit pro præparatione ad Missam, vel S. communionem, nimirum, rogare JEsum Christum, ut cor tuum disponat ad omnia talia amore ipsius libenter perferenda; *paratum cor meum Deus; paratum*

cor

cor meum, paratum ad adversa, paratum ad prospera. Pſ. 10. Auguſt. ibid. O bone Deus! ah fiat hoc! ſed, ut verum dicamus, dignos nos ipſos reddere debemus per infatigabilem applicationem, ad functiones miniſterii noſtri, ut partem aliquam habere poſſimus, ignominiæ crucis Chriſti, ut tandem aliquando etiam gloriæ illius ineffabilis participes effici mereamur, quæ eos exſpectat, qui Chriſtum fideliter in hac vita fuerint ſecuti. *Magni athletæ eſt, vapulare, & vincere; maximè autem pro Deo omnia nos oportet ſuſtinere, ut ipſe nos ſuſtineat in regno ſuo.* Ign. epiſt. ad Polycarp.

DIE SABBATHI.

Vigilia Pentecoſtes.

Si diligitis me, mandata mea ſervate. Joan. 14. 15.

DE AMORE JESU CHRISTI.

1. Obligatio illum amandi.
2. Signa hujus amoris.

PUNCTUM I. QUando Chriſtus Jeſus in hodierno evangelio dicit: *ſi diligitis me, mandata mea ſervate*; jam ſupponit obligationem noſtram, quam habemus, eum amandi. Omne quod noſtri cauſa fecit, & paſſus eſt, ſatis id nobis declarat. Oſtendit nobis clarè amorem ſuum in eo, ſiquidem etiam mortuus

tuus

tuus pro nobis fuit, licet peccatores fuerimus, impii, & inimici Dei: si ergo adeò insensibiles fuimus, ut priores in amore esse noluerimus, ait S. Augustinus L. de catech. rud c. 4 reddamus saltem amorem pro amore; *si amare pigebat, saltem nunc redamare non pigeat.* Aliud facere non est necesse, quàm considerare crucem, mortem, resurrectionem, & omnia alia, quæ pro salute nostra passus est, & fecit; quia hæc meditatio, si fiat ut oportet, haud dubiè tantus illius in nos amor urgebit nos, ut reciprocum exhibeamus. *Charitas Christi urget nos æstimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, & pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit.* 2. Cor. 7. 14. & 15. En doctrinam S. Pauli, quam scire, & prædicare debemus. Adeò persvasus de hoc erat apostolus iste, quod nulla speranda iis sit salus, qui non amant JEsum Christum, ut putarit, excommunicandos eos omnes, qui ita male dispositi, & comparati essent, quam excommunicationem etiam propria sua manu exaravit, ut videre est in 1ma epistola ad Corinthios, *si quis non amat Dom. nostrum JEsum Christum, sit anathema. Maran Atha.* 1. Cor. 16. 22. hoc est, prout S. Hieronymus de Nomin. Hebr. explicat: *Dominus veniat, & sit judex illius.* Igitur nullus sibi ipsi aduletur, quasi consequi posset remissionem peccatorum suorum sine amore JE-

ſu Chriſti; excommunicatus eſt talis; anathema eſt judicatus eſt, at *S.* Paulus. *Talis manet in morte*, adjungit S. Joannes 1. ep. 3. 13. Quomodo ergo poſſibile ſit, ut talis, si ſe non emendet, vitam gratiæ recuperare valeat? hoc ſanè fieri non poteſt, ait enim S. Auguſt. in epiſt. Joan. *ſola delicta extinguit charitas.* O bone Deus! si hoc ita eſt; ah infunde cordi meo amorem tui Pater æterne! qui unicè amas JEſum Chriſtum Filium tuum, fac, obſecro ut partem aliquam habeamus de hoc tuo erga illum infinito amore! hanc gratiam ipſemet à te petiit dum in procinctu ſtetit, ut pro nobis mereretur; *ut dilectio tua, quâ dilexiſti me, in ipſis ſit.* Joan. 17. 26. Dona nobis, ô Domine, effectum hujus ſacræ orationis! quia verò pauci inveniuntur chriſtiani, multo minus clerici, qui non putent ſe amare JEſum Chriſtum.

PUNCTUM II. Examinemus nunc ſigna illa, ex quibus cognoſcere poſſimus, utrum illum amemus. *Quis enim noſtrum*, ait Cardinalis Damiani, ſerm. 8. de invent. S. cruc. Tom. 2. *ſi de Chriſti dilectione conſulitur, non protinus conſtanter, imò promptiſſimè ſe Chriſtum diligere fateatur?* interim infiniti reperiuntur, qui ſeipſos decipiunt; ſcire enim debemus, eum minimè amare Chriſtum, qui crucem Chriſti non portat, quamvis contrarium aſſerat; *verùm ille non amat Chriſtum*, ſubjungit S. Cardinalis, *qui non amat crucem Chriſti.* Omnes, qui non obſervant mandata ejus, illum non amant, ſiqui-

quidem ipse dicit: *si diligitis me, mandata mea servate.* De hoc, & super hoc igitur quilibet seipsum examinare debet, maximè nostrum interest, ut hoc fiat, siquidem de æterna salute hic agitur; quia neque possibile, neque justum est, ut christianus, qui non amat JEsum Christum, cœlum intret, unde ipse ex amore nostri in terras descendit, ut nos doceret, se nos amare, & promereri per hoc, ut per hunc amorem ad ipsum ascendamus. Possibile, & justum est proinde, ut qui illum verè non amat, ad infernum descendat, ut ibi æternum cum dæmonibus ardeat. Quilibet christianus seriò se supra punctum tanti momenti examinare debet, clerici autem longè majorem & specialiorem reflexionem supra hoc facere debent. Ipsorum, tanquam ministrorum evangelii est, ut fideles ab amore mundi abstrahant, & amorem JEsu Christi ipsis instillent; ad hoc respicere & tendere debet omnis illorum instructio, & omnes illorum sacræ functiones. Vide ergo, minister Domini! utrum ità ames, quemadmodum obligatus es, illum amare. Amat clericus JEsum Christum, si crucem illius amat, hoc est, si gaudeat, cum, & pro ipso pati; amat JEsum Christum, si sermonem illius custodit, qui alius non est, quàm evangelium, et si conformiter huic doctrinæ vivat; amat JEsum Christum, si se applicat ad illius sequelam & imitationem; amat JEsum, si passiones suas, & inordinata desideria mortificat; amat illum, si mundum

non diligit, & ea, quæ ſunt in mundo; denique amat JEſum Chriſtum, si zelum habeat pro gloria illius, & ſalute animarum. En ſigna! ex quibus deſumere valeas, utrum valdè diligas! ah, quàm timendum! ne non valdè parùm de hoc amore in te ſit; & ne ſis è numero illorum, de quibus propheta Pſ. 77. 36. dicit: *Dilexerunt eum in ore ſuo, & lingva ſua mentiti ſunt ei.* Si tamen aliquid amoris adhuc erga illum habes, accede ad altare, ut illum magis accendas; ſitque tota præparatio tua hodierna ad Miſſam iſta, ut roges hunc divinum Salvatorem, ne unquam permittat hunc amoris ſui ignem in corde tuo extingvi. *Chriſto perſeverantiſſima dilectione cohærere.* Auguſtin ſerm. 2. de Epih. Hoc erit etiam medium, ut lucrari animas, ac corda fidelium ad eum attrahere valeas. O JEſu! qui tanta feciſti pro hominibus, ut nos ad te amandum permoveres, & tamen tam parùm ab iis amaris, da verba amoris & charitatis tuæ in os noſtrum, ut eos docere poſſimus, quomodo te amare debeant, prout tanquam miniſtri tui ad hoc præſtandum obligati ſumus, vel potius ipſemet charitatem tuam in corda noſtra infundere dignare, donando nobis Spiritum Sanctum tuum, ut verba noſtra effectu ſuo non careant; ut te amando ex toto corde, ex tota anima, tota mente, ex omnibus viribus noſtris, digni ſimus, etiam alios docere, ut te ament, quia tunc ità comparati erimus, ut apoſtoli tui, quos nil in toto mundo ab amore

tui

tui separare poterat. *Quis nos separabit á charitate Christi? certus sum quia neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à Charitate Dei, quæ est in Christo JEsu, Domino nostro.* Rom. 8. v. 38. & 39.

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

PRO FESTO PENTECOSTES.

Repleti sunt omnes Spiritu Sancto. Act. 2. 4.

EXPLICATIO HUJUS MYSTERII.

1. Descensus Spiritus Sancti supra apostolos.
2. Signa adventus illius in nos.

PUNCTUM I. INgredere in Spiritu hanc sacram domum, ubi sanctissima Virgo, apostoli, & cæteri discipuli Christi JEsu, clausi morabantur ab ascensione Domini, ut præpararent se ad accipiendum Spiritum S. per sacram solitudinem, recollectionem, & orationem, & quamquam indignus sis, ut te tam sanctæ societati conjungas, noli tamen intermittere, ut debilem orationem tuam eorum fervori in orando conjungas, ad agendas Christo Domino gratias, pro beneficio, quod hodie ecclesiæ suæ concedit. *In die ascensionis suæ hominem cælo intulit*, ait S. Augustinus, *& hodie Deum mittit in terram, ut testimonium sibi redderet*, eàque omnia cum

usura

usura restitueret, quæ sibi ablata videbantur, adeo quidem ut divinus iste Spiritus, qui se hucusque nonnisi per gratias suas hominibus communicavit, hodierna die inceperit in apostolis, & consequenter in aliis fidelibus, novam residentiam seu mansionem facere. *Hominem portavit in cælum, & Deum misit ad terras; affuit ergo fidelibus, & jam adest, non per gratiam visitationis, & operationis, sed per ipsam præsentiam majestatis; atque in vasa jam non odor balsami, sed ipsa substantia sacri defluxit unguenti.* S. August, serm. 185. de temp. Ecce! quid juxta mentem SS. PP. sit excellentissimum & gloriosissimum in nova lege præ veteri, quod proinde etiam excitare nos debeat, ad debitam gratiarum actionem! ut autem adhuc penitiùs in hoc altissimum mysterium ingrediamur, consideremus, quomodo Spiritus S. supra apostolos descenderit. Ipsa die Pentecostes, hoc est, quinquagesimo post Pascha, circa horam nonam matutinam, factus est repentè de cœlo sonus tanquam spiritus, seu venti vehementis, qui de cœlo venit, & totam domum replevit, ubi beati hi discipuli JEsu Christi simul erant congregati; apparuere simul dispertitæ linguæ supra capita singulorum; ex eo statim repleti sunt omnes Spiritu Sancto. Examina benè omnes istas circumstantias, quæ operationes & effectus Spiritus S. in anima nostra indicant. Imo. venit repentè, *Factus est repentè de cœlo sonus.* Per quod monemur, ut semper parati simus, ac prom-

prompti, ad obediendum illi, si per gratiam suam nos visitare dignetur. *Nescit tarda molimina Sancti Spiritus gratia.* Ambrosius l. 2. in Luc. c. 2. 2do. venit. in forma *spiritus*, seu venti vehementis, nescimus originem ventis & quomodo formetur, seu exurgat: hinc dicit propheta, quod eum Deus de thesauro suo extrahat, *qui producit ventum de thesauris suis.* Ps. 134. 7. Idem est de Spiritu S. nescitur, quomodo in animam adveniat, *spiritus, ubi vult, spirat, & vocem ejus audi, sed nescis, unde veniat, aut quò vadat; sic est omnis, qui natus est ex Spiritu*, ait JEsus Christus Joan. 3. 8. Ventus aërem purificat, & locum, per quem transit, purgat, sic Spiritus S. animas quoque purificat, & pulverem terrenum hujus mundi ab eis aufert, à quo splendor & nitor earum offuscatur. Ventus refrigerat, & evertit, quod in via obvium habet; temperat etiam Spiritus S. ardorem concupiscentiæ, & ea destruit, quæ sanctificationi nostræ se opponunt. 3tio. descendit Spiritus S. super apostolos sub forma *linguarum ignearum.* Proprietates ignis sunt, ut illuminet, & calefaciat; ipsum est, quod facit Spiritus S. in iis, qui adeò felices sunt, ut illum accipiant, quod clarè demonstravit, in persona apostolorum. Homines erant rudes, ignorantes & adeò timidi, ut proprium magistrum, ac Dominum suum tempore passionis deseruerint. Verùm hodie calefacti, & quasi accensi hoc divino igne variis lingvis, confessi sunt glo-

riam

riam sanctissimi nominis ejus; prædicarunt Jesum crucifixum in medio civitatis Jerosolymitanæ, annuntiaveruntque omnibus nationibus terræ magnitudinem mirabilium illius tanto zelo & ardore, ut totus mundus in stuporem propterea actus fuerit. *Stupebant autem omnes, & mirabantur dicentes &c. audivimus eos loquentes magnalia Dei.* Act. 3. 7. Quis non admiretur, & obstupescat super hac mutatione insperata, quæ idololatriam stravit, & mundum effecit christianum! gratias propterea Deo age, &c.

PUNCTUM II. Considera, utrum Spiritum S. acceperis, non dico, tali ac tanta plenitudine, prout apostoli, sed tali effusione, quæ tibi necessaria est, ut obligationi tuæ, & functionibus ministerii tui satisfacere, in opere, & vinea Domini laborare, & animas ad sanctitatem perducere valeas; quia certum, & indubitatum est, repletos esse debere sacerdotes Spiritu Sancto; nec solum sacerdotes, sed & diaconos & reliquos ministros inferiores, prout desumitur ex verbis illis, quando apostoli elegerunt quosdam ex discipulis Domini in diaconos, *considerate, fratres, viros ex vobis, boni testimonii septem, plenos Spiritu Sancto.* Act. 6. 3. Vide, an idem tibi testimonium dari possit, quòd Spiritu S. plenus sis; effectus illius optima sunt probatio, & signa verissima hujus plenitudinis, *nunquam est Dei amor otiosus,* ait S. Gregorius hom. 30. in evang. *operatur magna, si est, si verò operari renuit, amor non est,*

Ah!

Ah! quomodo ibis ad prædicandum talibus gentibus, ut apostoli, qui tibi non nisi illudant; imò non aliud intendant, quàm ut te occidant, qui nequidem verbulum aliquod sinistrum sustinere vales? quomodo laborabis, ut homo verè apostolicus, qui nedum adhuc declaratus es pro vero christiano? tu, qui tantam difficultatem sentis, in quadam societate dicere vel unicum verbum ædificatorium? resistere alicui blasphemo? pati vel minimum jocum? duodecim viri omni humano subsidio destituti totum ferè mundum ad Christum attraxerunt, præsentes, seu moderni clerici autem, nequidem modicum id, quod adhuc superest, lucrari non possunt. An mirum hoc sit, siquidem tot contraria adventui Spiritus S. adhuc in nobis sunt, ob nimium affectum erga voluptates, & propriam commoditatem nostram! qui nimium adhuc inhiamus terrenis hisce bonis & honoribus? qui adeò dissipati & distracti vivimus? idipsum est, quod olim Isaias propheta in sacerdotibus sui temporis deploravit, *omne caput languidum, & omne corpus mærens*, & adjungit, *à planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas*: Is. 1, 5. quasi diceret; non oportet mirari, quòd populus adeò langveat, tam debilis, ac infirmus sit, siquidem principales, seu capita illius, à quibus spiritum accipere, & haurire deberent & vitam, ipsimet talibus carent. O Domine! miserere talium sacerdotum! o divine Spiritus, accende corda nostra igne amoris tui, ves-

rum est, quod nimium corrupta sint, quàm ut talem flammam concipere possint, *sed quis potest facere mundum de immundo conceptum semine, nisi tu, qui solus es?* o Sanctissime Spiritus, esto principium cogitationum, verborum, actionum, & omnium affectionum cordis mei; fac, ut hæc omnia vocationi meæ respondeant; conforta me contra spiritum hujus mundi, & inclinationem, ac propensionem nostram, quam ad malum habemus. Esto mihi in spiritu *orationis*, ut sine intermissione orem; in spiritum *compunctionis*, qui me faciat plorare peccata mea, & suspirare, ac aspirare ad adoptionem perfectam, esto mihi in spiritum *mortificationis*, & sacrificii, ut mortuus sim desideriis hujus mundi, & omnibus voluptatibus sensualibus; esto anima animæ meæ, Spiritus spiritus mei; *quia sine tuo Numine nihil est in homine, nihil est innoxium.* Pro Missa vel communione junge vocem tuam voci ecclesiæ, & eodem fervore ac ardore pete hoc grande donum S. Spiritus pro te, & omnibus ministris sacris, quicunque demum curam animarum in se susceperunt; *veni creator Spiritus, mentes tuorum visita; imple supernâ gratiâ; quæ tu creasti pectora.*

FERIA SECUNDA.

Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.

DE

DE MYSTERIO INCARNATIONIS.

1. Amor; quem Deus nobis per illud ostendit.

Quam insensibiles, & parùm grati sint homines ob tam grande beneficium.

PUNCTUM I. Ponit nobis ob oculos hodiernum evangelium amorem Dei erga homines, dum filium suum unicum in hunc mundum misit, ut eos redimeret. Amor iste major magis indebitus & extensior est, quàm nobis ipsis imaginemur. imo. summus, & maximus est. Non est princeps, vel rex aliquis, qui hunc erga nos affectum suum ostenderit, sed ipse Deus, qui adeò dilexit nos, ut totum id quod pretiosissimum habuit, nobis dederit, proprium filium suum; filium suum unicum, qui ei æqualis, consubstantialis est, ac idem cum ipso Deus; dedit igitur nobis per hoc ineffabile donum suum, quidquid nobis dare poterat, *cum illo omnia nobis donavit.* Rom. 8. 32. Dat nobis gratiam adoptionis, per quam filii ipsius evadimus; & jus ad mercedem æternam, & ad ipsum regnum cœlorum acquirimus. Mi Deus! quis comprehendere valeat magnitudinem tui erga nos amoris! quis vel tantùm cogitare de illo possit, quin exclamet cum *S.* Joanne apostolo: *videte qualem charitatem dedit nobis Pater, ut filii Dei nominemur, & simus.* 1. Joan. 3. 1. 2do. nil magis indebitum, & gratuitum,

tuitum, quàm amor iste Dei erga nos. Non nisi adeò digni eramus filii iræ, & peccati, ut ait S. Paulus Ephes. 2. 3. *eramus naturâ filii iræ.* Prævenit nos in misericordia sua, & reconciliavit nos sibi per mortem JEsu Christi Filii sui. *Cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus.* Rom. 5. 10. 3tio. nil magis extensum, quam amor iste in incarnatione nobis exhibitus; quia non restringitur ad Judæos, ad sapientes; ad justos; sed ad omnes omninò homines se extendit. *Christus JEsus venit*, ait apostolus 1. Timoth. 1. 16. *in hunc mundum peccatores salvos facere.* Si primam suam curam, & sollicitudinem impendit ovibus, quæ perierunt de domo Israel, non ideo tunc neglexit extraneos, qui sedebant in umbra mortis. *Mortuus erat*, ait S. Joannes 1. ep. 2. 2. *non solum pro nostris peccatis, sed & pro totius mundi.* O infinitum sanè amorem pro salute hominum; occupetur tota meditatio nostra, in profundo quodam silentio, & admiratione hujus excessivi amoris! &

PUNCTUM II. Obstupesce ob insensibilitatem hominum erga donum hoc ineffabile Incarnationis Filii Dei, quotidie audimus dici nobis, Filium Dei factum esse homimem, nos autem tam modicam reflexionem supra hoc facimus planè omnino indifferentes & neutri sumus ad tam grandem veritatem; quæ tamen nos incessanter occupare deberet. Quid? ait S. Paulus Hebr. 2. 16. *nusquam enim angelos apprehen-*

hendit, sed semen Abrahæ apprehendit. Carnem ex progenie Abraham assumpsit, naturam angelorum non assumpsit, sed hominum. Quanta bonitas, quanta miseratio; verùm, ubi est cura & sollicitudo nostra, gratias agendi Deo, pro tali prærogativa præ angelis, quæ planè infinitam à nobis exigeret gratitudinem, si infinitam exhibere possemus? terminus ille, seu verbum, quo apostolus usus fuit, ad hoc nos invitat, ait S. Chrisost. in epist. ad Hebr. 2. quia non ait, *suscepit*, sed *apprehendit*, deducta similitudine ab eo, qui alium insequitur & omnem sollicitudinem adhibet, ut eum apprehendat, & reducat; *ab ipso enim fugientem naturam & procul fugientem longè enim eramus apprehendit.* Ostendit igitur nobis per hoc apostolus, quantâ erga nos usus sit Deus misericordia, quanta sollicitudine & curâ. Cogitamusne de hoc? quicunque non obstupescit, nec vivo gratitudinis affectu erga hoc mysterium tangitur, non nisi nomine christianus est, siquidem ad id insensibilis est, quod in nostra religione summè stupendum, & amore dignissimum est. Sed non sufficit, ut solummodo de hoc quandoque cogitemus, & etiam ad idem faciendum populum hortemur; oportet etiam fructum capere ex gratiis illis, quas Dei Filius secum ad nos per incarnationem suam asportavit. Facere supra hoc potes præparationem tuam hodiernam pro Missa. Mysterium, quod celebratutus es, extensio aliqua est incarnationis. S. August. c. 1.

in Pſ. 33. Accede igitur cum fiducia ad hunc medicum omnipotentem, qui venit, curare infirmitates noſtras; ſed cave, ut mortem non invenias, si obſervare nolis ea, quæ ipse præſcribit; *quantum in medico eſt, ſanare venit ægrotum; ipſe se interimit, qui præcepta medici ſervare non vult.* ait S. Auguſt. in Joan. evang. 3. 6. vult quidem eſſe Salvator noſter; ſi tamen proficere nolumus ex ſalute, quam nobis offert, veniet aliquando ut Judex, & tunc coacti erimus, ut nos ipſos damnemus; *ſalvari non vis ex ipſo? ex te ipſo condemnaberis,* Domine JEſu Chriſte! ah noli permittere, ut tam ingratus ſim, & beneficio hoc planè infinito incarnationis tuæ abutar; agnoſco, ut quidam Sanctorum tuorum, quod ille, qui tibi vivere recuſat, dignus morte ſit, imò, quòd jam mortuus ſit; *dignus planè eſt morte, qui tibi Domine JEſu vivere recuſat, & mortuus eſt, & qui tibi non ſapit, deſipit, & qui curat eſſe, niſi propter te, pro nihilo eſt, & nihil eſt. Denique quid eſt homo, quia innotuiſti ei? propter temetipſum, Deus feciſti omnia, & qui eſſe vult ſibi, & non tibi, nihil eſſe incipit inter omnia.* S. Bernard. ſerm. 20. in cant.

FERIA TERTIA.

Tunc imponebant manus ſuper illos, & accipiebant Spiritum S. Act. 8. 17.

DE

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS.

1. Obligatio clericorum, ut populum de hoc sacramento instruant.
2. Quomodo id fieri debeat.

PUNCTUM I. INdicat hodierna epistola, quemadmodum prædicato per Philippum Diaconum evangelio, in provincia Samariæ, populi isti in Christum JEsum crediderint, & baptizati fuerint, quod cum cognovissent S. Petrus & S. Joannes, eò profecti sunt, ut novos istos ad fidem conversos magis in fide perficerent. Samaritani acceperunt Spiritum S. per impositionem manuum apostolorum; addita simul certa precatione, hoc est, prout defactò loquimur, collatum illis fuit Sacramentum Confirmationis. Sit ergo sacramentum istud materia hodiernæ meditationis, ante omnia Deo gratias agamus, quòd ipsi hoc sacramento initiati simus. Deinde consideremus, quanti referat, ut populus christianus circa illud informetur & instruatur. Clericis incumbit, populum ad illud præparare, quemadmodum videmus, discipulos instruxisse Samaritanos, ad hoc sacramentum dignè recipiendum. Hortatur catechismus Tridentinus Pastores animarum, ut hoc magna cura, & sollicitudine faciant; si pauci sunt christiani, qui gratiam hujus sacramenti conservant, hoc inde est, quia parùm instructi sunt circa sanctitatem hujus sacramenti; parùm solliciti neme

pe sumus ad ingenerandum ipsis sublimem ideam seu æstimationem de hoc sacramento, & ad præmuniendum illos, ut caveant, ne protiosus gratiæ illius liquor effundatur. Novelli isti milites primo statim prælio vincuntur, quia parum huic armorum generi assveti sunt, & sæpius nequidem docentur, quales habeant inimicos, contra quos militare oporteat. Idem ferè sentiendum de hoc sacramento, quod de baptismo, cujus est perfectio seu complementum. Pauci christiani innocentiam baptismalem conservant, quia non instruuntur, qualem gratiam acceperint hac die quâ facti sunt christiani, & quæ Deo promiserint, quasque obligationes contraxerint, vivendi nempe vitam puram & novam ac puritati evangelii conformem. Confirmatio quasi ratificatio quædam est omnium, quæ in baptismo promisimus; & tamen plurimi ex confirmatis minimè ad hoc attendunt; neque naturam, neque finem hujus Sacramenti intelligunt, nempe ut per illud evadant homines in Christo perfecti, ut illius virtute, & divinâ potentiâ confortentur ad resistendum inimicis salutis nostræ. *Confortamini in Domino, & in potentia virtutis ejus; induite vos armaturam Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli.* Eph. 6. 10. & 11. En! quid illis dicere debeamus cum S. Paulo. Sed quomodo talia illis explicabimus, si nec ipsi agnoscamus periculum illud, cui in hac vita expositi sumus ob multitudinem hostium & inimicorum, qui nos impu-

pugnant: neque vires illas spirituales scimus, quibus necesse habemus ad iis viriliter resistendum? *propterea accipite armaturam Dei, ut possitis resistere in die malo, & in omnibus perfecti stare.* ibid. v. 13. Esto igitur primus, qui fructum capias, ex hac S. apostoli instructione & ut alios quoque circa hoc instruere valeas.

PUNCTUM II. Docebis illos 1mo *excellentiam* hujus sacramenti, quæ ex hoc elucet, quòd minister illius ordinarius episcopus sit. Oportet successorem esse apostolorum, & plenitudinem sacerdotii possidere, ut aliis conferre valeat plenitudinem Spiritus S. quia, ut S. Thomas 3. p. q 72. a 11. vult, quemadmodum magna opera non nisi magnis operariis seu artificibus competunt, sic oportet, ut episcopus conferat confirmationem, siquidem hæc est quasi perfectio ædificii hujus spiritualis, quod Christus JEsus in nobis per baptismum erexit, & sacravit, architecto incumbit ultimam manum imponere operi suo; episcopus autem est, qui locum Christi JEsu tenet, & templum sanctum hoc concludere debet. 2do. *necessitatem.* Non debemus nobis imaginari, quòd, quia non vivimus amplius illa tempora persecutionum, ubi necesse sit vitam nostram exponere periculo mortis, ad perseverandum in fide coram tyrannis, sacramentum hoc quasi amplius necessarium non esset. Quia, ut ait S. Cyprianus de bono patientiæ ecclesia tamen adhuc patitur. *Habet & pax coronas suas.* Habet martyres suos, qui

etsi per effusionem sangvinis, dare JEsu Christo testimonium non possint, non tamen minus eum glorificant, quam illi, quibus hæc beata sors obtigit; *habet & pax martyres suos.* Verùm ut abstrahamus ab adversariis fidei, & moralis doctrinæ JEsu Christi, an non semper timendus nobis est mundus, qui nobis libenter inspirare, & persvadere vellet falsas doctrinas suas? an non habemus proprias passiones nostras & potestates tenebrarum, quæ continuo in nos, & contra nos conjurant? quid diceremus de tali turma, vel cohorte militum, qui omninò nudi, sine armis, sine ordine, sine disciplina incedunt; quorum plerique insuper ægroti, & debiles essent, & tamen inimicis suis obviam ire vellent? pro stultis & insensatis haberentur, qui ultro in frustra concidi vellent, & internecione deleri; hæc ipsa tamen imago quædam est illorum, qui antequam sciunt, & agnoscunt multitudinem & fortitudinem inimicorum salutis suæ, negligunt se præmunire armis spiritualibus. quæ Christus JEsus nobis per hoc sacramentum confirmationis offert. 3tio. oportet populo declarare effectus, & admirabilem virtutem hujus sacramenti, dispositiones, quas ad illud suscipiendum afferre oportet, quorum principalis est, ut quis sit in statu gratiæ; & monere eos, quod characterem indelebilem imprimat, id est, quod non nisi una vice conferri, & recipi possit. Character hic est militiæ Christi, quis nos ad hoc obligat, ut animosè &

inces-

inceſſanter oppugnemus inimicos fidei, & ſalutis noſtræ. Debet diſcipulus Chriſti eſſe ſanctè impudens, ſi cauſa Chriſti defendenda ſit, ait S. Auguſtinus: in Pſal. 68. ſerm. 1. n. 8. *frontoſus eſto, quando opprobrium audis de Chriſto, prorſus frontoſus eſto; quid times fronti tuæ, quam ſigno crucis ornaſti!* an talis fuiſti a tempore, quo hoc Sacramentum ſuſcepiſti? Pro præparatione ad Miſſam indue hanc ſanctam audaciam, de qua modo locuti ſumus, & ſtude, eam etiam animabus debilibus & timidis, qui in mundo ſunt, inſpirare; monendo illas, haud aliter ſperari poſſe, illas à divino magiſtro ſuo aliquando agnoſcendas, si erubuerint illum confitendi hic coram hominibus; *omnis ergo, qui confitebitur me coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo, qui in cœlis eſt, qui autem negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cœlis eſt.* Matth. 10. 32.

* *

FERIA QUARTA.

Hæc dicit Dominus exercituum: jejunium quarti, & jejunium quinti, & jejunium septimi, & jejunium decimi, erit domui Juda in gaudium, & lætitiam, & in ſolennitates præclaras. Zachar. 8. 19.

DE QUATUOR TEMPORIBUS.

1. Cur inſtituta ſint.
2. Quomodo tranſigenda.

PUNCTUM I. ECclesia volens indicare filiis suis nullum tempus per decursum totius anni esse debere, ubi permissum ipsis esset, à bonis operibus cessare, vel interruptionem in progressu virtutis facere, ut puram servent animam suam, eamque sanctificent, judicavit opportunum esse, certos quosdam in particulari dies consecrare his quatuor anni temporibus, ubi fideles jejuniis, orationibus & eleemosynæ vacare deberent. Judicavit autem ante omnia, impositionem cujusdam jejunii corporalis aliquot diebus, pro mortificatione corporis, validè contribuere, ideft, conferre aliquid posse, ad jejunium quoddam etiam cordis, & ad abstinentiam à peccatis, sequendo in hoc mentem & opinionem S. Leonis, qui ferm. 9. 2. n. ait, observantiam istam minimè alligatam esse, his quatuor solùm anni temporibus, nisi ut per hanc successionem continuam horum temporum per annum recurrentium doceamur, continuò nobis purificatione opus esse, ac debere nos omnem conatum adhibere, ut per jejunia & eleemosynas, maculas illas eluamus, quas sine fine per fragilitatem carnis nostræ contrahimus. Vult, & intendit insuper Ecclesia, ut dies hosce pœnitentiæ offeramus Deo pro conservatione fructuum terræ, quibus pro alimentis, & sustentatione corporum nostrorum indigemus; utque simul gratias agamus pro iis, quos actu jam percepimus, uti pro omnibus aliis à divi-

na ipsius bonitate acceptis beneficiis. Principalis autem causa & ratio, cur tota Ecclesia his diebus precibus, & jejuniis incumbat, est, ut benedictionem à Deo obtineat, pro ordinandis novis clericis, ut bonos pastores & fideles ministros consequatur, qui tam rari, simul tamen adeo necessarii sunt, siquidem ordinariè salus populi à bonis pastoribus dependet, quorum curæ ille commissus est. Junge igitur orationi hujus tuæ optimæ matris pro filiis suis etiam tuas preces *rogate Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* Math. 9. 18. agnosce indigentiam illius, quam habet, ut bonos clericos acquirat, qui ei fideliter deserviant; & si quid de tuo ad hunc finem conferre potes, ostende quò ad hoc zelum tuum, quem pro stabilienda disciplina Ecclesiastica habeas. Tanta cura & sollicitudine quæruntur, & eliguntur pro rebus & negotiis temporalibus prudentes & fideles operarii, ac ministri, ait S. Ambrosius in 1. Tim. c. 3. quid ergo fieri oportet, ut tales inveniantur, quibus dispensatio mysteriorum Dei, & salus tot animarum concredi possit? *magna ergo cura eligendus est, qui domum Dei regendam accipiat; si enim terrestrium rerum dispensatores idonei quærendi sunt, quantò magis cælestium!* vide ut ejusdem cum ecclesia intentionis sis, & vide.

PUNCTUM II. Quid his quatuor temporibus à clericis fieri debeat, quemadmodum in aliis etiam per annum occurrentibus, imo. exami-

minare debent defectus commissos tribus præcedentibus mensibus, præsertim illos, quos commisere in exercitio functionum suarum spiritualium, ut eos expiare valeant per jejunium, per sacram solitudinem per eleemosynam, & alia pia, ac bona opera; curare deinde, ut eosdem in futurum corrigant, semper præ oculis habendo ista S. Pauli ad Timotheum verba: *sollicitè cura te ipsum probabilem exhibere Deo operarium inconfusibilem, rectè tractantem verbum veritatis*. 2. Tim. 2. 15. 2do. persolvere peculiares quasdam præces ad impetrandum à Deo, ut Spiritu suo sancto replere velit episcopos, vicarios generales, & generaliter omnes illos, qui ad ordinationem clericorum concurrunt, ut alios non admittant, quàm quos idoneos ac capaces judicaverint. *Multi ædificaverint parietes, & columnas ecclesiæ subruunt*, dicebat olim S. Hieronymus Epist. ad Nepot. *marmora nitent, aurô splendent laquearia; gemmis altare distingvitur, & ministrorum Christi nulla electio est*. 3tio gratias agere Deo pro iis, quæ tu quoque olim his temporibus misericorditer, à Deo consecutus es in ordinationibus tuis. Hæc gratitudo adeò necessaria est, ut ecclesia ordinaverit, quotannis celebrari debere anniversarium diem ordinationis summorum pontificum, & episcoporum. Renova igitur hodie, & reliquis quatuor anni temporibus, memoriam beneficii à *Deo* accepti, quod te assumpserit de medio populi, ut servitio ipsius

con-

consecraveris. Offer te ipsum omninò de novo, totum Deo in præparatione ad missam, ut gratiam ab illo obtinere merearis, tanto beneficio bene utendi. *Sacerdotes eo die, quo eorum unusquisque sacerdotio initiatus est, ullum etiam quotannis recolant Missæ sacrificio, & precibus*, ait eccles. Mediol. p. 97.

)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(*)(

FERIA QUINTA.

Et ait ad illos: nihil tuleritis in via; neque virgam, neque peram, neque panem neque pecuniam, neque duas tunicas habeatis. Luc 9. 3.

DE PAUPERTATE EVANGELICA.

1. In quo consistat hæc virtus.
2. Obligatio clericorum circa illam exercendam.

PUNCTUM I. Continet hodiernum evangelium missionem apostolorum, ubi præ cæteris illis commendat Dominus, ut quàm longè absint ab omni proprio interesse, seu commodo, Ita fiat, ajebat: nolite vobis facere provisionem aliquam pro itinere, sed committite vos integrè providentiæ meæ. Mirare contemptum illum, quem divinus Salvator noster continuò ostendit erga bona istius mundi. Erat legitimus omnium istarum rerum Dominus, & nihilominus instar pauperrimi ex omnibus hominibus inter nos apparuit. *Filius hominis non habet, ubi caput reclinet*, Matth. 8. 20. Natus fuit

fuit in stabulo quodam omnibus omninò privatus; vixit super terram in omnigena indigentia, mortuus est in cruce omnibus spoliatus, elegit discipulos pauperes, voluitque, ut vitam ducerent pauperum, dum mundo evangelium prædicarent. O quàm benè demonstrat nobis ista ratio, & modus agendi, æstimationem illam, & amorem summum, quem erga hanc sanctam virtutem habuit? studeamus & nos pariter cum illo sentire; & ut comprehendamus, quid hic ab apostolis desiderat, nota, duas esse sortes, seu species paupertatis, quas clerici observare & exercere debent. 1mo. datur paupertas exterior, quæ in eo consistit, ut omnia superflua abjiciantur, & tantummodo necessariis contenti simus, juxta regulam istam apostoli. 1. Tim. 6. 8. *habentes alimenta & quibus tegamur, his contenti simus.* Paupertas ista in omnibus nostris exterioribus apparere debet in habitu, in victu, in suppelectili, utendo pannis tantummodo simplicibus, cibis, & victualibus communibus, suppellectili modica voluntariè & patienter amplectendo omnes illas incommoditates, quæ hanc paupertatem consequi solent, famem, sitim; frigus, calorem; laborem defatigationam &c. An non è contrario ex illis unus es, de quibus S. Bernardus in Adv. Dom. serm. 4. ait: *pauperes esse volunt, eo tamen pacto ut nihil eis desit, & sic diligunt paupertatem, ut nullam inopiam patiantur?* 2do. datur paupertas interior, quam evangelium nominat

minat paupertatem spiritus seu cordis, quam Christus Jesus toties nobis commendat, quàmque unam fecit ex octo beatitudinibus; cui pro mercede promittit regnum cœlorum. *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Consistit hæc paupertas in eo, ut cor nostrum à bonis hujus mundi abstrahamus, si aliqua possideamus; *divitiæ si affluant, nolite cor apponere.* Ps. 61. Ut eas cum indifferentia aspiciamus, sine adhæsione possideamus, iis moderatè utamur; pauperes iis sublevemus & sustentemus, & ea ad alia opera bona, in ecclesia, applicemus; & si privari nos iis contingat, facit hæc virtus, ut hoc sine inquietudine aliqua feramus, & contenti simus omnimodè omni eo, quod divina nobis donat providentia, dicendo cum apostolo 2. Cor. 6. 10. *tanquam nihil habentes, & omnia possidentes.* Videamus, qualiter affectus sis erga paupertatem, sive interiorem, sive exteriorem? an non pro eo, ut amorem & æstimationem illam pro hac virtute habeas, quam apostoli, & reliqui viri apostolici cum gaudio amplexati sunt, illam repures pro statu quodam vili, & contemptibili, qui non nisi aversionem & fugam meratur? si ità est.

PUNCTUM II. Considera nunc rationes illas, quæ clericos obligant, ut vitam ducant humilem, pauperem & à rebus istis terrenis abstractam. 1mo. quia plusquam reliquos christianos eos concernunt verba ista Salvatoris:

&

& D. N. J. C. ad omnes illos dicta, qui illius discipulatum ambiunt, *omnis ex vobis, qui non renuntiat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Luc. 14. 33. Clericorum est dare exemplum hujus generosæ renuntiationis, quam Salvator à nobis exigit, ut ad perfectionem christianam pertingamus. 2do. hoc solenniter professi, & confessi sunt, dum clericatu initiati fuère; *Dominus pars hæreditatis meæ, & calicis mei.* Ps. 15. En verba, quæ pronuntiaverunt ad pedes altaris, dum primam tonsuram acceperunt; *qui autem Dominum possidet,* ait S. Hieronymus, epist. 2. ad Nepot. *& cum propheta dicit; pars mea Dominus, nihil extra Dominum habere potest; quod si quidpiam aliud habuerit præter Dominum, pars ejus non erit Dominus.* 3tio. renuntiatio & contemptus divitiarum necessario in clericis requiruntur, ut pondus & authoritatem faciant, seu concilient exercitio ministeri sui, nam quem fructum afferre possunt, si ex spiritu quodam & instinctu proprii interesse laborent? & avaritiæ dediti sint? oportet ministrum Dei, cui salus animarum cordi est, dicere posse cum apostolo, Philip. 4. 11. *ego didici, in quibus sum, sufficiens esse. Scio enim & humiliari; scio & abundare, ubique & in omnibus institutus sum, & satiari, & esurire & abundare & penuriam pati.* En qualiter dispositus & comparatus esse debeat bonus clericus. Roga Dominum, ut hanc tibi mentem, & sensum in-

instillet. Pro præparatione ad Missam conjice oculos tuos supra paupertatem JEsu Chr. in sanctissima eucharistia, qui non elegit, nisi viles quasdam, & communes species, seu accidentia, sub quibus moratur & qui in quàm plurimis ecclesiis pauperrimè tractatur, per quod satis indicat, se eundem prorsus esse Deum, qui natus fuit in Bethleem, & considera, utrum æquum sit, si divinus magister tuus amore tui factus est pauper, ut tu talis fieri detrectes amore ipsius. Fac igitur tale propositum hodie, quale legimus in aliqua epistola S. Hieronymi ad Nepotianum scripta: *si autem ego pars Domini sum, & funiculus hæreditatis ejus, nec accipio partem inter cæteras tribus, sed quasi levita, & sacerdos vivo de decimis, & altari serviens altaris oblatione sustentor; habens victum & vestitum; his contentus ero, & nudam crucem nudus sequar.* epist. 2. ad Nepot.

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

FERIA SEXTA.

Exultate filii Sion, & lætamini in Domino Deo vestro, quia dedit vobis doctorem justitiæ & descendere faciet ad vos imbrem matutinum, & serotinum, sicut in principio. Joel. 2. 23.

DE DISPOSITIONIBUS PRO ORDINATIONE.

1. Obligatio clericorum præparandi se ad ordinationem.

2. Quæ

2. Quales esse debeant hæ dispositiones.

PUNCTUM I. VIde, ut participes quidquam de hoc sancto gaudio Joelis prophetæ in epistola hodierna, gratias Deo age, quòd dederit nobis JEsum Filium suum pro magistro & doctore nostro; non est simpliciter tantùm quidam veritatis doctor, qui nos instruat, quemadmodum Moyses & alii prophetæ fecerunt; est doctor justitiæ, qui nobis communicat suam sanctitatem & qui depluit super nos gratias, & benedictiones suas. Quia autem principaliter isto tempore eas super clerum suum effundit, quilibet nostrum omnibus viribus adniti debet, ut profectum exinde trahat; specialiter autem illi, qui se ad proximam disponunt ordinationem. *Nulla res magna probationis & explorationis est expers*, ait egregiè & excellenter S. Gregorius Nazianzenus orat. 10. Exinde desume, & judica, quàm singulares dispositiones à nobis exigant sacri Ordines, præsertim sacrum sacerdotium, quod aliquis SS. PP. nominat *opus Dei*, per excellentiam; & alius principale *omnipotentiæ organum*, S. Chrys. l. 3. de sacerd. c. 4. Ah! de quanto negotio, & quanti momenti hic agitur, dum homo quidam ad sacerdotii dignitatem promovetur; *opus grande est, neque enim homini præparatur habitatio, sed Deo.* 1. Paral. 29. 1. Non agitur tantùm de ædificando quodam templo, in quo

De-

Deus habitet; sed de hoc agitur, ut Deo præparentur, ac dentur digni ministri, qui altari deserviant; & dispensatores fideles sint gratiarum & donorum illius; digna capita ecclesiæ, & veri Patres fidelium. *O potestas ineffabilis, quæ in nobis dignata est habitare per impositionem manuum sacrorum sacerdotum*, exclamat hic S. Ephrem de sacerd. 1. 1. *O quàm magnam in se continet profunditatem, formidabile & admirabile sacerdotium! felicem illum, qui in hac ipsa dignitate administrat purè, & irreprehensibiliter!* Verùm non solùm in magnitudine & excellentia sacrorum Ordinum fundant SS. PP. necessitatem magnarum & sanctarum dispositionum, quas afferre oporteret ad illorum dignam susceptionem, sed insuper in eo, quòd Ordines isti non nisi semel conferantur; & quia non conferuntur pro utilitate tantum illorum, qui eos suscipiunt, sed pro bono totius ecclesiæ, horribilis sanè profanatio foret, si quis eos in malo statu susciperet, & non curaret afferre tales dispositiones, talemque ac tantum respectum, seu reverentiam, qualem rei magnitudo exigit. Non ait S. Leo, non est ex omnibus sacramentis, quod majorem sollicitudinem, & exactionem majorem requirat, tam ex parte episcopi, qui illud confert, quàm ex parte illorum, qui ordinantur, quàm sacramentum Ordinis; quia effectus aliorum quiescit in solis suscipientibus, dum in hoc sacramento virtus illius se extendit ad totam ecclesiam & in omnes

fide-

fideles, *cætera sacramenta unicuique propter se dantur; istud solùm non propter se solum, sed propter alios datur.* serm. in anniver. assumpt. Seriò tè suppra hoc reflecte.

PUNCTUM II. Considera dispositiones illas, quas ad sacram ordinationem afferre oportet, sunt dispositiones aliquæ remotæ v. g. vocatio, innocentia vitæ, & longa probatio in exercitio virtutum, prout alibi jam diximus; sufficiat mihi hoc loco tantùm dicere, quòd SS. PP. acriter se opposuerint ordinationibus nimium præcipitatis, & inconsultis. *Obsistite,* ait Papa Zosimus scribens ad Hesychium episcopum Salamensem, *obsistite talibus ordinationibus, obsistite superbiæ, & arrogantiæ, tecum faciunt præcepta Patrum; tecum apostolicæ sedis authoritas, si enim officia sæcularia principalem locum, non vestibulum actionis ingressis, sed per plurimos gradus examinatis temporibus, homines deferunt; quis ille tam arrogans, tàmque impudens invenitur, ut in cælesti militia, quæ propensius ponderanda est, & sicut aurum, repetitis ignibus, exploranda, statim dux esse desiderat, cum tyro antè non fuerit, & prius docere velit, quam discere.* Dantur etiam dispositiones proximæ, ut imo. status gratiæ, mediante bonâ, imò etiam generali confessione, si spiritualis director ità necessarium esse judicet; *qui enim timent Dominum, præparabunt corda sua, & in conspectu illius, sanctificabunt animas suas.* Eccles. 2. 20.

2do.

ado. facer quidam secessus per aliquot dies, ut quis omninò exuat spiritum, & doctrinam hujus sæculi, & Spiritum ecclesiasticum assumat. Vide, ait S. Ambrosius, quid Deus observet, & agat, dum viam perfectionis Abraham, servum suum, docere vult? ante omnia præscribit ut exeat de sua patria, & ad locum sibi designandum deinde vadat; *egredere de terra tua*, Gen. 12. 1. sed hoc nondum contentus, insuper vult, ut absolute disrumpat omnes nexus, & vincula, quibus suis cognatis, amicis, & aliis bonis suis adhærebat, *& de cognatione tua & de domo patris tui*. En lectionem prorsus admirabilem, ait hic S. Pater, pro iis, quos Deus ad aliquem statum perfectionis vocat, qualis est ecclesiasticus; vult illis indicare, haud sufficere, reliquisse locum nativitatis suæ, & societatem propinquorum suorum; sed insuper requiri, ut quis laboret ad abnegandas omnes affectiones, quas ad res terrenas antea habuit. *Exire de conversatione terrena debemus, ut non solum locum, sed etiam nosmetipsos mutemus.* S. Ambr. l. 1. de Abrah. 3tio. durante ordinatione oportet se Deo offerre, & consecrare in sacrificium, mori de novo passionibus nostris, per votum castitatis; voluntati nostræ, per votum obedientiæ, quam episcopo promittimus, & mundo, mediante generosa quadam abrenuntiatione omnium rerum mundanarum, ut deinceps non nisi Deo, & ecclesiæ ejus serviamus. Ah utinam illi, qui cras accessuri sunt

ad ordinationem, omnes has dispositiones secum afferrent. Ora Dominum pro iis, in sacrificio Missæ, & stude illos reparare defectus, quos tu fortè in tua ordinatione admisisti, & melius deinceps labora ad tuam propriam perfectionem & sanctitatem. *Studeamus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei.* 2. Cor. 7. 1.

* *

DIE SABBATHI.

Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem; & prophetabunt filii vestri, & filiæ vestræ, & juvenes vestri visiones videbunt; & seniores vestri somnia somniabunt. Joel. 2. 26. & Act. 2. 17.

DE GRATIA SACRAMENTALI ORDINIS.

1. Accipimus ibi augmentum gratiæ ad agnoscendas obligationes professionis clericalis.
2. Et augmentum zeli, ac fervoris ad illas implendas.

PUNCTUM I. SAnctus Petrus verba faciens ad Judæos de descensu, seu adventu Spiritus S. super apostolos, ait: hanc esse impletionem prophetiæ Joelis, quam hac die, in Missa legimus, & sanè facile hoc videri, & desumi poterat ex prodigiis, quæ Spiritus S. tunc operat.

gebatur in discipulis Domini, quòd nunquam tantâ cum abundantiâ se effunderit in homines. Videre erat ibi signa stupenda in Ecclesia præsentiæ illius, nimirum donum miraculorum, donum lingvarum, & prophetiæ, quæ illo tempore aliquid commune, & ordinarium erant. Verum est, hæc exteriora dona cessasse quidem in ecclesia nunc, quando jam stabilita & firmata, ac satis propagata est, adeò ut his donis non indigeat amplius, sed minimè cessavit Spiritus S. effundere gratias suas in fideles, maximè in ministros ecclesiæ, possumusque in gratiam illorum dicere, qui hodie pro ordinatione se sistent, quòd, si accedant, prout oportet, dies iste pro ipsis sit, quasi renovatio Pentecostes, & quòd eosdem quasi effectus experturi sint cum apostolis, dum Spiritus S. supra illos descendit. Spiritus Dei, qui eos invisibiliter ungit, & ad suum servitium illos consecrat, alios efficiet, ac antea fuerint; illuminabit illos per infusionem luminum ac illustrationum suarum, & declarabit illis omnes obligationes, professioni illorum indispensabiliter annexas; dabit illis Spiritum, & cor tale, quod tantâ dignitate sit dignum, ad quam eos elevat, & conformiter ad sanctitatem illam functionum, quæ eis deinceps incumbent. *Virtus sacramenti gratia est septiformis, quam certè gratiam, qui accipiunt, quasi alio corde accepto immutantur, quia quos gratiâ suâ sanctæ Spiritus roborat, esse eos facit protinus, quod non erant,*

erant, ait S. Greg. M. in l. 1. reg. c. 10. implebitur in illis hæc promissio, illis à Christo JEsu Joan. 6. 45. facta, quòd ille velit esse ipsemet Doctor & magister hominum fidelium, *& erunt omnes docibiles Dei*, quod certè *in ecclesia sancta etiam nunc fieri cernimus*, ait idem S. Pontifex, *quia sæpè, qui divina loqui appetunt, ab eodem Spiritu subitò docentur, & loqui optimè ea etiam possunt, quæ præ meditatione nulla didicere*, hom. 30. in evang. Quam primùm repleti sunt apostoli Spiritu sancto, subito loqui, & ubique propagare cœperunt evangelium Christi. *Repleti sunt omnes Spiritu sancto, & cœperunt loqui.* Act. 2. Pariter, qui characterem S. Ordinis recipiunt, eandem gratiam consequuntur, adjungit enim præfatus S. Pontifex: *statim prophetare incipiunt, quià, qui divino Spiritu pleni sunt, Dei magnalia tacere non possunt.* ibid. Non solum accipiunt per sacram ordinationem augmentum illustrationum, quoad intelligentiam, & exercitium obligationum suarum, sed insuper etiam augmentum zeli & fervoris, in exercitio functionum suarum, prout statim videbimus.

PUNCTUM II. Definierunt concilia eos, qui ad SS. Ordines promoti sunt, recipere gratiam, & qualitates necessarias, ad ritè peragendas functiones sacras Ordinum suorum. *Ritè ordinatis gratiam conferri, qua ad ecclesiastica munera ritè & utiliter exercenda apti, & idonei efficiantur.* conc. Mogunt. anno 1549. c. 35.

Si

Si ergo aptus & idoneus judicaris sacris Ordinibus, cave, ne minimùm diffidas viribus tuis. Auget Spiritus S. gratiam sanctificantem, & per auxilium gratiarum actualium, facilem tibi reddet impletionem obligationum tuarum! quæ vires tuas superare videntur. Si signa vocationis ad hunc sublimem statum in te animadvertas, ne dubita; quin accepturus sis ab eo, qui te vocavit. auxilia necessaria, ut sacro ministerio tuo satisfacere valeas. Dic tantùm generosè cum S. Leone, serm. 1. assumpt suæ. *qui mihi honoris est author, ipse fiet administrationis adjutor, & ne sub magnitudine gratiæ succumbat infirmus, dabit virtutem. qui contulit dignitatem.* Unde enim putas Athanasios, Basilios, Gregorios, Chrysostomos, Ambrosios & sæculo præterito S. Carolum, ac tot alios illustres, ac præclaros in scientia & pietate viros, zelum adeò vivacem, illuminatum, & ardentem hausisse, qui eorum vitam præclaram reddidit, & illustrem, quique eos tam animosos, firmos, & intrepidos effecit, sivè dein in defendendis & propugnandis evangelicis veritatibus contra oppositiones tam validas hujus sæculi, sive in afferendis opportunis remediis contra excessus & scandala, in diæcesibus eorum tunc grassantia? effectus nimirum erat gratiæ & virtutis, quam in ordinatione sua consecuti sunt. En principium illud, quod ipsis non solùm possibile, sed & facile reddidit id, quod spectando infirmitatem suam propriam, impossibile prius

us judicabant. Charitas, quam iste Spiritus in eorum cordibus diffudit, omnes has difficultates eos superare, & dulces & gratas fecit, quas in exercitio functionum suarum invenerunt. *Nullo enim modo sunt onerosi labores amantium, sed etiam ipsi delectant*, ait S. Augustinus, lib. de bono viduit. 1. 21. *nam in eo, quod amatur, aut non laboratur, aut & labor amatur*. Cura ergo, ut sanctè ad ordinationem sacram accedas, ut pariter de zelo & fervore horum dignorum sanè ministrorum, ac servorum Dei participare aliquid valeas, quo ipsi pro gloria Dei arserunt. Ora Dominum JEsum in S. communione pro gratia ista, ut eorum imitator evadere possis, & post ordinationem tuam ostende per bonam vitam tuam, quòd haud in vanum receperis SS. Ordines; *novum supervenisse spiritum; conversatio nova testetur*, S. Bernard. serm. 2. in Octav. Pentecostes. Qui verò jam pridem sacro altari consecratus, & dedicatus fuisti, accede hodie ità, ut hanc SS. Ordinum gratiam in te resuscites, & de novo accendas, offer Christo Domino illud modicum, quod tibi adhuc in vita restat; considerando, alium in finem te sangvinem JEsu Christi quotidie non sumere, nisi ut aliquando tuum pro illo dare valeas; *considerantes idcirco, se quotidie calicem sangvinis Christi bibere, ut possint & ipsi propter Christum sangvinem fundere*. Cyprianus epist. 56. edit. Parisiensis.

ADDI-

ADDITIO

MEDITATIONUM.

Pro Festis quibusdam hoc tempore occurrentibus.

DE SANCTO MATHIA APOSTOLO.

Sors cecidit super Mathiam, & annumeratus est cum undecim Apostolis. Act. 1. 26.

1. Vocatio S. Mathiæ docet, quomodo statum ecclesiasticum amplecti debeant ii, qui ad eum aspirant.
2. Ipsius fidelitas docet, quomodo laborandum in hoc statu.

PUNCTUM I. INvenimus in electione S. Mathiæ tres magni momenti veritates, quantùm ad vocationem ad statum ecclesiasticum, quas meditari nobis proficuum erit. Prima est, quòd nullus seipsum in ministerium ecclesiasticum ingerere, sed exspectare cum S. Mathia debeat ordinem, seu vocationem divinæ providentiæ, eamque sequi. Non est nostrum elevare nos ipsos ad officia, & dignitates ecclesiasticas, sed ad DEum pertinet hæc exaltatio; *Domini est assumptio nostra.* Ps. 88. 19. Ipsius est eligere nos, & vocare ad suum ministerium, si ipsi placet, & prout illi placet; *cecidit sors super Mathiam.* Dicamus itaque illi sæpius & eadem cum devotione, cum Propheta regio

Ps.

Ps. 30. 16. *ego autem in te Domine speravi; dixi DEus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ.* Altera veritas; quam nos docet hæc electio S. Mathiæ est, viam ordinariam cognoscendi vocationem nostram esse orationem; sed orationem ferventem, qualis fuit hæc Apostolorum oratio, dum aliquis in locum Judæ proditoris substituendus erat; & orantes dixerunt: *tu Domine corda nosti omnium; ostende, quem elegeris ex his duobus unum.* Act. 1. 24. Tertia veritas, quæ in hac electione notanda venit, quæque specialiter concernit collatores beneficiorum; & Episcopos, est, ut in presentatione vel provisione beneficiorum ecclesiasticorum haud duci debeant ullo respectu humano vel proprio commodo, secundùm carnem & sangvinem, sed unicè considerando, & attendendo voluntatem DEI, prout videmus factum in ista electione Apostolorum, qui nullum respectum ad id habuere, quòd Josephus Barsabas fuerit unus ex fratribus Christi Domini, hoc est, ex consangvineis illius, & aliorum trium Apostolorum, sed tantùm illustrationem, & lumen à S. Spiritu exspectabant, qui eis inspiravit, ut Mathiam eligerent, relicto Josepho, qui insuper cognominabatur justus, & opera justorum habebat. Estne hic modus agendi, qui hodie teneatur? an non verum est, si à majori parte Clericorum peteretur, seu interrogarentur, quis eos in numerum Clericorum cooptaverit? quis eos è medio populi eductos, ad sublimiorem

locum, quem hodie obtinent evexerit? an non pauci forent, qui dicere possent, vocationem ipsorum à DEO esse: quòd pro hac ipsa vocatione DEum oraverint; quòd nonnisi secundùm merita sua ad hunc sublimem statum promoti sint? interroga tu ipse proprium cor tuum, vide, qualiter tibi contigerit? an nihil reprehendendum? nil emendandum supersit? si invenias te legitimè vocatum, gratias DEO age; hoc tamen nondum est totum, seu omne, oportet, ut etiam conformiter ad vocationem tuam vivas; & in hunc finem.

PUNCTUM II. Nota, Judam, in cujus locum hodie suffectus fuit Mathias, ab ipso Christo Domino fuisse vocatum; nihilominus homo iste à DEO dilectus, tot gratiis ab ipso præventus, & olim adeò exactus in suo servitio & officio, cecidit (an dicere hoc possim sine tremore, & horrore) de tentatione in consensum, de consensu in avaritiam, de avaritia in murmurationem, à murmuratione in proditionem, à proditione in deicidium, à deicidio in desperationem, à desperatione in mortem, à morte in infernum. O horribilem casum! ô quantùm sine dubio S. Mathias se supra illum reflexerit! quantam consternationem, quantum timorem, quos extraordinarios motus non causaverit in corde hujus S. Apostoli? osculabatur manum Domini, quòd eum per misericordiam prorsus gratuitam ad dignitatem Apostolicam sublimaverit, quin hoc unquam promeruerit.

Raptus extra se erat præ admiratione, quòd se ex numero eorum videret unum esse, qui electi erant, ut lucrum totius mundi, ad fidem convertendi, inter se dividerent: sed non nisi cum horrore de hoc cogitabat, quòd inter illos magnos viros fuerit fur, quidam, apostata, deicida, damnatus, cujus locum ipse suppleret; cum quali fidelitate non laboraverit, ut vocationi suæ correfponderet, & obligationibus sui ministerii satisfaceret? similes tu quoque cum hoc Apostolo fac reflexiones. Suppono vacationem tuam à DEO esse; te quoque forte in aliqua communitate vivere, ùt S. Mathias in Collegio Apostolico, *sed nihilne timendum est?* quærit aliquis ex S. PP. *nusquam est securitas*, exclamat S. Bernardus, de diversis. serm. 30. *neque in cælo, neque in paradiso, multo minùs in mundo! in cælo enim cecidit Angelus sub præsentia divinitatis; Adam in paradiso de loco voluptatis; Judas in mundo de scholâ Salvatoris.* Utere hoc motivo, si ubique periculum est, tunc multò magis, & sine comparatione majus erit in statu tuo ecclesiastico; applica te igitur majori sollicitudine ad tuam propriam sanctificationem, & ad digniùs sumendum Dominum JEsum in sanctissima Eucharistia. Vide, quomodo te vocet in hodierno Evangelio, ut te soletur, & sublevet te in laboribus tuis, ad quas ratione ministerii tui teneris: *venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos.* Accede igitur

nova cum fiducia; sed & cum nova devotione, ut consequi merearis effectus hujus divini Sacramenti. *Manduca vitam, bibe vitam: habebis vitam, & integra est vita, tunc autem hoc erit, id est, vita cuique erit corpus & sanguis Christi, si quod in Sacramento visibiliter sumatur, in ipsa veritate spiritualiter manducetur, spiritualiter bibatur.* S. Augustin serm. 131. n. 1.

* *

DE SANCTO THOMA AQUINATE, ECCLESIÆ DOCTORE.

Collaudabunt multi sapientiam ejus, & usque in sæculum non delebitur. Eccles. 39. 12.

DE SCIENTIA S. THOMÆ.

1. Promeruit illam per suam perfectam abnegationem.
2. Accepit illam per orationem.
3. Utilem ac proficuam illam reddidit Ecclesiæ per zelum suum.

PUNCTUM I. Quo magis quis à creaturis abstractus est, eò magis à creatore illarum supernis luminibus impletur. *Quem docebit scientiam, & quem intelligere faciet auditum?* ait Isaias Propheta. cap. 28. 9 *ablactatos à lacte, avulsos ab uberibus.* Posito hoc principio haud mirari debemus, S. Thomam

evasisse in doctissimum, & sapientissimum in Ecclesia virum DEI providentia, quæ maxima de illo, & cum illo meditabatur, parentibus ipsius inspirabat, ut adhuc quinquennis manibus Religiosorum Cassinensium custodiendus consignaretur; qui magna sollicitudine hanc novellam plantam curàrunt quæ excellentissimos suo tempore fructus productura esset; imò dici potest, eum quasi seipso crevisse, adeò, ut ferè nullam difficultatem senserint, qui eum ad virtutem applicare, seu formare studebant. Vix quartum decimum ætàtis annum attigit, plenus jam consummata sapientiâ, & ipsis etiam senibus intelligentior, hanc generosam resolutionem cœpit, nempe ædificandi turrim evangelicæ perfectionis. Radiabat illis temporibus in cœlo Ecclesiæ tanquam luna inter stellas Ordo S. Dominici; quem DEus velut aggerem fundavit, & objecit corruptissimis moribus, & sceleribus illius sæculi. Resplenduit in eo specialis quædam sanctitas, quæ plurissimos gravissimos viros ad se pellexit. Huic sacræ militiæ S. Thomas nomen dedit, sed quid non molitur dæmon, ut hoc ipsius propositum everteret? adhibet lacrymas & persecutionem desolatæ & iratæ matris; malam tractationem fratrum, qui inhumaniores fratribus Josephi eum plagis affecerunt, tunica privarunt, nec contenti, habitu religioso illum privasse, conati sunt insuper eum innocentiâ privare, introducendo in locum, cui inclusus erat, effrontem mulierem, im-

impudicum scortum. Horribilis sanè persecutio! quid agit S. Thomas, ut in tam periculoso prælio seipsum defenderet? titionem arripuit, & in turpem fugam conjecit infame scortum, siquidem ipse ad instar Josephi fugere non poterat, utpote carceri inclusus. O quale spectaculum hominibus, & Angelis, videre juvenem Religiosum adeò maturè triumphare de illo, quod perniciosissimum in armis suis habuit dæmon: relinquere mundum, non obstantibus, neque minis, neque promissionibus instar gigantis, quin vel semel tantùm retro respexerit! imitari adhuc in vita, & super terram, vitam beatorum in cœlo, vivendo in carne, ac si nullam haberet; abstrahere se ab omni re creata, ut præcise ac soli DEO possit adhærere! en viam, & rationem, quam tenuit, ut sublimem illam scientiam suam assequeretur, quam in illo admiraculo suspicimus, quæque in causa est, cur tanquam Sol Ecclesiæ, & scholarum habeatur. Discite exinde ministri Domini; quòd nequaquam per viam mollem, & delicatam, sed per perfectam abnegationem omnium voluptatum vera sapientia addiscatur & acquiratur. *Sapientia non invenitur in terra suaviter viventium.* Job. 28. 13. &

PUNCTUM II. Considera, quòd si Angelicus Doctor hanc suam eminentem scientiam per dictam abnegationem obtinuit, hoc ipsum tamen non fuerit assecutus, nisi per orationem: hinc repetit de illo hodie Ecclesia ista verba, San-

Sapientis: *invocavi, & venit in me Spiritus sapientiæ.* Sap. 7. 7. Ne putes, sanctum Thomam studium suæ orationi non junxisse, fiducia, quam in DEum habebat, non reddidit illum pigrum, & negligentem, longè distabat ab illo homine evangelico, qui tantùm animi non habebat, ut sustentationem suam labore suo procuraret, & insuper erubescebat, illam petere, seu mendicare; laborabat enim pro possibili, ut thesaurum ex libris hauriret, simul etiam hoc ipsum à DEO, tanquam eleemosynam petebat; studium ipsius adeò ipsum non impediebat à commercio cum Deo, ut potius ad hoc ipsum ipsi inservierit. Nullus fuit unquam, qui utilius sibi ipsi applicasset id, quod S. Cyprianus aliquando, uni amicorum suorum dixit, dum ei consilium dedit, ut tempus suum benè divideret inter lectionem, & orationem, ut DEus cum ipso, & ipse quandoque cum DEO loqueretur. Studium S. hujus Doctoris non tam erat labor quidam quàm remuneratio aliqua; loquebatur cum DEO per orationem, ut vicissim cum ipso loqueretur per lectionem; & accipiebat per lectionem idipsum, quod per orationem petebat, imò hoc vastum ingenium, hæc abyssus scientiarum, qui omnes difficultates penetrabat, de omnibus materiis scribebat, & quidem æquali cum perfectione, solebat dicere, quòd longè plura didicerit ad pedes crucifixi, quàm ex lectione librorum, hinc benè de illo dicere possemus, quod S. Gregorius Naz. de S. Basil.

orat.

orat. 30. dixit: *cum Deo, quæ Dei sunt, exquisivit.* An & nos ita studemus? sicut S. Thomas? nunquam ipsi legeremus, neque aliis doctrinam aliquam, seu lectionem daremus, neque aliquid elucubraremus; nisi post consecratas primas horas diei, orationi mentali, & celebrationi S. Missæ; si nos, ut ipse, studeremus, & oraremus, studenter quærendo, & indagando veritatem, eamque in humilitate petendo, & patienter exspectando; si ad illius imitationem semper DEum præsentem nobis haberemus, in & per innocentiam vitæ, regularitatem, & disciplinam morum, rectitudinem intentionum, & considerationem debilium virium nostrarum; si denique ad pedes crucifixi, quemadmodum iste S. Doctor, resolutionem dubiorum nostrorum quæreremus, haud dubiè disceremus, in schola optimi hujus magistri, scientiam illam, quæ sanctos facit; & si nos ipsi per orationem ea repleti essemus, possemus etiam aliis illam communicare ad exemplum S. Thomæ, qui per suum zelum scientiam suam toti sanè Ecclesiæ reddidit utilem, & proficuam, prout statim videbimus.

PUNCTUM III. Et sanè nullum alium in scriptis suis, seu operibus habuit finem, nisi ut extenderet seu propagaret Regnum JEsu Christi, & omnes homines eidem subjiceret; divinitus instructus de omnibus mysteriis religionis nostræ, solas adorsus est omnia monstra errorum, quæ de sinu suo infernus evomuit; feliciter.

citerque etiam prostra-it, & gloriosè devicit. Atheos, idololatras, Stoicos, Judæos, Machometanos, Arianos, Nestorianos, Manichæos, Albigenses; nullus error eam effugere poterat quin ejus zelum ardentissimum, & illuminatissimum experiretur. Hinc magnus quidam Pontifex hoc ipsum admiratus, appellavit illum, fidei nostræ athletam. *Catholicæ fidei athleta.* Paulus V. in Bulla 1607. & quod magis adhuc stupendum, non solùm impugnavit & debellavit hœreticos sui temporis, sed etiam illos, qui futuris temporibus secuturi erant; quod adeò verum est, ut errores Lutheri & Calvini illius doctrinâ confutati, & condemnati fuerint. Quamvis nulli concilio tempore vitœ suœ interfuerit, prœsedit nihilominus omnibus iis, quœ post mortem illius congregata fuêre; neque difficultatem habuit ipsum Tridentinum propriis illius verbis utendo, in formandis decisionibus suis, Adjiciamus etiam hoc, zelum hunc, quem Angelus iste scholarum ardentissimum habuit pro gloria DEI, eundem etiam defensurum, usque ad finem sœculorum, contra omnes injurias & blasphemias hominum impiorum; & pronuntiatum hoc cujusdam summi Pontificis effectum suum habiturum, S. Thomœ doctrinam mundum à millenis erroribus, & detestabilibus doctrinis purgaturam, *cujus meritis orbis terrarum à pestiferis quotidie erroribus liberætur.* S. Pius V. in Bulla mirab. DEus anno 1567. Inveniet Ecclesia in armentario Theologiœ S. Thoe

Thomæ, arma sufficientia, ad exterminandam omnem hæresin, & impietatem; quot articuli, tot miracula; quot lineæ tot sententiæ literis aureis exarandæ; & ut omnia uno verbo complectamur, ipse D. N. J. C. cui hic sanctus Doctor vigilias suas sacravit, & author totius scientiæ illius, voluit esse approbator omnium operum illius per hæc omninò mirabilia verba? *benè scripsisti de me Thoma.* Gratias igitur agamus DEO quòd hunc S. Doctorem Ecclesiæ suæ donaverit. Benedictus sis Domine DEus, quòd in Ecclesia tua hanc novam stellam, seu luminare accenderis, quod ad finem usque sæculorum eam illuminabit; hanc nobis gratiam concede, ut ex his luminibus, & virtutibus omnimodis fructum capere, ipsius doctrinam sequi, & virtutes imitari valeamus; *da nobis, quæ docuit, intellectu conspicere, & quæ egit; imitatione complere.* Orat. eccles. in Festo S. Thomæ. Pro præparatione ad Missam vel S. Communionem ea intelligere, & benè capere stude, quæ Angelicus iste Doctor de hoc augustissimo mysterio scripsit, ubi planè seipsum transcendisse dici potest. Non solùm ad pedes crucifixi, sed etiam ex hoc ipso SS. Eucharistiæ Sacramento sublimem suam scientiam hausit; intrabat enim in arcam istam novæ legis seu testamenti: quemadmodum Moyses in arca veteris testamenti oracula, seu responsa quæsivit, & exspectavit; vel potius ipsa hæc mysteriorum arca intravit in ipsum, à qua omnes, quas ha-

habebat, difficultates clarissimè elucidabantur; nunquam à S. altari recedebat, quin similis apparuerit legislatori Hebræorum, quando hic à monte Sinai descendit, cujus vultus ex consortio Domini totus irradiabat. Recurramus & nos cum ipso ad propitiatorium istud; manducemus hunc fructum vitæ, pari cum S. Thoma devotione, & illuminamini. *Corpus Christi est verbum DEI*, ait hic S. Thomas de Sacram opusc. 21 c. 6 id est, *vera lux, in carne humana, quasi in lucerna, quâ illuminatur fidelis anima.*

DE S. GREGORIO PAPA, DICTO MAGNO.

Ecce Sacerdos magnus, qui in vita sua suffulsit domum, & in diebus suis corroboravit templum. Eccles. 50.

S. GREGORIUS ERAT PERFECTISSIMUM EXEMPLAR PASTORUM ECCLESIÆ.

1. Ædificat illos per modum suum vivendi.
2. Et instruit eos per doctrinam suam.

PUNCTUM I. POtest Sanctissimus hic Pontifex optimè considerari, tanquam fulcrum domus Domini, seu Ecclesiæ, quam toto vitæ suæ tempore suffulsit, siquidem generaliter omnes pastores animarum super suum sapien-

tissimum vivendi & agendi modum quàm optimè instruxi. 1. docet imprimis, pastorem timere debere curam animarum, eamque fugere, quantum fieri potest, illique aliter se non submittere, nisi ex obedientia; *ex toto corde debet fugere, & invitus obedire.* Verba sunt hujus S. Pontificis part. 1. pastoral. c. 6. Scimus, quantâ renitentiâ usus sit erga preces amicorum suorum, & instantiam populi, qualiter etiam Imperatori Mauritio scripserit, ut Pontificatum evadere posset; Româ auffugit, & in cavernam quamdam se abdidit! neque prius cessit, nisi postquam miraculo quodammodo detectus fuit quò monstrabatur, à DEO illum ad regimen Ecclesiæ vocari. Sed audiamus ipsimet Gregorium de se ipso loquentem, ex Reg. l. 1. epist. 1. &c. quod enim de sua interna cordis dispositione dicet, plus valebit, quàm id omne, quod nos de illo judicare possemus. Si Imperator, si populus si amici, si proximi mei, ait, preces meas audire voluissent, sanè non essem modò coram DEO, hoc tremendo onere tot millionum animarum gravatus. Eheu! siquis sciret, quanti ponderis & oneris sit suprema dignitas ista? quid sit, esse Vicarium JEsu Christi, & Successorem Apostolorum, sanè nullus hominum foret, qui non pro eo, ut hoc desideraret, timeret hoc onere gravari. Certè conditio etiam minimi Sacerdotis melior est, & felicior, quàm summi Pontificis. Quid? rationem aliquando reddere DEO, de tot gratiis acceptis?

de omnibus ipsius nomine contra alios latis, & fulminatis anathematibus? respondere de bono vel malo usu talis authoritatis, ac tantæ, quæ se in omnem terram extendit, cœlumque aperit, & claudit, fateor, me toties timore & pavore concuti, quoties de hoc terribili negotio cogito; ita ut præ tristitia vel ipsa vox me deficiet; *tanto autem me percussum mærore cognoscite, ut vix loqui sufficiam.* ibid. epist. 6. Anne timentur defactò adhuc curæ, & officia pastoralia? tantùm abest, ut quidam instar Sancti hujus exhorrescant, ut potius absque omni reflexione ultiò post illa curratur, & utinam non per media mala & prohibita ad talia perveniretur! incipiamus ad minus saltem id timere, quod fortè nonnisi nimiùm ipsi desideravimus! hæc est prima instructio, quam S. Gregorius dat pastoribus animarum, 2do. docet illos humilitatem, & ut sub pondere pastoralis curæ ingemiscant, Nullus unquam pastorum adeò vivaciter agnovit ejusmodi onera, ac hic S. Pontifex, sub quibus quotidie ingemiscebat, adeò ut vix respirare potuerit. *Gemo quotidie, occupationibus pressus, & respirare non valeo.* ibid. epist. 30. ad Jo. Patric. *Incurvatus sum, & humiliatus sum usquequaque; tanta quidem occupationum onera deprimunt, ut ad superna animus nullatenus erigatur. Multis enim causarum fluctibus affligor periclitanti igitur mihi, orationis vestræ manum tendite vos, qui in virtutum littore statis.* ibid. epist. 7. Anast.

episc.

epifc. Antioch. *Quid antistes ad Dominum, nisi pro delictis populi intercessor eligitur? qua igitur fiducia ad DEum pro peccatis alienis intercessor venio, apud quem, de propriis peccatis, securus non sum.* ibid. epist. 24. episc. Constant. Invitat amicos suos, ut secum plorent, ne tot Ecclesiæ, ac Episcopales occupationes eum adeò distrahant, ut omninò ab amore DEI separent; *quod incessanter defleo*, ait; *atque ut pro me Dominum exoretis, rogo.* Oportet magnam partem epistolarum ejus describere, ut ostenderetur, quousque hæc ipsius humilitas, istique gemitus & planctus cordis illius excreverint. Verùm hoc medium jam satis est ad nostram instructionem. Utinam exinde proficiamus, ah! non timemus nos, non ploramus, non ingemiscimus sub onere curæ pastoralis, quia ignoramus pericula illa, quæ nos circumdant, & expectant undique pars pastorum excæcantur splendore dignitatis suæ, & nonnisi dominari in Clero & populo volunt, *ut dominantes in Cleris.* 1. Petr. 5. Hinc fit, ut adeò non gemamus, neque auxilium ullum, & subsidium à fratribus nostris petamus, ut potius indifferentes erga illos simus, imò fortè eos omninò spernamus. O quàm longè diversa est ratio ista agendi, ab illa S. Gregorii, qui se non aliter considerabat, nisi ùt servum servorum, seu eorum omnium Sacerdotum, qui ut boni sacerdotes viverent; *ego cunctorum sacerdotum servus sum, in quantum illi sacerdo-*

taliter vivunt 3tio. neque isto tantùm contentus erat S. Gregorius. Tremor illius, ejusque humilitas ad id eum impellebant, ut exactissima fidelitate, obligationibus ministerii sui satisfacere studeret. O quanta erat hujus SS. *Papæ* fidelitas! in conservando inviolabiliter sacro fidei deposito, procurando, ut prima quatuor concilia in simili, cum quatuor Evangeliis, honore haberentur, fidelitas, in distribuendo verbo divino, non obstantibus continuis quasi ipsius infirmitatibus & ægritudinibus fidelitas, in prospiciendo omnibus Ecclesiæ necessitatibus, sustentando, & animando zelum Episcoporum, aliorum, tam per proprium exemplum, quàm per epistolas; ablegando in omnem partem operarios Apostolicos, ut regnum Christi propagaretur, per prædicationem Evangelii. Verùm quanta fuit ejus fidelitas & solicitudo circa pauperes, & alios, quacunque ratione afflictos? charitas illius erga omnes adeò erat celebris per totum Romanum Imperium, ut Provinciæ etiam longius dissitæ, ejusdem effectus expertæ fuerint. Primis semper mensis cujuslibet diebus, ait de illo Joannes Diaconus, qui vitam illius scripsit, easdem in specie monetas & pecunias in eleemosynam erogabat, quæ illi è territorio, seu patrimonio Ecclesiæ obveniebant: quolibet die in septimana mittebat per plateas Romanas certos quosdam, qui pauperibus ægrotis, vel vulneratis, vel corpore mutilatis, victum & potum apportabant, ante quam ipse cibum su-

ſumeret, poſt datam ſupra cibos Apoſtolicam benedictionem, de menſa tollebat miſſum; ſeu cibum quemdam, verecundo alicui pauperi deferendum, qui mendicare erubeſceret. Cùm aliquando pauper quidam mortuus fuiſſet inventus, adeò doluit ſuper hoc caſu (quia credebat hoc contigiſſe præ fame, & ex defectu aſſiſtentiæ debitæ) ut aliquot diebus abſtinuerit à celebratione Miſſæ, quaſi ipſe pauperem hunc occidiſſet. O paſtorem verè charitativum! ô diſpenſatorem fidelem bonorum eccleſiaſticorum! o beatum & admirabilem Pontificem! dignum exemplar omnium paſtorum! fac, ut ex lectionibus iſtis, ſeu hâc tua doctrinâ proficiamus qualem nobis tua ratione & modo vivendi dediſti. Veniamus nunc ad doctrinam illius, & videamus, qualiter paſtorem animarum conſtitutum, & comparatum eſse velit, & doceat.

PUNCTUM II. Sanctiſſimus Pontifex noſter ante omnia petit à paſtore, ut ſit homo experimentatus. Non eſt ulla ars, ait in initio ſui paſtoralis, quam præſumat homo exercere, niſi prius magna ſollicitudine, & ſtudiô, se applicaverit ad illam benè addiſcendam; Qualis igitur præſumptio & temeritas eſt illorum, qui audent ſeipſos ingerere in curam paſtoralem, quin ſciant, quid hæc ſit, quia *ars eſt artium, regimem animarum*. 2do. Ut ſit vitæ irreprehenſibilis. Elevatum eſſe ad onus paſtorale, ait hic S. D. part. 9. c. 1 idem eſſe, ac electum eſſe in caput & ducem populi DEI, & eſſe exem-

exemplar virtutum, ac perfectam normam vitæ evangelicæ; prout S. Apostolus ait: *oportet irreprehensibilem esse*; quod idem sonat, ac oportere omnibus virtutibus esse præditum, ut ait S. Gregor. Nazian Orat. 1. *vitium Episcopi, non esse optimum*. 3tio. pastor, pergit ulterius S. Gregorius, in 1. reg. c. 16. v. 3. debet esse solidè humilis, ut nunquam extollatur superbè, ob sublimitatem gradus, ac ministerii sui; neque ascendat ad hunc locum, per gradus superbiæ & ambitionis, sed exspectet, quousque à DEO vocetur; *unges, quem monstravero tibi*, ait Dominus ad Samuelem, quod indicat, adjungit hic S. D. quòd electio talis ad solum DEum pertineat, homines possunt consecrare Episcopum, sed DEus est, qui eum eligit, & si respectus habeatur ad carnem, & sangvinem, committitur acceptio personarum; & si aliud consideretur in ejusmodi electionibus, præter virtutem & merita, eligitur talis, qui seipsum monstrat, & non quem DEus monstrat, *unges, quem monstravero tibi*. 4tò. docet, non debere eligi ad regimen Ecclesiæ illos, qui etsi humiles sint, non tamen sufficientem scientiam habent; sed illos solùm, quorum humilitas per scientiam illuminata est, & sapientiam; *qui & facere jussa sciant*; quia sunt humiles; *& quæ facienda sunt, sapientes jubeant*. ibid. v. 9. Quia sapientes sunt. 5to. non vult, ut talis scientia sit purè humana & sæcularis, sed spiritualis, & divina. Sancta Ecclesia, ait non eligit

illos

illos pro directione animarum, qui pro eo, ut non nisi de cœlestibus cogitent, præcisè in id incumbunt, ut habiles reddantur, ad tractanda negotia sæcularia; sed tales, qui se coram DEO æstimabiles reddant per vitam, & illuminationem prorsus internam & spiritualem; quia verus pastor non debet gregi suo procurare *terrena, sed cœlestia; non labentia, sed æterna.* ibid. Hinc dicit in suo pastorali p. 2. c. 5. Parochum taliter constitutum esse debere, ut sit *præ cæteris contemplatione suspensus.* En præclara exempla, super quibus Clerici, maximè autem pastores se examinare debeant; neque etiam reliquis christianis inutile erit, idipsum facere, non solùm, quia omnibus interest, habere bonos pastores & bonos directores, sed insuper, quia virtutes pastorum, in quodam sensu, etiam populo communes sunt, & in alio non differunt, quàm quòd in unis perfectiores e e debeant, quàm in aliis; quæ ratio fuit, cur S. Augustinus dixerit, illum qui in domo, vel familia sua caput esse velit, & se gerere tanquam verum christianum, officium pastoris implere debeat. *Unusquisque, si in domo sua caput est, debet ad eum pertinere Episcopatus officium.* serm. 15. de SS. pro communione, vel missa, dispone te ad hanc magnam actionem, seu opus, tali cum fervore, & puritate conscientiæ, qualem S. Pontifex requirit ab iis, qui ab sacra mensa saturari petunt; *non saturantur ergo. nisi famelici; quia à vitiis perfectè jejunantes. di*
vina

vina Sacramenta percipiunt in plenitudine divinitatis. S. Greg. l. 2. in 1. Reg. c. 1. ad hæc verba: *Repleti prius pro panibus se locaverunt, & famelici saturati sunt.*

* *

DE S. JOSEPHO SPONSO B. V. MARIÆ.

Joseph autem vir ejus, cùm esset justus. Matth. 1. 19.

1. Privilegia admiranda S. Josephi.
2. Raræ ipsius virtutes.

PUNCTUM I. ETsi Evangelium hoc nobis non dixisset, Josephum fuisse hominem justum, & sanctum per excellentiam, seu antonomasticè, ipsum officium quod ei à Patre divino in œconomia incarnationis fuit concreditum, satis id nobis demonstraret. Erat depositarius secretorum altissimi; & ab ipso cœlo circa hoc ineffabile mysterium DEI erga homines amoris meruit informari *minister magni consilii.* Vir ille adeò privilegiatus fuit, qui gratiam coram DEO invenit, ut intima unione conjunctus fuerit purissimæ, sanctissimæ, ac perfectissimæ, ex omnibus creaturis. Qualis conjunctio, & unio! ait devotissimus Gerson: virginitas nimirùm jungitur alteri virginitati; hæ sunt duæ creaturæ, & personæ, quarum Spiritus S. personalis amor Patris & Filii

in æternitate, factus est in tempore, ut ut ita dicam amor & vinculum conjugale. *amborum conjugalis amor*, conc. habitâ in concil. Const. & in opusculo de conjug. Mariæ & Joseph. *Sunt* duo mysteriosa lilia, in quorum medio requiescit, & stellæ, quæ se aliter non respiciunt invicem, nisi ut splendorem suum & puritatem luminis sui adaugeant. Maria purissima ex omnibus est; & *S.* Joseph castissimus omnium virorum, testis, custos, & protector virginitatis illius est. *Custos virginitatis Mariæ.* Electus fuit per favorem & gratiam quamdam specialem, ut esset adoptivus pater JEsu Christi, & tutor infantiæ ipsius, dignitas talis; ac tanta, quæ illum supra omnes Angelos extollit; cujus nomen excellentius & honorarius est illorum nomine; siquidem illi ministri tantùm sunt; hic autem pater ipsius DEI. Dignus judicatus, & habitus fuit gloriâ longè majori, quàm fuerit illa Moysis; legislator enim iste nonnisi populum DEI ducere, & dirigere debebat; Joseph ipsum DEum dirigebat, & manu ducebat. Moyses, non nisi simplex servus erat in domo DEI; *Moyses in domo, tanquam famulus.* Hebr. 3. Joseph verò plenam authoritatem, & dominium in hac domo consecutus fuit. *Constituit eum Dominum domus suæ.* Ps. 104. Ille transfert arcam novi testamenti, secundùm diversas indigentias, tenetque manibus suis depositum salutis, & redemptionis totius generis humani. Si necesse sit, transferre

JEs

JEsum in Ægyptum, & eum iterum reducere in Judæam, solus Joseph hoc honorifico officio decoratur etsi simul periculosissimo. Habuit hoc privilegium, ut pretiosissimam hanc vitam labore manuum suarum, & in sudore vultus sui, sustentare posset; brachia illius provisionem illam fecerunt, quà subsistere posset Verbum caro factum. Parùm adhuc est, providentiam divinam, omnem curam, & sollicitudinem in S. Josephum transtulisse. En! adhuc aliud magis stupendum; data fuit illi potestas in & supra ipsum omnipotentem. Pro stupendo prodigio habitum fuit, solem aliquando, & semel tantùm ad imperium Josue stetisse; en! ipsum creatorem solis, & Dominum ipsius Josue! qui per triginta annos Josepho obediens & subditus fuerat. Adhuc miramur illud, Patriarcham Josephum è carcere eductum translatum fuisse ad cumulum omnium honorum, ejusque imperio totam Ægyptum subjectam; sed quænam sit comparatio hæc ad illam authoritatem, quam secundus & alter Joseph supra Dominum totius mundi, & Regem Regum exercuit; *quòd DEO homo præcipiat, sublimitas sine socio; quòd DEus homini obtemperet, humilitas sine exemplo.* S. Bernard. hom. 1. sup. Missus est. Veneror te o Sancte prorsus admirabilis ob tam rara privilegia, & commercium illud sacratissimum, quod cum JEsu & Maria habuisti, ah! impetra mihi, ut ego quoque intimè uniar, & conjunctus sim huic divino Salvatori, & sanctissimæ

Ma-

Matri suæ. Verùm non contenti simus tantùm admiratione illa, ob tantam potestatem, & authoritatem S. Joseph, sed veniamus etiam ad virtutes illius, quæ nobis eundem adhuc venerabiliorem reddere debent.

PUNCTUM II. Accepit, & obtinuit has virtutes per canalem, & ministerium B. V. Mariæ, quæ certo quodam modo, in ordine gratiæ, caput Josephi in illum influens erat; quemadmodum ipse illius, in ordine naturæ, caput fuerat. Humilitas quæ quasi virginitas est animæ, juxta S. Augustinum, quæque altissimo longè magis placuit in Maria, quàm puritas illius præcisè corporalis, erat in S. Josepho prorsus excellens; expugnabat, ut ita dicam, è memoria sua longam illam seriem Patriarcharum, Judicum, Regum, à quibus descendebat, & se aliter non respiciebat, quam vilem & pauperem operarium, & opificem, tanquam unum de vulgo, imò novissimum omnium hominum. Contentus fuerat statu suo obscuro & despecto, neque commutasset instrumenta opificii sui vel cum ipsis etiam sceptris & coronis, sed quòd valdè mirandum, è memoria sua pariter excludebat tot opera sanctissima, tot virtutes, quibus erat ornatus, quæque illum in oculis DEI majorem reddidere Salomone, & solo suo nihilo, ac spiritualibus necessitatibus, seu indigentiis suis se occupabat. Secutus est Christum JEsum in exilium suum, in persecutionibus, & vitâ suâ occultâ, seu privatâ,

Non videmus autem, nec scimus, quòd vel minimam partem habuerit in actionibus illis gloriosioribus, aut miraculis Christi JEsu Amor paupertatis non minus elucebat in toto vitæ ipsius cursu; omnia illius incommoda toleravit, quin unquàm fuerit de iis conquestus; tantum abest, ut se miserabilem esse existimarit, vel in ipso etiam sinu miseriæ, ut potius felicem se esse reputaverit, quod non haberet ubi caput suum reclinaret. Benedicebatque DEum incessanter, quòd sic honorare posset paupertatem JEsu Christi, qui cum divitias gloriæ cœlestis possedisset, amore nostri pauper & egenus factus est. Obedientia illius non minori digna est admiratione: nec uno momento hæ tavit unquam, quin statim exequeretur ordinem à DEO acceptum, quamvis severum & durum, ut quando media nocte surgendum erat, & per medios quasi satellites Herodis transeundum, terraque extranea, & idolatra adeunda. Quas replicas non opposuisset alius minùs submissus & obediens? quid? proficisci sine provisione, sine comeatu, sine auxilio ullo, ad populum barbarum, durissima anni tempestate, debili virgine, & infante recenter primûm nato? hæc eadem obedientia eum in Judæam redire compulit, non obstante timore Archelai, filii tyranni illius, quem prius fugerat, æquè crudelis ac ipse pater S. Chrysost. hom. 8. in Matth. O verè promptam & perfectam obedientiam! quàm juste condemnas resistentias nostras, mur-

mu-

murmurationes nostras, prætextus nostros, quibus utimur ad tegendam pigritiam nostram, & palliandas prævaricationes nostras! quid dicam nunc de magnitudine fidei illius? quæ fides in aliis non vacillasset, si audiissent oportere matrem & infantem accipere ac sine mora & dilatione fugere in Ægyptum? si spiritum hujus mundi consuluisset; quid non opponere doctus fuisset, ut non exequeretur mandatum, ut videbatur adeò exoticum? quid? dixisset nostrum aliquis: Infans hic miraculosus venit salvare homines, & seipsum salvare nequit? viva ac illuminata fides sua eum, in uno momento, plus docuit, quàm tribus annis in schola Christi Apostoli didicerint, quod nimirum venerit DEI Filius, salvare hominem, per humiliationem & passionem suam. Quid non adjungere possemus de ipsius fervore, & perseverantia in oratione! sed qua ratione bubones, quales nos sumus, terrestrem hunc Seraphinum contemplari poterunt, qui cum DEO suo conversatus fuit, non quadraginta tantùm diebus, ùt Moyses, sed spatio triginta annorum? sufficiat nobis DEum humiliter rogare ut participes nos aliqua ratione facere dignetur virtutum illius. Pro communione vel Missa, considera te adeò felicem esse, ac beatum, ut possidere possis JEsum Christum in SS. Eucharistia, modo aliquo adhuc intimiori, quàm S. Joseph eum possederit super terram. O quàm felices essemus, si æstimare sciremus hunc pretiosum thesaurum, ac

tanta sollicitudine eum conservare, quemadmodum S. Joseph. Roga DEum pro hac gratia; vive ad hunc effectum, ut S. Joseph, in oblivione & ignorantia hujus mundi, & nonnisi JEsu Christo te ipsum occupa, idipsum est, quod in te operabitur S. communio, si digne ad illam accesseris. *Hic sangvis inebriat mentem, ut amorem obliviscatur mundi.* S. August. tr. de Cataclysmo, serm. ad Catech. n. 5.

()(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)(§)()

DE ANNUNTIATIONE B. V. MARIÆ.

Missus est Angelus Gabriel à DEO ad virginem desponsatam viro &c. Luc. 1. 26.

DE VIRTUTIBUS, QUÆ IN B. V. PER MODUM PRÆPARATIONIS PRÆCESSERUNT, UT MATER DEI FIERET.

1. Quænam sunt hæ virtutes.
2. Instructio, quam nos exinde haurire debemus.

PUNCTUM I. VEneramur hodie mysterium incarnationis Filii DEI, de quo alias locuti sumus (30. Decembr. & Fer. 2da Pentec.) Sufficiat nobis adorare hodie corde, amore & gratitudine pleno divinum Verbum, quod divinitatem suam, nostræ exiguitati; æternitatem suam nostræ mortalitati; magnitudinem suam nihilo nostro, univit. Miremur incomprehensibilem excessum bonitatis ejus, æquè ac ex-

excelsum humiliationis suæ; & nos ipsos exinaniamus in consideratione tanti mysterii, siquidem verissimè, ac ipso facto nihil sumus; & quod nos adhuc magis confundere debet tale nihilum sumus, quod contra DEum rebellavit; vermis insolens, pulvis superbus; & tamen hoc non obstante, *Verbum caro factum est*. O Domine! quomodo tibi satis gratum me propterea exhibere possum; *nunquid confitebitur tibi pulvis, aut annuntiabit veritatem tuam?* Ps. 29. 10. si ab humiliatione Filii transeamus ad elevationem matris, inveniemus grande subjectum, seu materiam meditationis, in virtutibus illis, quæ in B. Virgine instar præparationis cujusdam fuêre, ut Mater DEI effici mereretur. Illæ nobis indicantur in Evangelio. Prima est, magna illa illius puritas animi, & corporis: *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem*. Virgo est, quam DEus in suis æternis decretis in matrem proprii Filii sui, Messiæ, & Redemptoris mundi, elegit; sed nonnisi purissima ex omnibus; quæque resoluta sit, ut pro semper talis permaneat, prout ipsa his verbis id ipsum ad Angelum conteſtata fuit: *quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* magnifica illa promissa, quæ spiritus iste cœlestis & Angelicus eidem fecit, quoad filium, qui ex ea nasciturus esset, nec in minimo eam dimovere poterant ab amore erga puritatem & virginitatem suam. Videtur, ùt ait quidam S. Pater, Greg. Nyssen. tr. de Nativ. Christi) eam malu-

luiffe ſponsam DEI ſecundùm ſpiritum manere, quàm ut mater ejus evaderet ſecundùm carnem. Nec minor eſt fides illius. Poſtquam Angelus ei dixit Spiritum S. in eam superventurum, ut mater fieri poſſet, quin virgo eſſe cesſaret, ſtatim ſine hœſitatione, rem adeò ſtupendam credidit, cujus ad illud uſque tempus nullum extabat, nec ſciebat exemplum. *Hodit primùm, auditur Spiritus S. ſuperveniet in te; & auditur, & creditur;* ait S. Ambroſius l. 2. in Luc. de Mar. inter & angel. reſpon. Tam perfecta erat fides illius, ut propterea DEI Filius in ſanctiſſimo utero illius fuerit incarnatus; *beata, quæ credidiſti, quoniam perficientur in te, quæ dicta ſunt tibi à Domino.* Eva, dicunt SS. PP. peccavit per incredulitatem, per diffideotiam per prœſumptionem, & mortem, ac reliqua omnia in mundum attraxit; Maria per ſuam fidem, fiduciam, & obedientiam, verbo divino prœſtitam dedit mundo Salvatorem, & reparatorem omnium malorum, quœ in genus humanum ab Eva invecta fuêre. *Beatior fuit,* ait S. Auguſtinus, l. de ſancta virginit. c. 3. *percipiendo fidem Chriſti, quàm concipiendo carnem Chriſti.* Sine fide mater JEſu Chriſti non fuiſſet facta, & ad nihil ei profuturum fuiſſet, matrem illius ſecundùm carnem si hœc felicitas eidem non obtigiſſet, ut eum ſimul in mente ſua portaſſet, dum eum in ſinu ſuo portavit; *materna propinquitas nihil Mariæ profuiſſet, niſi felicius Chriſtum corde*

quàm carne gestasset, S. Greg. M. Sed quid dicamus de humilitate ipsius, quæ optimè notatur, & eruitur ex istis verbis Evangelii: *ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum*. Adeò se non extulit ob qualitatem, & dignitatem maternitatis divinæ, ut potius conditionem servæ seu ancillæ assumpserit; quò factum fuit; ut in castissimo sinu suo, per agnitionem vilitatis suæ, & nihilitatis, idipsum divinum verbum, quod Pater æternus in æternitate ex consideratione essentiæ, & infinitarum perfectionum, suum concipit, conceperit. Hæc profunda ipsius humilitas occultavit illi totum ac integrum thesaurum gratiarum, in anima illius inclusum, & eam conservabat in continua abjectione & humiliatione sui ipsius. Verba ista: *ecce ancilla Domini*, indicant non transitoriam quamdam dispositionem, sed permanentem & continuam. Fuit quædam quasi refasio humilitatis JEsu Christi in illam, quæ eam ita loqui fecit; non sum nisi vermis terræ, & novissima, ac ultima creaturarum, *vide humilitatem* ait S. Ambrosius ibid: *vide devotionem: ancillam se dicit Domini, quæ mater eligitur nec repentinè exaltata promissio est. Mitem enim, humilemque paritura, humilitatem debuit etiam ipsa præferre*. Benedicamus igitur, & laudemus DEum pro omnibus virtutibus, & donis cœlestibus, quibus repleta & prœdita fuit incomparabilis hæc Virgo; &

PUNCTUM II. Videamus, quamnam exinde instructionem nos trahere debeamus. Sumus Clerici, id est, in tali statu, cujus functiones, intimam quamdam affinitatem, & similitudinem habent cum dignitate & officio divinæ maternitatis. Exinde ergo concludamus, ad qualem perfectionem tendere debeamus, qui ad sacerdotium aspiramus, vel si actu jam dignitatem hanc sumus consecuti: o! si tanta puritate opus habet Maria; si tot gratiis & virtutibus plena, & ornata fuit, ut unicum DEI Filium in sinu suo conciperet, an non æquissimum est, nos quoque, qui tam propè ad eum accedimus, eùmque quotidie in altari producimus, & de novo gignimus de talibus virtutibus eminentibus quidquam participare, quæ humillimam hanc Virginem; dignam effecerunt, ut Mater DEI fieret? interim quamnam similitudinem habet sanctitas nostra ad sanctitatem illius? quam dispositionem afferimus nos ad SS. Ordines? quomodo nos ascendimus ad hanc sacerdotii dignitatem? quibus virtutibus præditi eramus? eràtne in nobis ea puritas morum & innocentia vitæ, quam omni tempore Ecclesia in suis ministris optabat? sollicitine ad minus fuimus, reparare defectus vitæ nostræ præteritæ; per longam ac seriam pœnitentiam? an non ex numero illorum sumus, qui sibi imaginantur, jam sufficere, ut ad sacerdotium promoveri possint, si aliquot mensibus commorati fuerint in quodam seminario, quin aliquem pro-

progreſſum in virtute fecerint, & ſcientiam Clerico neceſſariam acquiſierint? quæſo, quid ſcire poteſt, exclamat hic S. Hieronymus, epiſt. 83. ad Oceanum, ſacerdos, quaſi in uno momento formatus. *Heri catechumenus, hodie Pontifex; heri in amphitheatro, hodie in Ecleſia; veſpere in circo, mane in altari.* Neſcit, quid ſit humilitas, quid patientia, quid manſvetudo chriſtiana. Ingerit se in curam animarum, & ignorat modum illum, quo tractari debeant; neſcit, quid ſit orare, vel meditari, & cum DEO per elevationem cordis converſari. *Ignorat blanditias chriſtianas: neſcit ſeipſum contemnere: non jejunavit, non flevit, non mores ſuos ſæpe reprehendit, & aſſidua meditatione correxit.* O quot dantur Clerici, ſacerdotes & paſtores hujus characteris! utinam ſaltem modicum quid haberent fidei & humilitatis, certè quandoque ſubtraherent se ab altari, & à celebratione ad tempus abſtinerent, quò se ad dignius deinde celebrandum præpararent, verùm ordinaria temeritas illorum, & vitæ licentia, in qua vivunt, non ſinit eos facere ejusmodi reflexiones; quia ut divinè prorſus ait S. Gregorius M. l. 31. moral. cap. 9. *cogitare semens non poteſt, quæ tota apud ſemetipſum non eſt.* Quantùm ad Miſſam, profundiſſima certè humilitate eam hodie celebrare oportet. Ah! si de puriſſima ex omnibus virginibus dictum fuit: *non horruiſti virginis uterum;* quid nos de nobis ipſis ſen-

tiamus, & dicamus qui adeò imperfecti sumus? deberet nos ista reflexio sane ab altari arcere; quia tamen Filii DEI tanta est misericordia, ut in hunc mundum venerit, non pro benè valentibus, rogemus divinum hunc Salvatorem, ut partem nobis aliquam de virtutibus sanctissimæ Matris suæ donare dignetur, & tali modo nos purificet, ut communicatio corporis & sangvinis sui nobis non cedat in damnationem nostram. *Proba me Domine, & tenta me; ure renes meos, & cor meum; ut tanto Sacramento dignus inveniar! Domine JEsu Christe. Sacramentum corporis & sangvinis tui quasi pignus & obsidem cælestis gratiæ dimisisti; & in eo nobis constituisti, non mortem, sed vitam, non judicium, sed salutem, quàm perditus ergo est, qui sacrificium in sacrilegium, qui mysterium in parricidium, qui vitam convertit in mortem?* Petrus Bless. epist. 123.

DE SS. PHILIPPO & JACOBO, APOSTOLIS.

Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me? Joan. 14. 9.

DE GOGNITIONE JESU CHRISTI.

1. Quomodo Apostoli isti, quos hodie veneramur, laboraverint, ut Christum notum facerent.
2. Obligatio, quam habemus, eos quoad hoc imitandi.

PUN-

PUNCTUM I. Invitat nos Evangelium,
quod hodie in Missa legi-
mus, ut plenè informati
simus de JEsu Christo, ut in statu, & capaces
esse possimus, ad exemplum horum Apostolo-
rum, eum aliis quoque annuntiandi. Dicere
possumus pro honore & laude S. Philippi, quòd
alios Apostolos quoad hoc anteiverit, siquidem
Apostolatus sui functiones statim ab illo jam
tempore, quo Salvator noster adhuc in hac mo-
rtali vita degebat, executus fuerat. Quia re-
liqui mortuum & resuscitatum à mortuis præ-
dicant, hunc ille vivum annuntiat, & fidelis
iste discipulus, ut magistri sui amantissimus, zeli
sui signum eidem daret, quam primum eum
agnovit, etiam aliis agnoscendum præbet. Pa-
rùm illi erat, si ipse tantùm amaret, & divi-
num magistrum suum sequeretur, vult, ut &
Nathanael hoc ipso igne amoris arderet, similis
in hoc arbori in sylva ardenti, quæ supra
alias arbores deinde cadens, totam tandem sylvam
incendit, & comburit; venisti divine Sal-
vator, portare ignem hunc divinum in terram;
intentio tua, ac finis erat, ut accenderetur; &
adhuc in vita tua hanc habuisti consolationem,
ut hoc incendium videre potueris tanquam ef-
fectum præmaturum zeli unius de Apostolis tu-
is. Postea etiam spectabantur ab eo signa hu-
jus sancti zeli sui, ideo in Asiam profectus, ibi
Evangelium prædicavit; superstitiones sustulit,
idola subvertit, impietatem exterminavit, altaria
super

super ruina illorum, quæ falsis divinitatibus erecta fuerant, vero DEO erexit. Non minori fervore & amore flagrabat S. Jacobus, ut divinum magistrum suum ubique notum faceret & annuntiaret; destinatus, pro conversione Judæorum, quid non fecit, ut gentem hanc & nationem DEO rebellem & obstinatè incredulam, Christo JEsu lucraretur? quot lacrymas pro ipsis coram DEO non profudit? fere semper inveniebatur in genua provolutus in templo, veniam petens à Domino pro populo hoc, & pro salute illius deprecans, tam intensè & assiduè, ut genua ipsius instar cameli obduraverint Epiph. Hæresi 29 Hos obstinatos instruere velle, idem fuit, ac clamare ad populum, magis ad contradicendum quàm ad credendum propensum; verùm, quia magis opere, seu exemplo suo, & non verbo tantùm instabat, sanctitate vitæ suæ eos lucratus fuit, qui efficaciæ prædicationis suæ anteà resistebant Oratio illius; mansvetudo, gravitas, mira affabilitas, patientia illius in persecutionibus; uno verbo, bonus odor, quem à se diffundebat in omnem partem, eminens & excellens pietas & sanctitas sua, tantum numerum hujus gentis ad fidem convertit, ut scribæ & Pharisæi bonum hunc successum prædicationis suæ non amplius sufferre valentes, eum ab alto præcipitârint è templo. Et ita cessit his duobus sanctis Apostolis martyrium, in præmium laborum suorum. O felicem finem! o digni sic excellentissimi prædicatores JEsu Christi quæ

non

non toleraſtis, ut homines ad illius cognitionem & agnitionem adduceretis? quot prœlia, quot labores quot pericula, quot perſecutiones non ſuſtinuiſtis & experti eſtis, antequam ſangvine veſtro veritates illas, quas prœdicaſtis, conſignaretis? ah! quando tandem zelus noſter vestro accedet, & ſimilis aliquo modo erit? interim

PUNCTUM II. Faciamus hanc reflexionem, quòd Clerici, utpote filii Apoſtolorum, planè obligati ſint, ut eos imitentur. Verum eſt, nos non debere prœdicare JEſum Chriſtum, incognitum genti cuidam idololatrœ, uti Apoſtoli; injuriosum hoc foret chriſtianis, si eos instar infidelium tractare vellemus; ſœpius de Chriſto verba fieri audierunt, verùm, si attendamus ad modicam illam pietatem & reſpectum, quem erga ſacroſancta myſteria religionis noſtrœ habent, planè dici poteſt, eos haud ſufficienter inſtructos eſſe, plurimosque dari, qui ignorant, quid divinum incarnatum verbum pro ſalute ipſorum fecerit. Igitur incumbit Clericis, ut ſœpius illis talia prœdicent, & explicent, quàm fieri ſoleat, & continuò oculis eorum Chriſtum JEſum exhibeant, qui poſt prœdicationem factus eſt cibus animœ noſtrœ, & nutrimentum, quod nunquam deficere debet, ut S. Auguſtinus ſerm. 64. de V. D. ait: *Iſte panis manducatur, ſed non finitur.* Verùm ut populus ad hanc, chriſtiano adeò dignam & neceſſariam cognitionem perducatur, non ſatis eſt, explicare ſolum-

solummodo historiam incarnationis, nativitatis, vitæ, miraculorum, passionis &c. JEsu Christi, sed oportet insuper excitare in cordibus illorum amorem & gratitudinem, quam illi debent; obligationem item eis indicare, quam habent eum imitandi, qui æquè exemplar, ac caput est omnium Sanctorum; & ut idem cum Apostolo sentire discant, nempe non dari ullum prædestinatum ad vitam, qui Christo conformis non sit; *quos prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui* Rom 8. 29. An implesti hucusque obligationem hanc, ministerio tuo adeò essentialem? prædicastine JEsum Christum pari zelo, cum his sanctis Apostolis? sollicitusne fuisti, illas populo proponere, & insinuare virtutes quas in eo imitari debent, & in quibus ipse exemplo tuo eis præire debes, ac dicere cum S. Paulo, 1. Cor. 4 *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi?* sancti hi Apostoli, quos hodie veneramur, adeò exacti erant in hoc puncto, ut sanctus Jacobus pro ipsomet Christo JEsu fuerit habitus, & reputatus, adeò nimirum imitationi illius studebat. Heu! quanta inter ipsos & nos differentia; quomodo quasi alter Christus reputabimur, nos qui vitâ tot imperfectionibus scatentē ducimus, & tam irregulariter vivimus, ut vix pro ministris ejus agnosci possemus, nisi habitū & characterē illius in nobis deprehenderent homines? Pro præparatione ad Missā; quod toties Christū JEsum in S. Communione sumpseris, illi tamen

tam parum limitis esse videaris; *tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me?* pete veniam ab eo ob modicum fructum illum, quem hucusque è sacra communione traxisti, & pro gratia um actione memor esto horum verborum S. Joannis; *qui dicit: se in ipso manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare.* 1. ep. 2. 6. En viam compendiariam ac brevissimam, ut omnium corda ad ipsum trahere valeas; igitur tota cura, & occupatio tua sit imposterum, imitari hunc divinum magistrum tuum, & ut & alios ad illius cognitionem & agnitionem adducas; *unicus finis, unicus scopus, unica consolatio, unicum refrigerium pastoralis officii est, adducere animas ad cognitionem & amorem DEI.* Barthol. à Martyr. Hom. past. 2. p. c. 6.

* *

DE S. ATHANASIO, PATRIARCHA ALEXANDRINO.

DE MAGNANIMITATE PASTORUM SACRORUM, TEMPORE PERSECUTIONUM.

1. Quàm splendide, & ædificatoriè pro tota Ecclesia hæc in S. Athanasio eluxerit.
2. Quantùm moveri debeant Clerici hoc ipsius exemplo in afflictionibus suis injustis.

In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur; aporiamur, sed non destituimur.

mur. Persecutionem patimur, sed non derelinquimur; dejicimur, sed non perimus. Semper mortificationem JEsu in corpore nostro circumferentes, ut & vita JEsu manifestetur in corporibus nostris. Semper enim nos, qui vivimus, in mortem tradimur, propter JEsum; ut & vita JEsu manifestetur in carne nostra mortali. 2. Cor. 4. 8.

PUNCTUM I. VErba ista S. Pauli quæ enumerationem malorum omnium, quæ pro JEsu Christo passus est, continent, adeò benè conveniunt magno Athanasio, ut Ecclesia judicaverit, ea in die natali ejusdem eidem optimè applicari posse, ut omnia intelligamus, & comprehendamus, quæ illustrissimus hic defensor divinitatis JEsu Christi, in causa hujus divini magistri sui, perpessus fuit. Omne genus afflictionum & adversitatum, instar hujus Apostoli expertus fuerat, non tamen animo cecidit propterea; difficultates quasi insuperabiles invenit, nulli tamen cessit; *in omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur; aporiamur, sed non destituimur.* Et sanè dici potest, à tempore Apostolorum vix inveniri pastorem animarum, qui majorem animi fortitudinem, & majori admiratione dignam ostenderit, quàm S. Athanasius, durante per quadraginta sex annos regimine Episcopatus sui, ubi Ariani, & Imperatores Constans & Valens, à quibus illi desen-

fendebantur, durissimam, longissimam, & omninò injustissimam persecutionem ei adornarunt, quæ unquam alii homini accidere posset. Interim medius in tanto omnium malorum diluvio, & generali quasi ab omnibus derelictione, magnus hic sanctus, tam immobilis, & constans perstitit, solusque ferè & unicus, in oriente honorem Episcopalem & puritatem fidei tam firmiter sustinuit, & defendit, ut vel ipsis Angelis admirationi fuerit. Non potest id melius ob oculos poni, qualis in his circumstantiis fuerit interior cordis ipsius dispositio, quàm si audiamus ipsum loquentem; ad vitam solitariam ducentes, qualiter hunc suum statum depingat, ita ait: *ignari, vecordes, se in iis subscriptionibus, non voluntates Episcoporum, sed vim, quam passi essent, ostentare; ignarique item, si fratres deserant, notique & amici procul absistant, nemoque supersit, qui velit simul contristari, aut consolationem adhibere, tamen plusquam omnia sufficere ad tutelam DEI refugium. Elias solus erat in persecutione, sed tamen in omnibus, loco omnium habebat DEum, & hanc formulam tradidit nobis Salvator, qui ab omnibus derelictus, insidias inimicorum passus est, ut si nos quoque in persecutione ab hominibus relinquamur, non desponderemus animum, sed in eo spem haberemus; nec veritatem proderemus, quæ tametsi principio affligi videatur, postea tamen ipsa à persecutoribus agnoscitur.* Neque putare debemus, quasi hæc illius animi magni-

tudo,

tudo, quæ in S. Athanasio adeò resplenduit, eidem sensum quemdam vanitatis, & contemptus aliorum inspiraverit. Nullo modo, ait S. Gregorius Nazianzenus orat. 21. *vita enim quidem sublimis erat, verùm animô humilis.* Sciebat enim omnes virtutes inter se, ac secum unire, & Athanasium laudare, idem est, ac virtutem prædicare, ait idem Greg. *Athanasium laudans, virtutem laudabo.* Videbatur in illo, ait S. Basilius epist. 55. charitas adeò generalis & universalis, ut omnium eorum curam, & sollicitudinem in se susceperit, qui DEI erant, & non minus defensor, quàm Pater erat orthodoxæ fidei: uno verbo: juxta mentem & opinionem Patrum, columna erat totius Ecclesiæ; *quamdiu Athanasius nobiscum versatus est, vera Ecclesiæ columna fuit,* ait idem Nazianz. Gratias DEO age, quòd Ecclesiæ hunc magnum Episcopum tali tempore dederit, quo hæretici, maligni & perversi homines, authoritate Imperatorum suffulti, aliud non intendebant, quàm quomodo eam subverterent. Et

PUNCTUM II. Considera ulterius, exemplum hujus admirabilis, ac verè magni Ecclesiæ pastoris, valdè movere & confortare debere Clericos illos, qui in afflictione positi sunt, vel injustam quamdam persecutionem patiuntur. Meminisse ergo debent 1mo. ministros Ecclesiæ, quò fideliores DEO sunt, & obligationi suæ satisfacere student, non eo ipso etiam acceptiores, & gratiores esse, præsertim potentati.

tatibus hujus sœculi, *Bonus es in oculis meis*, ait Achis ad David, *sicut Angelus DEI*, *sed satrapis non places*. 1. Reg. 29. Displicet enim illorum rectitudo & zelus; inde est, quòd contra illos tales insurgant, & eos denigrent, & persequantur. 2dò. quòd DEus, qui servos suos in humilitate conservare vult, quò plus meritorum habent, ac toti mundo palam facere, quòd per suam potentiam & auxilium magnas illas res operentur, quæ ab ipsis fiunt; simul etiam velit, eos contemptui apud alios esse, ac transire per varia genera probationum; utque vita illorum copia seu imago quædam sit, vitæ pauperis & humilis, ac crucifixæ Christi JEsu. 3tio meminisse debent in tali tempore adversitatis & persecutionum, quid tot alii illustrissimi confessores, & in particulari S. Athanasius in ejusmodi circumstantiis pro gloria DEI passi sint, quorum exemplum, fidem & pietatem in ipsis suscitare & animare debet. Magnitudo animi, & admirabilis constantia hujus S. Patriarchæ, quam in medio tot malorum à quibus opprimi debere videbatur, ostendit, adeò digna ministro DEI visa fuit Papæ Cœlestino I, ut summus hic Pontifex necessarium esse duxerit, eam clero Constantinopolitano, quem Nestorius persequebatur, cujus hæresi se opponebat, proponere, ut sic eos consolaretur, & animaret hoc tam grandi exemplo, animosè & generosè perferendi omnia illa mala, quæ ex hac causa illis ferenda erant. Vos

omnes,

omnes, ait hic S. Pontifex, in concil. Ephes. act. 1. 19. qui ab Ecclesiis vestris pulsi estis, conjicite oculos vestros in Athanasium, felicis recordationis, sapientissimum Alexandrinum Episcopum. Quis est, qui non inveniat in eo perfectissimum exemplar fortitudinis & constantiæ? quis est, qui reditum illius, tanto tempore exspectatum, considerans, spem non concipiat? pulsus sua sede fuerat persequentibus Arianis; revocatus autem per protectionem DEI; sustinuit carcerem, mala prorsus magna, & extrema, ac ferè talia, quæ ipsum Apostolum etiam exagitabant; nihilominus in omnibus istis secutus est exemplum illius, qui testatur, quàm gratæ & acceptæ illi sint tribulationes nostræ; non defecit in omnibus istis passionibus, & per hoc medium adeptus est gloriam Confessoris. Quod ostendit, neminem christianorum deplorare debere exilium suum temporale, quia nullus est, quamcunque persecutionem sustineat, qui propterea à DEO repulsus fit; *timeamus, ne è regione vivorum, hoc est, ab illa, quam nostram patriam esse volumus, exulemus.* Ministri Domini! sequamur, quæso, consilium hujus magni Pontificis, si propterea persecutionem aliquam patiamur, quin obligationi nostræ satisfecerimus, vel si in afflictione, vel omnimoda derelictione omnis humani auxilii nos constitutos experiamur. Conjiciamus oculos nostros supra firmitatem, & magnanimitatem illam, quam S, Athanasius &

tot

tot alii sancti pastores, in similibus circumstantiis præsetulerunt, ut exemplum eorum nobis serviat ad consolationem, ad sublevamen, ad calcar, ad perferendum quidlibet pro DEO, cui servimus ad ponendam in illo fiduciam nostram; & exspectandum ab eo auxilium illud, quo indigemus: *levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi.* Ps. 120. Hæc sit nostra præparatio ad Missam vel Communionem hodiernam. Domine JEsu Christe, qui elegisti nos ad celebrandam memoriam passionis & mortis tuæ, dignos nos etiam fac, ut aliquid, pro te patiamur, quemadmodum tot alii admirandi servi tui, ac altaris ministri passi sunt. Dona nobis, obsecro, partem aliquam de isto zelo, de ista fortitudine, de ista magnanimitate, quâ ipsi contempserunt minas hominum, & terribilibus etiam persecutionibus superiores effecti sunt, ut capaces simus tanta firmitate id pati, quod sit pro gloriâ tuâ, nostra salute & ad ædificationem Ecclesiæ; & tunc etiam nos experiemur, quemadmodum illi experti sunt, consolationem, ita ut dicturi simus cum Apostolo 2. Cor. 1. *sicut abundant passiones Christi in nobis, ita per Christum abundat consolatio nostra.*

* *

DE S. PHILIPPO NEREO

Suscitabo mihi sacerdotem fidelem, qui juxta cor meum & secundùm animam meam faciet: & ædi-

ædificabo ei domum fidelem, & ambulabit coram Christo meo cunctis diebus 1. Reg. 2.

1. Qualiter se S. Philippus Nereus dispositus erit ad sacerdotium.
2. Functiones & occupationes illius in Sacerdotio.

PUNCTUM I. DUo sunt necessaria illis, qui sacerdotio novæ legis initiari volunt. 1mum est, ut nonnisi per JEsum Christum, per illius inspirationem, per Spiritum ipsius, per cognitionem illius, & Sanctissimæ voluntatis ejus per praxin & exercitium virtutum per desiderium propriæ, & alienæ salutis in illud intrent. *Per me, si quis introierit salvabitur*; ait S. Paulus 2. Tim. 2. 3. S. Philippus de utraque veritate optimè persuasus, maturè se disposuit, ad illum statum, ad quem à DEO destinatus erat; ibat enim de virtute in virtutem, & quotidie nova, & majora signa dabat veritatis vocationis suæ ad eundem. Si amor DEI & proximi principalis dispositio sunt ad sacerdotium, verissimum est quod utroque amore omninò plenum fuerit cor illius, nunquam fuit ullus DEI minister tam sanctè affectus pro gloria DEI, quem zelus domus DEI ita quasi comederi, aut magis addictus saluti animarum pretioso Christi sangvine emptarum quàm ille, qui Jure merito dicere poterat cum S. Paulo: *Charitas Christi urget nos* Charitas ista principium & anima erat omnium cogitatio-

tionum verborum actionum, passionum suarum; pondus illud, quod illum giganteis passibus currere fecit viam & stadium perfectionis & consiliorum evangelicorum. Illa erat quæ eum ad abrenuntiationem patrimonii sui, ad spem pinguis & divitis successionis & hæreditatis deponendam, ad se servitio pauperũ consecrandũ ad prodigendam propriam quietem & sanitatem; ad consumendam vitam suam in instruendis rudibus & ignorantibus commisit; hæc ei dedit viscera & affectum compassionis erga quascunque miserias proximi; hæc ei inspiravit cogitationem & desiderium proficiscendi in Indias, ibique immolandi vitam suam Christo JEsu per martyrium. Tandem si illum vidisses Romæ de loco in locum, de platea in aliam circumcursare, hoc faciebat, ut peccatores, quos converteret, devios, ut in viam reduceret, justos, ut in gratia divina confirmaret, quæreret, & inveniret, si infatigabiliter laborat ad destructionem regni sathanæ, & ad stabiliendum regnum JEsu; si singulari & stupendo sacè affectu cor illius incessanter palpitare & pectus ipsius se dilatare, ut huic amori majus spatium concedat, videtur; omnia hæc & similia hujus excessûs amoris illius effectus erant. *Charitas Christi urget nos.* Cùm sciverit, quantum nobis oratio commendata sit, parum est, si dico eum se illi applicasse; totum ac integrum se orationi dedit, ac consecravit; erat illi oratio loco omnis studii ne-

gotiorum, & voluptatum ac deliciarum. Considerabat illam tanquàm occupationem, quæ juxta mentem Christi debet esse interrupta & infatigabilis; hinc postquã diem insumpsit in visitandis principalibus civitatis Ecclesiis, vix sol occubuerat, ibat ad cæmeteriũ Calixti, ubi omnes SS. Martyres. qui terrã illã sanguine suo irrigârunt. quam Philippus lacrymis suis rigabat. testes erant, quòd ad exemplũ magistri ac Domini sui integras noctes transfegeritibi in mittendis in cœlum suspiriis, ac gemitibus suis; *pernoctans in oratone*. Humilitas illius non minus profunda erat, quam oratio illius elevata ac sublimis, Quis describere valeat omnes illius sanctas inventiones, quas ei virtus ista, Clericis summopere necessaria suggessit, ut hominum oculis occultaret talenta tam naturæ quam gratiæ, quibus copiosè à cœlo ditatus fuerat? quamquã à tenera usque ætate fidelissimus semper DEO fuerit, si intellexit quempiã in grave crimen incidisse, subitò apud se dicebat: utinam ego non fecissem quid pejus! adeò diffidebat suis propriis viribus, & ita persuasus erat de sua propria infirmitate, ut quotidie hanc protestationẽ corã DEO feceit. O Domine! noli mihi fidere: perfidus & malitiosus sum homo, fortè adhuc hodie te tradã & tales excessus committam, longè enormiores, quàm ab impiissimo etiam committ possiunt. Ita humilitas sua eũ loqui cogebat. Quot machinis ipsius directori

spiri-

ſpirituali opus erat contra eum. ut ad ſacrum presbyteratus Ordinem ſuſcipiendum eum per-moveret? an fortè unquam hunc ſanctum terrorem & ſalutarem amiſit, quemadmodum illi, qui ſibi ejuſmodi res ùtùt Sanctiſſimas, nimis familiares reddunt? an unquam fortè oculos perſtringi vel omninò obcæcari permiſit à ſplendore dignitatum Ecclaſiaſticarum, imò ipſius etiam purpuræ Cardinalitiæ? an non conſtanter recuſavit Cardinalitiam dignitatem à Gregorio XIV. & Clemente VIII. ſibi oblatam, ſæpè conteſtatus se aliam qualiratem, quam ſimplicis ſacerdotis minimè admiſſurum? longè nimium diſſimilis & diverſus ab ambitioſo illorum ſpiritu, qui aliter in Eccleſiam non intrant, niſi ut officia & dignitatates quærant, vel in defectu beneficiorum ut vanitati ſuæ adulentur, tales ſibi aſſúmunt & arrogant titulos, qui iis ſolummodo comperunt, quorũ dignitates ambierunt? *Reflecte* te hic parumper ſupra diſpoſitiones tuas, quas tu ad ſacerdotium attuliſti; an illis hujus ſancti ſimilis eras? ô qnalis, quantaque differentia! humilia teipſum de præteritis & in futurum reſuſcita in te gratiam Ordinis tui ſacerdotalis, conſiderando in hunc ſinem qualiter ſe Sanctus iſte applicaverit, ad hanc ſanè glorioſam functionem.

PUNCTUM II. Erat ſanctiſſimus hic ſacerdos totus occupatus ſua vocatione, ac miniſterio ſuo ſine ulla receptione vel reſervati-

one se dicabat; omnia misericordiæ operâ, quæ ab eo DEus exigere videbatur, fuêre quasi continuum quoddam sacerdotii sui exercitium, fuit nimirum ille Evangelicus operarius, qui portavit *pondus diei & æstus*, absqe ulla defatigatione; qui se cum S. Paulo debitorem esse profitebatur omnibus; qui vel ipsa necessaria ad sustentationem sibi ideo subtrahebat, credebatque, permissum sibi non esse, capere quietem, vel somnum, si tempus hoc dare. vel impendere posset conversioni peccatorum, instructioni ignorântium, vel solatio & refrigerio animarum. Sed videamus magis adhuc per partes ipsius occupationes. Primaria sacerdotis functio est, consecrare corpus & sanguinem Christi; unire seipsum in spiritu, & ex corde huic divinissimo sacrificio seipsũ sacrificare cũ illa victima quam in Missa immolat; unô verbô, debet esse quasi alter JEsus Christus visibilis super terram, quemadmodum sacerdos illius visibilis est; quis autem sanctorum unquam majori fide, majori zelo, majori cum fervore huic sanctissimo mysterio se applicâvit, quam S. Philippus. Non vivebat, nisi ut uniret se JEsu Christo; defecisset anima illius, si vel uno solo die hôc cibo carere debuisset; frequens usus sacrorum mysteriorum non nisi devotionem & reverentiam in illo duplicabat; aliud non intendebat, nec suspirabat, nisi ut JEsum possideret: possessio ista accendebat in illo novum desiderium, & desiderium possessionem & gaudiũ

illius

illus confirmabat; & per hoc sanctum com-
merciũ impletũ fuit in ipso, quod Christus dixit
de omnibus dignè communicantibus: *in me ma-
net, & ego in eo*. Hinc ordinariè singulis die-
bus Missam legebat, quam etiam longiori tem-
pore protrahebat. Gaudium quoddam internũ
viva & religiosissima quædam fides spiritum
illius replebant Mejestate DEI, quem offere-
bat, & cor illius amore DEI; *de excelso misit
ignem in ossibus meis*. Verùm inter tot
diversas functiones sacerdotii, cui præ cæte-
ris se S. Philippus devovebat, ubi etiam DE-
us labores illius, ac sollicitudinem copiosiùs
remunerabatur, erat auditio confessionũ; in hoc
sacro tribunali, sapientiâ divina ductus, & il-
lustratus (quæ disponit omnia suaviter & ad
finem perducit fortiter) infundebat ad exem-
plum Samaritani vinum & oleum in plagas
illorum, quos vulneratos repererat; illos lava-
bat, sanabat confirmabat, quamcunque vene-
nata, & ferè incurabilia videri potuissent illo-
rum vulnera in hoc sacro tribunali per auxi-
lium & gratiam illius, qui corda nostra in manu
sua habet, & spirat, ùbi vult; substituebat cor
carneum, ubi prius inventum cor lapideum, ac-
cendebat carbones, ubi non nisi glacies & gelu
erat; tranquillitatem, depulsa tempestate, reduce-
bat, pulchrũ reddebat quod prius horrendũ erat; nec
prius a labore isto spirituali remittebat, aut cessa-
bat nisi sublata penitus radice peccati & reductis
pœnitentibus in viam arctam & securam salu-
tis.

tis. Compatiebatur singulorum infirmitatibus, quin tamen de Jure divini Magistri sui quidquam remiserit: applicabat illis pretiosissimum illius sanguinem, & simul animabat & confirmabat eosdem, ut parati deinceps essent, millies potius fundendi proprium sanguinem, quam ut denuo bonitate ipsius infinita abuterentur. Ita communiter Romæ, & per universam Italiam habebatur, & æstimabatur, tanquam consumatus, & perfectissimus director & dux spiritualis, in regimine animarum, quæ est ars artium. Proprii interesse, seu commodi prorsus expers, aliud non quærebat. nisi animarum salutem, irreprehensiblis per omnia, ut nulli unquam daret occasionem, malè de se loquendi. Audiebat confessiones cujusdam nobilissimæ fœminæ Romanæ & natalibus, & pulchritudine clarissimæ; triginta sex annis, quin eam vel semel tantum aspexerit; infatigabilis adeo, ut numquam tœdium ullum admiserit, in functione hac per se satis gravi, & tœdiosa; confessionale suum pro centro suo habebat; & loco suæ quietis; & refectionis & somni obliviscebatur, ut huic sacro exercitio vacaret, neque infirmitates, neque decrepita senectus, neque aliæ occupationes eum impedire potuêre, ab hoc sancto labore, adeò, ut illâ ipsa adhuc ultimâ die suæ mortis administrarit, hoc pœnitentiæ Sacramentũ pluribus personis, faciendo, ex hoc ipso exercitio bonã dispositionẽ, & præparati

nem

nem ad mortem, dum aliis media benè vivendi porrigebat. O ſacerdotem plane excellentem! ô admirabilem operarium, qui nec uno momento ceſſabat, quouſque non metam curſûs ſui attigiſſet! Hoc eſt, ſtantem mori, armis in manu retentis, & non ignavè, *nequaquam, ut mori ſolent ignavi, hic mortuus eſt.* Benedictus ſis Domine DEus meus, quòd Eccleſiæ tuæ hunc ſanctum ſacerdotem, & magnũ ducem ſpiritualem conceſſeris; concede nobis hanc gratiam, ut eum aliquatenus imitari valeamus; ad hoc enim eò magìs obligati ſumus, quò ſimiles functiones & exercitia inſeparabiliter ſtatui & profeſſioni noſtræ annexa ſunt. Fac ô Domine, ut benè comprehendamus, ùt ille, ſacerdotem debere ad aram mori, & ſacerdotium, quo nos beare dignatus es, non eſſe titulum ſolum, abſque functione, prout mundus ſibi imaginatur, ſed miniſteriũ laborũ ſpiritualiũ, quale ab omnibus veris ſervis tuis, ac ſemper, exiſtimabatur. Præcipuè in oratione & ſacra Communione factum fuit, quòd S. Philippus in amore DEI & proximi incaluerit; utamur paribus mediis, ut hunc divinum ignem pariter in corde noſtro accendamus, à quo ille tam feliciter abſumptus & conſumptus fuit; *concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exardeſcet.* Pſ. 38. 4.

)(✠)(

INDEX MATERIARUM HUIUS PARTIS VERNALIS.

PRO DIE CINERUM.

FE-

I N D E X.

scriptio

ex-

INDEX.

FER-

FE-

INDEX.

FERIA TERTIA.

FERIA QUARTA.

FERIA QUINTA.

FERIA SEXTA.

DIE SABBATHI.

DOMINICA III. POST PASCHA.

FERIA SECUNDA.

INDEX.

FE-

INDEX.

FE-

FERIA

INDEX.

